

Giới thiệu Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta

Truyện Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta tác giả Như Ngâm một cô gái đã phải đánh đổi thân xác của mình để kiếm tiền mưu sinh, qua lời kể chi tiết nhiều cảm xúc lặn lội của tác giả làm cho bộ truyện thêm phần hấp dẫn hơn.

Hóa ra Choi Young Do phụ trách lau bàn là người thừa kế tập đoàn khách sạn Zeus!!

Hóa ra tên đàn ông tự xưng là thư kí Cha Seung Jo là chủ tịch công ty quốc tế Artemis Hàn quốc!

Hóa ra giám đốc công ty kiến trúc nhỏ Song Yoo Hyun là con trai chủ tịch tập đoàn Mondo Group!!

Nếu trong thời đại này một người xinh đẹp như cô có thể kiếm một thiếu gia giàu có nương thân thì đó là điều mà cả đời cô mong ước.

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Miss Ripley (1)

Màn đêm buông xuống, những ánh đèn sáng lên, cuộc sống về đêm của nơi đô thị lộng lẫy hiện ra hết sức xa hoa lãng phí, mà mặt trái của sự hoa mỹ ấy lại là góc tối không ai muốn để ý.

Phụ cận làng chơi nổi tiếng Tokyo, trong mùa đông giá rét, một bóng dáng gầy yếu nằm tại lối đi bộ lạnh lẽo, không hề nhúc nhích mà nằm yên không tiếng động chết đi.

Đêm đã rất khuya, không còn một bóng người trên phố, bóng người gầy yếu ấy đột nhiên co quắp một hồi, sau đó... chậm rãi ngồi dậy.

"Chuyện gì đây, đã chết rồi sao?" Cô gái vuốt ve cái thân thể lạnh như băng của mình, lẩm bầm.

"Không, chỉ là lạnh quá ngất đi mà thôi" Một cái bóng đen bay trên đỉnh đầu lười biếng lên tiếng.

"Tôi van cậu, làm thế nào mà lần sau càng thảm hơn lần trước" Cô gái bắt mắt xoa xoa hai chân, cảm thấy đau thấu tận xương.

"Cho nên mới cần cô tới, tư liệu của đối tượng trong nhiệm vụ lần này truyền cho cô, mau tiếp lấy." Bóng đen chuyển động nói.

"Được rồi. Đừng thúc giục nữa." Tiểu Bạch chậm rãi đứng lên, nghĩ hai chân của mình không ngừng run, oán giận nói, "Mỗi lần thân thể đều thảm như vậy, nếu không phải bệnh tim thì chính là bạch cầu, chẳng có cái nào tốt."

"Lần này là một thân thể khỏe mạnh đấy nhé." Tiểu Hắc bay trên đỉnh đầu lẩm bầm lên tiếng.

"Cậu còn dám nói..." Xem qua loa một lần kí ức, Tiểu Bạch đột nhiên rống giận, "Thân thể khỏe mạnh, tại sao lại thành tiếp viên bồi rượu!!!"

"Áy, đừng nóng giận mà" Tiểu Hắc cười làm lành nói, "Lần này điều kiện là 10 năm tuổi thọ, rất tốt đó"

"Thế còn tạm được" Tiểu Bạch vừa nghe 10 năm tuổi thọ, chậm rãi ngậm miệng, như vậy vẫn tính là có lời.

Cô gọi là Tiểu Bạch, cùng với Tiểu Hắc đang bay trên đầu cùng nhau hợp tác, bọn họ không có tuổi thọ của chính mình, chỉ có thể dựa vào người sống tự nguyện nhường ra thọ mệnh để mà tồn tại.

Không giống với nhiều kẻ đánh cắp tuổi thọ, bọn họ hợp thành một đội "Đi tìm hạnh phúc", chuyên giúp những người khác nhau hoàn thành nguyện vọng, sau đó được trả giá tuổi thọ tương xứng.

Nhiệm vụ lần này là một cô gái tên Lee Ji Ah, mồ côi, gốc Hàn, lúc nhỏ được nhận nuôi sang Nhật Bản, bố mẹ nuôi qua đời thì bỏ học làm công, vẫn duy trì làm bồi bàn.

"Thật đáng thương, bị nhận nuôi đến nước ngoài tha hương còn chưa tính, bố mẹ nuôi còn qua đời." Tiểu Bạch chậm rãi đi tới cạnh đèn đường, quan sát bộ quần áo hở hang đang mặc, chẳng trách suýt bị đông chết.

"Được rồi, Tiểu Bạch, có người đang đi tới bên này, chắc là người của má mị, mau trốn đi" Tiểu Hắc đột nhiên bay lên nhắc nhở.

"A. Tốt" Tiểu Bạch quay đầu lại trở về, nhanh chóng vượt qua thảm cỏ bên cạnh, lách mình vào cái hẻm nhỏ.

"Mau, qua bên kia tìm xem, còn dám chạy."

"Bọn mày qua bên kia" Thanh âm hung tợn cách rất gần, Tiểu Bạch cũng không dám thở mạnh, đợi một hồi lâu, ngẩng đầu lên hướng Tiểu Hắc đang lượn lơ nháy mắt, ý bảo hắn đi thăm dò.

Qua nửa phút, Tiểu Hắc trở về, "Quanh đây không có ai, trở về nhà cô ấy nhanh đi."

"Được rồi." Tiểu Bạch gật đầu, nhớ lại một chút, phát hiện Lee Ji Ah sống tại phòng trọ cách đây không xa, lập tức cảnh giác rời đi.

Bên ngoài phòng nhỏ cũ nát, "Chắc là nơi này nhỉ?" Tiểu Bạch nhìn ngoài phòng bụi bặm chất thành đồng, cau mày, gõ cửa.

"Cốc cốc cốc..."

"Ai vậy..." Trong phòng vang lên tiếng nói, là đồng nghiệp cùng Lee Ji Ah mượn chung phòng, cũng người Hàn.

"Là tớ, Ji Ah" Tiểu Bạch ôm cánh tay, lạnh đến run cầm cập.

Cánh cửa rất mau mở ra, là một cô gái vóc người cao gầy trông thấy dáng vẻ chật vật của Tiểu Bạch, hốt hoảng lôi kéo cô vào cửa.

"Cậu thế nào bây giờ mới về? Bởi vì cậu đánh khách, má mì tức muốn chết."

"Tớ cũng có muốn đâu." Cảm giác được trong phòng không khí âm áp, Tiểu Bạch nhẹ nhàng thở một hơi, nhăn mày nói,

"Tên kia tẩy máy tay chân coi như xong, quá đáng hơn còn đề lên tớ, tớ có thể không đánh sao."

"Cậu không sao chứ, những tên kia cũng thực khôn nặn..." Cô gái nghe xong lập tức quan sát cô.

"Yên tâm, tớ chạy được." Gặp ánh mắt quan tâm của đối phương, Tiểu Bạch nhớ lại Ji Ah cùng cô gái quan hệ, cô gái này tên là Jang Mi Ri, cũng giống Ji Ah, đều là trẻ mồ côi, lúc còn nhỏ cùng một cô nhi viện, quan hệ cũng rất thân, sau lại tách ra rồi bị nhận nuôi sang Nhật Bản.

Sau khi cha mẹ nuôi Ji Ah qua đời, cô mất đi che chở, chỉ có thể tìm một việc làm xung quanh, lúc đó vô tình gặp được Jang Mi Ri, một tiếp viên bồi rượu sinh hoạt khổ cực giống mình, hai người gắn bó làm bạn đã được một thời gian dài.

"Cậu đắc tội má mì, bà ấy sẽ không dễ yên cho như vậy đâu, bây giờ bọn mình nên nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi rời khỏi nơi này đi." Mi Ri luôn luôn có chủ ý hơn Ji Ah, giữa hai người từ trước đến nay vẫn là do cô ấy làm chủ, nghe cô ấy nói như vậy, Tiểu Bạch gật đầu, nơi này xác thực không thể ở lại lâu.

Trở về phòng của mình, thu dọn đồ đạc, Tiểu Bạch hỏi Tiểu Hắc trên đỉnh đầu, "Lee Ji Ah có nguyện vọng gì?"

"Cô ấy muốn có thể cùng Jang Mi Ri có một cuộc sống hạnh phúc." Tiểu Hắc bay lên trên bàn trà lời.

"Hai người?"

"Đúng vậy..."

"Chẳng trách nguyện ý cho mười năm tuổi thọ." Tiểu Bạch tay chân rất nhanh nhẹn, "Được rồi, hướng dẫn dò tìm đã mở chưa?"

"Mở rồi, lần này có thêm nghiên cứu mới nhất của tôi, phạm vi rộng hơn, cũng chính xác hơn." Tiểu Hắc tiện tay lật cuốn vở trên bàn.

"Cậu còn dám nói, lần trước hại tôi thiếu chút nữa tính sai đối tượng." Tiểu Bạch nhìn Tiểu Hắc tràn đầy nghi ngờ.

"Lần đó là do không cẩn thận bị quấy nhiễu, lần sau sẽ không, tôi đã làm riêng một thiết kế lần nữa." Tiểu Hắc nói tràn đầy tự tin.

Nói đến hướng dẫn dò tìm, là vũ khí bí mật của cô và Tiểu Hắc cùng nhau nghĩ ra, có thể căn cứ vào sóng điện từ trường, ở trong mấy nghìn người tìm được loại hình bọn họ muốn tìm, tuy nhiên từ khi nghĩ ra tới nay, bọn họ vẫn luôn chỉ thiết lập một dạng.

"Lần này mục tiêu tìm kiếm vẫn là nhóm tài phiệt nguy trang thành người bình thường sao?" Tiểu Hắc bay tới trước mặt Tiểu Bạch hỏi.

"Đương nhiên." Tiểu Bạch vừa trả lời vừa giật ra ngăn kéo, lượm một đồng nội y ném vào trong va li hành lý.

"Vũ khí bí mật của chúng ta có rất nhiều công năng, vì sao mỗi lần cô chỉ dùng một loại vậy?" Tiểu Hắc không hiểu tới gần, thuận tiện đem cuốn vở trong tay ném vào va li.

"Bởi vì rất nhanh và hiệu quả..." Tiểu Bạch rút cuộc ngừng lại, ngẩng đầu, "Khách hàng của chúng ta đủ loại nguyện vọng, chung quy kết quả cũng giống nhau, còn không phải là điều kiện tốt, chồng tốt, khiến mọi người hâm mộ ước ao à."

"Cũng đúng... Cho nên là?" Tiểu Hắc gỡ gỡ mái tóc không tồn tại.

"Cho nên tôi giúp bọn họ tìm được đường tắt nhanh chóng tiện lợi nhất đó." Tiểu Bạch chậm rãi nói, "Trong mắt tôi, cái đường tắt này là gả vào nhà giàu

có, làm thế nào để giả hã, chính là tiếp cận cái nhóm tài phiệt này, bọn họ nhìn thấy rất nhiều nữ nhân theo đuổi tiền bạc, thỉnh thoảng có một cô gái chân thực không làm bộ, sẽ dễ dàng thắng được lòng bọn họ."

"Nhưng mà mấy tên tài phiệt quen ăn chơi trác táng, thực sự chắc chắn sao?" Tiểu Hắc tò mò hỏi.

"Cậu nghĩ rằng tôi không nghĩ tới sao," Tiểu Bạch trừng mắt nhìn Tiểu Hắc, "Tôi vì sao lại phải chọn mấy tên tài phiệt nguy trang thành người thường, bọn họ không khoe khoang cũng là một loại phẩm chất, sau khi tiếp xúc sẽ tiếp tục quan sát. Nếu như nhân phẩm không tốt, tôi sẽ không thay khách hàng xuống tay, tôi nhìn vậy mà rất có tinh thần trách nhiệm đó."

"Cũng không phải tất cả mọi người đều cần tài phiệt, có vài người theo đuổi tinh thần cao thượng mà, còn có các loại khoa học, như là nghiên cứu phát minh ra những thứ vĩ đại, những người đó không dùng được phương pháp này a." Tiểu Hắc phản bác.

"Hừ..." Tiểu Bạch nghe vậy "Bộp" một tiếng, đóng va li, cười lạnh ngắt đầu, "Cho nên là, tôi đã bảo cậu từ chối những khách hàng đó không phải sao?"

"Nhưng mà..." Tiểu Hắc còn muốn nói nữa, Tiểu Bạch cắt đứt lời hắn, "Đi ra ngoài đi. Tôi phải thay quần áo..."

"Làm như ai chưa từng xem ai vậy..." Tiểu Hắc bắt mắt làm bầm đứng lên.

"Được rồi, trời gần sáng, cậu đi nhanh lên, buổi tối hãy trở lại." Tiểu Bạch nói, bắt đầu cởi quần áo.

"Này, tôi còn chưa đi đâu nhé, cô đừng coi, tôi đây,... Tôi buổi tối trở lại." Tiểu Hắc hốt hoảng nói, thoáng cái biến mất trong không khí.

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngã Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Miss Ripley (2)

Tiểu Bạch mang theo hành lý ra khỏi phòng, Jang Mi Ri đã đứng ở cửa chờ cô.

"Nhanh vậy à?" Tiểu Bạch quan sát một đồng hành lý, túi và túi của cô ấy, trong thời gian ngắn, vậy mà cô ấy đã chuẩn bị được nhiều đồ như vậy.

"Đúng vậy... Bọn mình đi nhanh đi" Jang Mi Ri miễn cưỡng cười cười, lôi kéo hành lý, mở cửa.

Tiểu Bạch cùng Jang Mi Ri ra khỏi nhà, trời đã tảng sáng, lên xe taxi, Tiểu Bạch nhìn Mi Ri hỏi, "Bây giờ, bọn mình đi đâu đây?"

Jang Mi Ri nghe vậy, liếc mắt nhìn Tiểu Bạch, muốn nói lại thôi, "Cái kia... Ji Ah à..."

"Ừ?"

"Hay là bọn mình quay về Hàn Quốc nhé?" Jang Mi Ri thử dò xét nhìn Tiểu Bạch.

"Quay về Hàn Quốc?" Tiểu Bạch không nghĩ tới đột nhiên cô ấy nói như vậy, cau mày nói, "Nhưng mà bọn mình không có visa dài hạn..."

"Cái này tớ biết, nhưng mà bọn mình không thể ở đây nữa, không bằng quay về quê hương, dù sao quê hương của bọn mình là Hàn Quốc mà." Jang Mi Ri rũ mắt, thanh âm nhàn nhạt đau thương.

Tiểu Bạch nghĩ đến nguyện vọng của Lee Ji Ah, cùng Jang Mi Ri sống thật hạnh phúc, cô bắt buộc phải đi cùng Jang Mi Ri.

"Có thể" Cô nói.

"Thật sao? Cậu đồng ý cùng tớ trở lại?" Jang Mi Ri nghe Tiểu Bạch trả lời, kích động cầm tay cô, không thể tin được.

"Đương nhiên, Mi Ri, cậu đối với tớ mà nói là người rất quan trọng, tớ làm sao có thể xa cậu a, cậu đi đâu tớ đi đó." Tiểu Bạch cầm trở lại đôi bàn tay xinh đẹp, thành khẩn nhìn cô ấy.

"Tốt lắm, bọn mình ra sân bay luôn đi." Mi Ri quyết định thật nhanh, quyết định nơi các cô sẽ đi.

Hai người chạy tới sân bay trời đã sáng, Tiểu Bạch nghĩ đến Lee Ji Ah còn có chút tiền gửi ngân hàng, liền nói, "Tớ đi kiểm xung quanh xem có máy rút tiền không, đem tiền tồn ở ngân hàng rút hết ra."

"Tớ sẽ đi mua vé, đưa tớ chứng minh nhân dân của cậu, bọn mình phân công nhau, lát nữa gặp ở đây." Jang Mi Ri nhìn đồng hồ nói.

"Tốt" Tiểu Bạch lấy từ trong túi chứng minh nhân dân đưa Mi Ri, bản thân lại kéo hành lý đến máy ATM gần đó.

Lee Ji Ah gửi ngân hàng tuy không nhiều lắm, nhưng đây là do cô ấy nhọc nhằn khổ sở từng chút từng chút tích góp được, Tiểu Bạch mở vali, phát hiện đồng đồ đã dọn dẹp trước đó lộn xộn hết lên, cô tìm thẻ ở dưới cùng đồng quần áo, thuận lợi rút được tiền.

Một lần nữa đi về cửa chính, Jang Mi Ri đã đang đợi, "Rất cuộc cũng đến, vé máy bay mua xong rồi."

"Thật tốt quá." Tiểu Bạch tiếp nhận vé máy bay, đem tiền trong túi rút ra, "Cho cậu..."

"Cậu làm gì vậy..." Jang Mi Ri nhìn tay Tiểu Bạch một tập tiền to, kinh ngạc hỏi.

"Bọn mình về Hàn Quốc, visa du lịch không được vài ngày, nếu như làm công sẽ bị đuổi về nước. Số tiền này mỗi người phân nửa, tiết kiệm." Tiểu Bạch mỉm cười đưa tiền.

"Ji Ah... Tớ làm sao có thể lấy tiền của cậu được..." Jang Mi Ri đem tiền trong tay cô đẩy trở về, "Số tiền này cậu tích lâu như vậy, rất không dễ dàng, tớ không thể lấy được."

"Cậu hãy nhận đi, bọn mình không phải người một nhà sao", Tiểu Bạch cố ý đem tiền nhét trong tay Jang Mi Ri.

"Cậu không lấy tớ giận đấy."

Jang Mi Ri thấy cô kiên trì, chỉ có thể nhận lấy, không biết có phải vì tin Tiểu Bạch vô điều kiện không, Jang Mi Ri đối với cô có vẻ thân cận hơn.

Kỳ thực Tiểu Bạch cho cô ấy tiền cũng là có tính toán, từ hôm qua cho tới hôm nay trốn đi, Jang Mi Ri biểu hiện quá bình tĩnh, dường như đã sớm dự mưu, Tiểu Bạch hoài nghi, cô ấy rất có thể đã sớm có ý niệm quay về Hàn quốc trong đầu, nếu như không phải Ji Ah xảy ra chuyện, nói không chừng lúc nào đó tự mình đi luôn.

Hiện tại Tiểu Bạch đem một nửa tiết kiệm cho Jang Mi Ri, trước đó hai người tình cảm cộng thêm cô biểu hiện ra sự tín nhiệm vô điều kiện, tin tưởng Jang Mi Ri trong khoảng thời gian ngắn sẽ không bỏ cô.

Chỉ cần cô ấy không rời đi, Tiểu Bạch mới có thể hoàn thành nguyện vọng của Jang Mi Ri.

Kéo vali hành lý ngồi ở phòng chờ, "Tích tích tích tích..." Hướng dẫn dò tìm đột nhiên không ngừng vang lên trong đầu.

Tiểu Bạch theo bản năng quay đầu, hướng về phía tiếng vang nhìn lại, "Làm sao vậy?" Jang Mi Ri ngồi bên cạnh, kì quái nhìn cô.

"Không có gì, tớ đi toilet một chút." Tiểu Bạch suy nghĩ một chút đứng lên nói.

"Đi nhanh về nhanh, sắp phải lên máy bay rồi." Jang Mi Ri hướng cô gật gật đầu nói.

"Ừ" Tiểu Bạch đáp ứng, đi về phía hướng dò tìm địa phương, cách mục tiêu 50m thì dừng lại.

Tóc ngắn chỉnh tề, áo khoác màu xanh gọn gàng, đeo trên lưng một túi sách bằng da màu trắng, đây là toàn bộ trang bị của chàng trai cách không xa kia.

"Chính là anh ta à." Tuy rằng không thấy rõ gương mặt, Tiểu Bạch đã có phán đoán, "Trang phục sạch sẽ, tư thế ngồi đoan chính nhưng không mất đi vẻ tùy ý, xem ra là gia giáo không sai, là một người tính cách ôn hòa."

"Nhưng mà đáng tiếc..." Tiểu Bạch ngẩng đầu nhìn đồng hồ đại sảnh, "Lập tức sẽ đi Hàn Quốc, cùng anh ta không có duyên phận."

Tiểu Bạch rất nhanh trở về phòng chờ, vừa lúc đến giờ đăng kí, hai người xách hành lý liếc nhau, đều thấy được trong mắt đối phương thấp thòm cùng hưng phấn.

"Bọn mình đi thôi"

"Ừ"

Hơn hai giờ bay, cuối cùng Tiểu Bạch và Jang Mi Ri cũng đặt chân lên đất Hàn, nghênh đón toàn bộ cuộc sống mới.

Tiểu Bạch cùng Jang Mi Ri kéo hành lý đến trạm kiểm an.

"Bọn mình tách ra xếp hàng đi, như vậy nhanh hơn." Jang Mi Ri đột nhiên quay đầu lại nói.

Tiểu Bạch nghe vậy, nhìn qua phòng khách, không biết có phải mùa du lịch hay không mà mỗi cửa đều có một hàng khách chờ rất dài.

"Được thôi." Cô gật đầu đáp.

Dòng người xếp hàng rất chậm, Tiểu Bạch nhìn chăm chăm Jang Mi Ri cách đó không xa gần người một hồi, thấy cô ấy vẻ mặt như thường, mới chậm rãi nghiêng đầu qua chỗ khác, "Có vẻ là mình nghĩ nhiều."

"Mẹ à, con mệt quá đi, mẹ ôm con một cái nhé?" Cô bé hàng bên cạnh đột nhiên nũng nịu kéo tay mẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên mong đợi.

"Con ngoan, chờ một lúc nữa là được rồi, mẹ đang ôm em mà." Bà mẹ bị nhõng nhẽo đang ôm một đứa bé trong tay, khó sở nhìn cô bé.

Bé gái thấy mẹ ôm em trai mặc kệ mình, miệng nhỏ cong lên, lập tức gào khóc đáng thương.

Tiểu Bạch nhìn bé gái mặt nhăn thành một đống, vừa thấy buồn cười, "Tích tích tích tích tích..." Hướng dẫn dò đột nhiên liên tục vang lên trong đầu.

"Thông báo khẩn cấp, mục tiêu đang đi tới hướng này, khoảng cách 100m, khoảng cách 90m, khoảng cách 80m..."

Tiểu Bạch nghe tiếng, mau chóng quay đầu lại, theo chỉ thị thoáng cái đã thấy mục tiêu.

Đối phương vóc người cao gầy, áo khoác màu xanh lam, túi da trắng, trên mặt là nụ cười hiền hòa, vầng vàng hướng phía cô đi tới.

"Là anh ta..." Tiểu Bạch nhận ra đối phương chính là mục tiêu gặp qua ở Nhật Bản, "Không nghĩ đến anh ta cũng tới Hàn Quốc, không biết là khách du lịch hay người Hàn."

Trong lúc Tiểu Bạch đang suy nghĩ, hướng dẫn tiếp tục nêu lên, "Khoảng cách mục tiêu 50m, 30m, đang đi tới hướng này."

"Đi tới hướng này?" Tiểu Bạch tự nhiên thu hồi tầm mắt, dùng khước mắt quan sát đối phương, thấy anh ta mỉm cười nhìn cô bé đang khóc cách đó không xa, một hồi bình tĩnh.

Thật là một người có tình thương bao la.

"Dù sao..." Tiểu Bạch nghĩ, "Tiên hạ thủ vi cường, đề đề phòng tương lai."

"Khoảng cách mục tiêu 10m."

Tiểu Bạch nhanh chóng mang trên mặt nụ cười dịu dàng, đi vài bước tới bên người cô bé đang khóc nháo, bế lên, nhẹ nhàng dụ dỗ nói, "Cô bé xinh xắn, để cô ôm cháu có được không nào."

"Oaoaoa..." Cô bé đột nhiên bị ôm lấy không hiểu chuyện gì xảy ra, hai mắt đầy nước mắt mờ mịt nhìn cô.

"Mẹ ôm em trai rất cực, để cô ôm cháu, đừng khóc nữa, khóc đau họng, mẹ sẽ đau lòng..."

"Cháu xinh xắn như vậy, khóc sẽ không xinh nữa." Tiểu Bạch dỗ trẻ con còn rất ra dáng, chỉ thấy cô điểm nhẹ mũi cô bé, giọng nói yêu thương, một bộ cô hàng xóm nhà bên dịu dàng.

Bé gái vậy mà cũng nể tình, nghe xong cô nói, chậm rãi ngừng lại, cúi đầu khóc thút thít.

"Thực sự cảm ơn cô, tôi ôm em trai nó, nó lại khóc nức lên, tôi cũng không biết làm sao bây giờ." Bà mẹ nhìn cô bé ngừng khóc, nhìn Tiểu Bạch với vẻ biết ơn.

"Không sao đâu mà, con gái chị cũng thật đáng yêu." Tiểu Bạch mặt mày cong cong, thân thiết nói.

Bé gái giẫy giụa muốn xuống đất, chờ được thả xuống, hiểu chuyện nói, "Cảm ơn cô."

"Không cần cảm ơn." Tiểu Bạch ngồi xổm xuống, mỉm cười sờ đầu cô bé.

Chờ đến lúc bé gái nắm tay mẹ đi chuyển về phía cửa kiểm an, Tiểu Bạch lúc này mới đứng lên, không biết có phải do ngồi lâu quá hay không, đứng dậy quá nhanh, Tiểu Bạch trước mắt bỗng tối sầm, chân thoáng mềm nhũn, hướng phía sau ngã xuống.

"Cẩn thận..." Trên lưng bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay vững vàng đỡ lấy cô, giọng nam ôn hòa vang lên bên tai, "Cô không sao chứ..."

"Thành công!" Trong nội tâm Tiểu Bạch hoan hô vui mừng, giả bộ khó sở từ từ mở mắt ra, thấy rõ trước mắt gương mặt đầy vẻ quan tâm, lúc này mới hoảng loạn rời đi trong lòng đối phương, cảnh giác nhìn, "Anh là ai?"

"Xin lỗi, vừa rồi tôi thấy cô muốn ngã sắp xuống nên mới..." Đối phương cũng nhận thấy động tác vừa rồi không thích hợp, lúng túng giải thích.

Tiểu Bạch chớp mắt mấy cái, trên mặt bớt chút cảnh giác, vẫn là vẻ mặt xa cách, "Chắc là tôi hơi thiếu máu, cảm ơn anh."

"Không có gì." Chàng trai thấy phản ứng của cô, cười khỏ, xem ra bị ghét rồi.

"Tôi đi trước." Tiểu Bạch thấy sự tình thuận lợi, quay đầu lại phát hiện sắp đến lượt mình, khẽ gật đầu với đối phương, kéo hành lý đến cửa kiểm an.

Song Yoo Hyun nhìn bóng lưng uyển chuyển mềm mại của Tiểu Bạch, nghĩ đến đối phương ôn nhu nói nhỏ cùng bé gái, từ cô gái thân thiết hiền hòa nháy mắt đối với mình trở nên xa cách, chẳng biết thế nào, trong lòng có chút thất lạc.

Mà bên kia, Tiểu Bạch thuận lợi qua cửa kiểm an, lúc này suy nghĩ ngổn ngang, bởi vì cô phát hiện.... không thấy Jang Mi Ri.

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Miss Ripley (3)

Tiểu Bạch xách hành lý đứng tại cửa, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh biếc, lại nhìn nhóm người đi tới đi lui, tâm trạng đang thực sự rầu rĩ.

Không phải đi quyến rũ mục tiêu một lúc thôi sao, vậy mà đã mất tung tích đối tượng.

Cô hoàn toàn không biết Jang Mi Ri đi nơi nào, tại sao cô ấy lại bỏ đi một mình, Tiểu Bạch không nghĩ ra cô nên làm gì bây giờ.

Bên này Tiểu Bạch phiền não, hoàn toàn không biết bộ dạng mình trong mắt Song Yoo Hyun bị xem thành- một cô gái dịu dàng mảnh mai, đôi mắt trong suốt nhìn bầu trời xanh lam, vẻ mặt mờ mịt luống cuống làm người ta thương tiếc, một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua mái tóc, cô chậm rãi giơ tay lên vuốt ra phía sau tai, hơi cúi đầu, mang theo vẻ ôn nhu khiến người tìm đập thành thịch.

"Xin hỏi..." Song Yoo Hyun mê muội tiến lên, "Cô có cần giúp gì không?"

Tiểu Bạch nghe tiếng quay đầu lại, phát hiện là tài phiệt lần trước, cô buông xuống cơn mắt lạnh lẽ suy nghĩ, bây giờ đã không thấy Jang Mi Ri, xem ra cô chỉ còn có thể tiếp xúc với người trước mắt, biết rõ lai lịch anh ta, có thể hay không tiếp tục hành động.

"Không cần..." Tiểu Bạch nhẹ nhàng cản môi, tuy rằng sắc mặt mờ mịt luống cuống nhưng vẫn như cũ kiên trì cự tuyệt.

"Tôi không có ác ý mà, chỉ là nhìn thấy cô giống như đang gặp khó khăn, cô muốn đi đâu, tôi có thể đưa cô đi..." Song Yoo Hyun ánh mắt ôn nhu nhìn cô bé trước mặt, cô gái nhu nhược nhưng kiên cường làm anh nhớ lại mẹ của mình, để anh không tự chủ được muốn tới gần, muốn bảo vệ.

"Thực sự không cần." Tiểu Bạch nâng lên mí mắt, ánh mắt mang theo sự yếu đuối nhè nhẹ, "Bởi vì... Tôi... Tôi cũng không biết nên đi đâu."

"Không biết nên đi đâu?" Song Yoo Hyun nghe thấy cô nói, có chút không rõ, "Tôi có thể hỏi tại sao không?"

Tiểu Bạch về mặt do dự, chậm rãi giải thích, "Thật ra là tôi và chị gái cùng đi Hàn Quốc, chỉ là có một lúc mà đã không thấy chị ấy đâu."

"Không thấy?" Song Yoo Hyun nhìn quanh, "Có phải tách ra rồi lạc đường không? Cô không có số điện thoại của cô ấy sao?"

"Tôi không biết." Tiểu Bạch khe khẽ thở dài, "Chúng tôi vốn tính là đến Hàn Quốc rồi làm số mới, không nghĩ đến mới một lúc đã không thấy chị ấy đâu, không biết có gặp nguy hiểm gì không nữa."

"Cô đừng lo lắng, hay là tôi cùng cô đi phòng phát thanh tìm người trước đi." Song Yoo Hyun nói.

"Cũng chỉ có thể như vậy." Tiểu Bạch liếc trộm chàng trai trước mắt, thấy gương mặt anh ta cũng một bộ lo lắng, âm thầm giơ ngón cái.

Song Yoo Hyun lễ phép kéo vali của Tiểu Bạch, hai người im lặng đi một hồi, anh lấy dũng khí, "Còn không biết cô gọi là gì, tôi là Song Yoo Hyun."

"Song Yoo Hyun..." Tiểu Bạch nhẹ nhàng lặp lại một lần, sau đó ngẩng đầu mỉm cười với anh, "Tôi gọi Lee Ji Ah."

Tiểu Bạch nụ cười cực nhạt, mang theo phảng phất nỗi buồn, tựa gió thổi trên hồ, làm lòng Song Yoo Hyun như làn nước gợn sóng, ánh mắt nhìn cô càng thêm mềm mại, có sự ôn nhu chưa từng nhận ra.

"Ji Ah tiểu thư, tôi có thể gọi như vậy không." Song Yoo Hyun lễ phép nói.

"Đương nhiên rồi." Thấy đối phương đối với mình ấn tượng tốt, Tiểu Bạch rất thỏa mãn gật đầu.

"Cô đến Hàn Quốc du lịch hay là định cư?"

"Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chắc là sẽ định cư, tôi mặc dù mang quốc tịch Nhật nhưng thật ra là người Hàn."

"Ồ..." Song Yoo Hyun nghe vậy, nhìn Tiểu Bạch mừng rỡ, "Thật trùng hợp, tôi hiện nay cũng là quốc tịch Nhật, cũng dự định về nước định cư."

"Thật không." Tiểu Bạch kinh ngạc nhìn lại đối tượng, "Xem ra chúng ta rất có duyên."

Song Yoo Hyun nghe Tiểu Bạch nói, trong tâm có chút vui vẻ, ngốc nghếch cười phụ họa, "Đúng vậy, rất có duyên."

Hai người đi thẳng tới phòng phát thanh, nói rõ tình huống, phát thanh tìm người không ngừng nghỉ một giờ, Jang Mi Ri cũng không xuất hiện.

"Ji Ah tiểu thư đừng lo lắng, không thì tôi với cô đi báo cảnh sát đi." Song Yoo Hyun thấy Tiểu Bạch mặt mày ủ dột, nhiệt tình hỏi.

"Cái này..." Tiểu Bạch do dự không biết thế nào trả lời, bỗng nhiên một chàng trai trẻ từ gần đó chạy tới, "Này, Song Yoo Hyun, có chuyện gì vậy, gọi điện cậu không tiếp, người tìm chẳng thấy đâu."

"Là Cheol Jin à, xin lỗi, tôi quên mất cậu đấy, điện thoại tôi cũng chưa mở máy nữa." Song Yoo Hyun thấy người trước mắt, lúc này mới nhớ tới cậu ta ngày hôm nay sẽ đến đón mình.

"Chuyện này mà cậu cũng quên, đầu óc cậu để đi đâu thế..." Cheol Jin thẳng tay đập Song Yoo Hyun một cái, xoay mặt nhìn Tiểu Bạch đứng bên cạnh, "Vị này chính là..."

"Là Lee Ji Ah tiểu thư, quốc tịch Nhật gốc Hàn, cô ấy bị lạc mất chị gái." Song Yoo Hyun giải thích.

Cheol Jin nghe vậy, quan sát Tiểu Bạch, ánh mắt có ý cười nói, "Chẳng trách cậu quên mất đấy."

"Nói cái gì đó." Song Yoo Hyun ngượng ngùng vỗ vỗ bạn tốt.

"Chuyện này..." Tiểu Bạch nhìn hai người chậm rãi mở miệng, "Thời gian không sớm, tôi không làm phiền hai người nữa."

"Cô phải đi à? Một mình cô sao?" Song Yoo Hyun nghe vậy, sắc mặt hơi đổi, có vẻ khá là không nỡ.

"Làm phiền anh lâu như vậy, tôi cũng nên đi rồi." Tiểu Bạch mỉm cười, "Thực sự cảm ơn anh."

Song Yoo Hyun gật gật khoe môi, nhưng một câu cũng không thốt nên lời, bọn họ chẳng qua chỉ là người qua đường, anh chẳng có tư cách gì giữ lại.

Tiểu Bạch thấy Song Yoo Hyun vẻ mặt lưu luyến không rời, trong lòng khá thỏa mãn, sắc mặt lại bình tĩnh như thường giờ tay vẫy một chiếc taxi, "Như vậy, hẹn gặp lại."

"Tạm biệt." Song Yoo Hyun nhìn không chớp mắt xe đưa Tiểu Bạch đi thật xa, cảm thấy trong lòng dâng lên mất mát thật sâu.

Cheol Jin ở một bên thấy, khoác vai anh, "Không phải chứ, hai người mới gặp nhau không lâu mà cậu làm như sinh ly tử biệt không bằng."

"Cũng không phải là sẽ không bao giờ gặp lại." Song Yoo Hyun nhìn hướng sẽ mất bóng, khe khẽ thở dài, không biết cô ấy có tìm được chị mình hay không, một thân một mình lại muốn đi nơi nào.

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Miss Ripley (4)

Trong xe, Tiểu Bạch nhìn lại phía sau thấy Song Yoo Hyun vẫn giữ vẻ mặt ngóng trông, hài lòng nghiêng đầu qua chỗ khác, trong lòng tự hỏi, "Hướng dẫn định vị được không?"

"Mục tiêu đã xác định, lúc nào cũng có thể định vị." Hướng dẫn có nề nếp trả lời.

"Vậy là tốt rồi." Tiểu Bạch nhìn phía ngoài cửa sổ, suy nghĩ bay xa, Song Yoo Hyun này có ấn tượng không tồi, nếu không có định vị cô cũng sợ tìm không được.

Hiện tại chỉ còn Jang Mi Ri, cô ấy rốt cuộc đi nơi nào?

Phiền não một hồi, "Có..." Tiểu Bạch trong đầu lóe lên ánh sáng, Lee Ji Ah và Jang Mi Ri ngày xưa chẳng phải cùng ở một cô nhi viện sao.

Jang Mi Ri trước đây cũng không phải tự nguyện bị nhận nuôi, cô ấy vẫn luôn muốn tìm mẹ của mình, nếu về Hàn Quốc, có khi nhất định sẽ đi nơi đó, Tiểu Bạch lấy ra nhật ký của Lee Ji Ah, rất nhanh tìm được địa chỉ cô nhi viện, "Bác tài xế, làm ơn cho cháu đến nơi này."

"Được." Bác tài xế nhìn địa chỉ, vui vẻ đạp cần ga, lao đi vun vút.

Tiểu Bạch tìm được cô nhi viện, đáng tiếc đã chậm một bước.

"Mi Ri tới nơi này hỏi mẹ một ít chuyện ngày xưa, rồi cầm đi vài tấm ảnh chụp, vừa mới đi..." Viện trưởng nhìn Tiểu Bạch thương tiếc.

"Thật sao..." Tiểu Bạch hơi thất vọng, đúng là đã ở sân bay quá lâu, "Cô ấy có nói muốn đi đâu không ạ?"

"Cái này mẹ cũng không biết, nghe giọng nó, chắc là muốn định cư ở Hàn Quốc." Viện trưởng lắc đầu.

Tiểu Bạch biết có hỏi nữa cũng vô ích, nhớ tới số điện thoại mới làm, lấy ra điện thoại, "Vậy con cho mẹ số điện thoại, nếu như cô ấy lại đến, nhờ mẹ nói với cô ấy con đang tìm, rồi gọi cho con qua số này."

"Không thành vấn đề." Viện trưởng sáng khoái đáp ứng.

"Còn nữa..." Tiểu Bạch tiếp tục nói, "Những bức ảnh mà Mi Ri đã lấy có còn tấm nào không ạ? Con có thể xem không?"

"Tất nhiên rồi." Viện trưởng cúi xuống mở ngăn kéo, lấy ra một album, "Bởi vì thường có người về cô nhi viện tìm này nọ, những tấm ảnh này đều được sao mấy lần, con lấy mấy tấm đi."

"Vậy thì cảm ơn mẹ." Tiểu Bạch cao hứng nói.

"Không cần cảm ơn mẹ, các con đã trưởng thành, nhìn thấy các con là ta vui lắm rồi." Viện trưởng hòa ái cười nói.

Từ cô nhi viện đi ra, trời đã tối đen, "Tiểu Hắc, cậu có đây không?"

"Tôi đây tôi đây.." Nghe giọng Tiểu Bạch, Tiểu Hắc nhanh chóng xuất hiện trên đỉnh đầu.

"Chắc cậu cũng biết rồi, không thấy Jang Mi Ri." Tiểu Bạch tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

"Làm sao có thể, cô đã đem tiền đưa cô ấy rồi mà, cô ấy dù có muốn bỏ lại cô cũng không nên đi nhanh như vậy chứ.." Tiểu Hắc ôm cánh tay căn bản không tồn tại, kì quái nói.

"Tôi cũng nghĩ như vậy..." Tiểu Bạch gật đầu, "Tôi đoán cô ấy có thể bởi vì tình huống khẩn cấp nào đó mới biến mất."

"Có thể có tình huống khẩn cấp gì?" Tiểu Hắc bay tới bên người Tiểu Bạch hỏi.

Tiểu Bạch liếc mắt nhìn ánh mắt ham học hỏi của Tiểu Hắc, chậm rãi nói, "Không biết..."

"Vậy mà cô làm như biết trước rồi á." Tiểu Hắc thất vọng, ghét bỏ nói.

"Sợ cái gì? Jang Mi Ri cũng có visa du lịch giống tôi, nếu không có công tác chính thức, cô ấy sẽ rất nhanh bị trả về Nhật Bản, lúc đấy tôi đi đăng kí xuất nhập cảnh, có khả năng sẽ tìm được."

"Đúng vậy" Tiểu Hắc gật đầu, lập tức nhìn xung quanh, "Vậy bây giờ cô định làm gì?"

"Đi tìm một người"

"Ai vậy?"

"Song Yoo Hyun."

... ..

Tiểu Bạch chặt vật kéo hành lý lên tầng cao, thờ hồn hể đứng tại chỗ.

"Tiểu Bạch, cô sắp thành công trở thành nữ cường nhân rồi đó." Tiểu Hắc hưng phấn xoay quanh quan sát Tiểu Bạch, giọng sùng bái.

"Quý bất lực không có quyền lên tiếng." Tiểu Bạch thờ phì phò, một tay đánh tan bóng đen Tiểu Hắc, bất mãn nói, "Phiền."

"Đừng nóng giận mà, cô thường ngày lúc nào cũng giả vờ mảnh mai, hiếm khi uy vũ như vậy, đường xa như vậy mà có thể khiêng cái vali leo lên, tôi khen cô thật lòng mà." Tiểu Hắc lão đạo vãi cái lại khôi phục cái bóng, cười làm lạnh nói.

"Nếu không phải vì cậu bất lực thì tôi cũng chẳng tới phiên tôi khiêng nhé..." Tiểu Bạch nhìn Tiểu Hắc, nhẹ nhàng nói tiếp.

"Áy áy, không được nói vậy." Tiểu Hắc tức nghẹn.

"Vậy cậu có chỗ nào có khả năng." Tiểu Bạch vừa nói, vừa dùng ánh mắt chất vấn quan sát Tiểu Hắc từ trên xuống dưới.

"Hu hu... Cô lại bắt nạt tôi..." Tiểu Bạch bị ánh mắt của Tiểu Bạch làm cho sợ hãi, lay động bay thật xa, bùm mặt thoáng cái biến mất trong không khí.

Tiểu Bạch thấy Tiểu Hắc biến mất, đắc ý cười, xoay người kéo vali tiếp tục đi về phía trước, bốn phía đều là kiến trúc đơn sơ tạp nham, trên tường dán đầy các loại quảng cáo, rốt cuộc, Tiểu Bạch dừng lại trước cửa một căn hộ tên là Thanh Dật khảo thí viện.

"Đây là nơi hướng dẫn định vị?" Tiểu Hắc đột nhiên xông ra, có vẻ không dám tin tưởng nói.

Tiểu Bạch liếc mắt nhìn hắn, "Đây là mấy cái cậu tự nghiên cứu ra, có sai lầm hay không sao tôi biết."

"Tất nhiên là không có vấn đề gì cả." Tiểu Hắc nghe vậy tức giận trả lời.

"Được rồi được rồi..." Tiểu Bạch nhắc vali lên, đẩy cái cửa kính chật hẹp.

Khảo thí viện Hàn quốc cũng thật đặc biệt, ở đây phòng rất nhỏ, giá cả phải chăng, tuy gọi là khảo thí viện nhưng hầu hết đều là nơi sinh sống của người bình thường và thất nghiệp.

Làm xong thủ tục ở lại, Tiểu Bạch được nhân viên dẫn qua hành lang nhỏ kết cấu rối loạn, "Xem ra cái anh chàng tên

Song Yoo Hyun này đúng là dễ ợt.", Tiểu Hắc kẻ sát Tiểu Bạch, "Cô đoán anh ta ở phòng nào?"

Tiểu Bạch nghe hắn nói, vừa muốn trả lời, trong đầu đột nhiên lại kêu lên "tích tích tích tích..."

"Tối rồi." Môi cô hơi nhếch lên, nói nhỏ một tiếng, chỉ thấy cánh cửa bên cạnh đột nhiên mở ra, sau đó va vào hộp thức ăn đặt trên tủ ngoài hành lang, cái bát chứa canh cùng đôi đũa đập thẳng lên người Tiểu Bạch, cả người cô ăn đủ.

"..." Cả người dính đầy mỡ, Tiểu Bạch đen mặt, nụ cười cũng không giữ được nữa.

Người trong phòng thấy vậy, vội vã xin lỗi, "Xin lỗi, tại tôi mở cửa nhanh quá không chú ý... Ày, là Ji Ah tiểu thư..."

Đối phương lúc đầu xin lỗi rất thành khẩn, sau đó hơi ngừng lại, trong nháy mắt vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

"Song Yoo Hyun?" Tiểu Bạch tuy rất tức giận, nhưng không quên nhiệm vụ, cũng giả bộ kinh ngạc nhìn người đối diện.

"Không thể tin được có thể gặp Ji Ah tiểu thư ở đây..." Song Yoo Hyun dùng ánh mắt dịu dàng với vẻ không thể tin được.

"Tôi cũng thế..." Tiểu Bạch phối hợp đáp trả một ánh mắt ngạc nhiên vui mừng.

Song Yoo Hyun cũng thật không ngờ tới, buổi tối còn có thể gặp được cô gái làm anh nhớ mãi không thôi ban sáng, trời cao dường như nghe được mà thỏa mãn lời khẩn cầu của anh.

Nhìn qua chiếc áo đã trở nên khó coi của Tiểu Bạch, lập tức phản ứng lại, bây giờ không phải lúc để vui vẻ, chính mình vừa mới phạm lỗi lớn, "Quần áo của cô... Tôi thực sự vô ý quá."

"Không sao. Không sao đâu." Tiểu Bạch chịu đựng cái mùi khó chịu trên người, "Tôi thay bộ quần áo khác là được rồi."

"Vậy cô mau đi đi, để tôi mang nước ấm cho cô." Song Yoo Hyun nhường đường, ý bảo Tiểu Bạch đi thay quần áo.

"Được rồi." Tiểu Bạch duy trì nụ cười, kéo hành lý quẹo vào phòng mình, sau đó... nhẹ nhàng đóng cửa lại.

"A a a... Thật là buồn nôn mà, cả người đầy mùi thiêu." Đóng cửa lại, Tiểu Bạch lập tức lộ nguyên hình, không ngừng im lặng giậm chân.

"Đừng nhảy nữa, thay quần áo nhanh đi." Tiểu Hắc cũng che mũi ở phía xa, vẻ mặt ghét bỏ.

"Đều tại cậu, nếu không phải do cậu hỏi tôi, làm sao tôi lại đứng im." Tiểu Bạch sắp phát điên, "Dạ dạ dạ, tất cả là lỗi của tôi, cô mau thay quần áo đi, tôi ra ngoài." Tiểu Hắc biết rõ tính tình Tiểu Bạch, lấy cái cớ, lách người biến mất.

Chờ Tiểu Bạch thay quần áo xong mở cửa, Song Yoo Hyun đã đi đi lại lại không yên ngoài hành lang, thấy cô ra ngoài, ân cần đi đến nói, "Ji Ah tiểu thư..."

Tiểu Bạch lúc này đã khôi phục bình tĩnh, thấy Song Yoo Hyun thấp thòm, mỉm cười, "Không cần để tâm, anh cũng không cố ý."

"Nhưng mà..."

"Tôi đói quá, anh có muốn đi ăn với tôi không, tôi cũng không biết gần đây có cái gì." Tiểu Bạch cắt lời anh ta, chủ động mời.

Song Yoo Hyun đương nhiên đồng ý, gật đầu, "Có chứ, tôi biết gần đây có quán ăn rất ngon, chắc chắn cô sẽ thích."

"Vậy thì đi thôi." Tiểu Bạch nháy mắt tinh nghịch, dẫn đầu đi trước.

Song Yoo Hyun đứng tại chỗ nhìn bóng lưng Tiểu Bạch, khóe miệng không thể kìm nổi mà nhếch lên, nhìn cũng biết là mừng không chịu được.

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Miss Ripley (5)

Lúc Tiểu Bạch cùng Song Yoo Hyun ra cửa, trời đã tối lắm rồi, trên đường vắng ngắt, chỉ có hai người bọn họ, Tiểu Bạch mặc một cái áo cổ rộng phồng với quần bò đơn giản, thân hình lại càng có vẻ nhỏ bé yếu đuối.

Gió buổi đêm rất lạnh, thổi vù vù luồn vào bên trong cổ áo, Tiểu Bạch lạnh run cả người, không tự chủ được ôm lấy hai cánh tay, Song Yoo Hyun chăm chú nhìn, thấy thế thì lập tức cởi ra áo khoác ra phủ lên người Tiểu Bạch.

"Không cần đâu, anh Yoo Hyun sẽ lạnh mất." Tiểu Bạch giả bộ cả kinh, nhanh chóng cầm áo khoác đẩy trở lại.

"Tôi không lạnh đâu, tôi là đàn ông mà." Song Yoo Hyun kiên trì choàng áo khoác lên người Tiểu Bạch.

"Đã muộn thế này rồi còn bắt anh đi ăn cùng, nếu tôi còn khiến anh bị cảm lạnh nữa, tôi sẽ rất áy náy." Tiểu Bạch nói đùa.

"Nếu như tôi bị cảm thật, cô có thể chịu trách nhiệm mà." Song Yoo Hyun nghe vậy, cười híp mắt nói tiếp.

"Cứ quyết định vậy đi." Tiểu Bạch hào phóng gạt đầu.

Cửa hàng Song Yoo Hyun giới thiệu cách chỗ họ ở không xa, tuy rằng bày trí đơn giản nhưng ngoài ý muốn rất nhiều người ngồi.

"Xem ra thực sự ăn rất ngon, không thì sẽ không nhiều người như vậy." Tiểu Bạch thật đói bụng, đi tới cửa đã ngửi thấy mùi thức ăn nồng nàn, tràn đầy hưng phấn.

"Vào thôi." Song Yoo Hyun thấy Tiểu Bạch thích cửa hàng mình đề cử, vui vẻ vô cùng.

Hai người tìm một góc ngồi xuống, gọi đồ ăn rất nhanh được bưng lên, "Uống chút canh vào sẽ ấm hơn." Song Yoo Hyun chủ động múc canh, đưa tới cho Tiểu Bạch.

"Cảm ơn." Tiểu Bạch cầm lấy bát, thổi thổi, nhấp một ngụm lập tức ngẩng đầu, thấy Song Yoo Hyun mỉm cười nhìn mình, cười nói, "Ngon thật đấy."

"Còn có tobokki nữa..." Song Yoo Hyun đem một đĩa đồ ăn khác đẩy đến trước mặt Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch dùng đũa gấp một miếng, nhìn nước tương đỏ tươi phủ bên trên, không tự chủ nuốt nước miếng.

"Ăn nhanh đi." Song Yoo Hyun thấy Tiểu Bạch giương mắt nhìn miếng bánh, buồn cười nói.

"Ừm." Tiểu Bạch gạt đầu, không khách khí cắn một ngụm, sau đó mở to mắt cười tùm tùm thờ dài, "Là mùi vị của quê cha đất mẹ."

Song Yoo Hyun thấy hành động trẻ con của Tiểu Bạch, vẻ mặt cưng chiều, "Vay ăn nhiều một chút."

"Tôi không khách sáo đâu nhé."

... ..

Ăn tối xong hai người ra ngoài, thuận tiện đi qua cửa hàng tiện lợi, Song Yoo Hyun mua sữa tươi, rồi hâm nóng mới đưa cho Tiểu Bạch.

"Hôm nay cảm ơn anh rất nhiều." Tiểu Bạch ôm chai sữa tươi, ngồi song song với Song Yoo Hyun trên ghế nghiêng ở cửa hàng tiện lợi, nhìn ra bên ngoài lớp kính trong suốt.

"Không cần cảm ơn tôi, tôi rất vui được làm quen với Ji Ah tiểu thư." Được ngồi cùng với người trong lòng, trái tim Song Yoo Hyun đập rất nhanh, anh len lén quan sát Tiểu Bạch, cái cảm ngọt mà đáng yêu, đôi môi như quả anh đào mọng nước, lông mi vừa cong vừa dài, lúc uống sữa thì híp mắt mãn nguyện, tất cả những gì thuộc về người bên cạnh đây, đều làm cho anh rung động.

Tiểu Bạch tất nhiên phát hiện ánh mắt của Song Yoo Hyun, nhưng xét thấy đêm nay anh ta tận tâm phục vụ, rất hào phóng cho anh ta xem đủ.

"Đúng rồi, nếu anh Yoo Hyun định cư ở Hàn Quốc, định làm visa dài hạn à?"

"Ồ, không phải đâu, tôi sẽ thay đổi quốc tịch."

"Thay đổi quốc tịch?" Tiểu Bạch liếc nhìn người bên cạnh, "Tôi cứ tưởng rằng anh còn trở về Nhật Bản đấy..."

"Vi cha tôi sống ở Hàn Quốc, nên mới có quyết định vậy." Nói xong, Song Yoo Hyun đột nhiên nhớ tới người bên cạnh cũng giống mình, lập tức hỏi, "Ji Ah tiểu thư tính toán như thế nào vậy?"

Mắc câu rồi, Tiểu Bạch khóc mũi khẽ nâng lên cười, cô vừa cố ý hỏi Song Yoo Hyun, để lái sang chuyện visa của mình, nếu nhất định phải giải quyết, cô còn cần tìm đâu xa.

"Tôi à..." Tiểu Bạch vẫn đang buồn phiền, "Tôi cũng không biết, phải xem tình hình thế nào nữa."

"Nói vậy... tức là..." Song Yoo Hyun nghe Tiểu Bạch trả lời, trong lòng có chút nóng nảy, chẳng lẽ mình cùng cô ấy vẫn không có duyên phận sao.

"Tôi bây giờ vẫn là visa du lịch, cũng không ở được mấy ngày, tôi không có khả năng thay đổi quốc tịch giống anh Yoo Hyun, cho nên trước mắt còn chưa biết làm thế nào." Tiểu Bạch nghiêng đầu thấy sắc mặt quan tâm Song Yoo Hyun, chậm rãi nói.

"Vậy Ji Ah tiểu thư đang tính ở Hàn Quốc định cư rồi, tôi nhớ rõ là có công việc chính thức có thể nhận được visa dài hạn đó." Song Yoo Hyun trả lời ngay.

Tiểu Bạch nghe vậy, nở một nụ cười bất đắc dĩ, thanh âm trầm xuống, "Tôi... Vì nguyên nhân gia đình, bỏ dở đại học, chỉ có bằng phổ thông, lại là người nước ngoài, làm sao có thể dễ dàng tìm được công việc ổn định."

Song Yoo Hyun lần đầu nghe Tiểu Bạch nói việc nhà, có thể đoán được hoàn cảnh có nhiều chua xót cùng bất đắc dĩ, rõ ràng sự tình khó khăn là vậy, cô ấy lại nói một cách nhẹ như mây gió.

"Vậy cha mẹ của cô..." Song Yoo Hyun không nhịn được mở miệng.

"Bọn họ?" Tiểu Bạch từ từ mỉm cười, giọng nói nhu hòa, "Bọn họ chắc đang rất tốt."

"Vậy à..." Song Yoo Hyun thấy Tiểu Bạch cười, ngữ điệu nhẹ nhàng hơn, "Bọn họ bây giờ đang ở đâu vậy?"

"Bọn họ.. ở trên thiên đường." Tiểu Bạch bình tĩnh nói xong, thấy Song Yoo Hyun cứng đờ.

"Xin lỗi, tôi không cố ý, tôi..."

"Không sao." Tiểu Bạch đứng lên, vứt đi chai sữa đã uống xong, "Chúng ta về thôi."

Song Yoo Hyun thấy dáng dấp cô gái lại lạnh nhạt như lúc mới gặp, trong tâm cảm thấy thật đau lòng, há miệng lại không biết nói gì cho phải, cuối cùng vẫn là ngậm miệng im lặng.

... ..

Ở khảo thí viện cũng đã được một tuần, mấy ngày nay Song Yoo Hyun có vẻ bận rộn nhiều việc, cả ngày không thấy bóng dáng, Tiểu Bạch cũng không nhàn rỗi, tỉ mỉ tìm kiếm manh mối dựa vào ảnh chụp lấy từ cô nhi viện.

Hôm nay lúc Tiểu Bạch trở về, đúng lúc gặp phải Cheol Jin đang dọn đồ, anh ta đối với cô ấn tượng không tồi, gặp mặt chào hỏi, "Ji Ah tiểu thư đã về rồi."

"Vâng." Tiểu Bạch gật đầu, thấy vali trong tay Cheol Jin, "Các anh muốn chuyển đi à?"

"Đúng vậy, đầu tiên phải đóng gói hành lý đã." Cheol Jin gật đầu.

"Có cần tôi giúp không?"

"Có thể sao? Có làm phiền cô không? Yoo Hyun không ở đây làm tôi một mình mệt chết đi được." Cheol Jin rõ ràng rất cần giúp đỡ.

"Đừng ngại, bây giờ tôi cũng nhàn rồi, tới giúp anh vậy." Tiểu Bạch đỡ lấy vali trong tay Cheol Jin, "Đóng gói xong cái gì thì cứ đem tới phòng tôi nhé, chắc là phòng các anh cũng chẳng còn chỗ để chân nữa rồi."

Cheol Jin cùng Tiểu Bạch vào phòng cô, Tiểu Bạch để vali xuống, nói với Cheol Jin đang ngồi chồm hổm dưới đất, "Tôi giúp anh chuyển mấy cái khác, anh đi dọn đồ đi."

"Tốt." Cheol Jin nhìn Tiểu Bạch cảm ơn, tiếp tục cúi đầu bận việc.

Tiểu Bạch thấy Cheol Jin đang loay hoay làm gì đó, liếc mắt thấy bức ảnh trên giường, chậm rãi lui ra ngoài, xoay người đi đến căn phòng của Cheol Jin và Yoo Hyun.

Căn phòng hai người cũng được coi như sạch sẽ, quần áo, đồ dùng hằng ngày đều được đặt chỉnh tề, quan sát bốn phía, đồ để bên ngoài đều không quá quan trọng, cô khom lưng lục lọi một cái thùng giấy đã được xử lý, cũng không phát hiện cái gì, ngược lại lại đi tới bên cạnh một cái ngăn kéo, từ từ kéo ra, bên trong có một ít tài liệu và văn kiện.

Tiểu Bạch lấy ra một tập văn kiện, mở ra nhìn qua nội dung bên trong, rốt cuộc mỉm cười, "Tìm được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Miss Ripley (6)

Tiểu Bạch bận rộn cả tuần, lấy được hai tin tức hữu dụng, thứ nhất là cục cảnh sát nơi cô khai báo mất tích, báo tin rằng Jang Mi Ri đã làm xong visa dài hạn.

Tin tức thứ hai, lần thứ hai cô gặp viện trưởng, phát hiện Cheol Jin và Lee Ji Ah hóa ra từng cùng một cô nhi viện, hơn nữa dựa theo lời của viện trưởng, Cheol Jin hiện đang đi làm ở một công ty xây dựng.

Mỗi ngày Cheol Jin cùng Song Yoo Hyun như hình với bóng, Song Yoo Hyun vừa về nước, xem ra bây giờ cũng chưa chính thức thừa kế gia nghiệp, như vậy chủ công ty xây dựng Cheol Jin đang công tác không cần nói là ai cũng biết.

"Ji Ah tiểu thư..." Tiểu Bạch đang im lặng nhớ kỹ thông tin trong tài liệu, chợt nghe giọng Cheol Jin.

"Ah. Tôi tới liền." Tiểu Bạch đem đồ trong tay đặt về vị trí cũ, nhắc lên cái hòm trên đất trở về phòng mình, tự nhiên hỏi,

"Đã chuẩn bị xong đồ đạc rồi à."

"Đã xong rồi." Cheol Jin gật đầu, do dự giơ lên ảnh chụp trong tay, "Xin lỗi, cái này tôi thấy cô đặt trên giường, tại sao cô lại có ảnh chụp của cô nhi viện vậy?"

"Ành?" Tiểu Bạch giả bộ kinh ngạc nhìn ảnh chụp trong tay cậu ta, "Có vấn đề gì sao?"

"Không phải, chỉ là..." Cheol Jin vẫn do dự, không biết có nên hỏi hay không.

"Cũng không có gì..." Tiểu Bạch thần nhiên cười cười, "Thật ra tôi là trẻ mồ côi, ngày xưa từng ở cô nhi viện này, sau đó được nhận nuôi sang Nhật."

"Hóa ra là vậy." Cheol Jin nghe vậy, cũng biết được đôi chút, chỉ vào một bé trai trong hình nói, "Có thể cô không nhớ rõ, đây là tôi này."

"Anh á." Tiểu Bạch mở to mắt, bước về phía trước với vẻ không tin được, "Tôi thực sự không nhận ra đó."

"Thực ra từ đầu tôi đã thấy cô quen quen rồi, cô còn nhớ hồi nhỏ cô chơi rất thân với Hee Joo không?"

"Tất nhiên rồi, khi đó Hee Joo nhỏ nhất, hồi vừa tới cô nhi viện rất nhút, lại khóc rất lợi hại, chúng tôi ngày nào cũng ở cùng nhau."

"Đúng vậy, đúng vậy... Khi đó..."

"..."

Bởi vì mối quan hệ này, Cheol Jin và Tiểu Bạch cũng trở nên thân cận hơn.

Dọn dẹp xong này nọ, Cheol Jin chủ động mời Tiểu Bạch cùng nhau ăn cơm.

"Tôi nghe Yoo Hyun nói cha mẹ của cô qua đời... Vậy bây giờ cô sống một mình sao?" Trên bàn cơm, Cheol Jin nhìn Tiểu Bạch đầy quan tâm.

"Đúng vậy." Tiểu Bạch thờ dãi, "Ban đầu đã lên hết kế hoạch sinh hoạt rồi, nhưng vì sự cố, tất cả đều đi tong."

"Nghe nói cô đang tìm chị gái mất tích, có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Là Jang Mi Ri, cô ấy cũng ở cùng cô nhi viện với chúng ta, bố mẹ cô ấy đã mất từ lâu, mấy năm nay chúng tôi sống nương tựa lẫn nhau, gần đây mới bàn nhau trở về Hàn Quốc, ai dè qua cửa kiểm an, cũng không biết cô ấy đi đâu rồi."

Cheol Jin thấy vẻ lo lắng của Tiểu Bạch, nghĩ đến Song Yoo Hyun nhờ vả mình tìm kiếm tung tích Jang Mi Ri, tra được cô ấy đã lấy được visa dài hạn, mà Tiểu Bạch lại hoàn toàn không biết gì cả, vẫn đang bôn ba đi tìm, tương lai với kế hoạch của chính mình đều không có thời gian lo lắng.

"Tôi biết dạo này cô vẫn luôn tìm kiếm cô ấy, visa của cô lại sắp hết hạn rồi, cô cũng không thể tiếp tục như vậy." Cheol Jin rất đau lòng khi thấy Ji Ah xuất thân giống mình, không có cha mẹ, cuộc sống của họ cực khổ hơn người bình thường rất nhiều, tấm lòng cũng dễ thương cảm hơn người bình thường.

"Mặc dù tôi muốn tìm công việc nhưng tôi bỏ dở đại học, chỉ có bằng phổ thông, làm sao có người muốn mướn, tuy là ngành kiến trúc số một cơ mà..."

"Chờ chút, cô nói cô học ngành gì cơ?" Cheol Jin nghe được một nửa, hai mắt sáng ngời ngắt lời cô.

"Kiến trúc a." Về mặt Tiểu Bạch mờ mịt, lặp lại.

"Thật trùng hợp, tôi đang đi làm ở công ty xây dựng, tôi có thể nói giúp cô, cô tới công ty của chúng tôi đi, trước mắt có thể giải quyết luôn vấn đề visa."

"Làm sao có thể, phiền anh quá, cấp trên của anh có khó nói hay không..."

"Cô cứ yên tâm đi..." Cheol Jin nhớ tới Song Yoo Hyun gần đây bận chuyển ra khảo thí viện, phải rời Tiểu Bạch mà về mặt buồn thiu, cảm thấy mình quá thông minh, một mũi tên trúng hai con chim, "Anh ta thấy cô, mừng còn không kịp..."

"Là sao a..." Tiểu Bạch chớp mắt mấy cái, tiếp tục mê man.

"Đến lúc đó cô sẽ biết, cứ quyết định vậy đi, bây giờ chúng tôi muốn chuyển đến nhà của tôi, ở đó còn một phòng trống dưới lầu, một mình cô ở đây không an toàn, hay là đến ở với chúng tôi luôn đi." Cheol Jin dứt khoát giúp đến cùng.

"Phiền anh quá." Tiểu Bạch ngượng ngùng xua tay.

"Đừng khách sáo, cũng không phải ở chùa mà, còn thu tiền thuê nhà nữa đó, nếu cô muốn thì chúng ta cùng nhau bàn luận." Cheol Jin nhiệt tình hoan nghênh Tiểu Bạch.

"Vậy thì rất cảm ơn anh." Thấy nhোáng cái đã giải quyết ba vấn đề nhà ở, công tác, visa, Tiểu Bạch cũng không từ chối nữa, nụ cười càng thêm rực rỡ.

Hôm nay dọn nhà xong, làm xong đồng công việc đề lên đầu, Song Yoo Hyun rốt cuộc cũng bận rộn mà xuất hiện, Cheol Jin cũng chưa nói cho anh chuyện Tiểu Bạch muốn đến ở cùng họ, Song Yoo Hyun thấy Tiểu Bạch muốn giúp bọn họ khiêng đồ, vẫn luôn theo ở phía sau, Tiểu Bạch chỉ cần nhắc lên thùng nào, Song Yoo Hyun liền bận bịu tiếp lấy cái thùng đó, Tiểu Bạch lại cầm một thùng khác, anh ta lại vội vàng lấy đi, lấy xong còn không quên cho Tiểu Bạch một nụ cười ngây ngô.

Tiểu Bạch thấy anh ta về mặt lấy lòng, làm bộ như không thấy, lạnh nhạt xoay người tiếp tục khuân đồ, Song Yoo Hyun tuy gặp khó nhưng vẫn một tác không rời. Cho đến khi thùng cuối cùng được mang đi, Tiểu Bạch còn chưa dùng chút sức nào, mặt không đỏ tim không đập mạnh, mà Song Yoo Hyun đã mệt chết, thở hồng hộc, cả người đầy bụi thoát nhìn vô cùng nhếch nhác.

Cheol Jin trốn một bên nhìn động tác của hai người, trong lòng khe khẽ cười trộm. Đợi đến mọi thứ xong hẳn, Song Yoo Hyun thấy lạ hỏi, "Làm sao lại nhiều đồ như vậy..."

Tiểu Bạch cùng Cheol Jin nghe vậy, cuối cùng cũng không nhịn được cười, "Ha ha" "Ha ha"

"Vì nó là đồ của ba người mà." Cheol Jin trả lời trịnh trọng.

"Tại sao là ba người?" Song Yoo Hyun nhìn Cheol Jin khó hiểu, thấy cậu ta liếc mắt đến trên người Tiểu Bạch, mới chợt hiểu ra, chỉ vào Cheol Jin cùng Tiểu Bạch, "Hai người, hai người cùng nhau trêu tôi."

"Là anh ngốc quá thôi." Tiểu Bạch nhón chân lên, thân thiết vô cùng chỉ vào trán Song Yoo Hyun, sau đó lấy khăn tay tỉ mỉ thay anh lau bụi bẩn trên mặt, một bên nói, "Bọn tôi đùa anh, vậy mà anh chẳng phát hiện chút nào."

Song Yoo Hyun tuy rằng không gặp Tiểu Bạch vài ngày, nhưng vẫn luôn tự trách mình chuyện đêm đó, thật vất vả hôm nay mới gặp được, vốn định xin lỗi cô, Tiểu Bạch lại luôn không vui về nhìn anh, trong lòng anh giống như bị mèo cào.

Lúc này Tiểu Bạch lại thân nhiên vừa cười vừa giúp mình lau mặt, Song Yoo Hyun lại không biết nên phản ứng ra sao.

"Tại sao mặt vẫn đàn ra như vậy." Tiểu Bạch phát hiện Song Yoo Hyun vẫn nhìn mình chằm chằm, hơi cau liếc anh.

"Ji Ah à, cô sẽ đi cùng chúng tôi sao?" Song Yoo Hyun sững sờ hỏi.

"Đúng rồi." Tiểu Bạch nghiêng đầu nhìn Cheol Jin vẫn đang dựa cửa xem trò vui, "Anh Cheol Jin đề cử tôi đến chỗ anh ấy làm, anh không biết hả?"

"Đi làm?" Song Yoo Hyun nhìn về phía Cheol Jin, nghĩ lại một ngày trước, cậu ta nhắc tới em gái của một người bạn, lập tức dờ khóc dờ cười, giả vờ tức giận nói, "Tốt lắm, hai người hợp tác trêu tôi, làm tôi thấp tha thấp thỏm."

"Chẳng phải tôi vì cậu sao." Cheol Jin chậm rãi tiến đến, ánh mắt láu lỉnh, "Bây giờ có người cầu được ước thấy rồi đó."

"Nói gì đó." Song Yoo Hyun nghe vậy, trong lòng ngọt ngào, phản ứng kịp, có Tiểu Bạch bên cạnh, căng thẳng nhìn về phía cô, phát hiện gương mặt cô đã ửng đỏ lúng túng đứng đó, liền đường như hiểu điều gì đó, lấy hết can đảm cầm tay Tiểu Bạch, thấp giọng nói, "Chúng ta đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Miss Ripley (7)

Tiểu Bạch cùng Song Yoo Hyun, Cheol Jin lái xe thẳng đến nhà mới, đến nơi, không nghĩ tới lại bắt gặp Moon Hee Joo chờ ở cửa.

"Anh Cheol Jin nói sẽ đưa cậu tới, tớ còn tưởng oppa nói xạo đấy." Moon Hee Joo thấy Tiểu Bạch, vui vẻ kéo tay cô, niềm nở nói.

"Tớ cũng không nghĩ sẽ gặp cậu đấy." Tiểu Bạch nhìn Cheol Jin vẻ mặt đắc ý, hướng Moon Hee Joo cười nói.

Song Yoo Hyun đi lên trước, thấy các cô thân thiết, tò mò hỏi, "Hai người quen nhau à?"

"Bọn em quen biết từ nhỏ, còn học cùng đại học nữa đấy, đáng tiếc về sau Ji Ah lại nghỉ học." Moon Hee Joo vẻ mặt thương tiếc nói lại chuyện cũ.

Nếu Moon Hee Joo không nói, Tiểu Bạch chưa chắc nhớ được Lee Ji Ah cùng học đại học với Moon Hee Joo, nhưng Moon Hee Joo là người đơn giản, thật ra rất dễ chơi.

"Thật sao, cô và Hee Joo cùng nhau học đại học Tokyo? Nói vậy, hai người đều là đàn em của tôi rồi." Song Yoo Hyun nghe vậy, nhìn Tiểu Bạch mừng rỡ.

"Vậy mong đàn anh nhiệt tình giúp đỡ." Lúc trên xe, Cheol Jin đã giải thích bọn họ về sau sẽ cùng làm việc, Tiểu Bạch cười trêu nói.

"Đương nhiên." Song Yoo Hyun nghe vậy, gật đầu một cách nghiêm túc, nụ cười càng thêm xán lạn.

"Chúng ta mau chuyển đồ vào đi, xong cùng ăn cơm." Cheol Jin cắt đứt cuộc nói chuyện tưởng như không bao giờ ngừng của ba người, mọi người lúc này mới nhớ tới việc chính, khiêng đồ trên xe vào nhà, Hee Joo cũng nhiệt tình giúp đỡ.

Thật vất vả mới mang được hết đồ hành lý vào, Tiểu Bạch liền bắt đầu sắp xếp phòng mới của mình, Hee Joo cầm một tấm hình không biết lấy từ đâu, quay đầu nói với Tiểu Bạch, "Được rồi, còn có một người nữa, nhìn thấy cậu chắc cô ấy sẽ vui lắm."

"Ai vậy?" Tiểu Bạch đóng kỹ ngăn tủ, chớp mắt mấy cái hỏi.

"Chính là Mi Ri đó, gần đây lúc đang làm việc ở khách sạn gặp cô ấy, cô ấy đang đi làm ở đó, tớ nghe cô ấy không có chỗ ở nên mời cô ấy ở cùng tớ." Hee Joo nói một cách vui vẻ.

"Cậu nói, Jang Mi Ri?" Tiểu Bạch liếc mắt thấy Song Yoo Hyun đang chú ý bên này, giọng mắt tự nhiên chậm rãi nói.

"Đúng vậy, cậu chắc không nghĩ tới cô ấy cũng trở về Hàn Quốc đi, sau này ba người bọn mình lại có thể ở cùng nhau rồi, để tớ gọi điện thoại cho cô ấy, bảo cô ấy tới về ăn cơm." Hee Joo vừa nghĩ là làm, nói xong liền ra ngoài phòng khách.

Tiểu Bạch đứng tại chỗ, sắc mặt có chút phức tạp, Jang Mi Ri không những có công việc, giải quyết được vấn đề visa, thậm chí còn ở cùng Hee Joo, vậy mà không một lần nhắc tới Lee Ji Ah cũng đi cùng cô ấy, hoàn toàn coi như cô không tồn tại.

"Ji Ah, cô có ổn không." Thấy vẻ mặt Lee Ji Ah kinh ngạc, Song Yoo Hyun đặt đồ trong tay xuống, quan tâm đến gần cô hỏi.

Tiểu Bạch lấy lại bình tĩnh, ngẩng đầu kiên cường giả bộ trấn tĩnh, lộ ra nụ cười khổ, "Không sao, biết Mi Ri không xảy ra chuyện gì là tôi yên tâm rồi."

"Ji Ah, tôi rất muốn xin lỗi cô một chuyện." Song Yoo Hyun vẫn chú ý sắc mặt cô, do dự lên tiếng.

"Chuyện gì?"

"Thực ra trước đó tôi giúp cô nghe ngóng tung tích của Jang Mi Ri, cũng tra được cô ấy đã có visa dài hạn và công tác chính thức, nhưng tôi sợ cô khổ sở... nên vẫn không nói gì."

Những thứ này Tiểu Bạch cũng sớm biết, mặc dù Lee Ji Ah chẳng đáng, nhưng cô vẫn phải tiếp tục diễn thôi.

Nàng giả bộ khiếp sợ nhìn Song Yoo Hyun, sự yếu đuối cùng vẻ bị thương tràn đầy trong mắt, "Tôi lại chẳng biết gì cả..."

Qua Cheol Jin, Song Yoo Hyun đã biết được Jang Mi Ri và Lee Ji Ah từng là trẻ mồ côi, cũng hiểu được vì sao cô cố chấp đi tìm cô chị gái chẳng cùng máu mủ này, có lẽ đối với Ji Ah, Jang Mi Ri chính là người nhà.

Anh biết được Jang Mi Ri sống rất tốt lại không có ý định tìm Ji Ah, cũng có khả năng chỉ có Lee Ji Ah nóng lòng tìm Jang Mi Ri, dù sao hai người cũng không phải chị em ruột, hơn nữa làm visa khó như vậy, một người dễ hơn hai người nhiều.

Thế nhưng những điều này anh cũng không dám nói cho Ji Ah, lo lắng cô gái chân thành tốt bụng trong lòng mình sẽ bị tổn thương. Bây giờ sự thật bị Hee Joo vô tình lộ ra, anh rất đau lòng.

Tiểu Bạch cắn môi thật chặt, khuôn mặt bình thường luôn luôn dịu dàng mỉm cười lúc này đầy tràn đầy nước mắt, dường như vô cùng thống khổ, "Tại sao... Mi Ri, cô ấy chẳng hề để ý tới tôi, cô ấy không thấy, tôi lo lắng như vậy, liệu mạng như thế đi tìm..."

"Ji Ah." Thấy Tiểu Bạch đau đớn, trong lòng Song Yoo Hyun cũng rất khó chịu, không nhìn được tiến đến, ôm chặt lấy Tiểu Bạch, giọng nói kiên định mà mềm mại, "Tôi biết cô rất khó chịu, nhưng tôi rất muốn cô biết, tôi sẽ luôn ở bên cạnh cô, dù nói lời này lúc này có vẻ vô si quá, nhưng mà... anh thật lòng rất thích em."

*Thay đổi xưng hô này.

"Anh Song Yoo Hyun..." Tiểu Bạch đột nhiên được tỏ tình, đầu tiên hơi ngẩn người, sau đó hốt hoảng đẩy người đối diện ra, mở to mắt bất an hỏi, "Anh nói... thật sao?"

"Đương nhiên là thật rồi, Ji Ah à, lần đầu tiên gặp em anh đã bị nụ cười của em thu hút, giọng em thật dịu dàng, kiên nhẫn dỗ đứa bé... Anh lúc đó đã nghĩ, cô gái này thật khiến người ta rung động, sau gặp lại em tại khảo thí viện, anh thật không thể tin được, anh nghĩ trời cao nghe được lời anh khẩn cầu mới cho em xuất hiện lần nữa." Song Yoo Hyun về mặt chân thành từ từ nói, giọng anh trầm thấp, tựa như long chim, gãi gãi khiến trái tim ngứa ngáy.

Tiểu Bạch cúi đầu im lặng, giống như đang giãy giụa, một hồi lâu, cô nhẹ nhàng ngẩng lên khuôn mặt đầy nước mắt ướt át, nức nở nói, "Em rất vui... Thực sự rất vui."

Song Yoo Hyun lúc này hiểu được ẩn ý của Tiểu Bạch, khuôn mặt vô cùng kích động vui sướng, lấy dũng khí lần thứ hai ôm chặt lấy Tiểu Bạch, tựa như một lời thề trịnh trọng, "Anh sẽ đối tốt với em."

... ..

Sập tối, Jang Mi Ri cuối cùng xuất hiện, bởi nghe được Hee Joo thông báo, cũng không quá ngạc nhiên, lời kéo tay của Tiểu Bạch giải thích tại sao trước đó đi mà không chào một tiếng, Tiểu Bạch vì nhiệm vụ, đối mặt với lý do gượng gạo của cô ấy, cũng chỉ gật đầu cười, biểu hiện rất tin tưởng.

Trên bàn cơm, Jang Mi Ri tâm tình vẫn không tốt lắm, biết được Song Yoo Hyun cùng Cheol Jin chỉ là viên chức nhỏ, chỉ cùng Hee Joo và Tiểu Bạch nói mấy câu, toàn bộ thời gian còn lại thì cúi đầu chú tâm ăn, mọi người ăn được một nửa, cô ấy liền bảo một mồi, về phòng trước.

Hee Joo nhìn Jang Mi Ri đóng cửa phòng, quay đầu lại nhìn Tiểu Bạch, Song Yoo Hyun, Cheol Jin đang yên lặng, không hiểu nói, "Mi Ri có vẻ không vui lắm."

Vừa lúc ăn cơm, Hee Joo nói rất nhiều chuyện của Mi Ri, cô ấy hiện tại sống tốt hơn Tiểu Bạch nhiều, nhưng cũng không quá vui vẻ chào đón sự xuất hiện của bọn họ.

"Có thể là mệt mỏi quá." Tiểu Bạch thấy Song Yoo Hyun và Cheol Jin lúng túng, liền cười giải vây nói, "Không phải cậu vừa mới nói sao, Mi Ri là quản lý khách sạn, được đại biểu coi trọng."

"Vậy sao." Hee Joo đơn thuần nên đương nhiên Tiểu Bạch nói cái gì thì tin là cái đó, Song Yoo Hyun cùng Cheol Jin lại không thể chỉ nghĩ vậy, thấy Tiểu Bạch bồn bả khổ cực vì Jang Mi Ri, Jang Mi Ri lại lạnh nhạt, có chút khó hiểu.

"Thời gian không sớm, mọi người ăn xong cũng nghỉ ngơi thôi, để tôi rửa chén cho." Tiểu Bạch thấy tất cả đã ngừng đùa, liếc Song Yoo Hyun nói.

"Đề anh giúp em." Song Yoo Hyun vốn nghĩ lúc ăn cơm nói cho mọi người tin tức tốt, kết quả bầu không khí như vậy, anh và Tiểu Bạch cũng không tiện mở miệng.

"Ừm." Tiểu Bạch gật đầu, dọn dẹp bát đĩa, nói với Hee Joo, "Cậu đi gọt hoa quả nhé."

"Được thôi." Hee Joo nghe vậy gật đầu, cũng rời vị trí, "Anh giúp em." Cheol Jin biết điều đi theo Hee Joo.

Tiểu Bạch cầm bát đến phòng bếp, vừa mở nước, Song Yoo Hyun liền ngăn cô lại, "Đề anh rửa cho."

"Không cần đâu, cả ngày anh làm việc rồi, làm sao bây giờ có thể để anh làm nữa." Tiểu Bạch cười nói.

"Cứ để anh làm đi, nước lạnh lắm, em đứng một bên là được rồi." Song Yoo Hyun rất đau lòng, từ đằng sau ôm lấy Tiểu Bạch, đem cô gói gọn trong ngực, sau đó vươn tay lấy đi cái bát.

Tiểu Bạch đứng an tĩnh, cảm nhận được mùi vị dễ chịu trên người Song Yoo Hyun vây quanh mình, lồng ngực ấm áp, trái tim đập mạnh mẽ, khiến người ta đặc biệt an tâm.

Cô không nói gì, ngoan ngoãn nhìn động tác thuần thục của Song Yoo Hyun, một lát sau, nhìn không được ngăn đầu, dùng tóc cọ cọ cản cổ Song Yoo Hyun, cười nói, "Không tin được anh thành thạo thế đấy."

"Hồi trước lúc đi học, anh đều phải tự mình giặt quần áo, nấu cơm." Song Yoo Hyun ngửi thấy được hương thơm trên tóc Tiểu Bạch, khuôn mặt tràn đầy

ngọt ngào.

"Vây à... Nhìn qua em còn tưởng anh không biết làm mấy thứ này cơ, anh giống như một vị đại thiếu gia com đưa đến mồm ấy." Tiểu Bạch cố ý trên ghẹo.

"Thật không..." Song Yoo Hyun nghe vậy có chút hốt hoảng cúi đầu, thấy Tiểu Bạch vẻ mặt tự nhiên, trong lòng thoáng bình tâm lại, cô ấy cũng không biết mình lừa cô ấy chuyện nhà nhỉ.

"Nhìn em làm gì..." Tiểu Bạch thấy anh ta chột dạ, cười càng thêm ngọt ngào, "Có phải là một không, vậy để em giúp anh đi."

"Không phải một đâu, được rồi, chuyện bọn mình... Lúc nào em định nói cho Jang Mi Ri? Vừa nãy cô ấy có vẻ không thích anh và Cheol Jin lắm." Song Yoo Hyun biết Tiểu Bạch đề ý Jang Mi Ri như vậy, nếu Jang Mi Ri có ấn tượng không tốt với mình, Tiểu Bạch cũng không thích mình nữa thì làm sao bây giờ.

"Buổi tối em sẽ nói với cô ấy, có thể cô ấy không quen các anh mới như vậy, em và Mi Ri trước tới nay đều sống dựa vào nhau, vì không có cha mẹ nên đối với người khác cũng phòng bị hơn chút." Tiểu Bạch tuy rằng sâu sắc cảm nhận được Jang Mi Ri không đáng tin, nhưng bên ngoài vẫn thay Jang Mi Ri nói tốt.

"Vội lại, tình cảm là chuyện mỗi người, trong lòng em biết anh tốt là được rồi, những người khác em mới không thêm đề ý." Tiểu Bạch xoay người ôm lấy Song Yoo Hyun, vui trong ngực anh làm nũng nói.

"Tốt.. Em nói gì chính là cái đó, anh không ý kiến." Cảm giác được bạn gái thân cận, Song Yoo Hyun cười đến nỗi gò má muốn bay lên trời, tất nhiên là muốn sao cũng được, hận không thể móc cả trái tim đưa cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngà Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Miss Ripley (8)

Sau khi tiễn Song Yoo Hyun và Cheol Jin, Tiểu Bạch đến phòng Mi Ri, "Mi Ri..."

Không biết Jang Mi Ri đang bận cái gì mà khi thấy cô vào, hốt hoảng giấu tập văn kiện trong tay, sắc mặt khó coi, "Tại sao cậu vào không gõ cửa."

"Xin lỗi, tại tớ gõ vài tiếng không thấy cậu trả lời, tưởng cậu đang bận tở, nên..." Tiểu Bạch vẻ mặt lo sợ giải thích.

Jang Mi Ri nghe vậy, vẫn rất không vui, cố gắng nhịn xuống nói, "Có chuyện gì nữa không? Tớ muốn ngủ."

Tiểu Bạch cũng khó chịu, nhẫn nại, biểu cảm như cô dâu nhỏ bị ầy khuất đến gần Jang Mi Ri, "Lúc không thấy cậu tớ đã rất lo lắng đấy, tớ biết Mi Ri không phải người đi mà không chào nếu không phải có chuyện rất nghiêm trọng, có phải hôm đó cậu thấy người nào không?"

"Tên đó đến tìm cậu?" Jang Mi Ri thay đổi sắc mặt ngay lập tức.

"Cậu nói đến Takeshi Hirayama sao?" Từ trong trí nhớ Lee Ji Ah, hỏi còn làm bồi rượu, ông chủ quán rượu này cực kì thích Jang Mi Ri, còn thích một cách cố chấp điên cuồng, nếu không thấy cô ấy, khẳng định sẽ không bỏ qua như vậy.

"Nếu như Takeshi Hirayama tìm cậu, cậu nhất định phải nói cho mình ngay, biết không?" Jang Mi Ri lúc này đã không còn bình tĩnh, rõ ràng là rất kiêng kị Takeshi Hirayama, cầm lấy cánh tay Tiểu Bạch cảnh báo.

"Tớ biết, nhưng ông chủ đối với cậu cũng tốt lắm, ngài ấy hẳn là..."

"Hẳn là cái gì chứ?" Jang Mi Ri kích động cắt đứt lời Tiểu Bạch, "Nếu tên đó tìm được bọn mình, nói bọn mình đã từng là tiếp viên bồi rượu, bọn mình liền xong."

"Cơ mà..." Tiểu Bạch biết sự tình không chỉ đơn giản như vậy.

"Tớ nói thật với cậu, tớ và đại biểu khách sạn chỗ đang làm quan hệ rất tốt, anh ấy rất thích tớ, bọn tớ bây giờ đã xác định quan hệ, công việc của tớ rất ổn định, lại có chỗ dựa vững chắc là anh ấy, tớ quyết không để bất kì ai làm hỏng." Jang Mi Ri có vẻ rất khẩn trương, tức giận.

Điều Jang Mi Ri lo lắng cũng có lý, nếu Lee Ji Ah và Song Yoo Hyun muốn ở cùng nhau, ngoại trừ khoảng cách về thân phận, chắc chắn người nhà Song Yoo Hyun sẽ điều tra quá khứ của Lee Ji Ah, đến lúc đó, giấy không gói được lửa, "Tớ biết rồi, cậu yên tâm đi, bọn mình là đồng minh, tớ sẽ giúp cậu."

"Cậu biết là tốt rồi." Jang Mi Ri nhìn chằm chằm Tiểu Bạch nói.

"Được rồi, tớ muốn nói cho cậu biết là tớ với Song Yoo Hyun tiến triển rất nhanh, vừa mới chính thức hẹn hò."

"Song Yoo Hyun?"

"Đúng vậy, anh ấy cực kì tốt."

"Người tốt thì có ích lợi gì chứ, địa vị tiền tài mới là nhất." Jang Mi Ri nhớ lúc vừa ăn cơm, Hee Joo nói hai người họ chỉ là viên chức nhỏ, liền không cho là đúng, "Cậu đã thích thì tớ cũng không có gì để nói, muộn rồi, tớ muốn ngủ."

"Ừm, cậu nghỉ sớm, tớ ra ngoài đây." Tiểu Bạch thấy vậy, vội vàng gạt đầu, chậm rãi ra khỏi phòng.

... ..

Sau đó, Tiểu Bạch chính thức trở thành đồng nghiệp với Cheol Jin và Song Yoo Hyun, mỗi ngày tiếp xúc từ sáng tới chiều, cô cùng Song Yoo Hyun càng ngày càng ăn ý.

Tiểu Bạch có Tiểu Hắc giúp đỡ, nên mỗi lần giao bản thiết kế lại khiến Song Yoo Hyun vô cùng ngạc nhiên mừng rỡ, anh cảm giác được mình lại phát hiện ở Tiểu Bạch một điều thu hút mới, càng khẳng định mình đã tìm được người phù hợp nhất với mình.

Về phần Jang Mi Ri, cô cùng Tiểu Bạch, Hee Joo quan hệ cũng không thân thiết mấy, ngược lại phát triển quan hệ rất nhanh với người kia, thường thường đêm không về, trong tủ cũng treo rất nhiều quần áo, túi xách đắt tiền, công tác thuận lợi, yêu đương thuận lợi, mỗi ngày mặt mày đều hớn hơ.

... ..

Một ngày đẹp trời một tháng sau đó, bởi vì Moon Hee Joo vừa học được món ăn mới nên nhất định phải thử làm, đặc biệt mời Tiểu Bạch cùng mọi người tới nhà, vậy là bận rộn cả một buổi.

"Ôi trời, tớ quên đi siêu thị mua nước tương rồi, ai giúp tớ với." Hee Joo cảm thấy đảo đảo trong nồi, phát hiện sự thật đáng buồn này, làm bộ đáng thương nhìn phòng khách nói.

Song Yoo Hyun và Cheol Jin đang trong phòng thảo luận về thiết kế mới nhất, Jang Mi Ri lại tựa như không có nghe được, đổi đổi kênh truyền hình, Tiểu Bạch thấy thế, đứng dậy bắt đấm đĩ, "Đề tớ đi cho."

"Ji Ah tốt nhất." Hee Joo lập tức cảm kích nhìn Tiểu Bạch.

"Được rồi được rồi, cẩn thận cái nồi của cậu đấy, đừng có làm cháy." Tiểu Bạch cũng không kỳ vọng gì nhiều tài nấu nướng của Hee Joo, phát phát tay đi ra ngoài cửa.

Cửa hàng tiện lợi cách chỗ cô ở không xa, đi qua một cái dốc liền đến, Tiểu Bạch khép lại áo khoác mỏng, chậm rãi đi đến hướng cửa hàng tiện lợi, đang đi trên đường, đột nhiên bước chân hơi dừng lại.

"Tiểu Hắc." Cô nhẹ giọng nói với không khí.

"Làm sao vậy?" Tiểu Hắc lác mình xuất hiện bên người cô.

"Người kia..." Tiểu Bạch bước nhanh tới bên tường, nỗ lực giấu bản thân, "là Takeshi Hirayama sao?"

"Takeshi Hirayama? Ông chủ của Lee Ji Ah với Jang Mi Ri?" Tiểu Hắc kinh ngạc nhìn sang, "Cô chờ một chút, tôi đi xem."

"Ừ." Tiểu Bạch thấy cách đó không xa người đàn ông kia đang cầm một tờ giấy hoa tay múa chân hỏi người qua đường cái gì đó, liền cẩn thận lui về phía sau.

Tiểu Hắc đã trở về, "Cô đoán đúng rồi, đúng là tên đó đấy, tôi nghe được tên đó đang hỏi địa chỉ nhà các cô, còn cầm tờ báo có ảnh chụp Jang Mi Ri nữa."

"Xem ra là thật rồi." Tiểu Bạch nghe bài báo Tiểu Hắc nhắc đến, nhớ tới sự kiện Jang Mi Ri vì xử lý nguy cơ của khách sạn mà được đăng tin, cô chạm lên lông mày, phiền não, Takeshi Hirayama chắc là như vậy mới tìm tới, hẳn ta bây giờ xuất hiện cũng chẳng phải chuyện gì tốt.

"Tiểu Bạch, cô mau nghĩ biện pháp đi, một chút nữa thôi là hẳn tìm được chỗ ở của cô và Jang Mi Ri rồi." Tiểu Hắc trôi nổi trong không khí, phát hiện Takeshi Hirayama hướng bên này đi tới, cũng rất gấp.

Trong đầu Tiểu Bạch hiện ra mấy ý nghĩ, một lát cắn răng một cái, "Xem ra chỉ có một biện pháp, trước hết phải kéo dài thời gian."

Ít nhất ngày hôm nay Takeshi Hirayama sẽ không tìm được nhà.

"Biện pháp nào? Tiểu Bạch cô mau nhanh lên đi." Tiểu Hắc dán sát vào cô vội vàng la lên.

Tiểu Bạch thò vào túi lấy điện thoại di động, bấm dãy số, bắt đấm đĩ nói, "Chỉ còn cách hy sinh bạn bè mới có đường sống thôi."

Điện thoại di động vang lên mấy tiếng rồi kết nối, Tiểu Bạch trốn trong hẻm nhỏ, giọng mang ý xin lỗi, "A, Mi Ri à, tớ ở cửa hàng tiện lợi nhưng quên mất mang tiền theo rồi, cậu có thể mang tiền ra giúp tớ không?"

"Thật ngại quá, tớ biết rất phiền cậu cơ mà Song Yoo Hyun cùng Cheol Jin đang bận, Hee Joo không thể rời phòng bếp, cậu giúp tớ chút đi mà."

"Được, được, tớ ở cửa hàng tiện lợi chờ cậu nhé."

Tiểu Bạch nghe thấy bên kia Jang Mi Ri đáp ứng bất đắc dĩ, cúp điện thoại lảng lảng đứng một hồi, quả nhiên thấy Takeshi Hirayama đi nhanh tới đoạn dốc bên kia.

"Chiều này của cô có ác quá không, Jang Mi Ri nhất định bị hù chết, nếu như bị phát hiện, kế hoạch của cô liền xong đời." Tiểu Hắc thấy Takeshi Hirayama đi xa, lo lắng hỏi.

"Cậu cứ yên tâm đi, Jang Mi Ri thông minh lắm, hơn nữa chỉ cần Takeshi Hirayama còn thích cô ấy sẽ còn kiên trì."

"Sau đó thì sao đây, bị tên đó tìm được, các cô chẳng lẽ lại chạy trốn?"

"Tuy rằng đây không phải kế lâu dài, hần tới cũng vừa lúc, tôi đang không biết làm sao để giảm hậu quả chuyện Jang Mi Ri là bồi rượu xuống thấp nhất đây..." Tiểu Bạch cầm điện thoại, vẻ mặt bình tĩnh.

Tiểu Hắc còn có chút không rõ, "Cô tính lợi dụng Takeshi Hirayama sao? Vậy còn Jang Mi Ri?"

"Jang Mi Ri gần đây có chút đắc ý vênh vao, Takeshi Hirayama xuất hiện sẽ làm cô ấy rất kinh hoàng, cũng là lúc để cô ấy biết tầm quan trọng của tôi." Khóe môi Tiểu Bạch nhếch lên cười, hướng về Tiểu Hắc nói, "Cậu đi theo Takeshi Hirayama, sau đó xem hần với Jang Mi Ri xảy ra chuyện gì rồi về nói tôi biết, tôi đi đường khác về nhà."

"Được thôi."

... ..

Một giờ sau, Jang Mi Ri chợt vật trở về, vừa vào cửa đã nghe thấy tràng tiếng cười vang vọng, đứng ở đó lúng túng vô cùng.

Tiểu Bạch thoáng thấy cô vào cửa, sắc mặt tái nhợt, vội vàng đứng dậy lôi kéo cô nói, "Mi Ri đã trở lại, mọi người đều ăn xong rồi, tớ ở cửa hàng tiện lợi đợi bao lâu cũng không thấy cậu tới... Tớ lo lắng gần chết.."

"Tớ... tớ lạc đường." Rõ ràng là Jang Mi Ri vừa khóc, viền mắt hồng hồng, khẽ cúi đầu không nhìn mọi người.

"Lạc đường?" Thật là một lý do vụng về, xem ra thực rất sợ hãi.

"Cậu khó chịu ở đâu sao Mi Ri, hay là cậu đi nghỉ ngơi một chút đi." Hee Joo cũng tiến đến quan tâm nói.

"Đúng vậy, về phòng đi." Tiểu Bạch thấy Jang Mi Ri đáng vẻ bị dọa sợ, có chút hả hê lôi kéo cô ấy vào phòng, cảm giác khó chịu gần đây cũng tan biến mất.

Đội cửa đóng lại, Jang Mi Ri liền chăm chú bắt lấy vai Tiểu Bạch, mắt tròn to, hoảng sợ nói, "Tớ gặp phải Takeshi Hirayama!"

"Takeshi Hirayama? Làm sao có thể, có thể cậu nhìn nhầm rồi." Tiểu Bạch giả ngu.

"Tớ và hần ta ầm ỉ một trận, làm sao có thể nhìn nhầm, hần còn uy hiếp muốn vạch trần bọn mình, Ji Ah, bọn mình phải nghĩ biện pháp, không là xong rồi." Jang Mi Ri nhìn Tiểu Bạch, môi đều run rẩy, rõ ràng là cực sợ hãi.

"Cậu yên tâm, dù có bất kì việc gì xảy ra, tớ đều ở bên cậu." Tiểu Bạch phối hợp lôi kéo tay của Jang Mi Ri, nói một cách nghiêm túc, "Hần tìm bọn mình muốn gì? Đòi tiền sao?"

"Không phải..." Jang Mi Ri vẻ mặt hoảng hốt, "Hần muốn tớ trở về Nhật Bản... Buồn cười... Tớ bây giờ sống thật tốt, sao có thể trở lại."

"Phải chăng hần còn không quên cậu..." Tiểu Bạch do dự nói.

"Tớ và hần cái gì cũng không có..." Jang Mi Ri nghe Tiểu Bạch nói, lập tức giọng nói bén nhọn cắt đứt, nhìn qua ghét cay ghét đắng có liên quan tới Takeshi Hirayama.

Thấy Tiểu Bạch ánh mắt nghi ngờ, Jang Mi Ri uy hiếp, "Hần mà phát hiện tớ, cậu đừng tưởng rằng mình không sao, Ji Ah,... Bọn mình nhất định phải hợp tác."

Kỳ thực Tiểu Bạch không tin lời Jang Mi Ri nói, trong trí nhớ Lee Ji Ah, hầu như không có gặp qua Takeshi Hirayama, mà Jang Mi Ri cùng Takeshi Hirayama mập mờ vô cùng, Takeshi Hirayama xuất hiện chắc chỉ để tìm Jang Mi Ri. Đương nhiên, Tiểu Bạch sẽ không nói những lời này.

"Vậy bọn mình làm sao bây giờ?" Tiểu Bạch thử hỏi dò xét Jang Mi Ri.

"Tớ nói hán đừng xuất hiện, chắc chắn hán không nghe, trong khoảng thời gian này cậu cần thận một chút, nếu như phát hiện có người theo dõi liền nói tớ biết." Jang Mi Ri bây giờ cũng rồi như tờ vò, dằn dò qua loa vài câu rồi để Tiểu Bạch đi.

Tiểu Bạch rời phòng Jang Mi Ri, thời gian đã không còn sớm, Song Yoo Hyun và Cheol Jin hỏi han về Jang Mi Ri vài câu, Tiểu Bạch bảo bọn họ yên tâm rồi tiễn bọn họ ra cửa.

Giúp đỡ Hee Joo dọn dẹp mọi thứ trở về phòng, Tiểu Hắc đã đang chờ cô, "Thế nào?"

"Tên Takeshi Hirayama kia hung hăng uy hiếp Jang Mi Ri cùng hán trở về Nhật Bản, Jang Mi Ri không muốn, hai người rất gay go." Tiểu Hắc nói.

"Takeshi Hirayama có hỏi tới Lee Ji Ah không?"

"Không có..." Tiểu Hắc chậm rãi lắc đầu, "Tên kia lúc đầu rất hung ác, nhưng Jang Mi Ri vừa khóc, hán liền mềm lòng, hán cho Jang Mi Ri số điện thoại, để Jang Mi Ri gọi cho hán."

Nghe xong lời Tiểu Hắc, Tiểu Bạch phát hiện mình nghĩ không sai, Takeshi Hirayama chỉ tìm đến Jang Mi Ri, căn bản Jang Mi Ri sợ bị lộ, mới nói tìm hai người họ.

"Kế tiếp chúng ta làm gì bây giờ?" Tiểu Hắc lo lắng hỏi.

"Tạm thời mặc kệ đi, Jang Mi Ri càng sốt ruột hơn chúng ta, chỉ là còn phải nghĩ biện pháp... Nếu như chuyện bồi rượu lộ ra, Song Yoo Hyun nhất định bị đá kích, làm thế nào mới đem ảnh hưởng kéo xuống thấp nhất đây." Tiểu Bạch ngồi trên giường, ngón tay vuốt qua ảnh Song Yoo Hyun trong màn hình điện thoại, bắt đầu trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Miss Ripley (9)

Vài ngày liên tiếp, Tiểu Bạch luôn buồn phiền vì chuyện của Lee Ji Ah, cũng may Takeshi Hirayama không xuất hiện lại, cô và Jang Mi Ri đều lên thở phào nhẹ nhõm.

Hôm nay Song Yoo Hyun chưa tới đi làm, Tiểu Bạch hỏi Cheol Jin cũng nói không thấy, vốn cô không thèm để ý, nghĩ là Song Yoo Hyun có việc riêng, buổi tối lúc tan làm, Song Yoo Hyun gọi điện thoại hẹn cô cùng ăn cơm tối.

"Em biết rồi, em sẽ tới đúng giờ, vâng, tạm biệt." Tiểu Bạch cúp điện thoại, thấy Cheol Jin hí hóp mắt đến gần.

"Buổi tối nhớ phải mặc đẹp nha, sẽ có niềm vui bất ngờ..." Cheol Jin vỗ vỗ vai Tiểu Bạch, ý tứ sâu xa nói.

"Có ý gì vậy?" Tiểu Bạch ngẩng đầu, kì quái hỏi Cheol Jin đang đứng một bên.

"Bí mật." Cheol Jin phun hai chữ liền thần thần bí bí ra ngoài.

"Cái gì vậy." Tiểu Bạch nhìn bóng lưng Cheol Jin, lại cúi đầu nhìn đồng hồ, dọn dẹp bàn làm việc một chút, lúc này mới cầm túi đi rời phòng làm việc.

Nhà hàng Song Yoo Hyun nói, vị trí tương đối yên tĩnh, bình thường phải cần lên có hẹn mới đến được.

Tiểu Bạch tìm được địa chỉ Song Yoo Hyun cho, đẩy cửa ra thấy phòng ăn đen như mực, trên mặt đất hai hàng nến đỏ kéo đến phía cuối một hình trái tim, phía trên sân khấu khô, một con rối mặc váy ba lê nhảy múa dưới nền nhạc của một con rối khác đang thổi saxophone.

Lẽ nào... định cầu hôn?

Tiểu Bạch nhớ tới nụ cười thần bí của Cheol Jin, còn có Song Yoo Hyun biến mất cả ngày, trong lòng hơi bồn chồn.

Chờ cô đi tới giữa hình trái tim vây quanh bởi ánh nến, yên lặng thưởng thức màn múa rối gỗ, đèn phía trước sân khấu chợt sáng lên, Song Yoo Hyun mặc bộ vest trắng xuất hiện dưới ánh đèn, mỉm cười dịu dàng, ngồi trước đàn dương cầm, bắt đầu hát một giai điệu tình sâu như biển.

Âm thanh dịu dàng tràn đầy tình yêu vang vọng trong nhà hàng, trên màn hình lớn từng chút từng chút chiếu ảnh chụp hai người từ khi quen nhau, toàn bộ đều là nụ cười hạnh phúc.

Đánh xong một khúc, Song Yoo Hyun rời đàn dương cầm, mang theo tâm tình thấp thỏm mà kích động chậm rãi đi tới trước mặt Tiểu Bạch, mở hộp

nhấn trong tay, "Ji Ah... Anh bắn khoản thật lâu, cuối cùng vẫn quyết định ngó lơ cầu hôn, bất kể tương lai xảy ra chuyện gì, anh hy vọng chúng ta sẽ mãi mãi ở cùng một chỗ."

Ánh mắt Song Yoo Hyun mang tình cảm nồng nàn nhìn Tiểu Bạch, đáng tuổi cười tha thiết ảm áp, Tiểu Bạch trong lòng lại hết sức xoắn xýt, tuy rằng được cầu hôn rất vui vẻ, nhưng sự vui vẻ này tới thật không đúng lúc.

Takeshi Hirayama cùng với việc cô từng làm bồi rượu sớm muộn gì cũng ra ánh sáng, Tiểu Bạch khẳng định, nếu như bây giờ cô đáp ứng lời cầu hôn của Song Yoo Hyun, vậy thì cái lời nói dối này sẽ gây ra hậu quả càng lớn, mọi chuyện có thể phát triển đến nỗi cô không có biện pháp giải quyết, bộc lộ mặt xấu sau khi nhận lời cầu hôn với bộc lộ mặt xấu khi đang hẹn hò có tính chất hoàn toàn khác nhau.

"Yoo Hyun..." Tiểu Bạch đắn đo làm sau mở miệng, "Lời cầu hôn hôm nay khiến em rất cảm động, cũng rất cảm kích..."

Nhưng mà, kỳ thực anh cũng không hoàn toàn hiểu em, em cũng chưa hoàn toàn hiểu anh, hết thấy đều quá đột nhiên, em rất xin lỗi, em không thể..."

Thấy Tiểu Bạch từ chối, ánh sáng trong mắt Song Yoo Hyun dần trở nên ảm đạm, trong lúc nhất thời, hai người đều im lặng, bầu không khí xấu hổ.

Một hồi lâu, Song Yoo Hyun lặng lẽ cất đi hộp nhẫn trong tay, ngược lại cầm tay Tiểu Bạch, nỗ lực khiến ngữ điệu thoải mái một chút, "Hôm nay là anh quá đột ngột nhưng... không phải là em không thích anh chứ."

"Làm sao có thể." Thấy Song Yoo Hyun khẩn trương nhìn mình chăm chăm, Tiểu Bạch cầm ngược trở về tay của Song Yoo Hyun, "Tại em chưa chuẩn bị sẵn sàng..."

"Tại anh không đúng... Anh nên dẫn em tới gặp cha mẹ trước, trong khoảng thời gian này là anh quá chìm đắm trong hạnh phúc, em lo lắng cũng phải, hôm nào em cùng anh về nhà đi."

Tiểu Bạch thấy Song Yoo Hyun cố sức tìm lý do cho cô, cho rằng đều là mình không chu đáo, trong lòng cảm giác ảm áp, người đàn ông này, luôn khiến người khác an tâm.

"Em có đói không, khiến em đi xa từ công ty tới, bọn mình ăn cơm trước đi." Song Yoo Hyun dẫn Tiểu Bạch đến chỗ ngồi cạnh cửa sổ, cẩn thận tỉ mỉ giúp cô kéo ghế.

Món ăn bung lên rất nhanh, mùi đã làm người ta thèm chảy nước miếng, "Đồ ăn ở đây rất được, anh cố ý gọi riêng, em nếm thử đi..." Song Yoo Hyun mỉm cười nhìn Tiểu Bạch nói.

Tiểu Bạch nhìn trên bàn toàn món ăn mình thích, lại nhìn Song Yoo Hyun cố gắng che giấu mất mát trong lòng, mềm mại nói, "Anh cũng ăn đi, cả người đều toát mồ hôi kìa."

"Được, cùng ăn thôi." Song Yoo Hyun nghe vậy gật đầu.

Cơm nước xong, hai người sóng vai từ nhà hàng đi ra, lúc ra cửa Tiểu Bạch lần cuối nhìn thoáng qua hiện trường cầu hôn được bố trí cẩn thận, ngọn nến đều đã tắt, nhân viên bắt đầu thu dọn, Song Yoo Hyun nhận thấy động tác của cô, cũng theo tầm mắt quay đầu lại, thấy thành quả mình tự sắp xếp một ngày, tâm tình mất mát cũng không che giấu được nữa.

Tiểu Bạch ngẩng đầu thấy ánh mắt anh, gạt mình, kéo Song Yoo Hyun vào con hẻm nhỏ, nghiêng người đến xoa xoa mồ hôi trên trán Song Yoo Hyun, "Xin lỗi, làm anh thất vọng rồi..."

"Không đâu, anh..." Song Yoo Hyun vừa muốn nói chuyện, Tiểu Bạch lại không cho anh cơ hội, cô nhón chân lên đặt một nụ hôn lên gò má anh, nụ cười gian xảo, đưa tay vòng qua cổ anh, "Thích không..."

Song Yoo Hyun nghe lời nói tựa như đang gợn của Tiểu Bạch, mặt hơi đỏ, hơi thở có chút không ổn định, "Ji Ah..."

"Xem ra là thích..." Tiểu Bạch cười càng quyến rũ, giờ tay kéo đầu Song Yoo Hyun, trực tiếp hôn lên môi anh. Song Yoo Hyun ngửi thấy mùi thơm gần trong gang tấc, nhaoáng cái đã quên chuyện cầu hôn thất bại, anh ôm ngược lấy Tiểu Bạch, lập tức làm nụ hôn này thêm sâu hơn, đầu lưỡi ảm áp dò vào trong miệng Tiểu Bạch, tham lam nếm lấy sự ngọt ngào của cô, gấn bó dây dưa, hô hấp hai người gần như không khống chế được, Song Yoo Hyun ôm Tiểu Bạch, thoáng cái đặt cô tựa vào tường.

"A..." Tiểu Bạch sợ hết hồn, vừa giương mắt muốn nói đã bị Song Yoo Hyun chặn lại lần nữa.

Giọng Song Yoo Hyun trầm thấp lại dịu dàng, càng khiến cô cả người tê dại, dụi dụi nói, "Ngoan... Đừng nói."

... ..

Song Yoo Hyun đưa Tiểu Bạch về đến cửa, cũng không cùng xuống xe, nói là có tiệc rượu, cho Tiểu Bạch một nụ hôn ngủ ngon, dặn dò vài câu rồi lái xe đi. Tiểu Bạch nhìn xe đi xa, yên lặng thờ dài, làm thế nào cô lại có cảm giác như mình phụ tình nhi.

Cô chưa kịp xoay người vào cửa, đã thấy một chiếc xe khác từ từ lái tới, Tiểu Bạch dừng bước liền thấy Jang Mi Ri bước xuống từ trên xe.

"Ji Ah? Tại sao cậu lại đứng ở cửa?" Gần đây thái độ Jang Mi Ri với cô tốt hơn nhiều.

"Đang định vào đó." Ánh mắt Ji Ah chuyển sang người đàn ông ngồi trên xe.

Jang Mi Ri phát hiện ánh mắt hiếu kì của Tiểu Bạch, quay đầu nói với người đàn ông, "Đề em giới thiệu hai người chút nhé."

Người đàn ông nghe vậy, gạt đầu coi ra dây an toàn, mở cửa xe.

"Đây là Jang Myung Hoon, đại biểu khách sạn của bọn tớ, đây là Lee Ji Ah, vừa là bạn thân với em vừa là bạn cùng phòng." Jang Mi Ri chỉ vào hai người nói.

"Xin chào, lần đầu gặp mặt, ngưỡng mộ tên ngài đã lâu." Tiểu Bạch lên trước lễ phép chào.

"Xin chào, thường nghe Mi Ri nhắc tới bạn cùng phòng, thật cao hứng nhìn thấy cô." Jang Myung Hyun mặc bộ vest cắt may khéo léo, mỉm cười ung dung hào phóng, vừa nhìn đã biết là người đàn ông thành công.

"Mi Ri vẫn thường nói với tôi về ngài không dứt miệng đó... Tôi vẫn luôn tò mò ngài là người thế nào đây." Tiểu Bạch nói dối, bản nháp cũng chẳng cần, dù sao Jang Mi Ri sẽ không ngốc đi vạch trần.

"Thật không..." Jang Myung Hoon nghe vậy, ánh mắt lập tức mừng rỡ nhìn về phía Jang Mi Ri.

Jang Mi Ri tự nhiên cười lại, kéo tay Tiểu Bạch nói, "Vào thôi, tớ và Myung Hoon tí còn có việc, tớ về để lấy mấy thứ rồi lại đi."

"Được." Tiểu Bạch gạt đầu với Jang Myung Hoon coi như đã chào, khéo léo theo Jang Mi Ri vào phòng.

"Buổi tối các cậu cũng muốn đi công tác, một vậy sao?" Tiểu Bạch thấy Jang Mi Ri vội vội vàng vàng đổi giày vào trong, kì quái hỏi.

"Buổi tối có tiệc rượu, có rất nhiều công ty lớn đến họp tác, đương nhiên phải đi rồi." Jang Mi Ri vào phòng rất nhanh cầm ra gì đó, vội vã đổi giày rồi mở cửa đi.

"Được rồi, thật đúng là đã biến thành phụ nữ giới thượng lưu đó." Tiểu Bạch nhìn cửa đóng lại, bất đắc dĩ thở dài.

... ..

Tiểu Bạch vào nhà không đến một phút đồng hồ, điện thoại trong túi đột nhiên vang lên, móc ra nhìn, là một dãy số hoàn toàn không biết.

"Xin chào, xin hỏi tìm ai?" Tiểu Bạch lễ phép nói.

"Đây chắc là Lee Ji Ah tiểu thư rồi, Phó chủ tịch của chúng tôi muốn gặp mặt cô." Đầu điện thoại bên kia vang lên giọng nam cứng nhắc.

"Xin lỗi, Phó hội trưởng của các anh là?" Mặc dù trong lòng Tiểu Bạch có đáp án, biết rõ vẫn hỏi.

"Ngài đến sẽ biết, xe chúng tôi đang chờ phía trước, làm phiền ngài đi ra."

"Được." Tiểu Bạch đứng dậy đi tới bên cửa sổ, quả nhiên thấy một chiếc xe đang dừng trước cửa, "Tôi ra ngay đây."

Cúp điện thoại, Tiểu Hắc xuất hiện trong phòng, "Người bên ngoài... Có phải là mẹ kế của Song Yoo Hyun không? Lúc trước cô đã điều tra bà ta?"

"Không sai." Tiểu Bạch mặc áo khoác, không chút hoang mang, "Vậy làm sao bây giờ, có phải bà ta là đến ngăn cản cô với Song Yoo Hyun?" Tiểu Hắc hỏi.

"Sợ gì chứ? Mỗi lần muốn gả vào nhà giàu chẳng phải đều thế này sao..." Tiểu Bạch vừa nói vừa xoay người vào phòng.

"Nhưng là..."

"Đừng nhưng là, cậu đừng quên chuyện xưa tôi điều tra hết, lúc này không biết ai cầu ai đâu, tôi còn đang lo không có lý do chính đáng gặp bà ta đây, đến thật đúng lúc." Tiểu Bạch thực sự rất bình tĩnh, lấy từ trong ngăn kéo một vật gì lên.

"Cũng phải, vậy cô cẩn thận." Tiểu Hắc thấy thứ trong tay cô, suy nghĩ chính ra cũng không phải lo lắng cái gì, "Tôi đi theo cô."

Tiểu Bạch gạt đầu, ung dung ra cửa.

Lên xe, Tiểu Bạch mới nhìn rõ khuôn mặt của người phụ nữ, quả nhiên là Phó chủ tịch Mondo Group, mẹ kế Song Yoo Hyun - Lee Hwa.

"Tôi là Lee Hwa, phó chủ tịch Mondo Group.." Lee Hwa kiêu ngạo, lạnh nhạt nói.

"Phó chủ tịch Mondo Group? Xin hỏi ngài tìm tôi có chuyện gì?"

"Tôi cũng không muốn nhiều lời, Song Yoo Hyun là con trai tôi, tôi biết nó cầu hôn với cô, nhưng hai người không thích hợp... Tôi hy vọng cô có thể tự mình hiểu lấy." Lee Hwa nhướn mày, ánh mắt có chút khinh thường.

Ánh mắt này Tiểu Bạch thấy trên người rất nhiều phụ nhân, cũng không cảm thấy chói mắt, cô nghiêm túc nhìn lại, một lát sau lẳng lặng nở nụ cười, "Hóa ra bạn trai tôi còn có thân phận như vậy... Thật là làm người ta không biết phải làm sao."

"Cô nhìn qua tuyệt đối không giống không biết làm sao." Lee Hwa quay đầu nhìn thẳng Tiểu Bạch đánh giá.

"Ngài thất vọng?" Tiểu Bạch cười hỏi.

"Xem ra cô sớm biết thân phận của Yoo Hyun... Cô hẳn là người thông minh, Yoo Hyun sẽ có một thiên kim tiểu thư phù hợp với nó, cô cũng không thích hợp, rồi nó đi." Trong miệng Lee Hwa căn bản là mệnh lệnh.

"Nếu như tôi từ chối thì sao?" Tiểu Bạch nhìn lại không yếu thế chút nào.

Lee Hwa nhìn Tiểu Bạch, hiểu được trước mắt là cô bé không biết trời cao đất rộng, cúi đầu rút ra tập ảnh chụp, vút lên người Tiểu Bạch, "Quá khứ của cô như vậy, làm sao có tư cách mặt cả với tôi."

Tiểu Bạch nhìn ảnh chụp, trong đó Lee Ji Ah cùng Jang Mi Ri trang điểm đậm, quần áo hở hang, đang giong chén bồi người đàn ông uống rượu, mắt cô giật giật vài cái, trên đời này quả nhiên không có bí mật, nhưng...

"Nếu ngài tặng tôi lễ vật lớn như vậy, tôi cũng phải đáp lại mới được, ngài hẳn đã xem qua nhưng hình này đi." Tiểu Bạch hỏi.

"Đương nhiên..." Lee Hwa giọng nói khinh thường.

"Ngài không thấy trong ảnh này có cô gái khác nhìn quen mắt sao."

"Cô có ý gì?" Lee Hwa nghi ngờ nhìn ảnh chụp hỏi.

"Cô gái kia là bạn tốt của tôi... Người bạn tốt này, lúc nhỏ bị mẹ vứt bỏ, cha mất thì đến ở cô nhi viện, sau đó bị nhận nuôi đến Nhật Bản giống tôi, cô ấy có một dây chuyền hết sức quý giá, nghe nói là mẹ đưa cô ấy, đúng rồi, tên mẹ cô ấy là Kim Jeong Soo..."

Mỗi câu Tiểu Bạch nói, mặt Lee Hwa càng trắng hơn, đến cuối cùng, đã hoàn toàn không còn huyết sắc.

"Cô nói mẹ cô ấy tên gì..." Lee Hwa sắc mặt nôn nóng.

"Kim Jeong Soo a... Phó hội trưởng, ngài biết bà ấy sao... Nếu ngài biết, nhất định phải nói cho tôi đây, bạn tốt Jang Mi Ri của tôi rất muốn tìm được mẹ của mình... Tôi biết ngài khinh thường bọn tôi, sau khi bọn tôi được nhận nuôi đến Nhật Bản, bố mẹ nuôi ngày nào cũng say rượu, còn bị đòi nợ, đòi bụng... chỉ có thể uống nước lạnh cầm cố, mỗi ngày phải làm việc như người hầu, không được đi học, ngài biết tại sao chúng tôi làm bồi rượu sao? Để ăn một miếng sùi cào đó, còn nữa..."

Tiểu Bạch còn muốn nói tiếp, "Được rồi." Lee Hwa run rẩy cắt lời cô, "Cô đã biết trước, giờ muốn uy hiếp tôi?"

"Làm sao có thể gọi là uy hiếp được, tôi trong quá trình giúp cô ấy tìm mẹ chẳng may phát hiện ra, ngài nói xem nếu như con gái ngài biết ngài vất cô ấy lẻ loi hiu quạnh, còn mình lại ở khu nhà cao cấp, ngồi tít trên cao, còn đặc biệt tìm những bức ảnh khó coi này, cô ấy sẽ có bao nhiêu khổ sở đây..."

"Tôi làm sao phải tin cô?" Lee Hwa chưa đến nỗi mất lý trí.

Tiểu Bạch mỉm cười, đưa qua văn kiện trong tay, "Ngài xem sẽ biết..."

Lee Hwa nhanh chóng cầm lấy văn kiện, từng trang từng trang lật qua, trên mặt biểu tình dần dần thay đổi, Tiểu Bạch thấy bà tỏ vẻ kinh ngạc vô cùng rồi đau lòng, khổ sở, do dự muốn làm dịu lại cảm xúc, trong lòng cảm thấy may mắn lúc đầu cầm ảnh chụp ở cô nhi viện, tìm được Lee Hwa- mạnh mẽ quan trọng này.

"Cô muốn gì? Không được đụng tới Mi Ri." Lee Hwa xem xong, trong đầu hạ quyết tâm, hô hấp dồn dập khăn trương nhìn Tiểu Bạch.

"Đơn giản lắm..." Tiểu Bạch cười về mặt vô hại, "Tôi không muốn đụng đến ai, chỉ muốn sống lại lần nữa thôi, ngài không phản đối tôi với Song Yoo Hyun là tốt rồi."

"Tôi không nói thì nó cũng sẽ phát hiện thôi." Lee Hwa bị uy hiếp, rất khó chịu.

"Tôi sẽ tự mình nói với anh ấy, về phần Mi Ri, cô ấy bây giờ đang hẹn hò với đại biểu khách sạn A, ngài cũng rất muốn cô ấy hạnh phúc đi."

Lee Hwa yên lặng một hồi, một lát ngẩng đầu phức tạp nhìn Tiểu Bạch, "Cô thắng rồi, nhưng nếu cô tưởng có thể muốn làm gì thì làm là sai rồi, tôi sẽ nhìn cô, nếu cô làm ra chuyện gì thương tổn Yoo Hyun, tôi sẽ không tha cho cô."

"Tất nhiên là không rồi." Tiểu Bạch nhận thấy hai người đã có chung một nhận thức, mỉm cười nói.

Chương 10: Miss Ripley (10)

Sáng sớm yên tĩnh, Hee Joo cùng Jang Mi Ri ăn sáng cùng nhau. Tiểu Bạch vẫn đang mặc bộ quần áo ngủ hoảng loạn từ phòng ngủ lao vào nhà vệ sinh, miệng hô, "Không kịp rồi... Không còn kịp nữa... Tớ bị muộn rồi."

"Ji Ah... Cậu làm gì đó?" Hee Joo cầm bánh mì trong tay đến trước cửa nhà vệ sinh, nhìn Ji Ah đang cấp tốc đánh răng, kì quái hỏi.

"Sao cậu không đánh thức tớ dậy, bây giờ mấy giờ rồi, tớ bị muộn giờ đi làm rồi." Tiểu Bạch phun ra nước súc miệng, lại cầm lấy khăn bắt đầu rửa mặt.

"Hôm nay... là cuối tuần mà.."

"Ài, tại sao các cậu lại không vội gì hết thế, ăn nhanh lên đi nào, tớ thay quần áo rồi đi luôn." Hee Joo còn không nói hết lời, Tiểu Bạch đã rửa mặt xong, một mạch trở về phòng thay quần áo.

Hee Joo theo cô đến cửa phòng, "Ji Ah cậu đừng gấp mà."

"Cậu xem mấy giờ rồi, tớ đương nhiên phải gấp." Tiểu Bạch thay xong quần áo, cầm lấy túi vọt qua người Hee Joo ra ngoài.

"Ji Ah... Cậu chậm đã nào... Hôm nay là thứ bảy mà..." Hee Joo thấy Tiểu Bạch nóng nảy ra ngoài, vội vàng kéo cô lại nói.

"Thứ bảy?" Tiểu Bạch nghe vậy dừng bước, đứng tại chỗ suy nghĩ 3 giây, lúc này mới phản ứng, đúng rồi, hôm nay là cuối tuần.

"Sao cậu không nói sớm?"

"Tớ nói rồi, cậu cần bản không nghe mà..." Hee Joo úy khuất nhìn Tiểu Bạch, "Cất túi đi, tớ làm bữa sáng rồi, cùng ăn thôi."

Tiểu Bạch buông túi xuống, theo Hee Joo ngồi xuống bàn ăn, Jang Mi Ri vẫn đang chậm rãi ăn bánh mì, "Chào buổi sáng, Mi Ri."

Nghe Tiểu Bạch nói, Jang Mi Ri ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một tia phức tạp, "Xem ra cậu rất thích công việc hiện tại, cuối tuần mà cũng quên, vội vã đi làm."

"Đúng vậy, gần đây bận quá, đầu óc tớ loạn hết cả rồi." Tiểu Bạch nhấp một hớp sữa tươi, gật gật đầu nói.

"Mi Ri à, tớ nghe đồng nghiệp nói cậu cùng đại biểu dự tiệc rượu ngày hôm qua, thế nào, có gì hay không?" Hee Joo tò mò hỏi.

"Tiệc rượu... ngày hôm qua?" Ánh mắt Jang Mi Ri chậm rãi bay về hướng Tiểu Bạch đang chăm chú ăn, như cười như không nói, "Rất tuyệt, gặp được những người cậu không nghĩ đến được đâu."

"Thật không, ngưỡng mộ cậu thật đấy, khẳng định là toàn nhân vật lớn." Hee Joo trề môi hâm mộ nói.

"Hừ..." Jang Mi Ri cũng không vui vẻ khi được Hee Joo hâm mộ, từ từ để ly xuống, "Tớ no rồi, các cậu ăn tiếp đi."

"Mi Ri làm sao vậy, thấy là lạ, không vui sao?" Hee Joo thấy Jang Mi Ri về phòng, kẻ sát Tiểu Bạch nói.

Tiểu Bạch giương mắt, vừa rồi cô cũng thấy Jang Mi Ri có gì đó không đúng, trái hẳn với vẻ kiêu ngạo khi giới thiệu Jung Myung Hoon hôm qua, ngày hôm nay cô ấy hoàn toàn là vẻ mặt không cam lòng, "Có chút kì lạ... Có lẽ là ngày hôm qua quá mệt mỏi đi."

"Vậy à... Được rồi, hôm nay tớ và anh Cheol Jin hẹn nhau đi xem bóng chày, cậu có đi không? Tiện gọi cả anh Yoo Hyun nữa..." Hee Joo nhìn Tiểu Bạch đầy chờ mong.

"Nhìn qua cậu và anh Cheol Jin tiến triển rất nhanh đó..." Tiểu Bạch nghe vậy trêu ghẹo nói.

"Cậu không cần cười tớ, cùng đi nhé, có được hay không?" Hee Joo hơi ngượng ngừng lời kéo Tiểu Bạch.

"Tốt thôi, để tớ gọi điện thoại." Dù sao không có việc gì, Tiểu Bạch rất sẵn lòng đi ra ngoài chơi.

Song Yoo Hyun nhận điện thoại, không nói hai lời, bốn người rất nhanh tập trung ra cửa.

Cheol Jin cùng Hee Joo một đường đi đều cười cười nói nói, rất thân mật, Tiểu Bạch thấy vậy, trong lòng cũng vui vẻ vì bọn họ, Song Yoo Hyun cảm

tay Tiểu Bạch đi phía sau, bầu không khí ẩm áp hiem thấy.

"À, tiệc rượu ngày hôm qua thế nào?" Tiểu Bạch đột nhiên nhớ tới Song Yoo Hyun ngày hôm qua cũng tham gia tiệc rượu, thử thăm dò nói.

"Đều là những người cùng hợp tác, cũng không có gì." Song Yoo Hyun căng thẳng nắm tay Tiểu Bạch, cười mát tự nhiên nói.

"Thật sao..." Tiểu Bạch đánh giá về mặt Song Yoo Hyun, biết anh hơi chột dạ rồi, lại hỏi, "Đại biểu khách sạn A gần đây hợp tác với chúng ta có đi không?"

"Em nói đại biểu Jang Myung Hoon sao? Đương nhiên rồi." Song Yoo Hyun trả lời, "Sao tự nhiên lại hỏi cái này?"

Hóa ra là cùng một tiệc rượu, thấy mình đoán đúng, Tiểu Bạch dần dần nở nụ cười, giống như vô tình nói, "Không có gì, anh có biết Mi Ri cũng ở khách sạn A không, ngày hôm qua em gặp cô ấy với đại biểu Jang Myung Hoon, nghe nói họ cũng muốn tới tiệc rượu, hai người không thấy nhau sao?"

"Không, không có đâu, anh chỉ thấy đại biểu Jung Myung Hoon thôi." Song Yoo Hyun có chút hốt hoảng, bắt đầu nghĩ lại việc xảy ra tối hôm qua, lúc anh và Jung Myung Hoon gặp mặt, Jang Mi Ri cũng không ở bên cạnh hẳn, sau anh cũng không chú ý.

"Không thì thôi, em chỉ hỏi một chút thôi mà, bọn Hee Joo đi xa rồi, chúng ta cũng nhanh lên nào." Tiểu Bạch kéo Song Yoo Hyun đi nhanh hơn, nói sang chuyện khác.

"Ủm đi thôi." Song Yoo Hyun gật đầu, trong lòng có chút hoài nghi.

.....

Sau đó, Jang Mi Ri chủ động thân cận với Tiểu Bạch hơn, không những đặc biệt quan tâm tới sinh hoạt của cô mà còn thường xuyên tới chỗ làm chờ cô tan tầm, mỗi lần không phải lỗi cô đi dạo phố thì là đi ăn, dính lấy như hai đứa trẻ sinh đôi vậy.

Mà Tiểu Bạch cũng một mặt vui mừng, lần nào gặp nhất định gọi Song Yoo Hyun cùng xuống theo, mỗi ngày như vậy,

ngay cả Song Yoo Hyun vốn tốt tính bao nhiêu cũng bắt đầu oán giận vì thời gian riêng tư của hai người ít đi rất nhiều,

Tiểu Bạch cũng chỉ kiên nhẫn an ủi anh, cảm thấy vô cùng vui vẻ vì bạn tốt thân thiết với mình, trong lời nói hoàn toàn tin tưởng và bảo vệ Jang Mi Ri.

Tiểu Bạch biết rõ Jang Mi Ri bề ngoài là tìm mình, nhưng trên thực tế thường xuyên nói chuyện cùng Song Yoo Hyun, ở trước mặt anh biểu hiện cực kỳ ngây thơ hiền lành, hối hận vì trước kia Song Yoo Hyun không làm bạn trai của mình. Tuy nhiên, chính thái độ của Jang Mi Ri trước đó, Song Yoo Hyun trong khoảng thời gian ngắn thật khó có thể tiếp nhận được sự thay đổi này, cũng đừng nói là có tâm tư khác.

Liên tiếp dung túng Jang Mi Ri nửa tháng, ngay cả Hee Joo cùng Cheol Jin cũng thấy không đúng, nói bóng nói gió bắt đầu nhắc nhở cô. Tiểu Bạch lúc này mới chọn một ngày, mượn cớ có việc, để Song Yoo Hyun đưa Jang Mi Ri về nhà.

Song Yoo Hyun vốn không muốn, mấy ngày nay, anh đã mơ hồ cảm thấy Jang Mi Ri chú ý tới mình, nhưng bạn gái lại rất tin cậy bạn tốt, anh cũng không tiện mở miệng, sợ là bản thân suy nghĩ nhiều làm tổn thương Tiểu Bạch.

Cảm giác ánh mắt nóng bỏng của Jang Mi Ri, Song Yoo Hyun do dự cuối cùng cũng gật đầu, anh quyết định phải dùng cơ hội này nói rõ ràng.

"Hai người đi đường cẩn thận nha... Yoo Hyun anh phải đem Mi Ri về nhà an toàn đó." Tiểu Bạch vẫy tay với hai người trong xe, đáng tuổi cười rục rịch.

"Em cũng cẩn thận, đi về sớm." Song Yoo Hyun về mặt dịu dàng nhìn Tiểu Bạch, dặn dò.

"Vâng, anh yên tâm đi." Tiểu Bạch nói xong, nhìn Song Yoo Hyun lái xe rời đi, dần thu lại đáng tuổi cười, lấy điện thoại di động bấm một dãy số lạ, "Là tôi, tiếp tục kế hoạch đi."

Song Yoo Hyun cùng Jang Mi Ri trên đường về nhà, Jang Mi Ri vẫn nhìn Song Yoo Hyun muốn nói lại thôi, "Có việc gì thế?" Lòng Song Yoo Hyun tuy rằng nảy sinh cảnh giác, nhưng vẫn duy trì lễ phép.

"Em có hơi đói bụng, hay là bọn mình đi quán ăn vặt gần đây đi." Jang Mi Ri giống như vô tình nói.

"Quán ăn vặt... Được thôi." Song Yoo Hyun hiểu được Jang Mi Ri không phải loại người thích những thứ này, nhưng cô ta chủ động đề nghị, anh cũng liền thuận tiện đáp ứng.

Đỗ xe xong, Jang Mi Ri quen đường quen nẻo dẫn Song Yoo Hyun đến một quầy tobokki, "Em thường đến tiệm này, cũng không biết anh có thích hay không, điều kiện chỗ này cũng không tốt lắm." Jang Mi Ri quay đầu cười về xin lỗi.

Song Yoo Hyun không phải người hay xoi mói, lắc đầu, "Không sao cả."

"Vậy thì tốt quá, em vốn tưởng rằng anh Yoo Hyun chắc không nguyện ý tới chỗ này, bình thường thấy anh với Ji Ah thường đi nhà hàng lớn với khu thương mại, thực ra em hiểu được mà, sinh hoạt đơn giản vẫn tốt hơn, Ji Ah hay thích mua những món xa xỉ, quần áo trong tủ nhiều đến không chứa nổi, anh nên khuyên cô ấy đi."

Một câu này Jang Mi Ri nói, liền đặt Tiểu Bạch vào vị trí lúng túng, lại ra về mình hiền lành. Tiếc là trong mắt Song Yoo Hyun, Tiểu Bạch thế nào cũng tốt, hơn nữa Tiểu Bạch cũng không thích mua đồ như Jang Mi Ri nói, hai người cùng nhau, Tiểu Bạch sẽ không để anh mua món quà đắt tiền, ngược lại thì gần đây lại bị Jang Mi Ri kéo đi nhiều nơi trước đó chưa bao giờ đến.

"Nếu Ji Ah thích, mua nhiều hay ít tôi đều vui vẻ, tiền không quan trọng." Song Yoo Hyun ngồi xuống, ung dung nói.

Jang Mi Ri nghe Song Yoo Hyun nói, về mặt thoáng cái cứng đờ, lời kịch đã chuẩn bị sẵn liền nghẹn lại trong họng, nhìn biểu tình dịu dàng chiều chuộng khi Song Yoo Hyun nhắc tới Tiểu Bạch làm cô thấy ghen tị.

"Anh Yoo Hyun nói như vậy vẫn chưa hiểu Ji Ah rồi, trước đây ở Nhật Bản, cô ấy không phải như thế." Thần xui quỷ khiến, Jang Mi Ri nghĩ tới ảnh chụp hôm nay nhận được, chủ động đề cập tới chuyện ở Nhật Bản cô ta chưa bao giờ nhắc tới, "Ji Ah uống rượu rất được, có thể nói lúc ấy ham chơi cực, đêm thường không về, em nhiều lần khuyên mà cô ấy chẳng hề để tâm."

Song Yoo Hyun nghe xong Jang Mi Ri nói, về mặt nghi ngờ, anh không biết tại sao Jang Mi Ri có thể nói bạn tốt của mình như vậy, nghĩ tới Ji Ah hoàn toàn không đề phòng, lúc nào cũng tin cậy Jang Mi Ri, không khỏi hơi phản cảm Jang Mi Ri, "Mi Ri tiểu thư nói như vậy có hơi quá phận rồi đó."

"Em biết anh không tin mà, em.. cũng vì muốn tốt cho anh, em biết được quá khứ của Ji Ah, anh cũng nên tìm hiểu một chút." Jang Mi Ri bị sự ghen tị đốt sạch lý trí, lấy ra tấm ảnh thời gian còn làm tiếp viên bồi rượu Takeshi Hirayama gửi, tuy nhiên nhân vật chính trong ảnh chỉ có một mình Ji Ah.

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Miss Ripley (11)

Trên đường, chiếc xe lao như bay, quẹo qua một khúc cua, lại liên tiếp vượt qua mấy cái đèn xanh đèn đỏ, lúc này mới kít lại dừng bên đường. Một nam một nữ cùng xuống xe, chàng trai đóng cửa lại liền sai bước đi về phía trước, cô gái sau lưng mang giày cao gót, lo lắng theo phía sau, không ngừng nói, "Anh Yoo Hyun bình tĩnh một chút, chắc chắn Ji Ah không cố ý lừa anh mà, anh không nên hiểu lầm cô ấy."

"Ji Ah cũng có nỗi khổ riêng, anh phải thông cảm với cô ấy, ai cũng có chuyện không muốn để người biết mà..."

Song Yoo Hyun đi phía trước nghe Jang Mi Ri nói thì như đổ thêm dầu vào lửa, trong lòng càng thêm bức bối, hận không thể nhìn thấy Tiểu Bạch ngay lập tức.

"Anh Yoo Hyun..." Jang Mi Ri mang giày cao gót vượt qua Song Yoo Hyun, chỉ thấy bước chân của anh thoáng dừng lại, mắt nhìn chăm chú người con gái tùm tùm cười ngay gần đó.

Tiểu Bạch nhìn sắc mặt không biết vui hay buồn của Song Yoo Hyun, sắc mặt vừa lo lắng vừa mừng rỡ của Jang Mi Ri, đứng cách đó không xa nghiêng đầu, khẽ nở nụ cười, "Hai người làm sao vậy..."

Song Yoo Hyun không nói gì, mặt trầm xuống đi nhanh đến trước Tiểu Bạch đang không hiểu sao, dang tay, vững vàng ôm chặt lấy dáng người nhỏ bé của Tiểu Bạch, sức lực cực lớn, siết khiến lưng Tiểu Bạch cũng đau, sau đó liền nghe Song Yoo Hyun gian nan mở miệng bên tai cô, "Ji Ah... Anh có việc muốn hỏi em..."

"Hỏi cái gì?" Tiểu Bạch bị anh ôm, nghi hoặc ngẩng đầu.

"Em.. Em trước kia có phải là... Có phải không phải bởi..." Đối mặt với ánh mắt trong suốt của Tiểu Bạch, Song Yoo Hyun muốn nói lại thôi.

"Á... cứu tôi với... Anh muốn làm gì..."

"Buông..."

Song Yoo Hyun miệng còn không nói ra lời, Jang Mi Ri đột nhiên kêu lên hoảng sợ.

Tiểu Bạch nghe tiếng, nóng nảy đẩy Song Yoo Hyun ra, đã nhìn thấy ở đầu đường, Takeshi Hirayama cầm trong tay con dao gọt hoa quả, một tay bóp cổ Mi Ri, lời cô ấy tới gần Tiểu Bạch cùng Song Yoo Hyun.

"Anh muốn làm gì? Mau buông Mi Ri ra..." Tiểu Bạch mở to mắt, nhìn Takeshi Hirayama đầy cảnh giác.

"Liệu có phải vì tên này không Jang Mi Ri, anh mỗi lần tìm em em đều không muốn thấy anh, cuối cùng cũng để anh bắt được, vậy mà em cũng dám phản bội anh tìm người đàn ông khác." Trên người Takeshi Hirayama đầy sự tàn bạo, ánh mắt hung ác nhìn Song Yoo Hyun, hận như không thể ăn tươi nuốt sống anh.

"Tôi, tôi không có." Jang Mi Ri sợ hãi, giọng nói đều run.

"Còn nói dối, anh theo em rất lâu rồi, em gần đây luôn xum xoe quanh tên này, anh không thể không dạy dỗ hấn ta..."

Tiểu Bạch nghe vậy, khẩn trương quay đầu lại, "Yoo Hyun anh đi mau đi, hấn không dám làm gì đâu, đi nhanh lên..."

"Không... chuyện này sao anh đi được, Ji Ah né đi một lúc đi..." Song Yoo Hyun nhìn Takeshi Hirayama cầm con dao sáng loáng, kéo Tiểu Bạch giấu sau lưng, sau đó nghiêm túc nói với Takeshi Hirayama, "Nếu như anh tới vì tôi thì không nên đụng tới người vô tội..."

"Hừ, không nhìn ra gan mảy cũng lớn thật." Takeshi Hirayama hừ lạnh một tiếng, nhìn Song Yoo Hyun ngoắc ngoắc tay,

"Muốn tao thả cô ấy cũng được, mảy qua đây đổi."

"Được thôi..." Song Yoo Hyun không do dự gật đầu.

"Yoo Hyun, cẩn thận..." Tiểu Bạch thấy Song Yoo Hyun bước chân, kéo tay anh lo lắng.

"Không có chuyện gì đâu Ji Ah, đừng lo lắng..." Cảm giác được tay Tiểu Bạch run rẩy, Song Yoo Hyun mỉm cười, nhẹ giọng nói, liền quay đầu đi về phía trước.

Takeshi Hirayama nhìn chằm chằm Song Yoo Hyun bước từng bước tới trước mặt mình, Song Yoo Hyun có vẻ rất bình tĩnh, nhìn một chút Jang Mi Ri đang hoảng sợ, đột nhiên hỏi, "Anh có phải ông chủ trước đây của Mi Ri với Ji Ah không..."

Takeshi Hirayama nghe vậy ngăn người, "Mày... Làm sao mày biết? Hai cô ấy nói?"

Song Yoo Hyun cười cười, liếc mắt Jang Mi Ri, "Anh chắc cũng không phải vì tiền, cũng không phải vì làm hại Jang Mi Ri đi..."

"Mày nói gì?" Takeshi Hirayama gần như nhìn không rõ ý đồ của Song Yoo Hyun.

"Anh đuổi tới Hàn Quốc vì anh yêu Jang Mi Ri tiểu thư, anh gửi cho cô ấy ảnh chụp uy hiếp cũng là để cô ấy đi cùng anh." Song Yoo Hyun tiếp tục nói những lời kinh người.

"Làm sao mày biết? Các cô thế mà nói ra quá khứ không chấp nhận nổi kia? Mày biết bọn họ là bồi rượu mà cũng không ngại sao?" Takeshi Hirayama hoài nghi nhìn về kinh ngạc của Tiểu Bạch phía sau Song Yoo Hyun, lại nhìn phía Jang Mi Ri.

"Mới đây, cô Mi Ri cho tôi xem một ít ảnh chụp, tôi chợt hiểu ra rất nhiều sự việc trước đây không hiểu." Giọng Song Yoo Hyun thông thả, "Hiểu vì sao Ji Ah có nhiều tâm sự như vậy, nhiều lần muốn nói lại thôi, vì sao từ chối lời cầu hôn của tôi."

"Mày cầu hôn Ji Ah?" Takeshi Hirayama nhủ mày, "Vậy quan hệ của mày và Jang Mi Ri là như thế nào?"

"Không có gì." Song Yoo Hyun trả lời rất dứt khoát, ngẩng đầu lộ nụ cười vô hại với Takeshi Hirayama, đột nhiên chỉ phía sau hấn, "Tuy rằng gần đây Jang Mi Ri tiểu thư đặc biệt thân cận tôi, nhưng... đó mới là bạn trai Mi Ri tiểu thư."

"Mày nói bậy gì đấy? Mày tưởng mày chỉ ngón tay lung tung là tao phải tin tưởng quay đầu lại?"

"Anh gần đây đều đi theo Jang Mi Ri tiểu thư nên phát hiện cô ấy luôn cùng tôi và Ji Ah xuất hiện đi, thực ra cô ấy chỉ ngẫu nhiên ở tiệc rượu phát hiện thân phận tôi là người thừa kế Mondo Group, phía sau anh mới thật là bạn trai cô ấy."

Takeshi Hirayama bị dáng vẻ nghiêm túc giải thích của Song Yoo Hyun lừa gạt, không khỏi quay đầu lại theo hướng tay anh, không ngờ thực sự thấy một người đàn ông mặc vest đứng sau hấn cùng Jang Mi Ri.

"Mày..."

Hấn chỉ kịp nói một chữ với Jang Myung Hoon, Song Yoo Hyun đã nhanh tay lẹ mắt tiến tới đánh rớt dao trong tay hấn, sau đó dùng sức nắm cánh tay hấn một cái, áp trên mặt đất.

"A... Khốn nạn." Takeshi Hirayama giãy giụa gào lên, "Buông ra."

Jang Mi Ri bị vứt té sang bên, quên đi sự đau đớn, ngơ ngác nhìn Jung Myung Hoon cách đó không xa, trong lòng tự nhủ mình xong đời, cái gì Jang Myung Hoon cũng nghe được.

Trong khoảng thời gian này, cô một lòng muốn quyến rũ Song Yoo Hyun, ít khi hẹn hò cùng Jung Myung Hoon, nên tìm đủ mọi lý do. Tuy rằng biết rõ Jung Myung Hoon bắt đầu nghi ngờ, cô lại chỉ nghĩ muốn chiếm được Song Yoo Hyun, mất đi Jung Myung Hoon cũng chẳng sao. Song Yoo Hyun hơn Jung Myung Hoon nhiều, tuổi còn trẻ, có năng lực, lại còn là người thừa kế của tập đoàn lớn. Có thể nói rằng cô phí hết tâm tư, không chỉ không làm Song Yoo Hyun rung động, trái lại để mình bị nhìn thấu, hiện tại ngay cả Jung Myung Hoon cũng biết tất cả.

"Mi Ri, cậu không sao chứ..." Tiểu Bạch nâng Mi Ri dậy, thấy sắc mặt cô ấy trắng bệch, lo lắng hỏi.

"Ji Ah... chết rồi." Mi Ri mắt hôn nhìn Tiểu Bạch, âm thanh tuyệt vọng.

"Làm sao có thể, Mi Ri cậu tỉnh táo lại đi."

"Jung Myung Hoon đã biết hết, anh ấy sẽ không tha thứ người lừa dối mình." Jang Mi Ri rớt cuộc hỏi hôn, hỏi hôn bản thân không biết đủ muốn cướp Song Yoo Hyun, cho tới nay, cô đều cảm giác mình thông minh xinh đẹp hơn Ji Ah ngu ngốc, nhưng Lee Ji Ah có thể gặp người tốt hơn so với cô, bố mẹ nuôi cũng tốt, Song Yoo Hyun cũng tốt, làm cô không thể không ghen tị.

"Mi Ri, cậu còn có Takeshi Hirayama mà, tuy rằng trong miệng cậu ghét anh ta, nhưng thời gian ở Nhật Bản, anh ta vẫn đều chiều cố cậu, hai người vẫn luôn cùng nhau, trong lòng cậu hẳn rõ ràng đi, anh ta đuổi tới Hàn Quốc, giống như Yoo Hyun nói là bởi yêu cậu, so với tham lam yêu lấy bầu trời sao, đèn đường bên người cũng rất ấm áp mà."

Tiểu Bạch cố ý nhắc nhở Song Yoo Hyun để anh phát hiện chuyện Jang Mi Ri biết thân phận của mình, sau đó dựa vào tâm tư của Jang Mi Ri để cô ta tiếp cận Song Yoo Hyun không chút kiêng kị, Tiểu Bạch rất hiểu Song Yoo Hyun, tuy rằng anh tính cách hiền lành nhưng không ngu ngốc, nhiều chuyện xảy ra như vậy, vô cùng dễ liên tưởng đến một kết quả, rồi cô len lén liên lạc, thuyết phục Takeshi Hirayama cùng hợp tác.

Cô vốn cũng không muốn làm vậy với Jang Mi Ri, nhưng phát hiện Jang Mi Ri lòng tham không biết đủ, Tiểu Bạch lo lắng Ji Ah chân chính trở về không phải đối thủ cho nên quyết định vạch mặt Jang Mi Ri rồi chia một bàn tay xinh đẹp cho cô ấy, để cô ấy có cơ hội lựa chọn một lần nữa.

"Tớ... tớ không biết." Lời Tiểu Bạch nói đẩy lên chút hy vọng cho Jang Mi Ri, cô ấy có vẻ đang giãy giụa vô cùng.

"Ji Ah..." Không biết Song Yoo Hyun nói gì đó với Takeshi Hirayama rồi để Jung Myung Hoon cùng Takeshi Hirayama nói chuyện với nhau, Song Yoo Hyun trở lại bên người Tiểu Bạch.

"Bọn mình kết hôn đi." Song Yoo Hyun nhìn Tiểu Bạch thuận thế quỳ xuống, móc hộp nhẫn từ trong túi, tiếp tục phun lời kinh người.

"Yoo Hyun... Anh đã biết chuyện trước kia của em, anh vẫn muốn cầu hôn sao..." Tiểu Bạch xem Song Yoo Hyun, trong mắt tràn đầy khiếp sợ.

"Như anh vừa mới nói, lúc trước anh không rõ tại sao em từ chối anh cầu hôn, trong lòng anh rất lo lắng. Bây giờ anh đã hiểu được, tuy rằng đầu tiên rất khiếp sợ, nhưng anh càng cảm thấy may mắn. Mỗi người đều có bí mật mà, anh cũng giấu Ji Ah anh là thừa kế tập toàn Mondo Group, cho nên bọn mình hòa nhau. Đừng cảm thấy bất an, Ji Ah. Bọn mình kết hôn đi. Quá khứ của em, anh không cách nào tham dự, tương lai xin em hãy giao cho anh..."

Tiểu Bạch nghe lời Song Yoo Hyun nói, cảm thấy Song Yoo Hyun là người bạn đời rất tuyệt vời, rõ ràng việc Lee Ji Ah giấu diếm quá khứ cùng việc anh giấu chuyện thừa kế tài phiệt không thể đặt so sánh với nhau, Song Yoo Hyun lại có thể dùng cách nói như vậy nói qua thật nhẹ nhàng, giữ mặt mũi cho người yêu.

"Được..." Tiểu Bạch rớt cuộc mỉm cười, thuận theo vươn tay, để Song Yoo Hyun đeo nhẫn vào tay mình, khom lưng, đưa lên một nụ hôn ngọt ngào.

... ..

Hai tháng sau, Tiểu Bạch cùng Song Yoo Hyun cử hành hôn lễ.

Được sự giúp đỡ của Tiểu Bạch, Jang Mi Ri quen biết với Lee Hwa, mặc dù quá trình không thoải mái, cũng may hai người đều nguyên ý chậm rãi tiếp nhận. Sau khi có mẹ, Jang Mi Ri trở nên hòa nhã hơn nhiều. Jung Myung Hoon biết Jang Mi Ri lừa dối vẫn không muốn thấy cô ấy, nhưng trong lòng mọi người đều rõ ràng, bởi quá dễ ý mới có thể tức giận như vậy. Takeshi Hirayama cũng không quấy rầy Jang Mi Ri nữa, tất cả mọi người đều lảng lạng đợi, đợi Jang Mi Ri tự mình nghĩ rõ ràng, đưa ra lựa chọn.

Ngoại truyện 1: Miss Ripley

*Song Yoo Hyun bị lừa tình quá, thật đáng thương ~ :(

Tuy rằng vợ tôi vẫn cho rằng chúng tôi gặp nhau lần đầu ở cửa nhập cảnh Hàn Quốc, nhưng thực tế lần đầu tiên tôi thấy em ở sân bay Nhật Bản, lúc đó, em cùng một cô gái khác hoang mang rối loạn mang theo hành lý xuống xe, trong ánh mắt tràn đầy kinh hoàng cùng bất lực, khiến tôi vừa liếc mắt liền chú ý tới.

Tôi đứng ven đường, nhìn em ở xa xa đang kéo đồng hành lý công kênh, đến trước máy rút tiền lấy ra một số tiền lớn, sau đó trở về bên cô gái cùng đồng hành, đem hơn nửa số tiền cho đối phương.

Tôi cứ như vậy thấy hết về tín nhiệm cùng sự luyến tiếc trong mắt em và sự tham lam tính toán trong mắt người đối diện.

Tôi âm thầm lắc đầu vì sự lương thiện và ngây thơ của em, có điều nghĩ đến chính mình sắp về Hàn Quốc, cũng không đi xen vào việc của người khác, yên lặng đi tới phòng chờ.

Không nghĩ tới, chỉ sau hơn hai giờ, tôi lại gặp em lần thứ hai.

Mặc dù tâm có chút vui vẻ, song lực chú ý của tôi rất nhanh... bị một cô bé khóc rống lên thu hút, bé gái nước mắt giàn giụa, mẹ bé đỡ thể nào cũng không được, tôi di chuyển bước chân đang định đi tới, đã có người trước tôi một bước ôm lấy bé gái ấy.

"Là em." Tôi tự nói với mình, một bên dừng bước, đứng đó nhìn hai mắt em cong cong, nụ cười thân thiết đùa trẻ con.

Em dường như rất thích trẻ con, đồ bé gái khóc rất lợi hại, cô bé trong ngực em dần yên tĩnh lại, nhìn hình ảnh ấy, tôi không khỏi nhớ lại khi còn bé, mẹ bởi vì bệnh tật vẫn luôn ở đảo JeJu tĩnh dưỡng, số lần tôi nhìn thấy mẹ có thể đếm trên đầu ngón tay, mỗi lần tới lúc phải rời khỏi mẹ, tôi rất khổ sở, bắt đầu khóc nháo, khi đó, mẹ luôn nghiêm túc dỗ dành tôi.

Bên kia, mẹ bé gái rất nhanh liền nói lời cảm tạ, tôi nhìn cô bé bị ôm đi, em đứng dậy, tôi thấy bước chân em lao đảo, đuổi bước lên phía trước đỡ lấy em.

Em của em thật mảnh mai nhỏ bé, tựa như dùng chút lực thôi sẽ gãy, tôi không tự chủ cẩn thận hơn mấy lần, đáng tiếc, em mau lấy lại tinh thần rồi đi cái ôm của tôi, thấy vẻ mặt cảnh giác của em, tôi sợ em coi tôi là người xấu, trong lòng nóng nảy, giải thích.

Em nghe xong lời tôi, bớt chút cảnh giác, nhưng vẫn xa cách như cũ, giọng nói khác hẳn với sự nhỏ nhẹ lúc nói cùng bé gái, trong tim xuất hiện chút mất mát.

Làm xong thủ tục nhập cảnh, tôi theo bản năng tìm tìm khắp nơi, đã không thấy em, bước ra sân bay một cách tiếc nuối, vậy mà lại thấy em đứng lại bên ven đường.

Có lẽ đây chính là số phận rồi, trái tim tôi nhảy lên thành thịch, em giống như gặp phải việc gì đó khó khăn, cô gái lúc trước cũng không thấy bên cạnh, nếu như trước kia, tôi tuyệt đối không xen vào việc người khác, nhưng gặp phải em, tôi lại không tự chủ được muốn tới gần.

Tôi chủ động tới gần em hỏi có cần giúp đỡ, lúc đầu em uyển chuyển từ chối, tôi nỗ lực nói chuyện phiếm cùng em, em mới nói cho tôi biết mình không thấy chị gái.

Tôi nghĩ lại một màn ở sân bay Nhật Bản, có chút suy đoán, em đưa phần lớn của mình cho đối phương, em hẳn rất tin nhiệm cô ấy.

Tôi đề nghị em đến chỗ phát thanh tìm người, em đồng ý ngay, trên đường, tôi lấy hết dũng cảm hỏi tên em, Lee Ji Ah, một cái tên trang nhã dịu dàng.

Phát thanh suốt một giờ, người Ji Ah muốn tìm cũng không xuất hiện, suy đoán của tôi chắc đúng rồi, mặc dù Ji Ah gọi người kia là chị gái, hoàn toàn tin tưởng đối phương, nhưng là, em bị bỏ lại rồi.

Tôi đang nghĩ ngợi làm sao để lại gần em thêm một bước, bạn tốt Cheol Jin xuất hiện, tôi thế mới nhớ ra, cậu ta nói ngày hôm nay muốn tới sân bay đón tôi, bởi vì Ji Ah, tôi hoàn toàn quên mất.

Người lạ xuất hiện khiến Ji Ah cảnh giác, em nói mình phải đi, tôi muốn giữ lại, lại phát hiện mình cùng em chẳng qua là bèo nước gặp nhau, có tư cách gì giữ lại đây.

Nhìn em ngồi xe rồi đi, tôi rất là lạc lõng, rồi rất nhanh, lại biến thành ảo não.

Ngoài trừ tên, tôi dĩ nhiên cái gì cũng quên hỏi. Em muốn đi đâu? Số điện thoại? Cái gì cũng không biết.

Cùng Cheol Jin trở về khảo thí viện, tôi vẫn luôn mất hồn mất vía, Cheol Jin thấy vậy, thì cười nhạo tôi lại chỉ vì một cô gái gặp qua mấy lần mà biến thành như vậy.

Trạng thái đó vẫn duy trì liên tục đến tối, ăn cơm xong, tôi đang định ra ngoài, cũng không chú ý gì cả trực tiếp mở cửa, lại không cẩn thận đụng tới cái hộp đồ ăn trên nóc tủ ngoài hành lang, nhất thời, cái bát chứa canh cùng đôi đũa thẳng tắp đập vào người xui xẻo đi ngang qua.

Tôi biết mình gây chuyện rồi, vội nói xin lỗi, vừa nhấc mắt, lại phát hiện người trước mắt là Ji Ah, tôi không thể tin nổi mà nhìn em, Ji Ah dường như cũng rất kinh ngạc, nhìn tôi không nói gì, cơ mà tôi lại rất nhanh phục hồi tinh thần, người tôi nghĩ đến cả một ngày, bây giờ lại xuất hiện ngay trước mắt, nhưng tôi lại khiến cả người em đầy canh.

Tôi vô cùng xin lỗi, Ji Ah cũng không tức giận với tôi, mà đi đến phòng thay quần áo.

Tôi về phòng mình, gần như nhảy chồm lên ôm lấy Cheol Jin, có lẽ đây chính là duyên phận, không thì sao Seoul lớn như vậy, em đi một vòng lại trở về bên cạnh tôi đây.

Cheol Jin thấy tôi kích động, đổ gáo nước lạnh nhắc nhở, "Đừng quên cậu vừa hất canh vào người ta, người ta không tỏ thái độ là có lễ phép, cậu mau nghĩ cách đền bù đi."

Cậu ta vừa nói vậy, tôi lại lập tức khăn trương, bàn bạc với Cheol một chút xem nên mang em đi ăn gì.

Vốn không khí lúc ăn cơm tốt vô cùng, lúc trở về tôi còn mua sữa tươi cho em, chúng tôi ngồi một chỗ nói rất nhiều chuyện, tôi biết hóa ra em là người Hàn, chỉ là lớn lên ở Nhật Bản, cũng biết em thật sự rất muốn sống tại Hàn Quốc nhưng chỉ có visa du lịch, còn có em bởi vì nguyên nhân gia đình, bỏ dở đại học, nói chuyện đến cuối, tôi hỏi về bố mẹ em.

Lúc nghe em nói họ trên thiên đường, tôi vừa đau lòng vừa hối hận mình lơ lửng, sau đó em lại khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt, khiến tôi đứng ngồi không yên.

Qua đêm đó, tôi rất muốn gặp lại em, cùng em xin lỗi, nhưng bởi mới về nước, chuyện công ty bận rộn không góc đầu lên được, vẫn luôn không có cơ

hội thấy em, tuy nhiên về cô gái em luôn tìm kiếm lại có tin tức.

Cheol Jin nói cho tôi biết, thông tin từ cục xuất nhập cảnh, cô gái gọi Jang Mi Ri em đang tìm kia, cô ấy giống như đã tìm được công việc ổn định, đã lấy được visa dài hạn, cũng không có ý định tìm kiếm Ji Ah.

Nghĩ đến em còn không biết gì cả, còn đang bôn ba chạy xung quanh tìm kiếm Jang Mi Ri, trái tim tôi co thắt lại đau vì em, lần đầu tiên tôi ý thức được mình muốn bảo vệ em.

Mặc dù đã hiểu rõ lòng mình, nhưng tôi vẫn không thể nào thăng thấn với Ji Ah, xử lý tốt chuyện công ty, tôi và Cheol Jin giữ nguyên kế hoạch dọn ra khảo thí viện.

Ngày chuyển hành lý đó, Ji Ah cũng tới giúp đỡ, tôi nhìn mặt em như không có chuyện gì xảy ra, nhiều lần muốn nói lại thôi, nếu mời em tới nhà trọ mới, em có thể từ chối hay không? Nếu như nói muốn giới thiệu công tác cho em, em có thể mất hứng hay không?

Bụng đầy tâm sự mang hành lý xong, tôi mới cảm thấy có gì không đúng, hành lý của tôi với Cheol Jin rõ ràng không nhiều lắm, thế nào mới đó đã đầy một xe, tôi hỏi ra sự nghi vấn của mình, Cheol Jin cùng Ji Ah đều bật cười, đùa dai nhìn tôi.

Tôi thấy Cheol Jin nháy mắt với tôi, trong chốc lát mới biết chuyện gì xảy ra, hóa ra, lúc trước Cheol Jin nói muốn giới thiệu một em gái tới công ty, người đó là Ji Ah, trong nháy mắt, trong lòng tôi có vô vàn đợt pháo hoa nổ rộ, đẹp đến vô cùng.

Đến nơi ở mới, Ji Ah ngoài ý muốn gặp được Hee Joo từng cùng một lứa cô nhi viện, mọi chuyện lại trùng hợp như vậy, thì ra Jang Mi Ri đang ở cùng Hee Joo, Ji Ah giờ mới biết Jang Mi Ri đã có công việc ổn định, sống rất khá, có vẻ rất khó chịu thấy mình chưa bao giờ được nhắc đến.

Từ Nhật Bản tôi đã nhìn ra, Ji Ah rất tin nhiệm cũng rất y lại Jang Mi Ri, thật sự coi cô ấy như người nhà, đây cũng là lý do tôi vẫn không nói tin tức Jang Mi Ri cho em, Jang Mi Ri đối với Ji Ah thật ra không có sự quan tâm giống như của Ji Ah đối Jang Mi Ri, có lẽ trước đây biến mất, chính là Jang Mi Ri cố ý.

Thấy Ji Ah biết được sự thật mà đau khổ, trái tim tôi bỗng nhiên thất lại, không nhận được, tôi ôm lấy em, rốt cuộc cũng tỏ tình với em.

Ji Ah dường như bị dọa, em im lặng, tôi hầu như nghe được trái tim mình đang khẩn trương nhảy lên, nghe em đáp ứng, trong nháy mắt tôi thấy niềm hạnh phúc to lớn ập đến, tôi tự nói với mình, đời này, tôi nhất định phải bảo vệ em thật tốt.

.....

Sau khi Jang Mi Ri trở về, đối xử với Ji Ah và bọn tôi rất lạnh nhạt, lúc ăn cơm sắc mặt cũng chẳng nhiệt tình gì, nhìn ra được cũng không phải rất hoan nghênh bọn tôi.

Jang Mi Ri một mình ăn xong liền đi thẳng về phòng, tôi thấy Ji Ah vẻ mặt buồn bã, bắt đầu tức giận rồi, Jang Mi Ri thực sự có hơi quá đáng.

Lúc rửa bát, tôi chủ động đến giúp Ji Ah, dỗ em vui vẻ.

Tuy rằng vì chuyện Jang Mi Ri rất không thoải mái nhưng tình cảm của tôi và Ji Ah lại dần sâu sắc hơn, Ji Ah cực kì săn sóc tôi, năng lực làm việc cũng không tồi, cả cuộc sống lẫn công việc phối hợp vô cùng hòa hợp.

Ngày qua thật nhanh, tôi phát hiện gần đây Ji Ah thường thường dờ người ra, hỏi em em không nói gì, nhìn sắc mặt em tiêu tụy, tôi cảm thấy có chút bất an. Cheol Jin thấy tôi xoắn xuýt mãi, đề nghị tôi không bằng cầu hôn đi.

Tôi nghe vậy, trong óc sáng ngời, đây là biện pháp tốt, tôi đã cho rằng Ji Ah làm bạn đời, tại sao lại không cầu hôn luôn nhỉ.

Nghĩ là làm, tôi nhờ và bạn bè trang trí nhà hàng cầu hôn, còn bảo Cheol Jin gat em để em đến nhà hàng, đáng tiếc, vốn là một buổi cầu hôn lãng mạn tốt đẹp nhưng không có kết quả tốt, Ji Ah từ chối.

Tôi nhìn em vừa cảm động lại giãy giụa, lòng một chút một chút lại trầm xuống. Lúc Ji Ah hôn tôi, tôi cảm nhận được tình yêu của em, trong giây phút đó, tôi đột nhiên hiểu được, cũng không phải em không yêu tôi mà là em có nỗi khổ tâm phải bắt đắ dĩ mà khước từ.

Sự nghi ngờ này tôi đều giấu sâu đáy lòng, không có cơ hội hỏi thành lời, mặc dù Ji Ah và tôi lại khôi phục như thường ngày, tôi vẫn rất lo lắng. Đúng lúc này, tôi phát hiện, Jang Mi Ri bắt đầu mượn Ji Ah cố ý vô tình tiếp cận mình, từ đầu tôi vốn chỉ hoài nghi, sau ngay cả người bên cạnh đều nhận thấy không đúng, hết lần này tới lần khác Ji Ah còn đơn thuần như vậy, không hề phòng bị để Jang Mi Ri tiếp cận chúng tôi.

Ngày đó, Jang Mi Ri lại tìm Ji Ah, Ji Ah vừa lúc có việc, bảo tôi đưa Jang Mi Ri về nhà, tôi nguyên bản không muốn, tôi ít nhiều cũng đoán được Jang Mi Ri tính toán cái gì, lúc trước Hee Joo vô tình nói qua, Jang Mi Ri có tham dự tiệc rượu ở khách sạn A, tuy là hôm đấy tôi không thấy cô ta nhưng cô ta chắc thấy được tôi, cũng biết thân phận của tôi nên mới muốn tiếp cận tôi như vậy, trong lòng tôi bắt đầu chán ghét, nghĩ lại có thể mượn cơ hội này nói rõ ràng với Jang Mi Ri cũng liền đồng ý.

Không đợi tôi cảnh cáo Jang Mi Ri, cô ta đã cho tôi một quả bom nặng kí.

Nhìn nữ tiếp viên bồi rượu trang điểm đậm trong ảnh, tôi chợt hiểu được sự lùi bước thống khổ trong mắt Ji Ah, hiểu tại sao em từ chối lời cầu hôn của tôi, nghĩ đến em ở Nhật Bản mất đi bố mẹ nuôi cùng con đường sống, trái tim tôi rất đau.

Tôi lái xe vượt qua không biết bao đèn đỏ, Jang Mi Ri ở một bên cho là tôi tức giận, nói lời khuyên bảo dối lòng, kỳ thực không phải vậy, tôi chỉ hy vọng có thể nhìn thấy Ji Ah nhanh lên chút, có thể ôm lấy em, nói với em rằng tôi không quan tâm, nói cho em biết tôi có thể bảo vệ em, không để em sợ hãi mà lùi bước nữa.

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Future

Máy bay bay lượn trong không trung, ngoài cửa sổ là bầu trời xanh biếc, những đám mây trắng tưởng chừng như chỉ cần vươn tay là có thể chạm tới. Giọng nói ngọt ngào của tiếp viên hàng không quanh quẩn bên tai, Tiểu Bạch ngồi ở tại chỗ giật mình tỉnh tại, bởi động tác quá lớn, thậm chí còn hù dọa ông lão bên cạnh. Tiểu Bạch chú ý, rồi rít mỉm cười áy náy,

"Ngại quá ạ, cháu vừa gặp ác mộng."

Đối phương nghe xong, lúc này biểu tình mới hòa hoãn, gật đầu tiếp tục xem tờ báo trên tay.

"Tiểu Hắc, tình huống thế nào?" Tiểu Bạch nhìn xung quanh một vòng, phát hiện mình đang trên máy bay, vội vã tự hỏi trong đầu.

Tiểu Hắc không thể xuất hiện vào ban ngày, nghe Tiểu Bạch hỏi, yếu ớt trả lời, "Truyền cho cô tư liệu." liền biến mất.

Rất nhanh, Tiểu Bạch nhận được thông tin khách hàng.

"Han Chae Ah, 25 tuổi, tốt nghiệp đại học hạng ba, trước là nhân viên vệ sinh đài truyền hình YBS. Bởi quá hiền lành, những người khác luôn đem công việc của mình đẩy cho cô, không lâu sau bị một tên quản lý nhỏ bắt nạt, rốt cuộc nhịn không được bạo phát, cãi nhau một trận sau đó bỏ việc..."

"Tính cách cũng thật là..." Tiểu Bạch nhìn tư liệu một cách nghiêm túc, thấy khá bất đắc dĩ với chuyện cũ của Han Chae Ah, mặc dù không có lịch sử đen tối như Lee Ji Ah, nhưng có thể tính tình quá nhẫn nhục chịu đựng, mỗi lần thật vất vả mới có công việc tốt vậy mà không từ chối được người khác khẩn cầu, nhường đi không công.

"Ừa... Nguyên vọng của cô ấy là... trở thành chủ nhân của YBS." Mắt Tiểu Bạch đột nhiên sáng ngời, im lặng bật cười, "Chỉ bị kích thích một chút, vậy mà gan to bằng trời."

"Tiểu thư, xin hỏi muốn đồ uống gì?" Trong lúc Tiểu Bạch đang suy tư, tiếp viên hàng không mỉm cười thân thiết đi tới bên cạnh hỏi.

"A, không cần." Tiểu Bạch lắc đầu.

"Chỗ này, chỗ này, tôi muốn một ly cà phê." Vị trí phía trước Tiểu Bạch lộ ra một cái đầu hưng phấn, nói lớn tiếng.

Bởi âm lượng hơi lớn, rất nhiều người đều ngó lại nhìn. Một bác gái ngồi bên cạnh về mặt lưng túm kéo cô ấy lại vị trí, thấp giọng nói gì đó.

"Vâng, xin chờ chút." Tiếp viên hàng không sắc mặt không đổi đẩy xe về phía trước.

Nửa giờ sau, máy bay hạ cánh xuống đảo JeJu. Tiểu Bạch tìm hành lý của Han Chae Ah chuẩn bị ra ngoài, vừa vặn lại gặp hai người trên máy bay kia, vô tình nghe được họ nói chuyện.

"Bác gái, bác rất giỏi đó, bác còn nhớ gì nữa không, ví dụ phần thưởng là du thuyền hoặc ô tô?" Cô gái trẻ kéo tay bác gái nhiệt tình hỏi, hai người đều có bộ tóc quăn như sợi mì.

"Tôi không phải tôi vì lấy phần thưởng cho cô mà là vì cuộc đời của cô... Không, vì để thay đổi cuộc đời của tôi." Về mặt đại thể ghét bỏ, kéo cô gái vào góc, thấp giọng nói.

Tiếc là Tiểu Bạch cũng không phải người thường, khả năng nghe tốt hơn người bình thường nhiều, nghe hai người nói không sót một chữ.

"Cuộc sống? Cuộc sống của tôi không tốt hay sao?" Cô gái kì quái hỏi.

"Cô có hạnh phúc không?" Bác gái nghiêm túc nhìn cô.

"Đương nhiên rồi, bây giờ còn muốn đi đảo JeJu chơi nữa đó."

"Thực sự sao?" Ánh mắt bác gái càng xem kĩ vài phần, "Làm một công việc mãi mãi không thay đổi, mỗi ngày bị bắt phải hát, bị cha mẹ mắng..."

"Nhưng mà..."

"Nếu người cô yêu sẽ chết thì sao đây..." Thấy đối phương có vẻ chẳng để trong lòng, bác gái lại ném ra một quả bom.

"Cái gì vậy." Cô gái giống như bị dọa, kéo hành lý như chạy trốn nhanh hơn, "Bác đừng nói linh tinh mà..."

"Tôi nói sự thật, cô nhất định phải nghe tôi." Bác gái thấy cô gái không tin, đuổi theo vội vàng, hai người vừa đi vừa tranh chấp rồi rất nhanh biến mất ở cửa lớn.

Nghe xong lời hai người nói, Tiểu Bạch tại chỗ như suy nghĩ cái gì, "Thay đổi vận mệnh? Chẳng lẽ là giống mình?"

"Quên đi, nhiệm vụ của mình còn chẳng biết thế nào, quan tâm người khác làm gì." Tiểu Bạch lắc đầu, kéo hành lý ra sân bay, đón xe đi khách sạn.

Đến phòng của mình, Tiểu Bạch mở vali, phát hiện bên trong đầy đồ linh tinh chẳng có mấy bộ quần áo, lúc này mới nhớ tới Han Chae Ah thường quen nhìn ăn nhìn mặc, trên cơ bản không cần đồ trang điểm, quần áo cũng đã mặc nhiều năm, nếu không phải gần đây bị kích thích, chắc cũng không đi một chuyến du lịch xa xỉ như thế này.

"Thật không có cách nào, cô ấy làm sao có thể mặc mấy cái thứ này, đàn ông nhìn thấy chắc chạy mất dép." Tiểu Bạch đứng dậy bắt đầu đi, cầm lấy túi, "Vẫn nên ra ngoài dạo một chút, tôi thiếu phải giống được người bình thường."

Tiểu Bạch vừa mở cửa phòng, đã nhìn thấy cửa đối diện cũng mở, một cô gái mặc áo tắm, trùm khăn tắm đi ra.

"Là cô à, trùng hợp thật nha." Đối phương chính là cô gái nói chuyện với bác gái lần trước, nhận ra Tiểu Bạch là hành khách cùng chuyến bay, cười nói.

"Thật là đúng lúc." Tiểu Bạch cũng hơi ngạc nhiên, "Cô muốn đi bơi à?"

"Đúng vậy, thời tiết đẹp như vậy, đương nhiên là phải đi chơi rồi." Cô gái đóng cửa lại với vẻ rất hào hứng, "Ngay phía sau khách sạn, cô có muốn đi chung không?"

"A... Không cần đâu... tôi đi dạo xung quanh một chút." Tiểu Bạch xua tay từ chối.

"Tôi đi trước vậy." Cô gái gật đầu xoay người, bước chân rất nhẹ rất nhanh.

Tiểu Bạch đi thang máy xuống tầng, đến sảnh lớn lại nhìn thấy bác gái lần trước, chỉ thấy bác ta cầm một tấm hình trong tay, đang hỏi thăm lễ tân gì đó.

"Người này gọi là Park Se Joo, có tướng quý nhân, còn đây là Seo Joo Kyung, một nữ phóng viên rất xinh đẹp."

"Chuyện này.... Ở đây có rất nhiều khách, chúng tôi cũng không thể nào nhớ hết được, nếu không ngại đi nơi khác hỏi một chút xem." Tiếp tân lễ phép nói.

Tiểu Bạch đứng lại cách đó không xa, thấy vẻ thất vọng của bác gái, trong lòng càng cảm thấy kì quái, "Xem ra bác gái này đến có mục đích khác....."

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Future

Đảo JeJu không những phong cảnh đẹp đẽ, trung tâm thương mại cũng đa dạng vô cùng. Tiểu Bạch đi dạo nửa ngày, mua được vài bộ quần áo, lại thay mấy cái túi phù hợp, lúc này mới trở về khách sạn.

Han Chae Ah tuy rằng tính cách yếu đuối nhưng lớn lên cũng không tệ, da trắng nõn, hai má lúm đồng tiền, mỗi khi cười lộ lên đôi mắt cong cong như trăng non, khiến người khác có cảm giác cực kì thân thiết.

Tiểu Bạch cẩn thận chọn một bộ trang sức tao nhã, thay một cái váy trắng dài nhìn có vẻ giản dị, hẹn nhà hàng sẵn, đi xuống chuẩn bị ăn cơm. Làn gió thổi nhẹ nhẹ, gấu váy khẽ bay lên, nụ cười của cô gái xán lạn, khiến không ít phái nam phải quay đầu lại nhìn.

Đi tới bên cạnh bãi cỏ, Tiểu Bạch lại ngoài ý muốn gặp được bác gái lần trước, bác gái đang cầm lọ nước lăm bầm gì đó, một chốc lại phiền não lắc đầu.

Nhìn bác gái đi xa, Tiểu Bạch mới khẽ mỉm cười cất bước, bất ngờ đụng phải tầm mắt của người trong lều vải, chàng trai trong lều vải một tay bưng cà phê, một tay tùy ý khoát lên lưng ghế dựa, điệu bộ không tập trung lại tao nhã khó tả, ánh mắt nhìn Tiểu Bạch mang sự thương thức thuần túy, thấy cô phát hiện mình, hơi gật đầu xem như chào hỏi.

Tiểu Bạch thấy ánh mắt của đối phương, biết sự cải tạo của mình thành công rồi, tối thiểu hình tượng cũng gọi là bắt mắt.

Cô hào phóng cười lại, cũng không đến bắt chuyện, trực tiếp xoay người đi.

Tới nhà hàng phải đi ngang qua bể bơi sau khách sạn, Tiểu Bạch một đường chậm rãi, mới vừa đi tới bên hồ bơi, liền phát hiện nhiều người đều xì xào bàn tán về bóng lưng đang lúng túng trong nước. Hóa ra là nút thắt áo của cô gái trong nước bị rút ra, cố gắng mãi nhưng không buộc lên được. Mắt thấy sẽ rơi hết, Tiểu Bạch cũng không kịp nghĩ nhiều, bước chậm vào trong nước, giúp cô gái cột chắc nút buộc áo tắm trong ánh mắt soi mói của mọi người.

"A... thực sự cảm ơn." Cô gái thoát khỏi khó khăn, thở phào nhẹ nhõm quay đầu lại.

"Không sao, tiện tay thôi." Tiểu Bạch xua tay ý bảo cô ấy không cần để ý.

"Hóa ra là cô à, tôi gọi Na Mi Rae, thực sự rất cảm ơn cô." Na Mi Rae kéo tay Tiểu Bạch, cảm kích nói.

"Thực sự không có gì."

"Na Mi Rae, cô đang làm cái gì đấy?" Na Mi Rae còn đang nói chuyện với Tiểu Bạch, bác gái đi cùng cô ấy đột nhiên tức giận xuất hiện.

Na Mi Rae buông tay Tiểu Bạch, vừa đi hướng bác gái, vừa nói, "Bác à, bác không biết đâu, nếu không có vị tiểu thư này tôi suýt thì..."

"Chát" Na Mi Rae đang khoa tay múa chân với bác gái nói về cuộc mạo hiểm vừa rồi, bác ta liền đen mặt, thẳng cho Na Mi Rae một bàn tay, Na Mi Rae nhất thời sững sốt, tùy ý để bác gái lôi mình đi.

"Thật dữ à..." Tiểu Bạch nhìn bóng lưng bộ dáng thương của Na Mi Rae, có chút đồng tình với cô ấy, liếc khắp bốn phía, phát hiện mọi người còn đang nhìn mình, lúc này mới nhớ tới bản thân còn trong hồ.

Tiểu Bạch di chuyển bước chân đi tới cạnh hồ bơi, đang muốn bám vào tay vịn, bỗng dưng xuất hiện trước mắt một bàn tay rộng lớn với các ngón thon dài. Cô ngẩng đầu lên, là chàng trai trong lều vừa nãy, "Cảm ơn." Tiểu Bạch cười cảm tạ, kéo tay đối phương thuận thế lên bờ.

Lên bờ, Tiểu Bạch mới cúi đầu nhìn cái váy của mình, gương mặt có vẻ đau khổ, "Ồi cái váy mới của tôi..."

"Ha ha..." Chàng trai bên cạnh nhìn không được cười lên, "Tôi thấy cô vừa rồi rất liều đó, làm sao giờ lại đau lòng rồi."

"Có đi có lại mà, vừa rồi không nghĩ nhiều như vậy, nhưng mà một lát tôi phải đi nhà hàng ăn cơm, cũng không thể đi như vậy được, nếu đi chậm, vị trí kia liền hủy rồi." Tiểu Bạch chậm rãi thở dài, mím môi đến nỗi hai lúm đồng tiền đều lộ ra,

thoạt nhìn cực giống bạn nhỏ bị mất kẹo.

"Ha ha..." Chàng trai nhìn vẻ mặt cô lần thứ hai bật cười, thấy Tiểu Bạch xấu hổ nhìn mình mới vội vàng xin lỗi, "Xin lỗi, không phải tôi có ý đâu, hừm... Nếu như cô không ngại, cô trở lại đổi quần áo rồi chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm đi, vừa lúc tôi cũng đặt chỗ, còn ven biển nữa, quang cảnh rất đẹp."

"Chúng ta không quen không biết... Tại sao anh muốn mời tôi ăn?" Tiểu Bạch quan sát đối phương một cách nghi ngờ, bộ âu phục định chế, cử chỉ khéo léo, tóc tai chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, hai tròng mắt đen như mực, thoạt nhìn trầm tĩnh lại ôn hòa, ẩn ẩn giấu đi những đốm sáng diêm trong đó.

"Cô không cảm thấy chúng ta có duyên sao? Vừa nãy cũng gặp." Chàng trai cười rộ lên đặc biệt có sức quyến rũ.

"Xin lỗi..." Tiểu Bạch chớp mắt mấy cái, "Tôi không có hứng thú với tài phiệt nhậ đại*"---- chủ yếu là bởi tôi có nhiệm vụ.

*nó liên quan tới mấy chap cuối nên để nguyên cụm này. Tài phiệt nhậ đại có thể hiểu là đời con của những người giàu có quyền lực.

"Cái gì mà tài phiệt nhậ đại chứ... Tôi không phải đâu..." Đối phương nghe vậy ngẩn người, lập tức xua tay nói.

"Thật sao..." Tiểu Bạch thoáng nhìn một cái đồng hồ màu bạc trên tay anh ta, trên mặt khắc những viên kim cương không chỉnh tề, dáng vẻ đặc biệt tinh xảo mà cô vừa nhìn thấy lúc đi dạo một cửa hàng xa xỉ nào đó ở trung tâm mua sắm, nghe nói là bản số lượng có hạn của một nhà thiết kế cao cấp. Nhưng cô cũng không vạch trần người trước mắt, sắc mặt buồn lòng, tựa hồ tin lời đối phương, trêu ghẹo nói, "Nhìn anh mặc bộ vest phẳng phiu, tôi còn tưởng anh là kẻ có tiền đây, mặc quần áo này... Chắc không phải vì đặc biệt đến đảo JeJu tán gái chứ?"

"Cô đoán đều đúng rồi, kỳ thực tôi là nhân viên bình thường thôi, mặc quần áo thế này cũng không hợp với tôi." Chàng trai phối hợp sờ sờ cái đầu, nở nụ cười ngượng ngùng.

"Rất là hợp đó." Tiểu Bạch khoa trương quan sát một chút, trong lòng tựa hồ cũng không hiểu lắm ý của đối phương, thấy rõ ràng là cô đùa, tên kia dĩ nhiên đồng ý lời cô.

"Tôi tên Park Se Joo, thật không phải người xấu... Chỉ là vừa rồi thấy cô cứu người, cảm thấy cô rất đặc biệt..." Park Se Joo nhìn ra sự khó hiểu của Tiểu Bạch, lễ phép giải thích.

Tiểu Bạch nghe xong lời của anh ta, lúc này sững sốt, Park Se Joo? Bác gái vừa rồi ở đại sảnh không phải tìm Park Se Joo sao?

"Như vậy à..." Tiểu Bạch làm ra biểu tình chột hiệu, hào phóng tự nhiên nói, "Tôi là Han Chae Ah, thực sự cũng là tiện tay cứu người thôi, phải nữ rất xấu hổ khi gặp phải loại chuyện này mà, nhìn thấy đương nhiên phải giúp rồi."

"Vừa nãy tất cả mọi người chỉ xem trò vui, tuy rằng tôi cảm thấy không thích hợp nhưng cũng không ra tay giúp đỡ, chỉ có

Han tiểu thư không để ý chút nào tiến lên, nên tôi cảm thấy cô rất đặc biệt." Trong mắt Park Se Joo tràn đầy hiếu kì cùng thương thức.

"Anh quá khen rồi, tôi sẽ ngại đó." Tiểu Bạch nghĩ đến bác gái kia mắt công sức lớn như vậy tìm anh ta, anh ta khẳng định có chỗ hơn người, còn không bằng làm quen một chút, biết đâu sẽ có lợi.

"Kỳ thực tôi mặc quần áo này cũng không quen, tôi đứng lúc cũng muốn thay đồ. Không biết Han tiểu thư có nguyện ý cùng tôi ăn tối không?" Park Se Joo thấy vẻ mặt Tiểu Bạch đều buông lỏng, tiếp tục tung cánh ô-lu.

"Chuyện này..." Tiểu Bạch nhìn ánh mắt nghiêm túc của đối phương, chậm rãi gật đầu, "Có thể... Nhưng địa điểm do tôi chọn."

"Tất nhiên." Thấy Tiểu Bạch gật đầu, Park Se Joo rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, vẻ tươi cười thoáng cái sáng hẳn lên.

... ..

Trở về phòng, trời đã sẩm tối, Tiểu Bạch đóng cửa lại, lập tức hô, "Tiểu Hắc."

"Làm sao vậy?" Tiểu Hắc chậm rãi xuất hiện trong không trung, nhàn nhả lên tiếng.

"Cậu đi phòng đối diện xem một chút, nghe xem họ đang nói gì, hai người phòng đối diện có cái gì đó không ổn."

"Được thôi." Tiểu Hắc nghe vậy liếc nhìn cửa, lách người qua trong chớp mắt.

Tiểu Bạch nắm chặt thời gian mở vali, lấy ra một cái váy viền hoa để thay, lại đem mái tóc xoắn cột lên. Chuẩn bị tốt, Tiểu Hắc cũng vừa về.

"Tiểu Bạch. Có tin tức lớn." Tiểu Hắc vừa xuất hiện đã vọt đến bên người Tiểu Bạch hô.

"Vừa đi vừa nói chuyện, tôi muốn ra ngoài." Tiểu Bạch quan sát bóng người xinh đẹp trong gương, hài lòng ra cửa.

"Tôi nói với cô này, bác gái phòng đối diện đến từ tương lai đó, với cô gái con lại chính là một người, chỉ là khoảng thời gian khác nhau mà thôi." Tiểu Hắc bên cạnh Tiểu Bạch liên tục nhấn mạnh.

Tiểu Bạch nghe vậy cũng không cảm thấy kinh ngạc lắm. Chuẩn xác mà nói, cô cùng Tiểu Hắc đã đủ quái, cho nên cái gì nữa cũng có thể xảy ra trên thế giới này.

Đi vào thang máy, Tiểu Bạch bấm tầng một, suy tư một hồi mới thăm hỏi, "Bác gái kia là tương lai của Na Mi Rae, bác ta có mục đích gì?"

"Tôi nghe bác gái cãi nhau với Na Mi Rae trẻ, nói các loại như phải thay đổi số phận mình, muốn Na Mi Rae trẻ phải chọn công việc khác, trả lại cho bác ta mấy cái mục tiêu, ngay cả đáp án cuộc thi nhân viên công vụ cũng lời ra được... À rồi. Hai người họ còn nhắc tới cô gặp phải Park Se Joo?"

"Đúng vậy, tôi thấy bác gái kia cứ một mực muốn tìm Park Se Joo..." Tiểu Hắc nói chuyện, Tiểu Bạch nghĩ tới.

"Ừ, ừ." Tiểu Hắc thấy con số trong thang máy đã nhảy đến 1, nói nhanh hơn, "Tôi nghe bác ta nói Park Se Joo là người thừa kế YBS đó."

"Cậu nói gì cơ..." Tiểu Bạch nghe vậy hai mắt sáng lên, nhìn cửa thang máy từ từ mở ra, bóng lưng Park Se Joo đang tựa ở góc đại sảnh, Tiểu Bạch ra khỏi thang máy, chậm chậm đi đến phía anh ta, "Cậu có xác định không nghe lầm?"

"Đương nhiên không rồi, cô nghĩ tại sao tôi tìm cô gấp như vậy, chính là sợ cô bỏ mất cơ hội đấy." Tiểu Hắc cười đắc ý nói.

"Tôi biết rồi." Tiểu Bạch thấy Park Se Joo quay đầu nhìn mình, vẫy vẫy tay một cái, lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng khoan khoái, trong đầu thầm nói với Tiểu Hắc, "Cậu đi đi, tôi tùy thời hành sự."

"Vậy cô cẩn thận, gặp nguy hiểm kêu tôi." Tiểu Hắc gật đầu một cái liền biến mất trong không khí.

"Xin lỗi, để anh chờ lâu..." Tiểu Bạch khôi phục tâm tình, chậm rãi đi tới trước mặt Park Se Joo, mỉm cười đẹp đẽ.

"Không quan hệ, đến muộn là đặc quyền của phụ nữ mà. Chỉ là... lỡ mất cơm tối rồi... Chúng ta đi đâu đây?" Park Se Joo cũng đã đổi một bộ quần áo thể thao, cả người thoát nhìn hoạt bát sạch sẽ, cười hỏi.

Tiểu Bạch đá lông nheo mấy cái, hào phóng kéo tay anh ta, cố ý thừa nước đục thả câu, "Đi sẽ biết."

Park Se Joo nghe vậy nhướng mày, đáy mắt tràn đầy ý cười cùng sự dung túng, "Nghe lời cô."

Chương 14: Future

Bên cạnh bờ biển JeJu đang đốt lửa trại rất náo nhiệt, trong tiếng nhạc đoàn người tụ tập một chỗ cầm tay nhau khiêu vũ. Bên đồng lửa người người tụ tập nướng các loại thức ăn, mùi hương thật khiến người ta thèm rỏ dãi, phía khác, người pha chế cũng đang thuận thực pha chế những ly cocktail xinh đẹp, mọi người cùng nâng ly.

Tiểu Bạch lôi kéo Park Se Joo xuyên qua đám người, bầu không khí sôi nổi lan đến cả hai người họ, "Làm sao cô biết được chỗ này?" Tiếng nhạc rất lớn, Tiểu Bạch thấy Park Se Joo nói gì đó nhưng lại không thể nghe rõ ràng.

"Anh nói gì cơ?" Tiểu Bạch tròn to mắt, chỉ chỉ bốn phía rồi chỉ tại mình, "Tôi không nghe rõ."

Park Se Joo bắt đầu đi lớn tiếng, "Tôi nói... Làm sao cô biết nơi này?"

"A..." Gương mặt Tiểu Bạch vẫn mờ mờ, Park Se Joo thấy thế, bắt đầu đi đưa tay kéo Tiểu Bạch, bước nhanh rời khỏi đám người.

Hai người tay nắm tay đi đến bờ biển yên tĩnh, Tiểu Bạch lúc này mới ngập ngừng lên tiếng, "Cái kia... Anh Se Joo... Tay..."

Park Se Joo nghe Tiểu Bạch nói, mắt nhìn xuống, thấy tay hai người vẫn nắm chặt, phản ứng kịp cuồng quýt buông ra, "Xin lỗi, tại vừa nãy tôi vội quá."

"Không sao, vừa âm thanh quá to, không tiện nói chuyện, lỗi tại tôi còn đang ong ong này."

"Vậy chúng ta cứ đi tản bộ ở đây đi... Ở đây rất thanh tĩnh." Park Se Joo đề nghị.

"Tốt. Đêm nay có nhiều sao thật. Ở Seoul khó mà nhìn thấy cảnh đẹp như vậy, trong không khí còn có mùi mặn của biển..."

Tiểu Bạch sung sướng chạy về phía trước vài bước rồi xoay người lại, lần vẩy theo bước chân pháp phòng lay động. Trong mắt Park Se Joo lộ ra ý cười, dường như bị lây nhiễm bởi Tiểu Bạch.

"Được rồi. Làm sao cô biết ở đây có tiệc tối? Chỗ này thật không dễ tìm nha." Park Se Joo nhìn Tiểu Bạch đang hứng thú dạo dạt nhặt vỏ sò, đột nhiên hỏi.

"A..." Tiểu Bạch ngẩng đầu, "Bởi lúc đi dạo phố vô tình nghe người qua đường nhắc đến, vốn định ăn tối xong một mình đến xem chút, không ngờ lại gặp anh Se Joo."

"Xem ra chúng ta thực sự rất có duyên... Chae Ah tiểu thư là đến du lịch hay làm việc?" Park Se Joo mỉm cười nhìn Tiểu Bạch.

"Tôi à? Vừa mới bỏ việc, đến đây cho khuây khỏa." Tiểu Bạch đứng lên, vỗ vỗ hai tay tràn đầy cát.

"Công tác trước đây không phù hợp sao?"

"Kỳ thực cũng không phải, chẳng qua cảm thấy mình trước kia rất yếu đuối. Đáng ra có thể có công tác tốt, cơ mà không chịu được bạn bè thỉnh cầu, mỗi lần đều nhường, tạm nhường vì lợi ích toàn cục. Kết quả là không có người biết ơn, trái lại còn cười nhạo bản thân không có bản lĩnh mới nhường ra công việc." Tiểu Bạch nhìn về phía biển rộng, giọng nói bình tĩnh kể ra.

"Vậy Chae Ah tiểu thư sau này định làm thế nào?" Park Se Joo chậm rãi đi tới bên người Tiểu Bạch, quan tâm hỏi.

Tiểu Bạch liếc nhìn anh ta, vẻ mặt thả lỏng, "Anh biết YBS rồi chứ?"

"Ừ." Park Se Joo gật đầu.

"Lúc trước tôi bị quản lý quấy rối mới phải từ chức. Hiện tại tôi đã nghỉ thông, học đại học 4 năm, làm sao có thể lãng phí.

Tôi quyết định một lần nữa đi phỏng vấn ở YBS, làm việc vất vả cũng tốt, bụng trà rót nước cũng được. Chỉ cần có thể làm công tác mình thích, một lần nữa chứng minh bản thân mình, tôi không sợ gì cả."

Park Se Joo nhìn Tiểu Bạch tinh thần hăng hái nắm hai tay, cố ý hỏi, "Nếu như bị từ chối thì làm sao bây giờ?"

"Tôi đã sớm nghĩ xong. Nếu như bọn họ không thiếu người, tôi đây cũng không cần tiền lương, giúp đỡ không cần đền đáp, làm nhân viên miễn phí. Như vậy chắc bọn họ cũng dễ tôi qua đi." Ánh mắt Tiểu Bạch sáng lên trong suốt nhìn về phía Park Se Joo, trong lòng thầm nghĩ- Nhìn thấy sự nỗ lực của tôi

thì cũng nên lên lút chăm sóc tôi đi nào.

"Tôi tin tưởng Chae Ah tiểu như nhất định sẽ thành công." Park Se Joo cũng phối hợp khích lệ.

"Tôi cũng tin vậy..." Tiểu Bạch thấy vẻ mặt mềm mại vô hại của anh ta, thầm nghĩ rõ ràng, Park Se Joo tuyệt đối không phải người đơn giản như vậy. Coi như không màng tình cảm riêng tư, nghe được cô bị quấy rầy nên phải từ chức, Park Se Joo kiểu gì cũng sẽ giúp cô một tay, cái công việc mới với nhiệm vụ mới này mới có thể tiến thêm một bước.

"Đúng rồi... Anh đừng cứ Chae Ah tiểu thư này Chae Ah tiểu thư nọ, gọi tôi Chae Ah là được."

"Vậy Chae Ah cũng gọi thẳng tôi Se Joo đi, chúng ta đều không phải khách sáo." Park Se Joo vui vẻ tiếp nhận đề nghị của Tiểu Bạch.

"Tốt." Tiểu Bạch cười híp mắt bước chân xuống biển, nước biển tràn qua mắt cá chân, hơi lạnh lẽo. Cô vẫy tay với Park Se Joo đang trên bờ biển nhìn mình, hô to một tiếng "Se Joo."

Trong mắt Park Se Joo nhuộm đậm các vì sao, nhìn Tiểu Bạch một mình chơi đến vui vẻ cũng la lớn, "Chae Ah có khát không, tôi đi lấy đồ uống cho cô..."

"Được. Anh đi nhanh về nhanh."

Tiểu Bạch nhìn bóng người Park Se Joo rời đi, quay đầu hỏi Tiểu Hắc đang xoay quanh, "Tại sao cậu trở lại?"

"Vừa tôi lại đi tới phòng của bác gái, bác gái kia có một cái máy tính xách tay, trong đó viết rất nhiều chuyện xảy ra trong tương lai. Tôi nghe bác ta nói với tuổi trẻ của mình, điểm mấu chốt khi gặp Park Se Joo chính là nước, dường như Park Se Joo gặp được người vợ chân chính ở đảo JeJu, vì nước mà yêu từ cái nhìn đầu tiên. Hai người họ còn không biết Park Se Joo đang ở cùng cô, cô cẩn thận chút."

"Cậu nghe bác gái nói mấu chốt khi gặp Park Se Joo là nước?" Tiểu Bạch nhớ tới lúc mình gặp Park Se Joo, hỏi lại.

"Đúng vậy, bác gái kia cùng Na Mi Rae vì cái tát vừa rồi mà cãi nhau một trận. Sau đó bác gái nói cô ấy sẽ thất nghiệp, sống rất thê thảm, nên Na Mi Rae trẻ nhất định phải nghe bác ta. Nhưng mà hình như Na Mi Rae kia rất phản cảm, đáng vẻ giống như bị đả kích."

"Sau đó thì sao..."

"Sau đó Na Mi Rae ra cửa một mình, tôi liền tìm chỗ cô." Tiểu Hắc cọ Tiểu Bạch báo cáo.

"Nói như vậy, mục tiêu của tôi với bác ta là cùng một người? Vậy phải cẩn thận với bác ta một chút, được rồi, cái ghi chép của bác ta phải nghĩ biện pháp xem được... còn có..." Tiểu Bạch đang liên miên dằn dò Tiểu Hắc, vừa nhắc mắt, bất chợt thấy một người phía xa xa mặc áo trắng có vẻ rất mất tinh thần đi về hướng biển sâu.

"Tiểu Hắc, nhìn kia, người kia... chắc không phải tự sát đi."

"Hình như là vậy, cô ấy đang đi xuống chỗ sâu, Tiểu Bạch cô nhanh đi xem một chút..." Tiểu Hắc bay tới không trung, sốt ruột nói.

Tiểu Bạch nhìn chằm chằm cách đó không xa, bước chân nhanh chóng, gần tiếp cận được cô gái kia, Tiểu Hắc đột nhiên nói, "Hình như là Na Mi Rae."

"Cậu thấy rõ?" Tiểu Bạch cố gắng trợn mắt vô ích, đáng tiếc cô gái kia đã đi được rất xa, nhìn không rõ lắm.

"Tuyệt đối là cô ấy, a a ... Cô ấy cởi quần áo xuống... Làm sao bây giờ." Tiểu Hắc bỗng nhiên xoay người che mắt.

"Cởi quần áo? Cô ấy chắc không phải tự sát đâu." Làm gì có người đi tự sát lại cởi quần áo, hơn nữa còn là một cô gái.

Tiểu Bạch đứng lại bên bờ, vẫn nhìn Na Mi Rae nhảy vào trong biển, "Chắc là muốn bơi thôi." Tiểu Bạch lẩm bẩm không xác định lắm.

"Tôi đi xem. Cô chờ ở đây." Hai người chờ cũng không phải biện pháp, Tiểu Hắc bay đến phía Na Mi Rae, tính toán xem tình huống.

Lúc này, Park Se Joo bùng hai ly đồ uống trở về, phát hiện không thấy bóng dáng Tiểu Bạch, trên bãi cát có loáng thoáng vết chân cô để lại. Park Se Joo có chút lo lắng, đi tìm dọc theo vết chân.

"Tiểu Bạch... Na Mi Rae dường như bị sóng đánh ngất xỉu, cô mau tới a." Tiểu Bạch cũng đang đợi một cách gấp gáp, đột nhiên nghe Tiểu Hắc gọi, không kịp nghĩ gì nhiều, chạy vào trong biển, bơi về hướng Na Mi Rae.

"Chae Ah..."

Park Se Joo chạy đến vừa vặn thấy bóng lưng Tiểu Bạch, lo lắng gọi to, Tiểu Bạch không có biện pháp trả lời anh. Park Se Joo thấy cô bơi hướng cái bóng màu trắng như ẩn như hiện trong nước, lập tức rõ ràng có người chết đuối, anh nhanh chóng móc điện thoại báo cứu hộ.

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Future

"Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, tỉnh tỉnh."

"Tiểu Bạch... Cô có nghe thấy tôi không?"

Tiểu Bạch khôi phục ý thức từ trong bóng tối hỗn loạn, bên tai chợt nghe âm thanh nóng này của Tiểu Hắc.

Chờ cô nỗ lực mở mắt, tầm mắt còn có chút không rõ, Tiểu Hắc đã trợn to mắt dán mặt vào nhìn cô.

"Cách gần như vậy làm gì?" Tiểu Bạch u u mê mê lẩm bẩm.

"Chae Ah, cô rốt cuộc cũng tỉnh." Park Se Joo ghé vào bên giường nửa ngủ nửa tỉnh nghe thấy âm thanh khàn khàn của cô, lập tức mở mắt ra, thấy Tiểu Bạch thực sự tỉnh lại, kích động vươn tay ôm chặt cô vào trong lòng.

Tiểu Bạch bị người ôm lấy, nhìn chằm chằm căn phòng xa lạ trước mắt 3 giây, lúc này mới nhớ tới cô nhảy vào trong biển cứu người. Sau bị sóng quá lớn đánh vào, cô tìm được Na Mi Rae liền mất đi ý thức.

"Có phải có chỗ nào khó chịu không? Để tôi kêu bác sĩ." Park Se Joo thấy Tiểu Bạch không nói lời nào, buông cô ra khẩn trương quan sát sắc mặt cô.

"Không cần, cho tôi chén nước với." Tiểu Bạch cảm giác họng mình như bị lửa thiêu, cực kì khó chịu.

"Được, cô chờ tôi chút." Park Se Joo nghe Tiểu Bạch nói, thoáng thờ phào nhẹ nhõm, lập tức đứng dậy đến cạnh bàn, rót chén nước đưa Tiểu Bạch.

Dưới ánh mắt ân cần soi mói của Park Se Joo, Tiểu Bạch từng ngậm từng ngậm đem chén nước uống cạn, ánh mắt cũng dần khôi phục ánh sáng.

"Tôi làm sao vậy?" Cô hỏi.

"Lúc đó cô muốn nhảy vào biển cứu người. Kết quả sóng quá lớn, cô mang người bơi tới nửa đường liền kiệt sức. May mà cứu hộ tới kịp thời không thì nguy rồi."

Park Se Joo nói đến tối hôm qua tâm còn sợ hãi, cẩn thận cầm tay Tiểu Bạch, thấp giọng nói tiếp, "Sau này cô đừng như vậy nữa. Mặc dù cứu người là việc tốt, nhưng đầu tiên phải nghĩ đến bản thân chứ. Lúc đấy tôi đứng trên bờ mà tim muốn rớt ra ngoài rồi."

Tiểu Bạch phát hiện ánh mắt Park Se Joo nhìn cô không giống hôm qua, lo lắng, thân thiết càng thêm rõ ràng. Nghĩ đến bác gái kia nhắc đến nước, Tiểu Bạch vẫn có chút lo lắng. Ngày hôm qua Na Mi Rae cũng ở đó, không biết bác ta có phát hiện Park Se Joo không, "Người tôi muốn cứu đâu rồi..."

"Cô ấy ngất đi, rồi nhân viên cứu hộ gọi điện thoại đem đến bệnh viện." Park Se Joo nói đến người Tiểu Bạch cứu, sắc mặt cũng không tốt lắm. Dù sao Tiểu Bạch cũng thiếu chút nữa gặp chuyện không may, hơn nữa anh còn phát hiện là người được cô không công giúp qua một lần trước đó, không nghĩ tới buổi tối còn gặp phiền phức như vậy.

"Cô ấy không sao là tốt rồi." Tiểu Bạch nhìn ra Park Se Joo cũng chẳng có mấy ấn tượng tốt với Na Mi Rae, trái lại có chút không thích, trong lòng hơi bình tĩnh lại rồi.

"Cô có đói không, tôi đi làm cái gì cho cô ăn." Park Se Joo nhớ tới Tiểu Bạch bất tỉnh một ngày cũng chưa ăn gì.

"Có hơi đói bụng.." Tiểu Bạch sờ sờ bụng, ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Park Se Joo, nhưng mà anh sẽ làm sao?

Như nhìn thấu hoài nghi của Tiểu Bạch, Park Se Joo tự tin cười nói, "Xem tôi đi."

Tiểu Bạch cười gật đầu, ánh mắt mong đợi nhìn theo Park Se Joo ra ngoài. Cửa phòng đóng lại, cô liền mềm oặt nằm lại giường, không có khí lực liếc Tiểu Hắc đang ở một bên nhìn mình chằm chằm, "Cậu đi ra ban ngày không sao sao?"

"Tôi sắp đi đây, cô có khỏe không." Tiểu Hắc vui bên giường lo lắng hỏi.

"Không có việc gì, bác gái ngày hôm qua có xuất hiện không?"

"Không có. Na Mi Rae bị đưa thẳng đến bệnh viện, bác ta đoán chắc cũng đến. Park Se Joo hôm qua nhìn cô ngất đi cuống vô cùng, ôm cô mãi không buông. Anh ta còn bắt bác sĩ cùng trông cô, đến sáng sớm xác nhận cô không phát sốt mới để người ta đi." Tiểu Hắc nói chuyện xảy ra tối qua sinh động như thật.

"Tôi biết rồi." Tiểu Bạch nghe Tiểu Hắc miêu tả, hơn nữa Park Se Joo vừa rồi nửa bước không rời, "Tôi đi tắm đây, cả người khó chịu chết. Cậu đi đi,

đứng ngốc ở đây lâu, cậu cũng khó chịu."

"Tốt, buổi tối tôi lại đến."

Sau khi Tiểu Hắc rời đi, trong phòng thoáng cái yên tĩnh lại, Tiểu Bạch đứng dậy xỏ dép đi một vòng quanh phòng. Đồ gia dụng thiết kế theo phong cách Tây Âu, trên tường treo một bức tranh sơn dầu vẽ mặt trời lặn, bên ngoài cửa sổ sát đất là bãi biển xinh đẹp, rèm cửa màu trắng buông thõng xuống mặt đất đang dập chồm theo gió. Đi tới cạnh cửa đứng một hồi, Tiểu Bạch dường như có thể nghe thấy âm thanh sùng sục ngoài phòng bếp.

Xem ra Park Se Joo còn rất có năng khiếu, nghĩ như vậy, Tiểu Bạch đi phòng tắm.

Park Se Joo bung sandwich cùng sữa tươi vào rửa, Tiểu Bạch đã tắm rửa thay quần áo, mặt đỏ ửng tựa vào sofa nhìn ra ngoài biển rộng.

Cô mặc bộ váy dài màu xanh da trời mà Park Se Joo đặt đầu giường, làn váy có họa tiết đám mây thêu bằng chỉ bạc, thoát nhìn tao nhã lại đơn thuần, tóc dài ướt nhẹ tùy ý khoát đầu vai, một tay chống cằm, hai tròng mắt trong sáng sạch sẽ đang thưởng thức biển ngoài kia.

"Uống chút sữa nóng đi." Park Se Joo ngồi xuống cạnh cô, đưa qua sữa tươi, nhìn gò má tròn bóng của Tiểu Bạch, trái tim ngoài ý muốn yên tĩnh lại, như là giữa trưa ngồi trong đình viện, ánh nắng chiếu xuống trên người, mang theo sự ấm áp dịu dàng, không nóng cháy, lại làm người ta thật bình tâm thoải mái.

Tiểu Bạch ăn xong sandwich, uống hết sữa tươi, thoải mái dựa vào ghế nghỉ ngơi, Park Se Joo không nói gì, im lặng cạnh cô.

Không biết qua bao lâu, Tiểu Bạch dựa vào ghế mơ màng sắp ngủ, thanh âm Park Se Joo hết sức dè dặt, thông thả mà dịu dàng vang lên, "Chae Ah... Tôi dường như... thích em mất rồi."

... ..

Chín giờ sáng, công nhân viên quần áo chỉnh tề bắt đầu lục đục đi vào tòa nhà YBS. Ở đây có vị nữ chủ trì xinh đẹp, nam chủ trì nổi tiếng, cũng có tác gia, đạo diễn, biên kịch, TV đại sảnh phát chương trình từng mục theo thời gian, hết thấy đều có vẻ thật bận rộn.

Tiểu Bạch mặc một cái áo sơ mi trắng, bên ngoài là áo len, bên dưới một cái quần jeans màu xanh nhạt, tóc cột lên, cả người thoát nhìn năng động lại sạch sẽ.

Thoải mái đi vào YBS, trong đại sảnh đã có người đang chờ cô.

"Han Chae Ah? Là cô..." Một người đàn ông hỏi đầu mặc âu phục sáng sớm liền nhận được mệnh lệnh, để hân tiếp đón một tên mới, không nghĩ tới lại là Han Chae Ah vừa từ chức không lâu.

"Cô làm sao dám trở về?"

"Tại sao lại không dám trở về?" Tiểu Bạch nhận ra đối phương chính là quản lý nhỏ từng bắt nạt Han Chae Ah, biết chắc là tác phẩm của Park Se Joo, cười phá lệ ngọt, "Là ông quấy rồi tôi, cũng không phải tôi quấy rồi ông, tôi sợ cái gì."

"Cô..." Người đàn ông hỏi đầu định phát lửa, bỗng nhiên nghĩ lại cấp trên trong điện thoại nghiêm túc dặn dò, không biết người sau lưng Han Chae Ah có lai lịch gì, chỉ có thể nhịn nói, "Tôi dẫn cô đến chỗ làm việc."

Tiểu Bạch gật đầu, làm như không thấy đối phương mất hứng, dẫn đầu đi về phía trước.

Hai người cùng nhau lên thang máy, quản lý thấp giọng nói không được tự nhiên, "Đừng cậy phía trên có người vừa ý cô, tôi chức vị còn cao hơn cô, cô cẩn thận một chút cho tôi, không nên nói chuyện lung tung..."

"Nói lung tung?" Tiểu Bạch hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu qua chỗ khác giễu cợt nói, "Bây giờ mới chột dạ thì sớm đừng làm, người nên cẩn thận là ông mới đúng, ông quấy rầy nhiều nữ nhân viên như vậy, chẳng may một người lộ ra, ông cũng sẽ bị tóm rồi tống giam thôi."

"Cô..." Quản lý bị Tiểu Bạch một hồi châm chọc lại một hồi khiêu khích trách móc, nhất thời tức giận muốn gườm gườm, "Han Chae Ah, cô mà cũng dám nói với tôi như vậy, tôi cho cô biết, tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu..."

Quản lý vừa dứt lời, cửa thang máy ding một tiếng mở ra, Park Se Joo mặt sột ruột xuất hiện ngoài cửa.

"Chae Ah... Đã xảy ra chuyện gì?" Park Se Joo cũng nghe trong thang máy truyền ra tiếng giống giận, giận tái mặt, khí thế dọa người nói.

"Ồ, tốt... Còn có người giúp đỡ cơ đấy... Tôi nói cho các người biết, YBS chính là nơi phân biệt đẳng cấp, các người nên biết mình là ai." Quản lý thấy Park Se Joo khí thế hung hăng nhìn mình chằm chằm liền cảm giác mình bị khiêu chiến, vừa nói vừa bước ra cửa, nặng nề huých bả vai Park Se Joo, lại quay đầu lại nhìn thoáng qua Tiểu Bạch uy hiếp, lúc này mới tức giận rời đi.

Park Se Joo nhìn quản lý rời đi, đáy mắt hiện lên một tia sáng sắc bén, gặp Tiểu Bạch đã đứng bên cạnh, vội vàng kéo cô hỏi, "Không sao chứ, ông ta vừa rồi nói gì với cô..."

"Có thể nói gì chứ? Ông ấy là cấp trên, tôi là công nhân viên, bảo tôi không nên nói chuyện lung tung." Tiểu Bạch bắt đầu dĩ cười cười.

"Đừng lo lắng, loại người như vậy không làm được lâu đâu." Park Se Joo vỗ vỗ vai cô, trong đầu hạ quyết tâm, nhất định khiến tên kia cắt.

"Tôi không muốn để ý mấy cái này, được rồi, tại sao anh lại ở đây?"

"Đương nhiên là tôi đón cô rồi. Tổ ba Achim của chúng tôi vừa biết một thành viên mới tới, tất cả mọi người đều rất tò mò đó, cô mau đi cùng tôi nào." Park Se Joo lôi kéo cô đi hướng hành lang.

"Thật sao, vậy đi thôi."

Tiểu Bạch theo Park Se Joo đi tới phòng làm việc của tổ ba Achim, vừa vặn mọi người đều tụ chung một chỗ, thấy Park Se Joo mang theo Tiểu Bạch xuất hiện, đều hiếu kì quan sát cô.

"Tôi gọi Han Chae Ah, thật hân hạnh có thể cùng mọi người công tác." Tiểu Bạch đứng tại cửa hơi khom người, lễ phép chào hỏi.

"Cô Han Chae Ah... Cô cuối cùng cũng tới, tôi nghe nói có người mới sắp đến, vẫn thật tò mò, không ngờ lại là một cô gái siêu cấp xinh đẹp đây." Một tên mất hí mạp mập lùn lùn tiến lên, cầm tay Tiểu Bạch.

"Chào anh." Tiểu Bạch thấy hắn cầm tay mình gất gao không tha, lúng túng cười quay đầu, liếc Park Se Joo một cái.

"Anh Gong Yeon, tổ trưởng muốn phát biểu kia, mau ngồi đằng hoàng đi." Park Se Joo nhận được Tiểu Bạch cầu cứu, một phen đoạt về tay Tiểu Bạch, kéo cô cùng ngồi chỗ cuối cùng.

Mọi người ngồi đủ, tổ trưởng Na háng giọng, "Từ hôm nay trở đi tổ ba Achim chúng ta có thêm một Han Chae Ah, chúng ta sẽ có thêm một con ong cần mẫn, hy vọng mọi người giúp đỡ cho nhau."

"Bộp bộp bộp..." Tổ trưởng Na vừa dứt lời, mọi người phối hợp vỗ tay.

"Chae Ah, tôi giới thiệu với cô, đây là Kim Shin, người chủ trì của chúng ta..." Tổ trưởng Na chỉ vào người đàn ông mặt mày nghiêm túc bên cạnh.

"Chào anh Kim Shin, những bài anh làm chủ trì vô cùng tuyệt vời, hân hạnh cùng làm việc với anh..." Tiểu Bạch đứng lên, cười nói.

"Ừm, cố gắng công tác." Kim Shin khuôn phép gật đầu.

"Còn đây, là tác gia Bae, sau này cô sẽ theo cô ấy học tập."

"Tác gia Bae, sau phải làm phiền chị, tôi sẽ cố gắng." Tiểu Bạch nhìn tác gia Bae, đảm bảo thật lòng.

"Hoan nghênh em, Chae Ah, em đến tôi cũng có thêm giúp đỡ mà." Tác gia Bae vừa díp gần đây bận rộn vô cùng, có người chia sẻ đương nhiên vui vẻ, cười híp mắt gật đầu.

"Sau đó là..." Tổ trưởng Na lần lượt giới thiệu những người khác.

Chính thức làm quen với mọi người, Tiểu Bạch liền gia nhập đội ngũ bận rộn. Bởi vì Kim Shin có tiết mục mới nên tất cả mọi người đều đầu đầu nên chọn tin tức nóng nào. Tiểu Bạch căn bản là newbie, rất nhiều thứ còn mù tịt, vì có thể dung nhập mọi người, cũng nỗ lực học viết kịch bản, thu thập tư liệu, biên tập tần số xem.

Park Se Joo trong lúc này giúp Tiểu Bạch rất nhiều lần, hai người cùng tiến cùng học tập, công tác, càng hiểu nhau sâu hơn. Lời thổ lộ trước đó ở đảo JeJu, hai người đều ăn ý không nói ra nhưng tâm ý đều trong lúc vô tình sinh ra chuyển biến. Park Se Joo ngày càng săn sóc cẩn thận tỉ mỉ, tình cảm của hai người nhanh ấm lên.

Một tuần sau, mọi người đã chọn được chuyên đề, đang chuẩn bị xuất phát đi phỏng vấn, Kim Shin thông dong tới chậm theo hai người vào cửa.

"Seo Joo Kyung... Cô về rồi!" Người đẹp Lee Jae Soo kích động nhất, ngay tức khắc nhào đến.

Tiểu Bạch cùng Park Se Joo trái lại chú ý tới cô gái sau lưng Kim Shin và Seo Joo Kyung - là Na Mi Rae từng gặp ở đảo JeJu.

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Future

Tiểu Bạch cùng Park Se Joo đứng phía sau nhóm người liếc mắt nhìn nhau, đều có chút khó hiểu. Tại sao Na Mi Rae lại xuất hiện ở đây?

Tổ trưởng Na sắc mặt vận vẹo cũng có cùng nghi vấn, tựa như chất vấn nhìn Na Mi Rae, "Cô tới nơi này làm gì?"

Na Mi Rae thấy tổ trưởng Na, tái mặt, sợ hãi núp sau lưng Kim Shin. Kim Shin thấy thế, chỉ có thể kiên nhẫn giải thích, "Từ hôm nay cô ấy sẽ làm việc cùng chúng ta."

"Lại thêm người mới sao? Chúng ta đã đủ người rồi mà." Ánh mắt Lee Jae Soo kì quái hỏi.

"Không phải..." Kim Shin liếc Na Mi Rae, giọng nói có chút xấu hổ, "Cô ấy coi như nhân viên ngoài biên chế, không phải nhân viên chính thức, chỉ đến làm việc vặt."

"Hóa ra là như vậy." Lee Jae Soo chớp chớp đến gần Na Mi Rae đánh giá, bắm tay Na Mi Rae không tha, "Tôi là Lee Jae Soo, hoan nghênh cô."

"Chào cô..." Na Mi Rae cố sức rút ra tay của mình, quan sát thật nhanh mọi người trong phòng, đầu tiên thấy Park Se Joo phía sau có chút vui vẻ, sau đó nhìn thấy Tiểu Bạch, trên mặt có hơi kinh ngạc.

"Được rồi, mặc kệ đi. Trước mắt phải xuất phát, không thì không bắt được tin gì đâu." Tác giả Bae thấy mọi người bất động đứng cản ngoài cửa, không hài lòng gõ bàn một cái, quay lại nói với Tiểu Bạch, "Chae Ah cùng Park Se Joo cầm máy móc và kịch bản, chúng ta đi."

"Vâng..." Tiểu Bạch theo tác giả Bae một thời gian, tuy rằng chưa hiểu rất nhiều thứ nhưng ham học lại cần cù, tác giả Bae cũng rất yên tâm phân phó việc cho cô. Quan hệ hai người cũng tốt cực kì.

Park Se Joo cùng Tiểu Bạch cầm đồ vào thang máy, Tiểu Bạch thấy Park Se Joo cầm máy cùng cái giá không đào ra tay, "Để tôi tới giúp anh."

"Không cần. Tôi là đàn ông mà." Park Se Joo cười liếc mắt nhìn Tiểu Bạch, dường như muốn nói đừng xem thường tôi.

Tiểu Bạch ngoéo môi, nhìn trên cửa thang máy số giảm dần, đột nhiên hỏi, "Đứng rồi, sáng sớm tôi nghe Jae Soo nói, quản lí vệ sinh bị sa thải rồi đó."

"Tôi cũng nghe nói, tên đó hình như có vấn đề gì đó, bị cấp trên điều tra ra, chắc chắn sau này sẽ không đi làm lại." Lúc Park Se Joo nói, vẻ mặt kiêu ngạo thật giống như làm việc tốt không lưu danh.

Tiểu Bạch làm sao không rõ, cũng không nói ra. Thang máy mở cửa, cô chủ động với tay lấy qua một cái máy, thấy Park Se Joo kinh ngạc nhìn phía mình, nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, "Không phải là xem thường anh, tôi chỉ muốn giúp mà..."

Park Se Joo nghe vậy, cười nhẹ, trong tư tưởng cảm thấy như gặp tri kỉ. Những cô gái khác nói đến việc nặng hận không thể lần đi rất xa, chỉ có Tiểu Bạch không thêm đề ý chút nào, còn có thể làm về mặt thoải mái, khiến người xung quanh cũng thấm thoát bị nhiễm không khí đó.

Cùng sóng vai Tiểu Bạch đi ra ngoài, đã thấy một bác gái mặc bộ quần áo lao động màu xanh lỗi thời, cầm cái chổi trong tay, dậm dậm đi tới một cách hoang mang rối loạn.

"Bác cẩn thận." Tiểu Bạch sợ bác ấy đụng phải, gấp rút nhắc nhở.

Bác gái vội vã ngưng bước, ngẩng đầu thấy Tiểu Bạch, "Là cô..."

"Bác gái?" Tiểu Bạch không nghĩ tới bác ta thế mà cũng theo đến YBS, cũng kinh ngạc nói.

"Hai người quen nhau sao?" Park Se Joo thấy Tiểu Bạch cùng bác gái mắt lớn trừng mắt nhỏ, tò mò hỏi.

"Park Se Joo?" Bác gái chú ý tới chàng trai đứng bên cạnh Tiểu Bạch, biến sắc thốt lên.

"Bác biết tôi?"

"Không, không phải, trước đây tôi và cha mẹ cậu có quan hệ." Bác gái khẩn cấp giải thích.

"Thật sao." Bác gái thấy Park Se Joo nghi hoặc nhìn bản thân, mắt bay tới trên người Tiểu Bạch, thử dò xét hỏi, "Tại sao hai người đi cùng nhau?"

Tiểu Bạch biết bác ta nghi ngờ, vội vàng cười nói, "Bọn cháu cùng một tổ, muốn đi lấy tin tức, đương nhiên phải đi cùng rồi."

"Đúng vậy, đang chuẩn bị xuất phát." Park Se Joo cũng nói.

"À vậy hai người đi đi, tôi còn muốn quét dọn đây." Bác gái tuy rằng hoài nghi, nhưng không hỏi thêm nữa, cười nhường đường.

Tiểu Bạch gật đầu, cùng Park Se Joo cầm đồ ghé ra toàn cao ốc YBS. Lúc ra cửa cô không yên lòng quay lại nhìn một chút, lại phát hiện bác gái vẫn đứng đó ánh mắt nghiền cứu nhìn mình, nhanh chóng xuất ra bộ dáng cười tự nhiên, lại đi như không có chuyện gì xảy ra.

Sau khi Tiểu Bạch và Park Se Joo quay chụp xong, tổ trưởng Na, tác giả Bae, Kim Shin, Na Mi Rae, Seo Joo Kyung mới lục đục đến. Tiểu Bạch nhìn Na Mi Rae coi Kim Shin như ô dù tránh tổ trưởng Na, trong đầu suy đoán mục đích thực sự của cô ấy đến YBS. Vì đơn thuần thích công tác đài truyền hình, hay vẫn là vì --- ---

Park Se Joo.

... ..

Bởi chuẩn bị kỹ càng, phỏng vấn tiến hành rất thuận lợi. Kết thúc, Lee Jae Soo đề nghị mọi người đi liên hoan, trong tổ gần đây có thêm người, cũng có thể thân thiết hơn.

Một đám người trùng trùng điệp điệp đi vào một nhà hàng thịt nướng. Đợi đủ người, Tiểu Bạch rất tự nhiên ngồi xuống cùng Park Se Joo, Seo Joo Kyung cùng Na Mi Rae một trái một phải kẹp lấy Kim Shin, những người khác thì tùy ý ngồi xuống.

"Tôi nghe nói cô Na Mi Rae đã ba mươi hai, tại sao ở tuổi này còn muốn đến đài truyền hình công tác vậy?" Lee Jae Soo không tìm không phổi há miệng liền hỏi vấn đề làm người ta lúng túng.

Na Mi Rae nghe vậy, miễn cưỡng cười, "Tôi thực sự rất thích công tác ở đài truyền hình."

"Công tác không phải chỉ cảm thấy hứng thú là được. Cô biết viết kịch bản không, biết quay chụp sao, biết cắt nối biên tập sao?" Tổ trưởng Na vẫn đang đen mặt khi thể bùng bùng đặt câu hỏi.

Kim Shin nhìn không được, nói giải vây, "Tuổi lớn thì có sao? Chẳng lẽ lớn tuổi là không thể đến đài truyền hình công tác? Không hiểu thì sao, không hiểu có thể học mà."

Tác gia Bae thấy mọi người giằng co, "Tôi cũng không quá ủng hộ, tuy rằng không biết tại sao Kim Shin muốn mang Na Mi Rae đến, nhưng anh tính để cô ấy làm gì chứ?"

"Tôi muốn thử sức làm tác gia." Na Mi Rae nghe lời tác gia Bae nói, vội hỏi.

"Nhưng tổ chúng ta đã có hai tác gia rồi." Tác gia Bae liếc nhìn Tiểu Bạch, sâu xa nói.

Tiểu Bạch nhìn bầu không khí mấy người, thức thời không có mở miệng, đồng thời cũng cảm thấy bản thân rất may mắn ra tay sớm. Nếu đến muộn hơn Na Mi Rae, phỏng chừng người đang lúng túng lại là cô.

"Được rồi được rồi, cũng không phải cái đại hội phê bình, nếu đã tới, trước hết để cô ấy làm việc vật." Thấy Na Mi Rae bị chặn không nói ra lời, tổ trưởng Na càng thêm khó chịu, lại ngoài ý muốn giải vây.

"Đúng vậy đó, nói chuyện này giờ, lại lạnh nhạt với Seo Joo Kyung." Lee Jae Soo cười ha ha nói.

"Vậy đó, PD thật đáng ghét, người ta ngồi thật lâu." Seo Joo Kyung thấy mọi người chú ý tới mình, lập tức bày ra công năng làm nũng, "Anh Kim Shin cũng chẳng quan tâm người ta."

"Ha ha, chúng ta tới kính Seo Joo Kyung một chén là được rồi." Mọi người đều hòa giải, để bầu không khí lại hài hòa.

Cơm nước xong, Park Se Joo chủ động yêu cầu đưa Tiểu Bạch về nhà, "Không cần, tôi tính về trong đài tìm chút tư liệu, còn có phần hậu kì tôi cũng muốn học." Tiểu Bạch từ chối nói.

"Đúng lúc tôi cũng có công việc chưa làm xong, chúng ta cùng đi chứ." Park Se Joo lập tức nói.

Tiểu Bạch nghe vậy, thoáng cái bật cười, "Mới vừa rồi anh còn muốn về nhà đấy, làm sao giờ lại muốn công tác. Tôi biết anh nghĩ giúp tôi, nhưng trong khoảng thời gian này tôi làm phiền anh nhiều, ngày hôm nay tôi cho anh nghỉ, anh mau về đi..."

"Sao như vậy được, đã trễ thế này." Park Se Joo đương nhiên không đồng ý.

"Yên tâm đi, tôi đón xe là được rồi." Tiểu Bạch đang nói, vừa vặn xuất hiện trước mắt một chiếc taxi. Tiểu Bạch vẫy tay ngăn lại, quay đầu nói với Park Se Joo, "Về đi, đừng lo cho tôi, mai gặp."

"Nhưng mà..."

Park Se Joo còn muốn nói nữa, Tiểu Bạch giả bộ tức giận tái mặt, giọng nói khê cao lên, "Hả..."

"Được được được, cô một mình cẩn thận." Park Se Joo không lay chuyển được Tiểu Bạch, chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Future

Tiểu Bạch trở về YBS, bên trong cao ốc đã chẳng còn bao nhiêu người. Đi vào phòng làm việc tối như mực, Tiểu Bạch mở đèn, thấp giọng nói, "Tiểu Hắc, cậu có đây không."

"Tôi đây." Tiểu Hắc ngồi trên một cái ghế, nhô đầu ra từ lưng dựa.

"Bác gái kia và Na Mi Rae đều đến YBS." Tiểu Bạch kéo cái ghế bên cạnh ngồi xuống.

"Tôi biết rồi, trời vừa tối tôi liền tới giúp cô theo dõi."

"Có phát hiện gì không?"

"Bác gái kia đến tổ vệ sinh, chạy đi hỏi cái này hỏi cái nọ, rồi còn dạy các bác gái khác mua cổ phiếu, đoán tướng số cho họ. Những cái khác cũng không có gì đặc biệt." Tiểu Hắc nhìn Tiểu Bạch, suy nghĩ một chút nói.

"Vậy sao... Tôi luôn cảm thấy không yên lòng. Bác gái kia và Na Mi Rae xuất hiện ở YBS nhất định không phải ngẫu nhiên."

Tiểu Hắc thấy đáng về phiên não của Tiểu Bạch, bỗng nhiên nghĩ đến sự tình hôm nay thấy, "Đúng rồi, tôi thấy bác gái kia bí mật giấu một cái bọc bên trong tủ đựng đồ. Cô muốn nhìn thì mau lên."

"Thật sao." Tiểu Bạch nghe vậy lập tức đứng lên, "Ừm, tôi xem bác ta thần thần bí bí, đi nhìn một chút chắc sẽ phát hiện cái gì." Tiểu Hắc đề nghị.

"Vậy còn chờ gì nữa." Tiểu Bạch nhắc chân bước ra ngoài, "Chúng ta đi xem."

Tiểu Bạch tìm được phòng tổ vệ sinh, cửa đã đóng, các lao công đã tan tằm. Nhưng Han Chae Ah trước cũng là nhân viên ở đây, Tiểu Bạch đi tìm bảo vệ, thuyết phục dứt lưỡi, lại lấy ra giấy chứng nhận làm việc hiện tại, lúc này mới lấy được cái chìa khóa.

Vào phòng chứa đồ, Tiểu Bạch dò từng ngăn tìm kiếm, "Na Mi Rae?" Ánh mắt Tiểu Bạch đột nhiên định vào một chỗ, "Vậy mà cũng gọi Na Mi Rae."

"Không phải cùng một người sao. Đương nhiên là Na Mi Rae rồi." Tiểu Hắc dựa vào học tủ. "Mở ra coi."

Tiểu Bạch gạt đầu, lấy ra chìa khóa mở ngăn tủ của Na Mi Rae lớn, phát hiện bên trong rỗng tuếch, "Có phải cầm đi rồi hay không?"

"Cô gõ ngăn tủ bên trong, tôi thấy bác ta xóc lên tấm che đem đồ bỏ vào đó." Tiểu Hắc nhắc nhở.

Tiểu Bạch đưa tay thò vào trong ngăn tủ, nắm tay gỗ cờ lê bên trong, quả nhiên qua thấy âm thanh không đúng. Cô kéo một góc đẩy một cái, cờ lê cứ thế buông lỏng.

"Quả nhiên ở phía sau." Tiểu Bạch mừng rỡ với tay vào, móc ra một cái bao từ bên trong, mở ra xem, là một cái máy tính xách tay.

Tiểu Hắc thấy máy tính xách tay lập tức nói, "Đây là đồ Na Mi Rae lớn mang về, là nhật kí của bác ta, tôi từng thấy bác ta lấy ra rồi."

Tiểu Bạch mở ra nhật kí, lật từng trang xem. Máy tính xách tay ghi lại từng chút từng chút sinh hoạt của Na Mi Rae.

"Chỉ từ Kim Shin là chồng tương lai của tôi, Seo Joo Kyung cùng Park Se Joo sẽ kết hôn..." Tiểu Bạch kinh ngạc nhìn chữ viết trên màn hình. Cô tiếp tục lật xuống, càng xem, Tiểu Bạch càng cảm thấy hoảng sợ.

"Kim Shin vì bội ước, mất đi công tác, còn phải trả số tiền lớn phí bội ước. Vì cãi nhau với Na Mi Rae, trong lúc vô tình hại chết con trai của mình?"

Tiểu Bạch chợt hiểu được vì sao bác gái có ý để Na Mi Rae đi đảo JeJu, còn đi tìm Park Se Joo. Trong máy tính viết đầy sự hối hận cùng tự trách của Na Mi Rae. Cuối cùng, Kim Shin lựa chọn tự sát, bác ta không muốn bị kịch tái diễn, nhất định muốn thay đổi cuộc sống của mình.

Như vậy, công bằng với người khác sao?

"Tiểu Bạch... Có người đến." Tiểu Hắc đột nhiên dán vào cạnh cửa, khẩn trương nói.

"Ồ đầu..." Tiểu Bạch nghe vậy vừa ngẩng đầu hỏi, cửa phòng chứa đồ đã bị người đẩy ra. Na Mi Rae lớn đứng ở cửa, thấy Tiểu Bạch đầu tiên là kinh hoảng, sau đó thấy trong tay cô, hoàn toàn biến sắc tiến lên đoạt lấy, "Ai cho cô đụng vào đồ của tôi."

Tiểu Bạch bị Na Mi Rae lớn bắt quả tang, chỉ có thể làm vẻ mặt ngây thơ, cố ý giả bộ hoài nghi nhìn, "Bác làm sao có thể bảo đây là đồ của mình được, cháu rõ ràng thấy ba chữ Na Mi Rae, là đồ của Na Mi Rae mà."

"Đây là đồ của tôi." Na Mi Rae lớn thấy Tiểu Bạch nghi ngờ nhìn mình, không biết cô có nhìn thấy nội dung nhật kí hay không, trầm mặt nói, "Cô không nhìn lên đây chứ."

"Đương nhiên là không rồi." Tiểu Bạch lập tức phản bác, "Cháu là người như vậy sao. Chỉ là vô tình phát hiện được nên muốn trả lại Na Mi Rae thôi."

mà."

"Làm sao bọn họ có thể cho cô vào đây? Đây là trái quy định" Bác gái chất vấn.

"Cái này..." Tiểu Bạch liếc về phía Tiểu Hắc, thấy hần lưng lay ở đỉnh đầu bác ta, lắc lắc tay ra dấu, "À... Cháu tới để tìm đồ. Thực ra trước đây cháu cũng trong tổ vệ sinh, có mấy vật không tìm được, liền đến xem."

"Vậy cô tìm được chưa?" Bác gái không thả lỏng chút nào.

"Không, không có, có thể là cháu làm. Thời gian không sớm, cháu cũng nên đi rồi." Tiểu Bạch nói, chậm rãi đi ra ngoài trong tầm mắt của Na Mi Rae lớn.

Ra phòng tổ vệ sinh, Tiểu Bạch chân bước liên tục, trực tiếp rời đi tòa cao ốc YBS, "Tiểu Hắc, tại sao vừa rồi cậu không nhắc tôi sớm hơn."

"Tôi vừa rồi cũng chăm chú xem máy tính với cô mà." Tiểu Hắc có chút oan ức.

"Làm sao bây giờ. Bác gái kia nhất định nghi ngờ tôi rồi. Bác ta ước cho tôi không quấy rối mới tốt."

"Này, Tiểu Bạch..."

"Làm sao vậy, tôi đang suy nghĩ..."

"Này, Tiểu Bạch..."

"Tôi đã nói đừng làm phiền tôi..." Tiểu Bạch liên tục bị cắt đứt, thờ phỉ phỉ hồ, quay đầu một cái, cư nhiên nhìn thấy Park Se Joo đang dựa xe mỉm cười với mình.

"Xem ra tâm tình cô không tốt." Park Se Joo đứng thẳng người, đi nhanh hướng Tiểu Bạch.

"Anh... Sao anh lại tới đây." Tiểu Bạch không tưởng tới đụng phải Park Se Joo, trong lòng có chút ảo não, thảm máng mình quá không cẩn thận.

"Công tác không thuận lợi sao, nhìn cô cứ lăm bằm, còn nổi giận với mình nữa." Park Se Joo đến gần Tiểu Bạch, đưa tay nhẹ nhàng búng trán cô.

"Nào có..." Tiểu Bạch rất nhanh khôi phục lại, tự nhiên kéo cánh tay Park Se Joo, cảm giác được đối phương cứng lên một giây, mỉm cười, lại nói sang chuyện khác, "Anh uống rượu? Có mùi rượu này?"

"Đúng vậy, hiếm khi thả lỏng, uống mấy chén." Park Se Joo liếc nhìn Tiểu Bạch nói.

"Còn ăn món lẩu đối diện đài truyền hình? Cùng một vị mỹ nữ?" Tiểu Bạch nhướn mày, cười như không cười hỏi.

Park Se Joo nghe xong, kinh ngạc hỏi, "Làm sao cô biết?"

"Trên người anh có mùi mà, mùi nước hoa phụ nữ, mùi nước dùng lẩu." Tiểu Bạch cười đến giảo hoạt, sau đó giả bộ tủi thân nói, "Tôi còn tưởng anh tốt bụng thế nào đến đón tôi, hóa ra là tiện đường đây."

"Oan tôi quá..." Park Se Joo bận xin khoan dung, "Tôi vốn định uống một chén xong sẽ đến đón cô, ai biết lại gặp Seo Joo Kyung."

"Anh gặp Seo Joo Kyung?" Tiểu Bạch nghe vậy, trong lòng cảnh giác. Dù sao, vừa mới biết người Park Seo Joo kết hôn là Seo Joo Kyung.

Cô kéo tay Park Se Joo, nhìn chăm chăm anh hỏi, "Hai người uống rượu với nhau? Nói cái gì?"

"Chae Ah, không phải cô đang ghen đấy chứ?" Park Se Joo thấy Tiểu Bạch khấn trương nhìn mình, bên trong trái lại thật cao hứng, "Tôi chỉ mới gặp, thật."

"Ai thèm ghen chứ." Tiểu Bạch trừng mắt nhìn Park Se Joo, buông cánh tay anh, đi thẳng về phía trước.

Park Se Joo thấy vậy, nụ cười càng thêm lóa mắt, bước nhanh đuổi lên trước, cầm tay Tiểu Bạch, "Chae Ah, em cũng không phải không biết tâm ý của tôi, không nên hiểu nhầm tôi nha."

"Tâm ý của anh?" Tiểu Bạch chớp mắt mấy cái, đứng lại bên cạnh xe, cô tình giả ngu, "Cái gì vậy... Làm sao tôi lại không biết."

Park Se Joo thấy Tiểu Bạch cố ý đùa bản thân, bắt đắc dĩ thở dài, đưa tay đem Tiểu Bạch kéo vào lòng, cúi đầu xin tha thứ bên tai cô, "Trừ em ra, những người khác tôi đều không thích."

"Thật sao..." Thanh âm Tiểu Bạch buồn buồn, từ ngực Park Se Joo truyền đến.

"Tôi đảm bảo." Park Seo Joo không một giây do dự, kiên định trả lời.

.....

Tiểu Bạch ăn sáng xong ra cửa, Park Se Joo đã đứng ngoài chờ.

"Sớm vậy?" Tiểu Bạch lên xe cười nói.

"Tất nhiên rồi, làm bạn trai ngày đầu tiên, nào dám muộn." Park Se Joo vươn người qua, đưa tay giúp Tiểu Bạch đóng dây an toàn, nụ cười trên mặt thế nào cũng không giấu được.

"Như vậy... Ngài Bạn trai, chúng ta đi thôi." Tiểu Bạch cười híp mắt chỉ chỉ phía trước. Park Se Joo đạp chân ga, xe liền lăn bánh.

Vừa đến đài truyền hình, đã thấy trong phòng làm việc loạn thất bát tao, "Tác gia Bae, làm sao vậy?" Tiểu Bạch thấy đáng vẻ đứng ngồi không yên của tác gia Bae hỏi.

"Khách mời hôm nay không đến được." Tác gia Bae sốt ruột nói.

"Là thầy tướng số kia?" Tiểu Bạch nhớ tới đối tượng chương trình hôm nay muốn phỏng vấn.

"Đúng vậy, vậy phải làm sao bây giờ, chương trình bắt đầu ngay rồi." Tác gia Bae gấp rút chạy vòng quanh. Một nhân viên công tác gần đó đột nhiên kéo một bác gái mặc đồng phục vệ sinh xuất hiện, "Bác gái này chắc có thể thay được đó."

"Na Mi Rae?" Tiểu Bạch thấy vẻ mặt Na Mi Rae lớn bình tĩnh hơi kinh ngạc.

"Bình thường tôi cũng giúp người khác coi bói, rất chuẩn đấy." Na Mi Rae lớn có vẻ như đã chuẩn bị trước.

"Việc này..." Mắt thấy thời gian chương trình phát sóng trực tiếp sắp đến, tác gia Bae cắn răng một cái, "Mấy người mang bác ấy đi thay quần áo, mười lăm phút sau chương trình bắt đầu."

"Không việc gì sao?" Park Se Joo cũng cảm thấy không đáng tin, do dự nhìn Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch lắc đầu, "Không biết, chúng ta đi trường quay xem đi."

"Tốt." Park Se Joo gật đầu.

Chương trình phát sóng trực tiếp bắt đầu, Kim Shin đối mặt bác gái đang nhìn mình chằm chằm có chút khó hiểu, nhưng anh ta vẫn còn tiến hành đối thoại rất chuyên nghiệp, "Thế giới này chia làm hai loại người, một loại người tin tưởng vào coi bói và một loại không. Hôm nay Đài truyền hình đã mời tới một thầy tướng số, hoan nghênh ngài."

"Chào anh." Bác gái gật đầu.

"Không biết nên gọi ngài thế nào?"

Bác gái do dự một chút, "Tôi gọi Na Mi Rae."

Park Se Joo đứng bên cạnh Tiểu Bạch liếc nhìn Na Mi Rae lúng túng cầm kịch bản cách đó không xa, nhìn Tiểu Bạch tỏ vẻ nghi vấn.

"Có thể là cùng tên thôi." Tiểu Bạch miễn cưỡng cười cười.

"Theo lời tựa đề, có người tin tưởng thầy tướng số, có người không tin, xin mời ngài hãy chứng minh." Chủ trì Kim Shin vẫn tiếp tục, "Sáng sớm ngày hôm nay, anh luyện âm xong, rồi lại xem tử điền." Bác gái nhìn chằm chằm Kim Shin đang mỉm cười, tự tin nói.

"Tôi là MC, mỗi sáng luyện giọng là bình thường..." Kim Shin nói.

Bác gái sắc mặt ổn định nói tiếp, "Rạng sáng ngày hôm nay, anh tra tử đầu tiên là tương lai... Tôi còn biết tương lai của anh."

Kim Shin nghe xong, khuôn mặt hơi cứng lại, rất nhanh giấu đi nói, "Tương lai của tôi? Là gì vậy?"

"Tương lai anh sẽ bị đài truyền hình đuổi việc, sĩ diện đến chết không đi làm việc vặt, chỉ có thể dựa vào vợ kiếm tiền nuôi gia đình. Bởi vì có nợ còn phải không ngừng kiếm tiền trả, thấy vợ kiếm tiền khổ cực cũng không chịu tính ra, là một cảm thú chỉ biết chờ sung rụng đến miệng." Mặt bác gái trầm trọng nói nghiêm túc.

Bác ta nói xong những lời này, tất cả nhân viên có mặt tại hiện trường, kể cả bản thân Kim Shin trong lúc nhất thời đều có chút hoảng hốt.

Tiểu Bạch lúc này mới nhớ tới nội dung cuốn nhật kí. Hôm nay khách quý của chương trình không tới được, Kim Shin đi bệnh viện thăm lại gặp phải Na Mi Rae vừa bị đụng xe.

Chờ một chút... Tiểu Bạch đột nhiên dừng lại, lễ Phục sinh hôm đó, Na Mi Rae không xảy ra tai nạn xe cộ, bình yên vô sự đi đảo JeJu, ngược lại Seo Joo Kyung bị đụng phải đi bệnh viện.

Cho nên, Seo Joo Kyung lúc này mới không gặp Park Se Joo, người chồng định mệnh của mình.

"Chae Ah, tại sao sắc mặt em lại khó coi như vậy." Park Se Joo một bên thấy Tiểu Bạch nhìn chăm chăm người chủ trì của đài, kì quái hỏi.

"Không có việc gì, chỉ hơi khó chịu." Tiểu Bạch hít một hơi thật sâu, hướng Park Se Joo cười cười.

Người chủ trì Kim Shin không muốn nghe Na Mi Rae lớn nói lời nào nữa, cho tiết mục kết thúc nhanh chóng.

Kết thúc phỏng vấn, Park Se Joo cầm tay Tiểu Bạch muốn cùng nhau rời đi, "Chờ một chút..." Na Mi Rae lớn từ phía trên đi xuống, gọi hai người lại.

"Không xong rồi." Tiểu Bạch thoáng nhìn tay mình bị Park Se Joo cầm chắc, trong đầu trầm nghĩ.

Park Se Joo kéo tay Tiểu Bạch xoay người, "Có chuyện gì sao?"

Na Mi Rae lớn nhìn tay hai người, giọng nói âm trầm, "Hai người quan hệ thế nào?"

"Chúng tôi?" Park Se Joo kì quái nhìn bác gái, "Rất rõ ràng không phải sao, chúng tôi là người yêu."

"Người yêu?" Nghe Park Se Joo trả lời, sắc mặt bác gái mau chóng trở nên khó coi, ánh mắt nhìn về phía Tiểu Bạch vô cùng mãnh liệt.

Tiểu Bạch thu được tầm mắt, rút cổ một cái, theo bản năng trốn sau lưng Park Se Joo. Park Se Joo thấy thế, đưa tay ôm vai Tiểu Bạch, quan tâm hỏi, "Vẫn cảm thấy khó chịu sao?"

"Còn hơi chút, chúng ta đi thôi." Tiểu Bạch biết mình hẹn hò với Park Se Joo, triệt để làm rối loạn kế hoạch của Na Mi Rae lớn. Bác ta nhất định sẽ nghi ngờ mình, nhưng cũng không có cách nào, cô cũng có nhiệm vụ của mình.

Cô cúi đầu không nhìn bác gái, kéo Park Se Joo trực tiếp rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngã Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Future

Tiểu Bạch đi ra từ WC, gặp Na Mi Rae lớn đặc biệt ngăn cô lại.

"Bác vẫn theo cháu làm gì chứ?" Tiểu Bạch đứng trụ tại cửa, bất đắc dĩ hỏi, "Mấy ngày nay, cháu đi nhà cầu, lúc nào ăn uống đều thấy bác xuất hiện."

"Cô cố ý tiếp cận Park Se Joo phải không, kỳ thực chắc cô cũng nhìn nội dung nhật kí rồi." Bác gái cầm cây lau sàn, nhìn chăm chăm Tiểu Bạch chất vấn.

"Cháu không biết bác đang nói gì cả." Tiểu Bạch bây giờ có đánh chết cũng không nhận.

"Tôi nghe nói trước đây cô cũng làm trong tổ vệ sinh." Bác gái cũng quyết không buông tha.

"Cho nên là?" Tiểu Bạch vẽ mặt bình tĩnh.

"Trước đây cô cũng chỉ là một lao công, sau khi từ chức lại chẳng biết dùng biện pháp gì để quay lại lần nữa, còn làm tới tác gia. Nhìn nhật kí của tôi xong, cô biết thân phận của Park Se Joo, cho nên cố ý tiếp cận, hẹn hò với anh ta đúng không."

"Bác ơi bác nghĩ nhiều lắm, cháu đã nói rồi, cháu căn bản không có xem qua quyển nhật kí gì của bác. Còn có Park Se Joo, chẳng phải anh ấy là một VJ bình thường sao, cháu tại sao lại muốn cố ý tiếp cận anh ấy." Tiểu Bạch vẽ vô tội nhìn Na Mi Rae lớn, giọng nói tràn đầy nghi hoặc.

"Cô định gạt ai, mau thừa nhận đi." Na Mi Rae lớn phi thường kiên định đoán.

"Nên nói cháu đều nói, nếu như bác không tin, cháu cũng chẳng có cách nào, cháu phải đi làm việc đây." Nói xong, Tiểu Bạch xoay người phải đi. Na Mi Rae lớn vội vàng đuổi theo, bác ta cố chấp giữ lấy Tiểu Bạch tiếp tục nói, "Cô đừng tưởng rằng như vậy là cuộc đời cô có thể thay đổi sao. Cô không muốn biết tương lai của mình ư?"

"Tương lai?" Tiểu Bạch nhướn mày.

"Phải." Thấy Tiểu Bạch vẫn kiên trì không xem qua nhật kí, Na Mi Rae lớn bắt đầu cải biến kế sách, "Người bên cạnh cô trong tương lai tuyệt đối không phải người hiện tại, cô sẽ gả cho một người bình thường, sống cuộc đời bình thường, cho nên hiện tại cũng không cần nghĩ xa vời quá nhiều, không thì đến

lúc đó đau lòng cũng là cô."

Tiểu Bạch thấy đối phương đáng vẻ làm như có thật, nghĩ đến bác ta vì mình, tùy ý quấy rầy duyên phận người khác, hiện tại lại tới lừa gạt cô, giọng nói không được tốt lắm, "Tương lai của cháu do cháu quyết định, không cần bác phải nói, bác vẫn nên quản chính mình thì tốt hơn."

"Cô đừng không tin, tôi nói cho cô biết, cô rất nhanh sẽ mất đi công tác, cô chờ xem." Bác gái nhìn bóng lưng Tiểu Bạch rồi đi, gọi với.

"Chẳng hiểu mô tê gì." Tiểu Bạch đi nhanh chóng, trong đầu lại bắt đầu tính toán kế tiếp nên làm gì bây giờ. Bác gái này bị ép, phỏng chừng cái gì cũng nói được, cô muốn chuẩn bị đánh nhanh thắng nhanh.

... ..

Ngày thứ hai, Tiểu Bạch vừa vào phòng làm việc, liền phát hiện bầu không khí vô cùng nặng nề. Mọi người thấy cô xuất hiện, khuôn mặt đều xoắn xuýt khổ sở.

"Làm sao vậy?" Cô ngồi xuống bên cạnh tác gia Bae nhỏ giọng hỏi.

Tác gia Bae nhìn chằm chằm kịch bản trong tay, thở dài, "Cô tự mình đi xem thông báo ở hành lang đi."

Tiểu Bạch nghe vậy, đầu óc mơ hồ đứng lên đi ra ngoài.

"Cái gì? Tôi và Kim Shin bị điều đi làm ở nông thôn." Tiểu Bạch nhìn tên trên thông báo, cực kì kinh ngạc, "Tại sao lại là hai chúng tôi?"

"Chae Ah." Tiểu Bạch còn chưa suy nghĩ cẩn thận có chuyện gì xảy, Park Se Joo khẩn cấp chạy tới, có thể là vừa nghe chuyện cô bị điều đi nông thôn, liếc nhìn thông cáo, cả giận nói, "Tôi đi tìm chủ tịch."

"Ai, anh chờ một chút." Tiểu Bạch bận ngăn Park Se Joo, "Chút việc điều động công tác này, anh đi tìm chủ tịch làm gì."

"Ngài ấy sao có thể an bài như vậy chứ, em rõ ràng không làm sai chuyện gì, đây không phải là một cách trừng phạt sao." Park Se Joo cau mày, rất đau lòng Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch nghe được Park Se Joo nói biến tướng nghiêm phạt, đột nhiên nghĩ đến lời bác gái nói hôm qua. Lẽ nào...

"Chủ tịch của chúng ta, có phải rất mê tin hay không?" Cô đột nhiên hỏi.

Park Se Joo nghe vậy sững sốt, không rõ thế nào đột nhiên trọng tâm câu chuyện thay đổi, "Đúng là rất mê tin."

Quả nhiên, Tiểu Bạch trong nháy mắt hiểu, Na Mi Rae lớn trong chương trình không phải là chăm chọc Kim Shin, mà là khiến chủ tịch chú ý, để tiếp cận chủ tịch.

"Em không sao cả, chủ trì Kim Shin không phải cũng cùng đi nông thôn sao, đều là công tác, nơi nào đều giống nhau." Tiểu Bạch trong lòng có cân nhắc, trái lại mỉm cười an ủi Park Se Joo.

"Chae Ah."

"Được rồi, em thực sự không có việc gì, cũng chẳng phải bị xa thải, đừng bởi vì... loại sự tình này đi làm phiền chủ tịch." Tiểu Bạch buông lỏng, vỗ vỗ vai Park Se Joo, lôi kéo anh quay lại.

Thấy đáng vẻ lạc quan của Tiểu Bạch, Park Se Joo càng thêm đau lòng, hạ quyết tâm muốn tìm bà nội mình nói thẳng.

Trở về phòng làm việc, Kim Shin cũng đã biết tin tức, thoát nhìn giống Tiểu Bạch, cũng không có phản ứng quá lớn. Ngược lại thì Na Mi Rae, vội vội vàng vàng ra ngoài, đoán là đi tìm Na Mi Rae lớn.

"Ai nha, thực sự đáng tiếc, mới vừa cùng Chae Ah công tác ăn ý chút xíu, cô lại đi." Lee Jae Soo thấy tất cả mọi người im lặng, đáng tiếc nói.

"Trong thời gian qua, tôi cũng cùng mọi người làm việc rất vui vẻ." Tiểu Bạch ngẩng đầu cười cười.

"Nhưng là tiền bối Kim Shin đi, chúng ta chưa có MC khác mà, vậy làm sao bây giờ?" Có người đưa ra một vấn đề thực tế.

"Cái này..." Mọi người trong lúc nhất thời cùng phạm khó.

"Chẳng lẽ muốn điều MC mới qua đây?"

"Hay là muốn hủy tiết mục của chúng ta?"

Mọi người lập tức nghị luận ầm ĩ, tổ trưởng Na vẫn không nói gì lúc này đứng lên, "Tôi đi tìm chủ tịch."

"Tôi cũng đi." Park Se Joo cũng không kiềm chế được, đứng lên theo tổ trưởng Na ra cửa.

Tiểu Bạch thấy bầu không khí của mọi người trầm thấp, cảm cái chén đi phòng nghỉ. Lúc đi qua hành lang lại vừa vặn thấy Na Mi Rae nói chuyện cùng bác gái, cô thoáng dừng bước, trốn ở một bên.

"Bác tại sao lại nói lung tung với chủ tịch, để chủ trì Kim đi nông thôn." Na Mi Rae rất tức giận.

"Tôi nói với cô nhiều lần rồi, không được phép thích Kim Shin, người cô phải nắm chặt là Park Se Joo." Bác gái rất không vui, cường điệu lần nữa.

"Park Se Joo với Chae Ah đã cùng nhau rồi, hơn nữa anh ta không phải bác nói tài phiệt cái gì, chờ một chút... Chae Ah đi nông thôn cũng không phải bác làm đi."

Bác gái thấy Na Mi Rae phát hiện, cũng không giấu, "Tôi chỉ nói với chủ tịch, cháu trai bảo bối của bà ấy thích một cô gái mà thôi, quyết định cuối cùng là bà ấy."

"Bác hơi quá đáng rồi đấy." Na Mi Rae giậm chân, xoay người muốn đi.

"Mi Rae à, Chae Ah kia cũng không có tốt lành gì, cái con bé đó biết thân phận của Park Se Joo mới tiếp cận anh ta, cô phải tin tưởng tôi." Bác gái lôi kéo cô ấy lại nói.

"Bác nói cái gì chứ, bác nên đi gặp bác sĩ đi." Na Mi Rae cực kì khó nhịn, một lòng muốn gặp Kim Shin, tránh tay bác gái đi luôn.

Nhìn hành lang trống rỗng, Tiểu Bạch cắn môi, quả nhiên là bác gái làm. Chủ tịch Lee Mi Ran xem ra đã biết bản thân, lấy tính cách bảo vệ cháu mình, nhất định sẽ đến tìm cô, cô phải lên tinh thần mới được.

Trở về phòng làm việc, tổ trưởng Na cùng Park Se Joo đã về, nói là chủ tịch đáp ứng chỉ cần tiết mục có tỉ lệ người xem đạt được yêu cầu của bà ấy, có thể hủy thông cáo điều công tác Kim Shin và Chae Ah.

"Thật tốt quá, chúng ta chỉ cần có tin tức tốt, có phải Kim Shin và Chae Ah có thể ở lại hay không." Na Mi Rae phi thường cao hứng.

"Tuy nhiên, tỉ lệ người xem chủ tịch yêu cầu quá cao, nếu như không làm ra được điểm sáng gì thì rất khó đạt tới." Tác gia Bae trực tiếp gội nước lã.

Tổ trưởng Na thấy mọi người khó xử, "Hiện tại vội vàng cũng không có biện pháp, mọi người nhanh tay thu thập tư liệu, chúng ta họp, chọn một đề tài thích hợp."

"Cũng chỉ có thể như vậy."

"Đúng vậy..." Mọi người đều gật đầu.

... ..

Buổi tối Tiểu Bạch và Park Se Joo đang định cùng nhau tan tằm. Lúc ra cửa Park Se Joo chợt bị một cuộc điện thoại gọi đi, Tiểu Bạch thấy dáng vẻ của anh, đoán anh đi gặp chủ tịch, cũng không nói gì, tính một mình ngồi xe buýt về nhà.

Lúc đứng ở trạm chờ xe buýt, một người phụ nữ quần áo đẹp đẽ quý giá, mang mũ lông chim lên lút tới gần Tiểu Bạch, Tiểu Bạch cảm giác được đôi phương quan sát, ngẩng đầu một cái, nhận là ra bà nội Park Se Joo, chủ tịch Lee Mi Ran.

"Ngài có cần giúp gì không?" Tiểu Bạch nở nụ cười nhiệt tình, thân thiết hỏi.

"À, tôi nghĩ đi đến đài truyền hình gần đây." Lee Mi Ran thấy Tiểu Bạch hỏi mình, một bên quan sát cô vừa nói.

"Đài truyền hình gần đây? Là YBS sao?" Tiểu Bạch phối hợp suy nghĩ một chút rồi hỏi.

"Đúng vậy, đúng vậy." Lee Mi Ran gật đầu, "Nhưng mà tôi không biết nên đi thế nào."

Tiểu Bạch cười càng thêm dịu dàng, đỡ lấy Lee Mi Ran, giọng nói mềm nhẹ, "YBS ở gần đây, cháu cũng là nhân viên YBS, để cháu đưa ngài đi."

"Ồi thực tốt quá, tiểu thư cô tốt quá." Lee Mi Ran để Tiểu Bạch dẫn, một đường hướng YBS đi đến.

Lee Mi Ran thấy Tiểu Bạch tự nhiên hào phóng, quần áo phẩm vị không sai, trong lòng âm thầm cộng điểm, cố ý hỏi, "Tiểu thư còn trẻ đẹp như vậy, có bạn trai hay không?"

"Bạn trai?" Tiểu Bạch giả bộ thẹn thùng gật đầu, "Có ạ."

"Ồ, anh ta là người thế nào vậy?"

"Anh ấy... là đồng nghiệp với cháu. Người cực kì ôn nhu, có giáo dưỡng, mặc dù chỉ là một VJ nhỏ, nhưng khiến người ta cảm thấy thật ấm áp, thật an toàn, là người đàn ông chính hiệu đó." Ở trước mặt Lee Mi Ran, Tiểu Bạch không hề có kị khen ngợi Park Se Joo.

Dù sao cũng là cháu mình, nghe Tiểu Bạch khoe như vậy, Lee Mi Ran cao hứng vô cùng, bà vỗ tay Tiểu Bạch, cười nói, "Tiểu thư vậy thật là có phúc khí."

"Cháu cũng cảm thấy như vậy, a... đến YBS rồi, ngài có muốn cháu đưa ngài vào không."

Thấy nhanh như vậy đã đến YBS, Lee Mi Ran có chút hối hận không đem địa điểm nói xa một chút, nhưng bà rất nhanh tìm được biện pháp mới, "Hôm nay may mà có tiểu thư giúp đỡ, người lớn tuổi, trí nhớ cùng thị lực cũng không tốt, thường thường lạc đường, ngày mai tôi còn muốn từ nhà qua đây, không biết có thể tìm được hay không."

Đối phương đều đã nói như vậy, Tiểu Bạch đương nhiên hiểu ý, "Ngày mai ngài xuất phát từ đâu, nếu như tàu điện ngầm tiện đường, cháu có thể mang ngài cùng đi."

"Thật sao?" Lee Mi Ran không nghĩ tới Tiểu Bạch sẽ nhiệt tình như vậy, hải lòng cầm tay cô, "Vậy thì ổn rồi, nhà của tôi ở Cheongdam Dong gần đây, đến YBS thì phải ngồi tuyến nào đây?"

"Cheongdam Dong?" Tiểu Bạch suy nghĩ một chút, "Vậy ngài hãy chờ ở trạm xe lửa gần đó, chúng ta trao đổi số điện thoại, ngài mai cháu đón ngài."

"Tốt." Lee Mi Ran cao hứng gật đầu, lấy điện thoại di động trao đổi số cùng Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch nhìn Lee Mi Ran vào YBS, cầm điện thoại di động chậm rãi xoay người, như có điều suy nghĩ nói, "Ngày mai? Nếu bác gái nói không sai, sự cố kia chính là ngày mai...."

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngã Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Future

Buổi sáng, giờ cao điểm, đường hầm tàu điện ngầm ra vào chật kín người, Tiểu Bạch ở cửa tìm một vòng, rốt cuộc cũng thấy bóng dáng Lee Mi Ran bên cạnh thang máy.

Cô tiến đến, "Xin lỗi đã để ngài đợi lâu."

"Tại tôi đến sớm một chút thôi." Lee Mi Ran phát phát tay, để Tiểu Bạch bỏ qua. Tiểu Bạch nhìn đồng hồ, "Chúng ta đi thôi, thời gian cũng vừa lúc."

"Tốt." Lee Mi Ran gật đầu, tò mò theo Tiểu Bạch xuống đường hầm.

Vào tàu điện ngầm, Tiểu Bạch thấy Lee Mi Ran không thích ứng giấy dựa, hỏi, "Ngài có phải không thoải mái hay không?"

"Không sao, tôi chỉ không quen nơi này lắm." Lee Mi Ran lắc đầu.

Tiểu Bạch nghe vậy mỉm cười, "Xem ra ngài không thường đi tàu điện ngầm."

"Đúng vậy, nơi này quá chật chội, không khí cũng không tốt." Lee Mi Ran lấy tay che mũi, nhàu mày. Tiểu Bạch còn chưa lên tiếng, điện thoại trong túi đột nhiên vang lên, "Xin chào, Se Joo?"

"Chae Ah, bây giờ em đang ở đâu?" Âm thanh lo lắng của Park Se Joo từ trong điện thoại truyền đến, "Em? Ở dưới chỗ tàu điện ngầm đó, đang chuẩn bị đi làm." Tiểu Bạch cảm giác được ánh mắt của Lee Mi Ran bên cạnh, trả lời tự nhiên.

"Cái gì? Em ở đường hầm tàu điện? Nếu biết sớm anh đã đón em..." Park Se Joo lập tức ảo não nói.

"Làm sao vậy?"

"Đài truyền hình nhận được tin nặc danh, nói là hôm nay sẽ có người ở đường hầm phóng hỏa. Em nhớ cẩn thận nhé, đến trạm thì nhanh đi ra... Chúng ta sẽ ở bên ngoài chuẩn bị phát sóng trực tiếp." Giọng Park Se Joo tràn đầy lo lắng.

"Được rồi, em biết rồi." Tiểu Bạch còn chưa nói xong, trong đoàn người đột nhiên rối loạn, một người đàn ông đội mũ đỏ bất chợt cầm xăng rưới lên mặt đất, mọi người hốt hoảng liều mạng chạy về một phía, Tiểu Bạch không vội tắt điện thoại di động, kéo Lee Mi Ran còn đang không biết chuyện gì xảy ra về phía sau tránh.

Đám người nào loạn để khoảng trống cho tên mũ đỏ hơn nửa đoạn khoang tàu, có người không ngừng đập cửa, còn có người sợ hãi hét chói tai.

"Chuyện gì xảy ra vậy, gã muốn làm gì?"

Lee Mi Ran được Tiểu Bạch chặn trước mặt, nhìn người đàn ông lấy ra bật lửa, thanh âm run run.

"Ngài hãy trốn xa một chút, gã ta có thể phóng hỏa." Tiểu Bạch vừa nói, tiếp tục cuộc điện thoại còn chưa kết thúc, "Se Joo, người kia đã xuất hiện rồi, chúng ta trò chuyện video đi, rồi anh chuyển tiếp ra ngoài."

"Chae Ah, em hãy cẩn thận, không nên mạo hiểm." Park Se Joo lo lắng ở đầu bên kia lớn tiếng nói.

Tiểu Bạch không trả lời, giờ máy lên nhấm người đàn ông, quay được gã ném bật lửa xuống xăng, đoàn tàu trong nháy mắt dấy lên ngọn lửa hùng hục.

"Khụ.. Khụ.." Mọi người bị sắc khói mau ngất đi, Tiểu Bạch móc ra bao khăn ướt trong túi đưa cho Lee Mi Ran, "Ngài mau che miệng lại."

Lee Mi Ran trốn sau lưng Tiểu Bạch, hít sao kéo vạt áo của cô, nghe lời cô, nhận lấy khăn ướt chuẩn bị mở ra, người đàn ông mũ đỏ bỗng nhiên vọt tới hướng bọn họ, đoàn người hoảng sợ không ngừng lui về phía sau, hoảng loạn thoáng cái làm Lee Mi Ran đã lớn tuổi té ngã.

"Cẩn thận."

Tiểu Bạch vừa quay đầu lại, thấy Lee Mi Ran ngã sấp xuống, sợ bà bị người ta đập phải, quỳ xuống che trên người bà, những người đang cuống quýt chạy trốn không chú ý hai người, có người trực tiếp đập phải hai người, có người bị hai người làm cho trượt ngã.

Điện thoại Tiểu Bạch cũng không biết ném đến đâu rồi.

Park Se Joo thấy đầu bên kia hình ảnh nhiễu, lập tức biết đã xảy ra chuyện, không để ý nhân viên công tác ngăn cản, chạy bay đến sân ga, "Chae Ah, bà nội, hai người nhất định không được có vấn đề gì."

Bên trong đường hầm, Lee Mi Ran được Tiểu Bạch gắt gao bảo vệ, tuy rằng té ngã nhưng cũng không bị thương, ngược lại Tiểu Bạch không may mắn như vậy, cô bị người đập vào chân, chân đều chết lạng.

"Chae Ah, cháu có sao không?"

"Cháu không sao." Tiểu Bạch miễn cưỡng lắc đầu.

"Tại sao cháu lại nhào lên người ta chứ, cháu có thể chết đấy." Lòng Lee Mi Ran bây giờ vẫn còn sợ hãi.

"Cháu lúc đó không nghĩ nhiều như vậy, cháu làm sao có thể mặc kệ ngài được." Khuôn mặt Tiểu Bạch toàn là mồ hôi lạnh.

"Làm sao tay cháu lại chảy máu vậy?" Lee Mi Ran từ dưới thân Tiểu Bạch ngồi dậy, thấy sắc mặt thống khổ của cô, lập tức phát hiện cô bị thương.

"Có thể là bị cái gì cào thôi." Tiểu Bạch cắn răng, đau đến nước mắt cũng phải trào ra.

Cô vừa nói xong, tàu điện ngầm đã đến trạm, cửa mở ra, mọi người đều chạy trốn chết ra bên ngoài, Tiểu Bạch đỡ Lee Mi Ran đứng dậy, nghiêm túc nói, "Ngài đi mau..."

"Vậy còn cháu..." Lee Mi Ran lo lắng túm lấy Tiểu Bạch.

"Cháu đi đuổi người kia, phát sóng trực tiếp vẫn phải tiếp tục." Tiểu Bạch nhìn xung quanh tìm điện thoại di động, rốt cuộc phát hiện dưới một cái ghế. Cô nhìn đau nhanh chóng lượm về, lại đem Lee Mi Ran đẩy ra tàu điện ngầm, mình thì khập khểnh vọt tới hướng khác.

"Chae Ah, nguy hiểm lắm, đừng đi qua đó." Lee Mi Ran đứng ở sân ga thấy bóng lưng làm việc nghĩa không chùn bước của Tiểu Bạch, đứng tại chỗ nóng nảy hô to. Bảo tiểu đã sớm nhận lệnh chờ, đều xong tới, "Các anh còn đứng sững đấy làm gì, còn không mau đuổi theo cô ấy." Lee Mi Ran nóng nảy chỉ vào phương hướng Tiểu Bạch dời đi, "Đây là cháu dâu của tôi, cô ấy tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì."

Trong lúc Tiểu Bạch đuổi mũ đỏ, Park Se Joo đã đến đứng chuẩn bị phát tin tức, âm thanh sót ruột từ trong điện thoại truyền đến, "Chae Ah, em không nên đuổi theo, mau trở lại."

"Không được, tin tức lần này nếu như chụp được, nhất định cực kì có ý nghĩa, không phải chúng ta đang thiếu một đề tài hay sao."

"Nhưng an toàn của em cũng rất quan trọng." Park Se Joo cầm điện thoại di động, lo lắng vô cùng, "Em ở đâu, tôi tới tìm em."

Ánh mắt Tiểu Bạch tìm kiếm khắp nơi, đột nhiên thấy màu đỏ lóe lên, đáp, "Gã ta đi ra ngoài, ra khỏi tàu điện ngầm, hiện tại em đang đuổi theo gã đến cửa."

"Em không nên tùy tiện tới gần, chờ anh qua." Park Se Joo vội vàng dặn dò, bước chân thật nhanh tìm bốn phía.

Lúc này, Kim Shin cùng Na Mi Rae canh giữ ở cửa ra vào vừa vận gặp mũ đỏ.

Kim Shin vóc dáng to cao, lập tức vật tới cùng mũ đỏ, Na Mi Rae cũng phản ứng cầm điện thoại lên phát sóng trực tiếp.

Mũ đỏ dường như phát điên công kích Kim Shin, hai người xoay qua đánh nhau. Kim Shin không thể so với mũ đỏ liều mạng, rất mau rơi xuống thế yếu.

Na Mi Rae thấy thế cũng rất gấp, nhưng cô ấy đến cũng không giúp được Kim Shin, trái lại bị mũ đỏ giữ lấy, "Đừng tới đây, không tao sẽ thiêu chết cô ta."

Mũ đỏ hung tợn nhìn Kim Shin, hoàn toàn không phát hiện Tiểu Bạch cùng Park Se Joo đồng thời xuất hiện phía sau hắn. Thấy tình huống này, ba người thật nhanh trao đổi ánh mắt, Kim Shin dò đi lực chú ý của mũ đỏ, "Anh không nên làm hại cô ấy..."

"Vậy thả tao đi." Mũ đỏ đưa ra điều kiện.

"Được thôi, chỉ cần anh thả người." Kim Shin nhìn chằm chằm đối phương.

"Mày tránh ra." Mũ đỏ nghiêng đầu, chỉ thị.

Kim Shin không dấu vết quét mắt Park Se Joo đang đến gần, bước chân nhẹ nhàng, "Lui về phía sau, đi xa một chút." Mũ đỏ rõ ràng không hài lòng.

Kim Shin nghe vậy, thành thật lui về phía sau, nhưng bước chân rất nhỏ rất chậm.

"Đi nhanh lên, đừng hòng kéo dài thời gian." Mũ đỏ tựa hồ phát hiện mục đích của anh ta, cánh tay giữ lấy Na Mi Rae cũng căng thẳng, gắt gao siết cổ Na Mi Rae.

Chính là lúc này, thừa dịp mũ đỏ đặt hết chú ý lên Kim Shin, Park Se Joo mạnh mẽ nhào tới, áp đảo mũ đỏ.

"A.." Mũ đỏ hoàn toàn không phòng bị, thoáng cái quỳ trên mặt đất hô lên. Tiểu Bạch thấy thế, vội vàng kéo Na Mi Rae ngồi dưới đất còn chưa hồi thần, nói với Kim Shin, "Nhìn xem cô ấy có bị thương không?"

"Na Mi Rae, cô còn tỉnh táo không?" Kim Shin vỗ vỗ mặt Na Mi Rae, lo lắng hỏi.

"Tôi không sao." Na Mi Rae lấy lại bình tĩnh, nhỏ giọng trả lời.

Hai người đang nói chuyện, mũ đỏ đã bị chế trụ đột nhiên rút ra một cây dao, lung tung vung hướng Park Se Joo, "Cẩn thận." Tiểu Bạch mở to mắt, thấy Park Se Joo tránh không kịp, cánh tay bị vẽ lên vết thương, để mũ đỏ giãy khỏi.

Mũ đỏ đã hoàn toàn mất hết lý trí, gãi ta lôi Park Se Joo liền hướng biển quảng cáo bên cạnh quăng đi, sức lực phi thường lớn. Park Se Joo trong lúc rối loạn không có năng lực chống cự. Tiểu Bạch cùng Kim Shin một người lao về phía Park Se Joo, một người lao về phía mũ đỏ nhưng vẫn không kịp.

Biển quảng cáo bị lực mạnh đánh vào, thoáng cái đổ ập xuống. Tiểu Bạch cố sức đẩy Park Se Joo, bản thân lại kẹt trong gầm.

"Chae Ah..." Tiểu Bạch vốn bị thương, bị đập mạnh một cái, mất một trận đom đóm, tiếng la gấp gáp của Park Se Joo còn văng vẳng bên tai, cô nhắm lại hai mắt, triệt để hôn mê bất tỉnh.

... ..

Lần nữa tỉnh lại, Tiểu Bạch đã ở trong bệnh viện, cả người cả đầu cô quấn chặt băng gạc. Về mặt Lee Mi Ran lo lắng nhìn chằm chằm cô, thấy cô mở mắt, lập tức hô to gọi tới bác sĩ, "Cháu đứa bé này thật là cứng mạnh, làm sao có thể cứ liều mạng xông tới như thế." Lee Mi Ran đau lòng oán giận.

"Tại sao ngài ở đây?" Tiểu Bạch chớp mắt mấy cái, gương mặt mờ mịt.

"Bà nội, nghe nói Chae Ah tỉnh lại?" Park Se Joo nhanh chóng đẩy cửa vào, lập tức hỏi.

"Tĩnh tĩnh, còn hỏi tại sao bà ở đây đây." Lee Mi Ran cười gắt đầu, nắm tay Tiểu Bạch, "Từ hôm nay trở đi, cháu liền gọi bà là bà nội đi."

"Bà nội?" Tiểu Bạch nhìn Park Se Joo đứng một bên, tiếp tục giả ngu.

"Xin lỗi, Chae Ah, tôi vẫn không nói cho em biết, vị này là chủ tịch YBS, nữ sĩ Lee Mi Ran, cũng là bà nội của tôi." Park Se Joo về mặt áy náy nói.

"Vị này là chủ tịch YBS? Chủ tịch YBS là bà của anh..." Tiểu Bạch tiếp tục nhắm mắt mấy cái, tựa hồ có chút phản ứng không kịp.

"Bởi vì một ít nguyên nhân nên anh mới giấu giếm, em tức giận sao." Park Se Joo thấy về mặt Tiểu Bạch như chưa sáng tỏ, có chút lo lắng.

Tiểu Bạch rũ xuống đôi mắt, thanh âm rất nhẹ, "Lúc trước không phải anh nói không phải tài phiệt nhĩ đại gì sao?"

"Se Joo nó vốn không phải tài phiệt nhĩ đại mà, nó là tài phiệt tam đại, đời cháu nhà." Lee Mi Ran thấy hai người kì quái, bèn hát đệm cho Park Se Joo.

"Cháu hơi mệt, muốn ngủ thêm lát nữa." Tiểu Bạch không có bất kì phản ứng vui mừng, trái lại đem mặt vui vào chần, rầu rĩ nói.

Lee Mi Ran thấy vậy, biết Tiểu Bạch còn để ý cháu trai mình lừa cô ấy, trừng mắt nhìn Park Se Joo, khiến anh dỗ Tiểu Bạch cho tốt, mình thì ra cửa xử lí chuyện còn lại.

Lee Mi Ran đi ra ngoài được một lúc, trong phòng bệnh thoáng cái yên tĩnh lại. Park Se Joo đứng bên giường, nhìn Tiểu Bạch chôn trong chăn không

muốn ra, cau mày khổ não, "Chae Ah, tôi biết em rất tức giận, nhưng không phải tôi cố ý mà."

Tiểu Bạch không trả lời.

"Lúc ở đảo JeJu, lúc nhìn thấy em không có gì cả nhảy vào biển cứu Na Mi Rae, tôi đã bị em thu hút. Có thể lúc đó em thấy tôi đối với tôi rất cảnh giác, trong lời nói cũng biểu hiện không thích tài phiệt, tôi lo lắng... Lo lắng không thể tiếp tục quen biết với em, mới giấu giếm." Park Se Joo ngồi xuống bên giường, giọng nói thành khẩn giải thích.

Tiểu Bạch vẫn im lặng.

"Chae Ah, tôi thực sự biết sai rồi, em hãy tha thứ cho tôi đi. Tôi thực sự không thể để mắt em, thấy em bị thương, tôi thực sự rất tự trách. Thấy em đứng cảm như vậy, kiên cường như vậy, có đôi khi tôi cảm giác mình đều không xứng với em. Tôi biết tiền với em không là gì cả, chúng ta đã trải qua nhiều như vậy, đừng bởi vì... cái này mà tách ra có được hay không." Park Se Joo đưa tay với vào Tiểu Bạch trong chăn, tìm được tay trái của cô.

"Anh đeo cái gì cho em đó?" Cảm giác ngón tay thừa ra một vật lạnh lẽo gì đó, Tiểu Bạch không nhìn được nói.

"Em xem đi." Park Se Joo thấy Tiểu Bạch cuối cùng cũng nói, cười đáp.

Tiểu Bạch vươn tay, phát hiện trên ngón tay một cái nhẫn màu bạc, "Nhẫn?"

"Đúng vậy... Chae Ah, chúng ta kết hôn đi, tôi đã nghĩ thật lâu, tôi thực sự không thể không có em, phương pháp vĩnh viễn giữ em lại chỉ có cái này." Park Se Joo lo lắng nhìn Tiểu Bạch, cầm tay cô, nghiêm túc nói.

Tiểu Bạch nhìn chăm chăm nhẫn trên tay một hồi, đột nhiên nói, "Kỳ thật, trước đây vô tình em thấy được nhật kí của bác gái thay thầy tướng số hồi trước."

"Nhật kí?" Park Se Joo có chút nghi hoặc.

"Phải, trên nhật kí đó viết, chủ nhân tương lai của YBS... sẽ cùng Seo Joo Kyung kết hôn." Ánh mắt Tiểu Bạch buồn khổ ngẩng đầu, "Khi đó em nghĩ hai người chỉ cùng tên, dù sao anh cũng không phải tài phiệt, cũng không hẹn hò với Seo Joo Kyung, mà cùng với em, nhưng bây giờ..."

"Không có chuyện như vậy." Park Se Joo rất dứt khoát cắt lời cô, "Tôi căn bản cũng không thích cô Seo Joo Kyung, tôi làm sao có thể kết hôn cùng cô ấy."

"Em vẫn lo lắng, là em hủy duyên phận hai người." Tiểu Bạch cầm ngược tay Park Se Joo, vẻ mặt gầy gầy.

"Thật ra... Lần trước em bị điều đi nông thôn là do bác gái đó đến tìm bà nội, nói em biết thân phận của tôi, cố ý tiếp cận tôi, bà mới có quyết định như vậy." Park Se Joo chợt nói, "Nhưng chúng ta gặp nhau căn bản ngoài ý muốn. Chae Ah biết thân phận của tôi lại càng khổ não không phải sao? Tôi luôn tin tưởng em, em cũng tin tưởng tôi có được hay không. Tương lai của tôi, chỉ hy vọng có em làm bạn."

Bác gái kia, Tiểu Bạch trong lòng cắn răng, quả nhiên là bác ta gây khó dễ. Nếu như vừa nãy cô liền vui mừng tiếp nhận thân phận Park Se Joo, chỉ sợ Lee Mi Ran nhất định sẽ hoài nghi mình, Park Se Joo trong lòng khẳng định có vương mắc.

"Nhưng mà Seo Joo Kyung... Em..." Về mặt Tiểu Bạch vẫn còn do dự.

"Em không cần lo lắng, Seo Joo Kyung đang hẹn hò với nhị công tử tập đoàn X, nghe nói đều đến trình độ nói chuyện gả cưới rồi." Park Se Joo thấy Tiểu Bạch có vẻ buông lỏng, tiếp tục nói.

"Thực sự sao?" Tiểu Bạch kinh ngạc giương mắt.

"Đương nhiên, vị công tử kia tôi cũng gặp rồi, là người cực kì dịu dàng chu đáo, tiếng gió cũng tốt, em bây giờ không cần lo lắng gì nữa rồi." Park Se Joo đung cái trán Tiểu Bạch, ôm lấy cô vô cùng thân mật.

"Đúng rồi, còn Kim Shin và Na Mi Rae? Còn tin tức? Thành công sao?" Tiểu Bạch hỏi.

"Tin tức có tiếng vọng rất lớn, em và Kim Shin, hiện tại đều là danh nhân rồi. Anh ta và Na Mi Rae đều không bị thương nặng, kiểm tra xong liền xuất viện rồi, có điều họ cũng là trong họa có phúc, chính thức qua lại rồi."

"Vậy sao?"

Không nghĩ tới đi dạo một vòng, Kim Shin với Na Mi Rae vẫn cùng đi tới. Nhưng mà bọn họ phải cảm ơn mình mới phải, nếu như không phải cô nặc danh gọi điện thoại cho đài truyền hình, bọn họ cũng không có cùng chung họa nạn rồi cùng một chỗ. Mà bản thân, Tiểu Bạch trong lòng Park Se Joo lẳng lặng nở nụ cười, cùng lúc giải quyết cả Park Se Joo và Lee Mi Ran, cũng không... phụ lòng cô bị thương.

"Em vừa mới tỉnh lại, nghỉ ngơi thêm lát nữa, muốn giận tôi cũng phải có sức mới được." Park Se Joo thấy Tiểu Bạch không nói lời nào, đỡ bờ vai của cô, vẻ mặt thấp thòm.

"Anh cũng mệt chết đi, còn bị thương nữa không phải sao." Tiểu Bạch cầm cánh tay Park Se Joo, lúc này mới nhớ tới anh bị dao đâm bị thương.

"Chỉ là về qua một chút, vết thương không sâu, yên tâm đi." Park Se Joo lắc đầu cười nói.

"Không được, anh cũng phải nghỉ ngơi... Nằm với em một lúc đi." Tiểu Bạch nhường ra một nửa giường, vỗ vỗ nói.

Park Se Joo thấy thế, khuôn mặt tự nhiên nổi lên chút đỏ ửng, xấu hổ hiếm khi thấy được, "Không tốt lắm đâu."

"Chỉ là nghỉ ngơi thôi, anh nghĩ gì thế." Tiểu Bạch nhéo khuôn mặt đỏ ửng của Park Se Joo, "Không cho phép hiểu sai."

"Được rồi." Park Se Joo gạt đầu, cởi áo khoác, chui vào trong chăn Tiểu Bạch. Giường không lớn lắm, Park Se Joo nửa ôm Tiểu Bạch, hô hấp hai người phả lên mặt đối phương, nhiệt độ cơ thể càng ngày càng cao.

"Không được nhìn em nữa, mau ngủ." Tiểu Bạch nằm một hồi, cảm giác được tầm mắt nóng rực trên mặt mình, nhin không được mở mắt ra, tròng Park Se Joo đang nhìn mình chằm chằm, cố ý hung dữ nói.

"Tốt..." Park Se Joo nở nụ cười trầm thấp từ tính, cúi sát hôn cái trán Tiểu Bạch, "Ngủ đi...Thân ái."

Lời editor:

"Tiểu Bạch và Tiểu Hắc là hai con quỷ không thể đầu thai, chỉ có thể kéo dài sinh mệnh bằng tuổi thọ lấy được nhờ hoàn thành nguyện vọng của người khác. Ví dụ như Ji Ah ở Miss Ripley đã đánh đổi 10 năm tuổi thọ của mình nhờ Tiểu Bạch và Tiểu Hắc giúp đỡ. Sau khi nguyện vọng hoàn thành, Tiểu Bạch và Tiểu Hắc dời đi, trả lại cuộc sống cho nguyên chủ. Không biết Ji Ah có nhớ Tiểu Bạch và Tiểu Hắc không nhưng về sau là Ji Ah tự sống cuộc đời của mình, và chết sớm 10 năm."

Ngoại truyện 2: Future's Choice

Park Se Joo tỉnh lại trong căn phòng rộng lớn, vừa nghiêng đầu, đã nhìn thấy khuôn mặt say giấc nồng của người bên cạnh, anh mỉm cười, liếc nhìn đồng hồ báo thức, phát hiện thời gian không còn sớm, đứng dậy cẩn thận hôn cái trán người bên cạnh, sau đó rón rén vén chăn đứng dậy, chuẩn bị rửa mặt đi làm.

Vệ sinh cá nhân xong từ phòng tắm đi ra, Park Se Joo phát hiện chỉ còn cái chăn nằm lè loi trên giường, vợ đã đi mất, trên ghế treo bộ tây trang hôm nay mặc, còn có ca-vat phù hợp, anh cười hiểu ý, mặc quần áo đi ra khỏi phòng.

Trong phòng bếp truyền đến mùi thơm của đồ ăn, bóng dáng Han Chae Ah bận rộn trong đó lại ấm áp kì cục.

Park Se Joo ôm lấy Han Chae Ah từ phía sau, "Vợ vất vả, anh muốn em ngủ thêm một lát nhưng lại đánh thức em rồi."

"Không đâu." Han Chae Ah tự nhiên quay đầu lại, cười nói, "Làm sao có thể để anh bị đói chứ."

"Ngày hôm qua phỏng vấn chắc em mệt chết đi..." Park Se Joo vẫn dính sát vào Han Chae Ah, "Lúc về còn phải theo bà nội đi gặp khách, nếu như không thích, để anh giúp em nói với bà."

Han Chae Ah nghe Park Se Joo có ý sẵn sóc bản thân, trong ngực ấm áp, nhưng cô biết, trước đây cô kiên trì công tác sau khi kết hôn, khiến bà nội rất không vui. Hiện tại, tuy rằng đã bỏ công việc tác gia ở đài truyền hình, chuyên tâm viết sách, trở thành nhà văn sách bán chạy, bà nội cũng vẫn không muốn, cho nên dù có mệt mỏi thế nào đi nữa, cô cũng phải cố gắng theo bà nội tham gia các hoạt động xã giao bình thường. Hơn nữa, cô chẳng có quyền cũng chẳng có thể, nếu vòng tròn thượng lưu cũng không chịu tiếp cận, sau này sẽ rất khó hòa nhập, như vậy cũng không tốt đối với Park Se Joo.

"Em không phiền đâu, bà nội cũng vì tốt cho em mà. Bởi vì em, anh không có thông gia có thể trợ lực, em cũng muốn làm thêm chút gì cho anh." Han Chae Ah cười ôn nhu, không có miễn cưỡng nửa phần.

Park Se Joo trầm mặc một chút, nhìn vợ xin lỗi, "Anh biết em cũng vì anh."

Kỳ thực cũng là vì mình, Han Chae Ah nhìn Park Se Joo, cô muốn đứng vững gót chân, không thể chỉ dựa vào tình yêu của Park Se Joo, dù sao họ vẫn còn cả chặng đường dài, "Không nói mấy cái này nữa, mau ăn sáng đi, sáng sớm nay anh còn có buổi họp mà."

"Đúng vậy, phải nhanh lên một chút." Park Se Joo phối hợp nói sang chuyện khác, giúp Han Chae Ah bùng lên bữa sáng đã chuẩn bị tốt, "Cùng ăn thôi."

Cơm nước xong, Han Chae Ah tiễn Park Se Joo ra ngoài, đóng cửa lại, Han Chae Ah đứng không nhúc nhích một lát, bất chợt nhìn phòng khách như có điều suy nghĩ, "Gần đây... Thường xuất hiện mùi hương này..."

Sửa sang xong chính mình, Han Chae Ah trước tiên đến biệt thự gần đó thăm bà nội. Người đã già, ngủ cũng ít, lúc cô đến thì đã thấy bà nội đang từ trên lầu xuống, Han Chae Ah tăng nhanh bước chân đến đỡ bà, cùng bà chậm rãi xuống lầu.

"Sao hôm nay tới sớm vậy?" Bà nội tự nhiên vỗ vỗ mu bàn tay của Han Chae Ah, nói.

"Cháu nghe cô nói gần đây bà không thấy ngon miệng, cháu nấu chút cháo sườn mang đến cho bà." Han Chae Ah sẵn sóc mỉm cười.

"Thời gian nấu cháo sườn không ngắn, cháu vất vả." Bà nội ngồi xuống trên ghế, ném thử một miếng cháo, gạt đầu, "Không sai, không chế độ lửa rất

tốt."

"Bà thích là tốt rồi." Han Chae Ah thấy bà nội thỏa mãn, cũng thoáng buông lỏng. Đối với bà nội Park Se Joo, nói cô cố ý nịnh nọt cũng được, lấy lòng cũng tốt, trong lòng cô rất rõ ràng, không thể đắc tội vị trưởng bối này, cô thực tình thực lòng với bà nội cũng không phải sai.

Bà nội hài lòng ăn xong bữa sáng, khi đi dạo cùng Han Chae Ah, giống như vô ý nói, "Gần đây Se Joo bề bộn nhiều việc nhỉ?"

"Vâng, gần đây đi sớm về trễ."

"Có ăn cơm đúng giờ không?"

"Có ạ, bà yên tâm, cháu theo dõi rất cẩn thận." Han Chae Ah nói.

"Vậy là tốt rồi..." Bà nội trầm ngâm một chút, "Gần đây chúng ta hợp tác với tập đoàn Noh Jin Hae, đại biểu phụ trách bên kia là con gái thứ ba nhà bọn họ, mới du học về. Nếu cháu và Se Joo có thời gian thì ăn bữa cơm với cô ấy đi."

Vô duyên vô cớ bảo mình cùng Park Se Joo mời đối phương ăn? Han Chae Ah sửng sốt, nhưng rất nhanh hiểu được điều gì, gật đầu nói, "Cháu sẽ, bà yên tâm đi."

"Ừ..." Bà nội thấy Han Chae Ah cũng không tính ngược, trong mắt hiện lên vẻ hài lòng, tiếp tục nói, "Cháu và Se Joo cố sống cho tốt, YBS trong tay Se Joo vừa khởi sắc, bà cũng rất yên tâm, không hy vọng xảy ra chuyện gì phức tạp."

Bà nội chắc là nghe được tiếng gió gì, cho nên mới gián tiếp nhắc nhở bản thân đây, Han Chae Ah nghĩ, cũng có thể, đã biết rõ mùi hương kia.

Buổi trưa, Han Chae Ah một phen ăn mặc tỉ mỉ, tươi cười rạng rỡ đi đến YBS. Đi vào cao ốc, không ít người nhận ra Han Chae Ah, biết cô là phu nhân chủ tịch, đều cung kính chào hỏi, Han Chae Ah cũng lễ phép đáp lại nụ cười. Lướt qua phòng làm việc quen thuộc, Han Chae Ah nhớ tới mình từ khi bắt đầu là một nhân viên vệ sinh nhất gan mềm yếu, rồi tới tác gia tổ Achim lại tới phu nhân chủ tịch, đoạn kí ức trải qua phảng phất như bản thân trong bộ phim điện ảnh hiện lên trong đầu cô, giống như không chân thật. Nhưng cũng là lần kia, cô bắt đầu cải biến bản thân... Nụ cười của Han Chae Ah sâu hơn một chút, phảng phất như trở lại chiến trường, cô vào thang máy chuyên dụng của chủ tịch, thẳng lên tầng cao nhất.

Thư ký chủ tịch thấy Han Chae Ah từ trong thang máy đi ra, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó rất nhanh có chút bối rối, nặn ra nụ cười nói, "Phu nhân, sau ngài lại tới đây?"

Han Chae Ah tựa như không chú ý nỗi bất an của cô ấy, giọng nói mềm nhẹ, "Đi ngang qua nên tiện lên xem, chủ tịch có đây không?"

"Có, có." Thư ký đứng lên, định gọi vào điện thoại phòng chủ tịch, Han Chae Ah thoáng cái đề điện thoại xuống, "Không cần nói cho anh ấy, tôi đi vào luôn là được, bên trong có người nào đặc biệt sao?"

Thư ký nghe Han Chae Ah không cho thông báo, giọng nói khô khan, "Có một vị, là người phụ trách bên kia."

"Ồ..." Han Chae Ah gật đầu, ngữ điệu kéo dài, "Cô ấy thường đến đây sao?"

"Nửa tháng nay đều đến..." Thư ký cúi đầu nói.

Han Chae Ah thấy dáng vẻ chột dạ của thư ký, mỉm cười, cô ấy thoát nhìn còn khấn trương hơn mình đây, xem ra vị tiểu thư bên kia làm ra không ít chuyện khiến người ta hiểu lầm, nếu không, thư ký Park Se Joo làm sao sẽ bối rối như vậy.

"Tôi có thể vào sao?" Han Chae Ah nháy mắt mấy cái hỏi.

"Đương nhiên có thể, mời ngài." Thư ký gật đầu.

"Cảm ơn." Han Chae Ah đảo bước, đi tới cửa phòng làm việc của chủ tịch, gõ nhẹ vài cái lên cửa, nghe bên trong vang lên tiếng trả lời, lúc này mới đẩy cửa vào.

Trên ghế salon trong phòng làm việc, Park Se Joo và một cô gái tóc quăn ngồi song song, cùng nhìn chăm chú vào một tập văn kiện, bọn họ ngồi rất gần, lúc nói chuyện chỉ gần quay mặt một cái là có thể chạm phải, cô gái kia không biết vô ý hay cố tình, thân thể dựa hơn nửa vào người Park Se Joo, thảo luận một hồi, bọn họ phát hiện phía sau vẫn chưa lên tiếng, lúc này mới quay đầu lại.

"Chae Ah..." Park Se Joo không nghĩ tới là cô, đứng lên bước về phía cô, vẻ tươi cười thoải mái, "Sao em lại tới đây?"

Han Chae Ah không dấu vết đánh giá cô gái kia, cười đến tự nhiên, "Buổi sáng cùng bà nội đi dạo, bà nói gần đây anh bận rộn nhiều việc, lo lắng thân thể của anh, em vừa lúc có việc đi qua, muốn xem anh đã ăn cơm chưa."

Park Se Joo nghe vậy, nhìn đồng hồ đeo tay một chút, "Đã trễ thế này rồi." Anh quay đầu nhìn phía cô gái sau lưng, "Thực sự xin lỗi, mãi nói chuyện công tác quên thời gian, làm lỡ cơm trưa của Park tiểu thư."

"Không, Se Joo tập trung công tác như vậy, tôi cũng rất thích ý." Park tiểu thư cười quyến rũ, hai con mắt như làn thu thủy dịu dàng.

Park Se Joo thấy ánh mắt nóng bỏng của cô ta, quay đầu lúng túng nhìn Han Chae Ah, "Chúng ta đi ăn trưa đi, công tác của anh cũng xong rồi."

"Tốt." Han Chae Ah gật đầu, hướng về phía Park tiểu thư đang tràn đầy địch ý với mình nói, "Hay là Park tiểu thư đi cùng đi, giờ này, cũng không thể khiến nữ sĩ ăn cơm một mình."

"Cái này... Cũng được." Park Se Joo do dự một chút, dường như lo lắng cái gì, thấy vẻ mặt chờ mong của Han Chae Ah, vẫn là gật đầu.

Nhóm người cùng đi ăn cơm Tây, sau khi ngồi xuống, Park tiểu thư bắt đầu trò chuyện với Park Se Joo chuyện du học ở nước ngoài, trò chuyện hết cuộc sống du học sinh lại bắt đầu trò chuyện họa sĩ yêu thích, âm nhạc yêu thích, sau đó lại bắt đầu quay qua chậm rãi nói tới rượu vang trên bàn. Tuy rằng Park Se Joo không muốn phản ứng, nhưng không chịu nổi đề tài Park tiểu thư vẫn tiếp tục nói, không tiếp thì quá không lễ phép. Toàn bộ thời gian Han Chae Ah cũng không chen lời, cũng không có ý nói chuyện, cô chỉ yên lặng ăn đồ ăn trước mặt mình, không có nửa điểm không tự nhiên.

Park tiểu thư rốt cuộc nói đến mình cũng miệng khô lưỡi khô, cô ta uống một hớp, nói, "Tôi đi toilet."

Han Chae Ah ngẩng đầu, mỉm cười, "Ừm."

Park tiểu thư thấy dáng vẻ khó chơi của Han Chae Ah, cắn răng một cái xoay mặt đi. Park Se Joo thấy cô ta đi xa, đánh giá sắc mặt vợ, "Chae Ah, thật ra cô ấy..."

"Cô ấy thích anh?" Han Chae Ah nhai kỹ nuốt chậm một miếng bít tết nhỏ, quay đầu lại lạnh nhạt nói.

Park Se Joo lộ ra nụ cười khổ, "Anh với cô ấy chỉ là quan hệ công tác."

"Cô ấy thường đi tìm anh? Em vừa định vào phòng làm việc của anh, nhìn mặt khăn trương của thư ký anh, còn tưởng rằng anh có người khác sau lưng em đây." Han Chae Ah nửa đùa nửa nghiêm túc nói.

"Làm sao có thể." Ngực Park Se Joo âm thầm kêu khổ, "Lần hợp tác này rất quan trọng, Park tiểu thư chăm chỉ tới, anh cũng không tiện nói gì nhiều. Cô ấy chủ động với anh, nhưng mà anh tuyệt đối kiên định, trong lòng anh chỉ có em mà, anh chỉ sợ em đa tâm, nghĩ cái này cái nọ, dù sao anh với cô ấy cũng sắp không gặp nữa, nên mới gạt em."

Han Chae Ah nhìn Park Se Joo ảo não giải thích hết, thả xuống bộ dao nĩa, "Em biết."

"Em biết?" Park Se Joo có chút ngoài ý muốn.

"Nửa tháng nay, lúc nào anh về nhà, người cũng đậm mùi nước hoa phụ nữ." Han Chae Ah đứng lúc lộ ra vẻ buồn rầu, "Em có chút bận tâm, chỉ là không hỏi anh."

Park Se Joo thấy vẻ mặt bị tổn thương của Han Chae Ah, cầm tay cô, nắm chặt, "Xin lỗi, anh chưa từng phát hiện."

"Không cần xin lỗi, em biết anh mà." Han Chae Ah hào phóng lắc đầu, "Ngày hôm nay nếu bà nội không nhắc tới, em cũng không qua đâu."

Park Se Joo thấy Han Chae Ah rộng rãi như vậy, trong lòng trái lại không chắc chắn, nghĩ tới nửa tháng nay vợ dầy vò, anh tự trách càng sâu vài phần. Anh không phải ngu ngốc, Park tiểu thư lợi dụng cơ hội dựa vào gần anh, tuy rằng anh mất hứng, nhưng nghĩ tới hai bên có thể hợp tác thuận lợi liền nhin xuống, không nghĩ tới, lại làm ra hiểu nhầm lớn như vậy.

"Em no rồi, đi toilet một chút." Han Chae Ah đứng lên nói.

"Được rồi." Park Se Jo gật đầu.

Han Chae Ah không nhanh không chậm đi vào buồng vệ sinh, Park tiểu thư đang ở đó bỏ trang, cô làm bộ rửa tay, đi tới vòi nước, không nói gì.

Cuối cùng vẫn là Park tiểu thư thiếu kiên nhẫn, nói, "Cô đừng tưởng rằng gã được cho Park Se Joo là thoát khỏi kiếp bình dân dễ tiện, tôi mới thích hợp anh ấy."

"Bình dân dễ tiện?" Giọng nói Han Chae Ah nhàn nhạt, dáng dấp không có nửa phần tức giận, quay đầu nhìn Park tiểu thư, "Tôi cho rằng, trong số những cô con gái, con ngoài giá thú, cũng là cao quý như vậy, đúng không... Tam tiểu thư."

"Cô..." Park tiểu thư không nghĩ tới Han Chae Ah cư nhiên biết chuyện này, mặt cứng đờ, nâng cằm lên, "Vậy thì sao, tôi có cớ phản tập đoàn Noh Jin Hae, có chức vị, còn hơn cô, không biết mạnh hơn bao lần đây."

Han Chae Ah nghe vậy, "Ha" một tiếng bật cười, tiện tay rút ra một tờ giấy, lau khô tay chậm rãi, lại đi ra ngoài. Đi tới cạnh cửa, cô quay đầu lại cười rộ lên khinh miệt, "Tiệc trà xã giao ngày hôm qua, phu nhân tập đoàn Noh Jin Hae còn đang nói, nhà bọn họ có một đứa bé, muốn đám hỏi ở Nhật Bản, nghe nói nhà thông gia bên kia, cũng là vùng nước sâu có tiếng, lòng tôi tưởng, phu nhân tập đoàn Noh Jin Hae yêu thương con như vậy, chắc sẽ không để cho con gái ruột của mình đi chỗ hang hùm miệng sói đó đâu, cho nên... Tất cả những gì Park tam tiểu thư làm bây giờ, tôi có thể hiểu được, aizz... Tự vệ gây dục... Thật là không dễ chịu đi."

"Cô nói cái gì?" Park tiểu thư không nghĩ tới Han Chae Ah biết rõ ràng tính toán trong lòng cô ta, mặt lúc trắng lúc xanh, thấy Han Chae Ah xoay người bước đi, bước nhanh vọt tới trước mặt ngăn cản cô, giờ tay lên chính là một cái tát... Đáng tiếc... Còn không đánh tới Han Chae Ah, tay cô ta đã bị

người ta bắt được.

"Anh Se Joo." Park tiểu thư thấy Park Se Joo trầm mặt nhìn mình, trong nháy mắt phản ứng kịp mình bị gài bẫy, cô ta căm giận trừng Han Chae Ah rõ ràng cố làm mình tức giận.

"Se Joo, không nên như vậy." Han Chae Ah lên tiếng đúng lúc, "Mau buông Park tiểu thư đi."

Park Se Joo rút cuộc cũng không thể thực sự ra tay đánh phụ nữ, anh buông tay Park tiểu thư, lại cầm tay Han Chae Ah nói, "Chúng ta đi thôi."

"Nhưng Park tiểu thư..." Han Chae Ah liếc nhìn bên cạnh chần chờ. "Anh Se Joo, anh đã quên chúng ta đang hợp tác sao. Vừa nãy chỉ là hiểu lầm." Park tiểu thư nỗ lực vẫn hỏi.

"Anh bảo người ta đưa cô ấy về, anh muốn ăn cơm em nấu." Park Se Joo lười lại để ý Park tiểu thư, kéo tay Han Chae Ah ra ngoài.

"Thế nhưng..." Han Chae Ah khéo léo theo Park Se Joo, trong miệng còn lo lắng lên tiếng.

"Đừng nhưng nhị gì cả, dù sao công việc cũng bàn gần xong rồi, sau đó anh sẽ nhượng cho người khác đàm, anh là chủ tịch, rất bận rộn." Park Se Joo bước chân kiên định lôi kéo Han Chae Ah. Han Chae Ah thấy dáng dấp Park Se Joo không cho nghi ngờ, bắt đầu dĩ nộ nụ cười, trên đường cô quay đầu lại một chút, thấy Park tiểu thư ghen hòng đứng tại chỗ.

Cô mỉm cười thắng lợi với đối phương, lúc này mới quay đầu lại, nghênh ngang theo Park Se Joo mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngà Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: The Heirs 1

Chiếc xe Bentley xa hoa vững vàng đi trên đường một khu biệt thự tư gia, hai bên lối đi trồng những cây ngô đồng Pháp cao lớn, ven đường cực kì yên lặng, tất cả là những căn biệt thự tách biệt. Xe quẹo ở một khúc cua, dừng lại trước cánh cổng trạm khắc hoa văn tinh xảo. Bảo vệ giữ cửa thấy biển số xe, lập tức một mực cung kính cho đi, xe lái qua sân trước, dừng lại trước cửa biệt thự.

Quản gia ở cửa chờ đã lâu, thấy xe dừng lại, nhanh chóng tiến lên khom người mở cửa.

Tiểu Bạch mặc bộ đồ thể thao bần xỉn xuống xe, thấy tình huống vậy cũng không khẩn trương, lễ phép gật đầu với quản gia.

"Mời tiểu thư theo tôi." Quản gia cực kì chuyên nghiệp, cung kính khom người, mang Tiểu Bạch tiến vào trong.

Đổi giày ở cửa, vừa mới đi tới phòng khách, Tiểu Bạch đã thấy một ông lão ngồi trên ghế sofa. Đối phương mặc quần áo mộc mạc, vẻ mặt nhàn nhạt lại không giận mà uy, khí thế mười phần của bậc bề trên. Cô thu liễm vẻ mặt, kính cẩn đi tới trước mặt đối phương, "Ngài khỏe."

"Yoon Ah đến rồi à." Đối phương nâng mắt thấy cô, dáng tươi cười cũng coi như thân thiết, "Thực sự đã lâu không thấy."

"Đúng là rất lâu không thấy." Tiểu Bạch có trí nhớ của Seo Yoon Ah, ấn tượng của người trước mắt rất sâu sắc -- Chủ tịch tập đoàn Empire.

"Ngồi đi, đừng khẩn trương, chúng ta cứ như khi cháu còn bé là tốt rồi." Ông lão chỉ ghế sofa sau lưng Tiểu Bạch, giọng nói hòa ái.

Tiểu Bạch nghe lời ngồi xuống, lại không hề dám thả lỏng, cô nhận được nhiệm vụ từ Seo Yoon Ah, vừa mới tiến vào thân thể cô ấy, liền xuất hiện mấy người áo đen mang cô tới đây, cô căn bản vẫn chưa hiểu sao.

"Ta nghe nói chuyện bệnh tình của mẹ cháu, có vẻ thân thể bà ấy gần đây không được tốt lắm..." Ông lão không đi vòng vèo, trực tiếp hỏi.

"Đúng vậy, sắp tới cần phẫu thuật." Tiểu Bạch gật đầu, nhẹ nhàng trả lời.

Đây cũng là nhiệm vụ của Tiểu Bạch, Seo Yoon Ah lấy thọ mệnh trao đổi, hy vọng Tiểu Bạch có thể nghĩ biện pháp kiếm tiền phẫu thuật cho mẹ cô ấy, thẳng đến khi mẹ cô ấy khỏe.

"Từ sau khi cha cháu ra nước ngoài, mấy năm nay chúng ta cũng chưa gặp mặt, chuyện cháu và mẹ ta cũng biết một chút." Ông lão thả xuống quai trọng, đưa tay rót cho mình một ly trà, nhấp miệng, tiếp tục, "Lần này tìm cháu, là muốn cùng cháu làm cái giao dịch."

"Giao dịch?" Tiểu Bạch neho mắt lặp lại, "Cháu không nghĩ cháu bây giờ có lợi thế gì để giao dịch với ngài."

"Không nên xem thường bản thân mình." Ông lão mỉm cười, ánh mắt bình tĩnh đánh giá Tiểu Bạch, "Trước đây cháu là thiên kim tiểu thư số một giới thượng lưu, mấy năm trôi qua, ta xem cũng không ai có thể vượt qua cháu trước kia đâu."

"Nhưng là hôm nay, cháu cũng không phải thiên kim tiểu thư gì cả, hơn nữa nghèo rớt mồng tơi." Tiểu Bạch đề cập sự thật.

Ông lão thấy dáng dấp thủy chung không gọn sóng sợ hãi của Tiểu Bạch, trong tư tưởng không chỉ không có không vui, trái lại càng thêm có lòng tin với chuyện sắp tới, ngón tay ông chỉ bốn phía, "Thích cái nhà này không?"

Tiểu Bạch nghe vậy, quay đầu quan sát một vòng, gật đầu, "Lắp đặt thiết bị rất có phẩm vị, sân trước rất đẹp, nhà cũng rộng rãi."

"Từ hôm nay nó sẽ là của cháu." Ông lão dựa lưng vào sofa, tùy ý nói.

"Cháu còn chưa đáp ứng ngài mà." Tiểu Bạch không rõ đối phương muốn làm gì.

"Cháu sẽ." Ông lão mỉm cười tự tin, "Chỉ cần cháu gật đầu, tiền thuốc men cho mẹ cháu ta sẽ trả, lập tức được đưa đến bệnh viện tốt nhất ở Mỹ trị liệu cho đến khi khỏe lại, nhà này cũng tặng cho cháu, sau đó cháu có thể cùng mẹ ở đây, mà bây giờ... Cháu chỉ cần giúp ta một chuyện nhỏ."

Tiểu Bạch nhìn ông lão trước mắt, rõ ràng điều kiện của ông không thể nghi ngờ rất có lợi với mình, chính mình không cần phải cự tuyệt, lại cũng không có quyền lợi cự tuyệt.

"Như vậy, việc nhỏ ngài nói là gì chứ..." Đôi mắt Tiểu Bạch rũ xuống, lạnh lùng hỏi.

Thấy Tiểu Bạch đồng ý, ông lão gật đầu, cười thỏa mãn nói, "Thật là một cô gái thông minh..."

"Gần nhất A Tan trở về nước, cháu có biết không?"

"Ngài rất rõ ràng, cháu và những người trước đây đã cắt đứt liên lạc." Tiểu Bạch lắc đầu.

"Từ nhỏ A Tan với cháu là bạn tốt, nó gần đây thích một cô gái người bình thường, ta không nghĩ cô gái kia hợp với nó, mà nó còn đã có hôn ước."

"Ngài tốn công sức tìm cháu, cũng chỉ vì A Tan thích một cô gái bình thường?" Tiểu Bạch có chút kinh ngạc.

"Không chỉ như vậy, theo ta được biết Choi Young Do cũng có hứng thú với cô ấy. Ta nhớ kỹ, năm đó lúc cháu rời đi không lời từ biệt, hai người cũng chưa chia tay đi... Mấy năm nay, quan hệ A Tan với Choi Young Do rất không xong, hai tập đoàn còn phải tiếp tục hợp tác. Đối tượng hôn ước với A Tan cũng là cô đồng tập đoàn Empire, hết thấy đều không được xảy ra bất cứ vấn đề gì. Ta nghĩ thật lâu, cần một người như vậy, có thể xử lý tất cả thật hoàn mỹ." Ông lão nhìn chăm chăm Tiểu Bạch, mơ hồ đang nhắc nhở cái gì.

"Cháu hiểu ý của ngài." Tiểu Bạch trầm mặc một hồi, sau đó ngẩng đầu cười, ấn dấu sự phập phồng trong lòng rất khá, "A Tan sẽ nhận ra người mình thích chân chính là ai, còn Choi Young Do, cháu sẽ giúp bọn họ hòa thuận, hai nhà cùng kéo dài hợp tác hữu nghị."

"Rất tốt." Ông lão hài lòng đứng dậy, bảo tiêu bên cạnh đỡ lấy ông. Lúc ông lão đi ra ngoài, quay đầu lại nói, "Được rồi, ta đã sắp xếp bằng chứng khoảng thời gian cháu ở nước ngoài. Lúc cháu rời đi, tất cả mọi người cho rằng Seo thị ra nước ngoài phát triển. Cháu phải nhớ kỹ, cháu mấy năm nay dưỡng bệnh ở nước ngoài, nên mới không thể liên hệ với mọi người. Tuần sau, cháu phải đi học ở trung học Empire."

.....

Đèn đường sáng lên, Tiểu Bạch ngồi trên chiếc xe sang trọng đã trên danh nghĩa của mình, lướt qua những con phố. Cô vừa từ bệnh viện đi ra, mẹ Seo Yoon Ah hiện nay đã lâm vào hôn mê, ngày mai sẽ lên máy bay được an bài tốt sang Mỹ chữa bệnh, cô theo khai báo ít chuyện, lúc này mới rời đi.

Đi ngang qua một tòa cao ốc hiện đại cao chót vót, Tiểu Bạch thấy hàng chữ Tập đoàn Empire đỏ chót lóe lên, "Tập đoàn Empire...". Cô nhìn ra ngoài cửa sổ lầm bầm, suy nghĩ thoáng cái bay xa.

Seo Yoon Ah, đã từng là con gái một tập đoàn Seo thị, có cả trí tuệ và vẻ ngoài xinh đẹp, tính cách ôn nhu, hiền lành, là danh môn khuê tú được tán thưởng nhất trong vòng thượng lưu.

Nhưng mấy năm trước sau con lốc tài chính, khiến Seo Yoon Ah nguyên bản hạnh phúc gặp phải đả kích nặng nề, tập đoàn gia tộc phá sản, cha nhảy lầu, từ đó cô ấy tự mình gánh vác gia đình, từ thiên kim tiểu thư vai không thể vác tay không thể khiêng biến thành em gái làm công đầu đường cuối ngõ. Nhưng cuộc sống tàn khốc vẫn không buông tha cô ấy, mẹ đột nhiên bệnh nặng không dậy nổi, tiền thuốc men tăng cao, khiến Seo Yoon Ah tuyệt vọng triệt để.

Tiểu Bạch nhìn chăm chăm ảnh phản chiếu khuôn mặt Seo Yoon Ah gầy yếu tái nhợt trên cửa sổ, cảm xúc lạnh lẽo khiến người ta không khỏi đau lòng. Trong trí nhớ Seo Yoon Ah, mặc dù rất tuyệt vọng với cuộc sống, nhưng cho tới bây giờ vẫn không buông tha mình và mẹ. Sau khi cô ấy mất đi quần áo xinh đẹp, đồ trang sức đắt tiền, cấp tốc làm quen với thân phận chuyển biến, mỗi ngày cực khổ làm công kiếm tiền.

Nhưng thực ra, trong lòng cô ấy vẫn cất giấu một bí mật, mà bí mật này, thành lợi thế của cô hôm nay.

Đến biệt thự, Tiểu Bạch gặp được quần gia ban sáng, "Tiểu thư, từ hôm nay trở đi, tôi sẽ chiếu cố cuộc sống áo cơm hằng ngày của cô."

"Vậy phiền ngài." Mặc kệ cố chủ chân chính của đối phương là ai, chỉ cần không trở ngại bản thân, Tiểu Bạch cũng không thêm đề ý.

Ăn cơm tối xong về phòng, Tiểu Bạch ngồi một mình trên giường chờ ra.

"Cô làm sao vậy? Từ bệnh viện về liền luôn có vẻ mặt này." Tiểu Hắc xuất hiện trong phòng.

"Tôi có chút lo lắng cho mẹ Seo Yoon Ah, đây cũng không phải bệnh nhẹ gì." Tiểu Bạch nâng mắt.

"Tôi còn tưởng cô lo lắng nhiệm vụ đấy." Tiểu Hắc ngồi xuống dựa vào cô.

"Đều lo lắng mà." Tiểu Bạch dựa hướng đầu giường trả lời, "Nhưng cũng may những người Seo Yoon Ah có quan hệ rất được, tôi ngấm một chút, có thể lợi dụng không ít."

"Được rồi, ngày hôm nay chủ tịch kia có ý gì vậy, ra sức tìm cô ấy, chỉ là vì phá hư nhân duyên của cháu trai Kim Tan?" Tiểu Hắc kỳ quái hỏi.

"Đám hỏi các xí nghiệp lớn đặt lợi ích lên trên hết, đặc biệt là xí nghiệp số một như tập đoàn Empire. Bất luận là chuyện nhỏ gì, đều có thể tạo thành con bão lớn. Thoạt nhìn là chuyện yêu đương của Kim Tan, nhưng thật ra là chuyện lớn của toàn bộ xí nghiệp. Hơn nữa việc cậu ta là con riêng, hiện tại vẫn là một bí mật." Tiểu Bạch giải thích.

"Seo Yoon Ah có chỗ nào đặc biệt sao? Dù sao thấy thế nào, mấy chuyện xí nghiệp lớn này chẳng liên quan gì đến cô ấy." Tiểu Hắc khó hiểu.

"Cho nên chủ tịch tập đoàn Empire mới thật là người thông minh, nhất kích phát trúng, cực kì lợi hại." Tiểu Bạch vỗ về chần nhún nhún trên giường, cảm xúc mềm mại trong tay biểu thị đêm nay sẽ có một hồi mộng đẹp.

Seo Yoon Ah cùng Choi Young Do, Kim Tan là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, tình cảm ba người tốt vô cùng. Năm đó gia đình Seo Yoon Ah gặp bất hạnh cũng chống đỡ rất nhiều nhờ tình cảm áp áp của bọn họ. Tuy rằng cô ấy hẹn hò cùng Choi Young Do, nhưng kỳ thực Kim Tan đối với Seo Yoon Ah, cũng có tình cảm ẩn giấu rất sâu.

Chủ tịch tập đoàn Empire tìm được Seo Yoon Ah đứng ra, bất luận ai cũng không nghĩ cô ấy xuất hiện có mục đích.

"Vậy cô tính theo ý ông ta đi trung học Jeguk sao?"

"Đương nhiên." Tiểu Bạch gật đầu, "Nhưng trước đó, chúng ta phải chuẩn bị một chút, đi xem Cha Eun Sang kia có cái gì hay."

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngã Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: The Heirs 2

Seo Yoon Ah một lần nữa trở về giới thượng lưu, chuyện thứ nhất phải làm chính là cải tạo.

Quần gia thừa dịp còn dư lại một tuần, thay cô chọn mua từ thường phục đến lễ phục yến hội, từ giày chơi bóng đơn giản đến giày cao gót cầu kì, từ trang sức nhỏ bé đến châu báu đắt giá, sau đó sắp xếp lịch tập thể hình, spa cho cô, cuối cùng, mỗi ngày kiên trì báo cáo cho cô hướng đi của Kim Tan và Choi Young Do, còn có chuyện xảy ra ở trường trung học Jeguk.

"Tiểu thư, xe của ngài chuẩn bị xong rồi." Tiểu Bạch đang ở thư phòng xem tư liệu mới đưa đến, quần gia ở cửa cung kính nói.

"Tốt, tôi đến đây." Tiểu Bạch khép lại đôi mắt mệt mỏi, đóng văn kiện, đi tới giá áo cầm áo khoác lúc này mới đi ra ngoài.

Trải qua một tuần nỗ lực, Seo Yoon Ah từ đầu đến chân đều rực rỡ hẳn lên, nhưng cơ thể do nhiều năm dinh dưỡng không đầy đủ, quá bỏ không tiêu nôi, bác sĩ dinh dưỡng không đề nghị cô thay đổi thực đơn trong thời gian ngắn, chỉ cho cô uống ít thuốc bổ. Cho nên tuy rằng chất lượng cuộc sống cùng ăn, mặc, ở của Seo Yoon Ah đều thay đổi, nhưng cân nặng vẫn quá nhẹ như cũ, sắc mặt cũng tái nhợt yếu đuối, cả người có cảm giác tinh xảo lơ lửng, đẹp đến tựa như không chân thật.

"Ngài phải ra ngoài bây giờ sao?" Quần gia nhìn sắc trời đang tối dần bên ngoài, lo lắng hỏi.

"Không có biện pháp, muốn đi thấy một người, chỉ có giờ này mới có thể gặp." Tiểu Bạch mặc áo khoác, vuốt lại mái tóc dài, cười yếu ớt nói.

"Mấy bữa nữa ngài sẽ đến trường, mấy tối nay nên trở về sớm chút." Quần gia uyển chuyển nhắc nhở.

"Tốt... Tôi biết rồi, ngài yên tâm đi." Trong khoảng thời gian này quần gia chiều cô cô cũng gọi là tận tâm tận lực, Tiểu Bạch gật đầu tỏ vẻ bản thân biết rõ.

... ..

"Này, Eun Sang, cái cô ngồi cạnh cửa sổ bên kia đẹp thật á."

Cha Eun Sang đang cầm điện thoại di động nhắn tin, nghe bạn cùng làm than sợ hãi, theo bản năng ngẩng đầu, chỉ liếc mắt, liền phát hiện ra cô gái được nhắc đến.

Mái tóc dài đen nhánh, bóng lưng ưu nhã mảnh khảnh, cô gái xinh đẹp khiến người khác phải tự ti. Cô ấy ngồi an tĩnh cạnh cửa sổ nhìn đường phố bên ngoài, thời gian phảng phất như dừng lại vì cô, "Cho cậu... Cô ấy muốn Moka, cậu đưa đi." Bạn đồng nghiệp nhét khay vào tay cô.

"Tại sao tớ phải đi." Cha Eun Sang nhíu mày một cái, vẻ mặt đau khổ nói.

"Tớ không đi đâu, đứng cạnh mỹ nữ áp lực quá lớn, cậu đi đi... Đi thôi..." Bạn đồng nghiệp cầm một cái khay khác, đi hướng ngược lại.

Cha Eun Sang cầm cà phê đang bắt đầu nguội, "Đỉnh..." Điện thoại di động bỗng có tin nhắn mới, cô buông khay, lấy điện thoại ra.

Đang làm gì? -- Kim Tan.

Làm thêm -- Cha Eun Sang.

Bây giờ anh đi tìm em -- Kim Tan.

Anh tới làm gì, em bận lắm -- Cha Eun Sang.

Anh sắp tới rồi. -- Kim Tan.

Đừng tới, em sắp tan làm rồi. -- Cha Eun Sang.

Anh lập tức tới, em dám đi cho anh xem -- Kim Tan.

Cha Eun Sang nhìn lời nói hung tợn Kim Tan gửi tới, không chỉ không tức giận, trái lại nhin không được cười lên. Con tức giận cả ngày hôm nay ở trường hầu như không còn, tất cả mọi người khinh thường cô thì thế nào, Kim Tan vẫn đứng ở phía cô đấy thôi.

"Chuyện gì cao hứng vậy?" Bên cạnh xuất hiện một giọng nữ dễ nghe, Cha Eun Sang ngẩng đầu một cái, phát hiện là cô gái ngồi ở cửa sổ vừa nãy, nhìn gần còn đẹp hơn, khí chất như lan.

"Không có gì. Cô có chuyện gì không?" Cha Eun Sang ý thức được bản thân cao hứng quá rõ ràng, hốt hoảng cắt điện thoại di động hỏi.

"Tôi phải đi, chỉ muốn hỏi cà phê của tôi đã được chưa." Tiểu Bạch ngoéo... môi một cái, liếc mắt động tác của cô ấy.

"A, được rồi, của cô đây, xin đi thông thả." Cha Eun Sang cầm lấy cà phê bên cạnh đưa Tiểu Bạch, nhe nấp nói.

"Cám ơn." Tiểu Bạch đưa tay nhận cà phê, gật đầu ưu nhã, xoay người chậm rãi ra tiệm cà phê.

Cha Eun Sang ngăn người nhìn bóng lưng Tiểu Bạch từ từ rời đi, cúi đầu thấy Tiểu Bạch đã ném tiền bo lên bàn tự lúc nào, trong lòng bất chợt sinh ra cảm giác xấu hổ, cầm lấy tiền liền xông ra ngoài, không nghĩ tới ra cửa lại đụng phải một người.

"Ai, Cha Eun Sang, em gấp gấp yêu thương nhưng nhớ như vậy sao?" Kim Tan trêu đùa Cha Eun Sang vừa đụng mạnh vào ngực mình.

Cha Eun Sang nghe tiếng ngẩng đầu trừng mắt nhìn Kim Tan, không nói lời nào đảo mắt tìm khắp nơi sau lưng cậu ta.

"Em tìm gì vậy?" Kim Tan dí sát đầu cô, tò mò hỏi.

"Một cô gái mặc áo khoác dạ trắng, dáng người cao, anh giúp em tìm xem..." Cha Eun Sang cắn môi nói, gắt gao siết tiền bo Tiểu Bạch cho trong tay.

"Ồ... Hóa ra em tìm người à..." Kim Tan cười một tiếng, ý vào ưu thế chiều cao, vừa nhìn đám người vừa lầm bầm lầu bầu, "Áo khoác dạ trắng... Dáng cao..." Đột nhiên, ánh mắt lung tung không mục đích của Kim Tan cố định ở một chỗ, giọng nói không tập trung cũng ách lại, cậu ta tròn to mắt không thể tin nổi, mạnh mẽ chạy nhanh về một hướng, "Seo Yoon Ah... Là cậu sao Seo Yoon Ah..."

Cha Eun Sang nhìn Kim Tan bỗng dưng chạy như điên ra ngoài, gương mặt kinh ngạc, nhìn theo hướng cậu ta, bóng áo khoác màu trắng chợt lóe lên.

Cha Eun Sang nhận ra cô gái mình vừa muốn tìm, trong lòng nhất thời tràn ngập bất an, "Cô ấy... Là ai?"

Tiểu Bạch ngồi trong xe vẫn nhìn cửa kính phía sau, cho đến khi Kim Tan dần không theo kịp tốc độ của xe, lúc này mới hài lòng quay đầu lại.

Không uống công cô xem tài liệu lâu như vậy, Kim Tan quả nhiên xuất hiện ở chỗ Cha Eun Sang làm thêm, mà cô bé lợ lợ Cha Eun Sang của chúng ta, tính cách thật đúng là không chịu nổi một chút kích thích, đặc biệt liên quan đến tiền tài cùng thân phận, càng khiến cô ấy tự ti. Điểm khác biệt duy nhất đại khái là người khác sẽ vì tự ti mà nhất gan còn cô ấy lại càng trở nên cố chấp.

"Không biết thấy Kim Tan đuổi một cô gái như vậy, Cha Eun Sang sẽ phản ứng như nào." Tiểu Bạch thoải mái dựa vào ghế ngồi, nhẹ nhàng nở nụ cười. Sự cố chấp cùng phản kháng của Cha Eun Sang hấp dẫn Kim Tan vẫn bị gia đình vây lùi bước, mà sự bảo vệ của Kim Tan lại cổ vũ lá gan Cha Eun Sang. Bước đầu cô phải làm, là tan rã mối quan hệ đó.

Thời gian xe lái sắp đến nhà, Tiểu Bạch đột nhiên chú ý một cái bóng màu đen phía sau xe xuất hiện trong gương. Đó là một xe máy màu đen, dùng tốc độ như tia chớp làm một cái quẹo độ khó cao vượt qua xe bọn họ, lại cấp tốc đi về phía trước.

"Theo sau." Tiểu Bạch lập tức ra lệnh, "Đừng để bị phát hiện."

Tuy rằng nỗ lực đuổi kịp, tốc độ xe ô tô cùng xe máy cũng rất nhanh kéo ra khoảng cách. Tiểu Bạch vẫn gắt gao nhìn chăm chăm bóng lưng phía trước, đôi phương không ngừng trùng hợp người trong trí nhớ Seo Yoon Ah, "Xin lỗi tiểu thư." Xe máy quẹo vào một cái hẻm rồi biến mất, xe ô tô không thể đi vào, tài xế khổ sở nói.

"Tích tích tích tích..." Tiểu Bạch còn chưa trả lời, phía sau xe đột nhiên xuất hiện ba chiếc xe máy tốc độ nhanh, một đường quẹo, cũng biến mất trong hẻm, rất rõ ràng là theo đuôi mà đến.

"Dừng xe gần đây đi..." Trong lòng Tiểu Bạch có dự cảm xấu, nói.

Xuống xe, Tiểu Bạch đi một mình vào ngõ nhỏ. Ngõ nhỏ rất dài, bên trong cũng không thiếu mấy thứ bỏ hoang gì đó. Còn không có đi vào bao lâu, Tiểu Bạch dần nghe được âm thanh đánh nhau, cô cẩn thận tới gần, dựa vào mấy thùng giấy cũ nát ẩn mình, nhìn thấy hoàn cảnh kịch liệt ba đầu một.

Ba người vây đánh cực kì dã man chàng trai về mặt tàn bạo. Tuy rằng chàng trai ở giữa thực lực cũng không yếu, nhưng đối sự tấn công mãnh liệt của ba người còn là rơi xuống hạ phong. Rất nhanh, chàng trai bị người phía sau đánh lên, thoáng cái bị áp chế hành động, sau đó hai người khác điên cuồng đánh tới, thẳng tới chàng trai cả người bị thương muốn ngất xỉu, bọn họ mới hài lòng rời đi.

Choi Young Do nằm trên nền đất lạnh như băng, mỗi lần thở dốc đều ảnh hưởng vết thương, tầm mắt hần đã dần không thấy rõ, tuy rằng cả người đều đau, lại không tiếng động cười lạnh.

Giữa hẻm nhỏ yên tĩnh, tiếng bước chân nhỏ vụn tiến gần Choi Young Do, mùi hương quen thuộc bao phủ hần. Hần có chút hoảng hốt nhớ lại một người, cảm giác một đôi tay ấm áp chạm đến mặt mình, Choi Young Do trước khi mất ý thức cuối cùng, không tiếng động giật giật môi, "Seo Yoon Ah....."

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngà Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: The Heirs 3

Trường cấp ba Empire, một buổi sáng bình thường mà vô vị.

Sáng sớm Kim Tan chờ trước cửa nhà Cha Eun Sang lại vô huyệt, vừa tới trường học, mặt liền như táo bón lỗi Cha Eun Sang đang chuẩn bị mở sách ra ngoài, để lại một nhóm người trong phòng trợn mắt há mồm.

"Bọn họ cũng quá mức rồi, chẳng lẽ đang hẹn hò." Myung Soo tóc tai lộn xộn, khuôn mặt phờ phạc, khoa trương quay đầu nhìn Choi Young Do, lại phát hiện Choi Young Do bình tĩnh nhả ra cái mặt còn kinh khủng hơn Kim Tan, không biết đang nghĩ gì.

"Nè, Young Do, gần đây cậu rất kì quái, cái nhóm đánh lên cậu lần trước không phải đi bệnh viện rồi sao, mặt cậu sao còn thối như vậy." Myung Soo có chút khó hiểu, lẩm bẩm, "Không phải đầu óc bị đánh hỏng đi."

Choi Young Do ngồi tại chỗ, khuôn mặt như điêu khắc cứng cứng, nghe vậy cũng không có chút phản ứng nào, ngẩng đầu nhìn Myung Soo, không trả lời, ánh mắt tối sầm xuống.

Trong vườn trường, Kim Tan bất đắc dĩ kéo Cha Eun Sang đến ghế dài bên cạnh, Cha Eun Sang tức giận gạt tay cậu ta, "Đến cùng là anh muốn làm gì?"

"Tại sao sáng sớm lại tránh anh?" Kim Tan cau mày hỏi.

"Em không có." Cha Eun Sang lệch đầu, quật cường nói.

Kim Tan thấy cái dạng này của cô ấy, nghĩ đến bản thân bốn giờ liền rời giường đứng chờ ở cửa, vẫn là vô huyệt, trong lòng nổi lên sự buồn phiền, "Anh thừa nhận, hôm đó anh bỏ em lại chạy là không đúng, nhưng không phải anh đã giải thích với em sao. Đó là vì anh nhìn thấy một người bạn rất lâu không gặp, em có cần phải như vậy mấy ngày nay không."

"Bạn? Nếu như là bạn bè anh sẽ chạy như điên đuổi theo xe người ta? Nếu là bạn bè, em hỏi anh là ai tại sao không nói với em?" Cha Eun Sang lập tức phản bác, rất bất mãn thái độ của Kim Tan.

"Cha Eun Sang..." Sắc mặt Kim Tan trong chốc lát trở nên nghiêm túc, "Không phải em bảo anh đừng quản chuyện của em, không nên tới gần em sao. Sao bây giờ lại cảm thấy hứng thú chuyện của anh như vậy. Bạn của anh là ai, anh nói em sẽ biết sao, em có biết không?"

Kim Tan nói những lời này là quá đáng... Nhưng... Bạn bè Kim Tan là ai, nghĩ cũng biết, Cha Eun Sang đích xác không có khả năng biết, tuy rằng tàn nhẫn, nhưng cũng là sự thực.

Có thể lời này càng kích thích Cha Eun Sang, cô tròn to mắt, giọng nói thoáng cái cất cao, "Kim Tan, đây là thái độ nhận sai của anh sao?"

"Nhận sai?" Lòng mày Kim Tan nhăn thành một đống, "Cha Eun Sang, em phải hiểu rõ, anh không phải đang nhận sai với em, anh chỉ không hy vọng em bởi vì... sự việc này mà hiểu lầm lại tức giận."

"Cho nên dù là vậy, anh cũng không muốn nói cho em cô gái kia là ai?" Cha Eun Sang vẫn không buông tha trọng tâm câu chuyện, tiếp tục chất vấn.

"Em..." Kim Tan nhìn Cha Eun Sang đang khếch tướng, còn mải rặng quay quắt đầu, cậu ta chẳng biết thế nào, nhớ lại Yoo Rachel cũng thường có biểu tình đó chất vấn như vậy, nhưng Yoo Rachel là cao ngạo khinh thường, Cha Eun Sang là cố chấp cứng rắn. Nếu là Yoo Rachel, cậu ta cũng không dùng cách giải thích phiền toái như vậy.

Cuối cùng Kim Tan thờ dài, thỏa hiệp nói, "Là một người bạn rất tốt lúc còn bé, sau đó cô ấy đi không lời từ biệt, mấy năm nay đều chưa từng thấy qua."

Trong lòng Cha Eun Sang kì thực cũng không cứng rắn như miệng nói, cô ả giấu thấp thòm của mình rất khá, thấy Kim Tan nhượng bộ, lòng thờ phào nhẹ nhõm, giả bộ không quan tâm gặt đầu, "Em trở về phòng học đây."

Kim Tan nghe lời cô, không da mặt dầy theo sau giống ngày thường, mà là mặc Cha Eun Sang đi xa, một mình chậm rãi ngồi xuống trên ghế.

"Cộp cộp cộp..." Tiếng giày cao gót bình ỏn từ xa đến gần, đập vào mắt là một đôi giày cao gót mẫu mới đắt tiền.

"Có việc gì thế?" Kim Tan không ngẩng đầu, cũng đã nhận ra người trước mắt.

"Tôi sẽ không nói xin lỗi." Âm thanh trong trẻo mà cao ngạo lạnh lùng của Yoo Rachel vang lên, "Vườn trường là nơi công cộng, tôi không cố ý nghe."

Kim Tan nghe vậy ngẩng đầu, ngoéo... mỗi một cái không nói gì.

Yoo Rachel ngồi xuống bên cạnh Kim Tan, liếc cậu ta đang nhìn bụi hoa đỏ đắn, "Nhìn thấy Seo Yoon Ah?"

Hồ hập Kim Tan vậy mà trong chớp mắt hỗn loạn, nhưng rất nhanh khôi phục bình tĩnh, gặt đầu, "Tôi cũng không xác định, chỉ là một bóng lưng."

"Vậy tại sao không giải thích Cha Eun Sang, cũng chỉ là một câu nói mà thôi, cô ấy dường như rất tức giận." Yoo Rachel hỏi.

"Tôi cũng muốn giải thích... Thế nhưng nếu nói cho cô ấy là một người bạn, cô ấy sẽ hỏi là nam hay nữ, nói là cô gái, sẽ hỏi làm sao quen biết, nói cho cô ấy là thế gia quen biết từ nhỏ, sẽ nói tiếp gia thế bối cảnh, liên hệ công ty lúc đó... Quá mệt mỏi... Mà những thứ này cũng không quan hệ gì với Cha Eun Sang, nói nhiều như vậy, cũng chỉ phí công." Kim Tan duỗi thẳng chân, buông lỏng dựa vào lưng ghế, ngẩng đầu đón ánh nắng.

Yoo Rachel lẳng lặng nhìn cậu ta một hồi, đột nhiên tự giễu quay đầu qua chỗ khác, "Thái độ hôm nay của cậu với tôi tốt vô cùng nha, trước cậu sẽ không nói nhiều như vậy."

Kim Tan dần nhắm hai mắt, nghe tiếng gió thổi vù vù bên tai, khẽ nở nụ cười khó nhận ra, "Trước cô cũng không hỏi nhiều như vậy."

"Tôi..." Yoo Rachel hồ hập trầm hơn định nói gì đó.

"Đây cũng là ưu điểm của cô." Kim Tan cắt đứt cô, "Cô chưa bao giờ hỏi nhiều, coi như giải thích, cũng không cần nói lời thừa thãi, nếu như cô không phải là..." Nói đến một nửa, Kim Tan bỗng dừng phát hiện không thích hợp ngừng lại.

"Nếu như không là cái gì..." Yoo Rachel hỏi.

"Không có gì." Kim Tan thoáng cái đứng lên, duỗi hai cánh tay, khôi phục bộ dạng bất cần đời, "Trở về đi học, trễ rồi."

Yoo Rachel vẫn nhìn bóng dáng Kim Tan biến mất ở dãy phòng học, nói tiếp lời nếu như của cậu ta, "Nếu như không phải Yoo Rachel, không có gia tộc hôn ước, không phải vị hôn thê... Kim Tan, cậu nghĩ vậy sao?"

Ngồi yên lặng một hồi, Yoo Rachel lúc này mới như hạ quyết tâm, bấm một số điện thoại.

"Tôi là Yoo Rachel..."

"Thích món quà gấp mặt tôi đưa sao?" Tiểu Mặc đang mặc thử bộ đồng phục đã may tốt theo yêu cầu.

"Cũng không có gì đặc biệt..." Yoo Rachel bảo trì giọng nói cao ngạo trước sau như một.

Tiểu Bạch nghe vậy cười cười không tiếng động, cũng không ngại thái độ của cô, "Gọi điện thoại cho tôi, là đồng ý đề nghị của tôi rồi sao?"

"Cô thật sự hiểu Kim Tan hơn tôi, còn không hiện thân, đã làm vài người hồn xiêu phách lạc." Yoo Rachel nói có chút châm chọc.

"Như vậy tốt quá." Tiểu Bạch đi tới ngồi trên ghế sa lon, để nhân viên cửa hàng cầm đôi giày đến, "Tôi cũng không dễ giúp ai việc gì, cái cốc buôn bán này cũng không mệt."

Yoo Rachel nghe giọng nói Tiểu Bạch trong điện thoại mềm mại ôn hòa, nếu như không phải cô ấy tự tìm bản thân, rất khó tưởng tượng cô gái với bề ngoài ôn nhu vô hại như vậy, sẽ có tâm cơ mục đích như thế.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, trên mặt lộ ra dáng vẻ cao ngạo thường ngày, tâm kiên định, gần từng chữ, "Thành giao."

... ..

Cúp điện thoại, Tiểu Bạch biết đã đến ngày bản thân lên sân khấu. Yoo Rachel không phải ngu ngốc, theo Tiểu Bạch cô ấy là cô gái rất thông minh, thông minh mà quật cường, biết mình muốn cái gì, xem xét thời thế, lớn mật không sợ, đáng tiếc, hào quang của cô bé lộ lem quá mạnh mẽ, sinh sôi khiến cô ấy thành nữ xứng người gặp người ngại.

Theo yêu cầu của chủ tịch Empire, hợp đồng có nhắc hôn ước cùng Yoo Rachel cũng là một trong nhiệm vụ của cô, Tiểu Bạch vì dẫn cô ấy vào cuộc, không thể bảo không tổn tâm tư. Tiểu Bạch tin tưởng, có thể hợp tác với Yoo Rachel, bước đầu tiên cô bước vào Trung học Empire cũng dễ dàng nhiều.

Thư xong quần áo, may lại chỉ tiết nhỏ cuối cùng, thêm nữa chọn mua giày, một buổi sáng trôi qua rất nhanh.

Tiểu Bạch cùng quần gia mang theo túi đi ra tiệm quần áo, "Tiểu thư, là tiểu thư Yoo Rachel." Quần gia thấy ngoài cửa sổ cô gái bước xuống từ trên xe cách đó không xa, nhắc nhở.

Tiểu Bạch nghe vậy, thoáng cái dừng bước.

"Có muốn đi qua chào hỏi hay không." Quần gia hỏi.

Tiểu Bạch rũ xuống đôi mắt, suy tư một hồi, khẽ cười một tiếng, "Thật đúng là không chịu ăn nửa điểm mề mà."

Quần gia không rõ ý tứ Tiểu Bạch, nghi hoặc nhìn cô.

"Chúng ta trước tiên phải tránh một chút, đến phòng VIP lầu hai đi." Tiểu Bạch quyết định rất nhanh, xoay người đi lên lầu hai cùng quần gia. Mới vừa ngồi xuống bên cửa sổ, Tiểu Bạch đã nhìn thấy Cha Eun Sang ngồi xe máy Choi Young Do đi tới, Cha Eun Sang xuống xe, bước nhanh tới trước mặt Yoo Rachel đứng lại ven đường, nghiêm mặt nói mấy câu, vươn tay tự hồ muốn cái gì.

Ánh mắt Tiểu Bạch không tự chủ nhìn Choi Young Do đang dựa xe ven đường...

Đêm đó cô đem Choi Young Do đưa đến bệnh viện, còn cố ý để lại áo khoác có mang mùi hương của mình. Mấy ngày nay phỏng chừng Choi Young Do không quá thoải mái, hần ôm tay đứng ven đường, làm như không thấy sắp thành em gái mình Yoo Rachel cùng Cha Eun Sang đang giương cung bạt kiếm, nhìn chăm chăm mặt đất không biết đang nghĩ gì.

Lần đầu tiên thấy chàng trai này, Tiểu Bạch phát hiện hần lợi hại làm người ta kinh hãi, lướt qua trí nhớ Seo Yoon Ah, Tiểu Bạch đại khái biết quá khứ của hần, thế nhưng trước khi Seo Yoon Ah rời đi, sự phân loạn và hung bạo trong khung Choi Young Do cũng chưa có dày đặc như hôm nay.

Seo Yoon Ah biến mất, có lẽ đã bỏ lỡ thứ gì...

Đang lúc Tiểu Bạch thất thần, Cha Eun Sang đã kết thúc cuộc nói chuyện cùng Yoo Rachel, Yoo Rachel ngồi xe nhà mình rời đi, Choi Young Do vậy mà không chờ Cha Eun Sang, bỏ lại cô ấy đi một mình.

Khoảng một phút sau, Tiểu Bạch ngồi lầu hai nhận được tin nhắn ngắn từ Yoo Rachel, "Thích món quà gấp mặt của tôi sao?"

"Xem ra hợp tác cùng Yoo Rachel, thực sự sẽ không nhầm chán." Tiểu Bạch khép lại điện thoại đi động, phát hiện mình đoán không sai, Yoo Rachel cố ý dẫn Choi Young Do và Cha Eun Sang đến chỗ cô. Nếu Tiểu Bạch không cảnh giác, ngoài ý muốn gặp được, như vậy kế hoạch muốn sớm hơn chút. Điều này thoát nhìn Yoo Rachel không có nửa điểm chỗ tốt làm điều thừa, trên thực tế Yoo Rachel đang cảnh cáo bản thân, không nên tự cho là đúng, nghĩ tất cả đều trong lòng bàn tay mình.

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: The Heirs 4

Trường cấp ba Empire, một buổi sáng định trước sẽ không bình thường.

Cha Eun Sang nhận lời mời đi ra phòng phát thanh, vừa lúc gặp một đám người vây trên hành lang, đến gần mới phát hiện Choi Young Do đang đánh người.

"Thật là đáng buồn..."

"Cái tên được xã hội quan tâm sao chưa chuyển trường vậy."

"Nhìn cái dáng vẻ thảm thiết của cậu ta kìa..."

Mọi người bàn luận sôi nổi, cũng không có ý định tiến lên giúp Moon Jun Young. Cha Eun Sang lần đầu tiên thấy cảnh tượng như vậy, bị dọa bởi dáng vẻ của Moon Jun Young, bước chân khễ động, muốn tiến lên, nhưng giây kế tiếp lại bị người mạnh mẽ kéo về.

"Em muốn làm gì vậy?" Kim Tan xuất hiện phía sau, nghiêm túc nói.

"Cậu ấy bị đánh, anh không thấy sao." Cha Eun Sang mở to mắt nói.

"Cũng không phải việc của em."

"Em muốn ngăn cản cậu ta... Cậu ấy bị thương." Cha Eun Sang cố chấp nói.

"Không ai có thể ngăn cản Choi Young Do." Kim Tan nhìn chăm chăm vào mắt Cha Eun Sang, "Em không nhìn tất cả mọi người đều mặc kệ sao, nếu như em còn muốn tiếp tục ở lại, không cần xen vào chuyện của người khác, bằng không, người kế tiếp chính là em."

Cha Eun Sang nghe Kim Tan nói, biết cậu ta không phải chỉ đe dọa bản thân, bạn tốt Yoon Chang Young cũng nói những lời y như vậy.

Trước ngăn tủ cách cô không xa, Lee Bo Na, Kang Ye Sol, Jo Myung Soo, Yoo Rachel đều có mặt ở đây. Bình thường những người này cũng coi như hiền lành, lúc này đều thờ ơ lạnh nhạt, thái độ không phải việc của mình. Cô chậm rãi tránh khỏi cánh tay Kim Tan, quay đầu liếc nhìn Moon Jun Young mặt đầy máu gục trên mặt đất, cắn môi trầm mặc.

Choi Young Do vẫn tiếp tục bắt nạt Moon Jun Young, mọi người coi như đùa giỡn vậy, thỉnh thoảng còn cất lên tiếng cười. Cha Eun Sang đặt tay lên ngực, cảm giác như từng quyền của Choi Young Do đều đánh lên người mình, cô phảng phất thấy được người kế tiếp chính là cô.

Choi Young Do được một hồi có vẻ chán rồi trò chơi này, rút cuộc ngừng tay, hướng Moon Jun Young xui lơ lên đất cười tàn khốc, lau mép một cái, rồi khỏi đám người vây quanh.

Mới vừa nghiêng đầu qua chỗ khác, Choi Young Do liền nhìn xuyên qua đám người một cô gái, khuôn mặt quen thuộc, ánh mắt quen thuộc. Cô gái thấy hẳn chú ý tới mình, lộ nụ cười sáng rỡ. Choi Young Do trong chớp mắt cứng đờ, nụ cười đọng lại trên mặt.

Mọi người đương nhiên cũng phát hiện hẳn bất thường, cùng nhau nghiêng đầu qua.

Nữ sinh trước mặt, như trong trí rất nhiều người, vẫn đẹp như vậy, tóc dài đến thắt lưng, nụ cười dịu dàng, lông mi dài cong cong, hai con mắt long lánh như sao, đồng phục học sinh phổ thông, mặc trên người cô ấy lại phá lệ tao nhã. Duy nhất thiếu sót chính là, cô ấy có vẻ gầy yếu quá mức, sắc mặt hiện lên vẻ tái nhợt bệnh trạng.

"Là Yoon Ah..." Lee Bo Na không che giấu được kinh ngạc, người thứ nhất đi ra trong đám đông an tĩnh.

"Seo Yoon Ah sao?"

"Seo Yoon Ah đã trở về?" Mọi người hiển nhiên không xa lạ gì Seo Yoon Ah, vẻ mặt khác nhau tiến đến.

Giữa lúc mọi người đang ồn ào, Choi Young Do xuyên qua đám người chậm rãi hướng tới Tiểu Bạch, ánh mắt của hắn lạnh nhạt vô hồn, bước chân nhẹ nhàng chậm chạp, từng bước một, cứ như vậy đi tới trước mặt Tiểu Bạch... Sau đó... Đi sượt qua bên người.

Mọi người nhìn Choi Young Do không lưu luyến chút nào tiêu sái đi xa, sau đó biến mất tại hành lang, nửa ngày mới ầm ĩ vây quanh Tiểu Bạch.

"Seo Yoon Ah tại sao cậu trở lại?"

"Vì sao sơ trung đột nhiên không gặp được cậu?"

"Nghe nói mấy năm nay cậu ở nước ngoài, sống thế nào."

"Cậu nhớ không, tớ trước đây với cậu là..."

Tại lúc Tiểu Bạch bị mọi người hỏi đến choáng váng. "Xin lỗi, mọi người nhường một chút..." Âm thanh tràn ngập lực lượng của Lee Bo Na truyền đến, ý vào ưu thế vóc người thành công đến trước mặt Tiểu Bạch.

"Bây giờ chúng ta nói chuyện riêng đi." Lee Bo Na kéo tay Tiểu Bạch ra ngoài, mọi người đều biết Lee Bo Na cùng Seo Yoon Ah trước đây là bạn tốt, cũng không ngăn cản, nghiêng người nhường ra một con đường.

Đi ra từ đám người, Lee Bo Na vừa thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại muốn nói với Tiểu Bạch, một cánh tay bỗng nhiên chặn ngang hai người, trực tiếp túm Tiểu Bạch từ trong tay cô, bỏ chạy thật nhanh.

"Này... Kim Tan..." Lee Bo Na nhìn tay mình trống rỗng, tức giận hô to với Kim Tan đang lòi Tiểu Bạch chạy, "Không cho phép cậu bắt nạt Yoon Ah."

Kang Ye Sol, Jo Myung Soo, Yoon Chan Young, Yoo Rachel còn có... Cha Eun Sang từ từ đi tới.

Jo Myung Soo dụi dụi hai mắt, "Đúng là Seo Yoon Ah, sao vừa rồi Choi Young Do không nói lời nào đã đi rồi?"

"Mọi người đều biết à?"

Kang Ye Sol mím môi, liếc Cha Eun Sang bên cạnh sắc mặt đang không tốt lắm, "Lại là một người quen biết, Kim Tan biết, Choi Young Do cũng biết. Đây không phải lại nhà giàu mới nổi chứ?"

"Hừ... Nếu như đánh đồng cô ấy với Cha Eun Sang thì cô sai rồi." Yoo Rachel đạp giày cao gót, bỏ lại một câu như vậy, cũng không quay đầu lại đi tới phòng học.

"Ô! lần này cô ấy rất bình tĩnh, Kim Tan vừa kéo Seo Yoon Ah đi đó nha." Myung Soo không dám tin chỉ vào bóng lưng Yoo Rachel, thật bất ngờ cô ấy không nổi bão.

"Yoon Ah không phải người cô ấy có thể phát giận đâu." Lee Bo Na bĩu môi, cười kéo cánh tay Yoon Chan Young, "Chúng ta đi học thôi."

Yoon Chan Young gật đầu, lập tức có chút bận tâm nhìn thoáng qua Cha Eun Sang. Lee Bo Na đang nhìn chăm chú phản ứng của Yoon Chan Young, thấy vậy tức thời nhón chân lên, giơ tay che mắt Yoon Chan Young, "Không cho nhìn... Không cho xem... Chúng ta đi."

Yoon Chan Young bất đắc dĩ cười cười, nâng tay kéo cánh tay Lee Bo Na xuống, cứng chiều nói, "Được rồi, đi thôi."

Hành lang không bóng người, Cha Eun Sang cắn môi, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, trong ngực cảm thấy uy hiếp càng lúc càng lớn.

Kim Tan kéo Tiểu Bạch lên sân thượng, đóng cửa lưu loát, xoay người nhìn chòng chọc Tiểu Bạch, ánh mắt xẹt qua các loại tâm tình, nhưng cái gì cũng không nói nên lời, coi như có thiên ngôn vạn ngữ cũng nghẹn trong cổ họng.

Tiểu Bạch đẩy đôi mắt đen chìm trong bóng của Kim Tan nhìn cô, sau đó ngẩng đầu nở nụ cười ấm áp, "Nhìn thấy mình nên mắt húng sao?"

"Nào có." Kim Tan cười lắc đầu, rót cuộc nuốt xuống tất cả lời nói, giang tay ôm chầm lấy Tiểu Bạch, "Hoan nghênh cậu trở về."

... ..

Rõ ràng cả buổi sáng Kim Tan cũng không xuất hiện trong phòng học, cùng lúc đó, tất cả mọi người cảm thấy toàn thân Choi Young Do tỏa ra luồng khí hắc ám, hé ra khuôn mặt không thể đen hơn, trên trán viết rõ ràng chữ "Không nên chọc tôi."

Thật vất vả ngồi đến tiết cuối cùng ca sáng, Choi Young Do đứng lên đầu tiên, mặt không thay đổi đi nhanh ra ngoài. Mọi người thấy hấn rồi phòng học mà không hẹn cùng thở phào nhẹ nhõm, dọn dẹp sách vở, đều đi nhà ăn.

Lee Bo Na nhìn thật lâu trong bầu không khí âm trầm xung quanh Choi Young Do, rốt cuộc được giải phóng, lôi kéo Kang Ye Sol cùng Yoon Chan Young nói, "Chúng ta đi ăn cơm đi."

"Tốt." Kang Ye Sol gật đầu.

Yoon Chan Young đứng lên, nói với Cha Eun Sang, "Có muốn cùng nhau không?"

"Ai, Yoon Chan Young, anh mời cô ấy làm gì." Lee Bo Na nghe Yoon Chan Young nói, lập tức nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, tức giận nói.

Cha Eun Sang thấy thế, nắm điện thoại trong tay, lắc đầu, "Mấy người đi thôi, tí tớ mới đi."

"Xem đi, cô ấy cũng nói không đi, chúng ta đi thôi." Lee Bo Na nghe vậy, cao hứng kéo Yoon Chan Young cùng Kang Ye Sol ra ngoài.

Cha Eun Sang ngồi một mình trong phòng học một hồi, Kim Tan vẫn không xuất hiện, cô chậm rãi mở điện thoại di động, gửi một tin nhắn cho Kim Tan, sau đó mới đeo tai nghe đi nhà ăn.

Thời gian lấy cơm, Cha Eun Sang một mình như trước, cô bung khay vừa định ngồi xuống một vị trí không người, phía sau liền có người đẩy nhẹ, thái độ không tốt nói, "Đây là chỗ ngồi của tôi."

Cha Eun Sang vô ý thức kinh ngạc quay đầu.

"Quả nhiên tai nghe của cô không có tiếng." Đối phương thấp giọng nói.

"Moon Jun Young?" Cha Eun Sang nhận ra đối phương.

"Tôi biết cô là người giống tôi." Moon Jun Young liếc mắt nhìn xung quanh, giọng nói có chút bối rối.

"Cái gì?"

"Lúc tôi đến phòng làm việc giáo viên đã nghe được, cô căn bản không phải nhà giàu mới nổi, cô cũng được xã hội quan tâm giống tôi." Moon Jun Young thấp giọng nói, "Tôi cảnh cáo cô giấu tốt xuống, nếu không kết cục sẽ giống tôi thôi."

"Tôi... Cậu..." Bí mật của mình bị người phát hiện, Cha Eun Sang có vẻ rất khẩn trương, vừa muốn nói, Moon Jun Young đột nhiên dùng lực lớn hơn đẩy cô, "Cô tránh ra, tôi muốn ngồi đây."

Cha Eun Sang lần thứ hai không phòng bị, bị đẩy ra đến bên cạnh bàn, vừa dứt lời, Choi Young Do đột nhiên xuất hiện giật cái ghế đối diện Moon Jun Young, Choi Young Do nhướng mày, "Thế nào, học sinh chuyển trường cũng muốn ngồi đây sao."

"Không, không phải..." Cha Eun Sang rất sợ hãi Choi Young Do, lắc đầu, đi tới bàn khác. Choi Young Do thấy cô bỏ đi, bỗng nhiên đưa tay quét hết thức ăn trên mặt bàn xuống đất, sau đó xoay mặt nói với Moon Jun Young, "Biết nên làm thế nào rồi đấy."

Moon Jun Young rúc cổ gật đầu cứng ngắc, chậm rãi ngồi xuống trên mặt đất, cầm lấy com đồ đầy trên sàn nhà, từng ngậm từng ngậm nuốt xuống.

Cha Eun Sang nhìn Moon Jun Young ngồi xổm bên cạnh mình, con người hoảng sợ co lại, nghĩ đến Moon Jun Young vừa nói thầm, hai tay không tự chủ đan lại với nhau. Đúng lúc này, điện thoại di động trong túi đột nhiên rung lên, cô móc ra xem, màn hình xuất hiện tin nhắn của Kim Tan -- Anh đến nhà ăn rồi.

Cha Eun Sang cắn môi, khép lại điện thoại di động, vừa liếc Moon Jun Young ngồi chồm hổm dưới đất, dần dần mọc lên một ý niệm trong đầu, không, tôi với cậu không giống nhau, tuyệt đối không.

Cô hít sâu một hơi, mạnh mẽ đứng lên, đi tới kéo Moon Jun Young bên cạnh, trừng mắt với Choi Young Do đang xem kịch vui, "Đừng có bắt nạt người..."

"Cô bây giờ muốn giúp nó sao?" Choi Young Do tròn to mắt, cười lạnh một tiếng đứng lên, nhìn xuống Cha Eun Sang từ trên cao.

"Từ sáng sớm đã bắt nạt cậu ấy, thú vị lắm sao?" Cha Eun Sang tuy rằng rất sợ, nhưng dựa vào một động cơ táo bạo, cãi lại.

"Thú vị sao?" Choi Young Do cười như không cười tới gần Cha Eun Sang, đột nhiên đưa tay, cầm lên bát canh trong khay Cha Eun Sang, sau đó toàn bộ... hắt hết lên người cô, "Bắt nạt Moon Jun Young không có gì hay, như vậy có phải càng thú vị hay không." Hắn cười tàn khốc.

"Này, Choi Young Do, cậu làm cái gì thế?" Kim Tan xuất hiện rất đúng lúc, một tay kéo Cha Eun Sang ra phía sau, thấy cả người cô nhom nhóp nước, quay đầu nhìn Choi Young Do, "Cậu nhất định phải thế sao."

"Đây là cô ta tự tìm." Choi Young Do thấy Kim Tan biến mất từ sáng xuất hiện, sắc mặt càng lạnh xuống.

"Thằng khốn..." Kim Tan hiển nhiên không thể nhịn được nữa, một bước tiến nhanh về phía trước, cầm cổ áo Choi Young Do đánh tới một quyền. Choi Young Do cũng không cam lòng tỏ ra yếu kém, khom lưng một cái, đem Kim Tan ném trên mặt đất, đè nặng cậu ta liền muốn đánh...

"Ngừng tay, các cậu muốn làm gì?" Tiểu Bạch bước nhanh vào nhà hàng, nhìn thấy hai người dưới đất, âm thanh lo lắng nói.

Choi Young Do nghe tiếng, tay dừng trên không trung quay đầu nhìn Tiểu Bạch, trên mặt ngả ngón ngạo mạn, hai hàng lông mày cuộn lại, thấy cô xuất hiện, ngoéo môi, lộ ra ý cười tà ác lạnh khốc.

Không thích hợp, trong lòng Tiểu Bạch lộp bộp vài tiếng, Choi Young Do buổi sáng phản ứng lạnh nhạt như vậy, còn có thể giải thích vì nhìn thấy cô quá kinh ngạc, nhưng ánh mắt hắn nhìn mình bây giờ, tựa hồ không có nửa điểm lưu luyến.

Là thật không quan tâm? Còn là làm bộ rất khá? Tiểu Bạch trong lúc nhất thời không dám quyết định tùy tiện.

"Kim Tan, anh không sao chứ." Đang lúc Tiểu Bạch không nói gì đối diện Choi Young Do, Cha Eun Sang một bên lo lắng, "Mau đứng lên đi, Choi Young Do sẽ làm anh bị thương mất."

Choi Young Do lấy lại tinh thần, nhớ tới Kim Tan còn bị mình đè nặng, cười tàn nhẫn với cậu ta, lần thứ hai giơ cao tay.

Tiểu Bạch thấy ánh sáng trong mắt Cha Eun Sang, trong nháy mắt rõ ràng cô ta cố ý, buổi sáng rõ ràng còn sợ trốn trong góc, buổi trưa cư nhiên chủ động khiêu khích Choi Young Do...

Phá hư quan hệ A Tan cùng Young Do chỉ để chứng minh tầm quan trọng của mình, Cha Eun Sang cô quá ích kỉ.

Tiểu Bạch rõ ràng, nếu như cô không thể ngăn trận này giữa Kim Tan và Choi Young Do do Cha Eun Sang khơi mào, sự xuất hiện của cô sẽ không còn ý nghĩa gì...

Ngày mai, mọi người sẽ chỉ nhớ kĩ Kim Tan vì Cha Eun Sang mà tranh chấp với Choi Young Do, mà đã quên, là ngày Seo Yoon Ah cô trở về.

Đây là lần đầu giao chiến đầu tiên giữa cô và Cha Eun Sang, cô làm sao có thể thua.

Các loại suy nghĩ chẳng qua chỉ trong chớp mắt, Tiểu Bạch mở mắt trừng trừng nhìn Choi Young Do lần thứ hai định vung quả đấm với Kim Tan, trong đầu quyết định thật nhanh, cúi đầu rên rĩ một tiếng, giả bộ thống khổ che ngực, hô hấp dồn dập, hai mắt khép lại, mềm oặt ngã xuống mặt đất.

"Yoon Ah..." Thấy cô té xỉu, Lee Bo Na ném bộ đồ ăn trong tay chạy tới.

"Mau đưa tới phòng y tế..."

"Có muốn gọi xe cứu thương hay không..." Mọi người cũng rối rít nói.

Choi Young Do thấy Tiểu Bạch ngã xuống trước mặt mình, hô hấp bị kiềm hãm, trái tim hầu như ngừng đập, hấn run rẩy vọt tới bên người Tiểu Bạch ôm lấy cô, ngẩng đầu sắc mặt hung ác lại không che giấu được lo lắng, lớn tiếng quát đám người vây quanh, "Tất cả rút ra..." Sau đó ôm Tiểu Bạch đang ngất đi, chạy thật nhanh đến phòng y tế.

Choi Young Do ôm Tiểu Bạch tức tốc rời đi, Kim Tan cũng chẳng để ý đánh nhau gì với Choi Young Do, đôi chân dài đứng lên mau chóng đuổi kịp. Đám người thoáng cái tan ra, nhà ăn yên tĩnh lại, Cha Eun Sang ngờ ngác đứng tại chỗ, dường như không tin hai người vừa giương cung bạt kiếm cứ như vậy chưa giải quyết được gì.

"Không phải không có ai có thể ngăn Choi Young Do sao?" Cô cúi đầu, tóc dài che mắt khuôn mặt không cam lòng, nắm chặt tay lắm bầm.

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: The Heirs 5

Choi Young Do ôm Tiểu Bạch chạy thẳng đến phòng y tế, dùng sức đá phăng cửa. Người phụ nữ mặc áo trắng ngồi bên trong bị tiếng cửa làm cho hoảng sợ, thấy Choi Young Do, oán giận nói, "Cậu nhất định mỗi lần phải làm thế với cái cửa của tôi sao."

"Mau đến xem cô ấy..." Choi Young Do chẳng có thời gian để ý cô ấy oán giận, cẩn thận đặt Tiểu Bạch xuống giường, quay đầu sốt ruột nói.

Người phụ nữ thấy dáng vẻ Choi Young Do, có chút kinh ngạc, "Lần đầu tiên nhìn thấy cậu khản trương như vậy." Cô xem cô gái nằm nhắm chặt mắt trên giường, cảm ông nghe tới kiểm tra cho Tiểu Bạch.

"Thế nào?" Choi Young Do thấy cô kiểm tra trong ngoài, nóng ruột hỏi.

"Nhìn có chút thiếu máu, dinh dưỡng không đầy đủ, cơ thể rất suy yếu, nhất là chuyện bình thường." Nữ bác sĩ hạ kết luận.

"Dinh dưỡng không đầy đủ?" Choi Young Do nghe vậy, quay đầu nhìn Tiểu Bạch, tựa như không thể tin được.

"Thế nào? Nghi ngờ năng lực của tôi?" Nữ bác sĩ lập tức bắt mồm.

"Vậy có ảnh hưởng gì không?" Kim Tan vừa lúc tới rồi, nghe thấy họ nói chuyện, vội hỏi.

Choi Young Do nghe thấy Kim Tan, xoay người phòng bị nhìn cậu ta. Kim Tan cũng không cam lòng yếu thế, ánh mắt nghênh đón trực diện, mùi thuốc súng giữa hai người cách mười mét cũng ngửi được.

"Hai người các cậu đừng có đánh nhau ở chỗ tôi đây." Bác sĩ bất đắc dĩ nhắc nhở, "Người bệnh cần yên tĩnh nghỉ ngơi."

Hai người nghe lời thầy thuốc, không hện cùng trừng mắt nhìn đối phương, vẫn thành thật dòi tằm mắt.

"Yoon Ah thực sự không đáng ngại sao?" Kim Tan lo lắng nhìn Tiểu Bạch trên giường bệnh.

"Đúng vậy, trước đây thân thể cô ấy không yếu như vậy." Choi Young Do cũng nói.

"Đến tốt cùng các cậu là bác sĩ hay tôi là bác sĩ. Chỉ là thân thể cô ấy quá suy nhược thôi, với lại đừng kích thích bệnh nhân. Không phải các cậu vừa làm

cái gì khiến cô áy ngất đi chứ?" Nữ bác sĩ ôm tay, sâu kín hỏi.

Choi Young Do cùng Kim Tan nghe lời bác sĩ nói, thoáng cái đều ách trong cổ họng, nhớ tới vừa định đánh nhau, ánh mắt chợt dạ phiêu lung tung.

Tiểu Bạch vẫn nằm trên giường giả bộ bất tỉnh, cảm thấy may mắn vì tình hình cơ thể Seo Yoon Ah đã giúp cô tránh được một kiếp, suy nghĩ một chút cảm thấy mình không thích hợp hôn mê lâu lắm, thống khổ ho nhẹ một tiếng, chậm rãi mở mắt ra, thanh âm nhỏ yếu, "Mình đang ở đâu vậy?"

"Yoon Ah cậu tỉnh rồi?" Kim Tan bước vài bước dài đi tới bên giường, nhìn Tiểu Bạch, "Cậu vừa ngất đi thôi, hiện tại có khó chịu chỗ nào không? Còn choáng không?"

Tiểu Bạch hốt hoảng sờ gò má mình, mê mang hỏi, "Mình vừa ngất đi sao?"

"Bác sĩ nói dinh dưỡng cậu không đầy đủ, còn thiếu máu, bác sĩ gia đình của cậu đâu, không nghiêm túc kiểm tra thân thể cho cậu sao?" Kim Tan hơi tức giận.

"Chuyện không liên quan đến bác sĩ." Tiểu Bạch triệt để tiến nhập hình thức suy yếu, sắc mặt tái nhợt, nụ cười đều có vài phần gầy yếu, "Cơ thể mình vốn như vậy, họ cũng hết sức rồi."

"Thân thể cậu trước không phải như vậy..." Kim Tan thấy Tiểu Bạch có vẻ không thêm đề ý, sốt ruột nói.

Tiểu Bạch nghe vậy ngẩng đầu lên, vừa vận thấy Choi Young Do nhìn mình với ánh mắt phức tạp. Vừa trên đường đến phòng y tế cô đã nghĩ qua, Yoo Rachel từng nhắc tới sau khi cô và Kim Tan lần lượt rời đi, tính cách Choi Young Do càng ngày càng cổ quái. Choi Young Do hẳn là có khúc mắc với Seo Yoon Ah đi không nói lời nào, tại mất đi người yêu cùng bạn bè, đem tình cảm chân thực của mình khóa chặt lại.

"Thực sự không sao cả." Tiểu Bạch đáng vẻ không muốn nói thêm, ngẩng đầu ánh mắt điềm đạm đáng yêu nhìn Choi Young Do, con người sạch sẽ trong suốt buồn bã chứa đựng điều muốn nói lại thôi. Choi Young Do không nói gì, nhìn Tiểu Bạch một hồi, cuối cùng vẫn xoay người, "Nếu không có chuyện gì, tôi đi đây."

"Ai, Choi Young Do..." Thấy mặt Tiểu Bạch thoáng cái trở nên thất vọng, Kim Tan hô to gọi Choi Young Do, "Cậu đứng lại."

Choi Young Do nghe giọng Kim Tan, bước chân trái lại càng đi nhanh hơn, vài bước liền biến mất ngoài phòng y tế.

Kim Tan thấy Choi Young Do đi không quay đầu, tức giận đến hô hấp đều nặng vài phần, quay đầu nhìn Tiểu Bạch, thấy cô đã ngồi dậy, cúi thấp đầu dựa lưng vào tường, tóc dài che khuất vẻ mặt, không nói lời nào.

Kim Tan thấy Tiểu Bạch trầm mặc, đau lòng không thôi, há mồm bắt đầu giải thích, "Yoon Ah... Cậu đừng khổ sở... Tên đó chính là như vậy, cậu cũng không phải không biết, cậu ta cũng không cố ý... Tên đó là tên miệng chua ngoa nhưng trái tim đậu hũ..."

"Ừay, Kim Tan, mình không nghe nhầm chứ, cậu vậy mà đang giải vây giúp Choi Young Do đấy." Myung Soo cùng Bo Na, Chan Young đi vào cửa, lập tức rống rạc hô.

"Nói gì vậy? Nhỏ tiếng thôi." Kim Tan trừng mắt nhìn Myung Soo.

"Cậu đang nói tốt cho Choi Young Do, thật là kì tích của trường ta nha." Myung Soo không thể tin nhìn cậu ta.

"Tôi chỉ ăn ngay nói thật thôi mà." Kim Tan lúng túng nghiêng mặt qua chỗ khác.

Bo Na không nhìn hai người Kim Tan và Myung Soo nói chuyện, đi tới bên giường Tiểu Bạch, "Yoon Ah không sao chứ, sao sắc mặt lại kém như vậy."

Tiểu Bạch ngẩng đầu, cười yếu ớt, "Chỉ thiếu máu thôi, xin lỗi đã dọa đến cậu."

Bo Na lắc đầu, ngồi xuống cạnh Tiểu Bạch, nói thầm bên tai cô, "Vừa nãy gặp Choi Young Do ngoài hành lang, cậu ta đi thật nhanh, sắc mặt cũng khó coi, hai người không sao chứ?"

"Cậu ấy... chắc đang giận mình đi." Tiểu Bạch chần chờ một chút, thấp giọng nói.

"Tên hư hỏng..." Lee Bo Na lầm bầm một tiếng, kéo tay Tiểu Bạch khuyên nhủ, "Cậu đừng để trong lòng, cậu trước đây đi mắt không nói tiếng nào, Choi Young Do đã tìm cậu thật lâu... Bởi vì... Sa sút quãng thời gian dài, cậu ta là tên thù dai nhất, thái độ này cũng là bình thường."

"Mình biết." Tiểu Bạch gật đầu, trái lại an ủi Lee Bo Na, "Đừng lo lắng cho mình, khuôn mặt đáng yêu của Bo na nhăn lại thật xấu."

"Yoon Ah, cậu lại lừa mình." Bo Na đá lông nheo mấy cái với Tiểu Bạch, phát tay với Yoon Chan Young ngồi cách đó không xa, "Chan Young a, mau tới đây, em giới thiệu cho anh."

Yoon Chan Young thấy Bo Na ngoác bản thân, đi tới bên người cô ấy.

"Đây là bạn trai của mình - Yoon Chan Young, Chan Young, đây là bạn thân của em - Yoon Ah." Lee Bo Na giới thiệu lưu loát rành mạch.

"Chào cậu, mình là Seo Yoon Ah, rất hân hạnh được làm quen." Tiểu Bạch lễ phép chào hỏi.

"Mình cũng vậy, nghe nói Bo Na và cậu chơi với nhau từ bé. Ngày hôm nay rốt cuộc nhìn thấy người thật, sau này còn phải hỏi cậu chuyện khi bé của Bo Na đấy." Yoon Chan Young cười đến ôn hòa ấm áp, bao dung liếc mắt nhìn Lee Bo Na.

Lee Bo Na cảm nhận được ánh mắt của Yoon Chan Young, lập tức che mặt thẹn thùng, "Ghét ghê."

"Ha ha." Tiểu Bạch thấy đáng và xấu hổ của Bo Na, không khỏi bật cười. Đang lúc ngẩng mặt lên, đột nhiên nhìn bóng dáng đứng ngoài cửa, cô mỉm cười, nói với cửa chính, "Làm sao không vào? Tôi thăm mình à?"

Mọi người nghe Tiểu Bạch nói, đều quay đầu nhìn phía cửa. Cha Eun Sang không nghĩ tới Tiểu Bạch sẽ nói chuyện với mình, sắc mặt hơi bối rối.

"Cha Eun Sang, cậu đến đây lúc nào vậy?" Myung Soo nói.

"Em đứng đó bao lâu rồi?" Kim Tan đi lên trước kéo Cha Eun Sang vào phòng.

Lee Bo Na nhẹ nhàng nhún mày một cái, nghĩ tới vì cô ấy Kim Tan với Choi Young Do mới đánh nhau, Yoon Ah mới té xỉu, sắc mặt mắt húng nói, "Cậu tới làm gì? Làm bộ làm tịch..."

"Bo Na à..." Yoon Chan Young thấy giọng nói không tốt của cô ấy, lập tức nhắc nhở.

"Làm gì vậy? Em nói sai sao? Từ khi cô ấy tới trường học, chẳng có ngày nào được yên ổn." Lee Bo Na liền không ưa bạn trai mình che chở cô gái khác, thờ phỉ phò nói.

Tiểu Bạch thấy Yoon Chan Young cùng Kim Tan đều muốn lên tiếng giúp Cha Eun Sang, bèn cướp lời, "Bo Na à, cô ấy cũng có lòng tốt, người ta đến thăm cũng không nên hù người chạy mã."

"Yoon Ah..." Bo Na thấy Tiểu Bạch cũng nói giúp Cha Eun Sang, không hài lòng giậm chân.

Tiểu Bạch cười tròng Bo Na một cái, cầm tay cô ấy ý bảo yên lặng, quay đầu nói với Cha Eun Sang đứng cạnh Kim Tan, "Cha... Cha Eun Sang đứng không?"

"Ừm." Cha Eun Sang gật đầu.

"Thật trùng hợp, chúng ta lại gặp mặt." Tiểu Bạch về mặt thân thiết.

Cha Eun Sang nghe lời của cô, ngăn người, nhớ tới nơi hai người gặp trước đó, sắc mặt có chút khảm trương, không lên tiếng.

Tiểu Bạch thấy thể khỏe môi nâng lên, ném tới ánh mắt thiện ý, "Không ngờ chúng ta là bạn học đó, thật là có duyên. Sáng sớm mình nghe A Tan nói về cậu, cậu là một cô gái thật đặc biệt, hy vọng sau này chúng ta có thể làm bạn bè."

"Đúng vậy, đúng vậy. Yoon Ah cậu nên hướng dẫn Cha Eun Sang nhiều chút, tính khí cô ấy bướng bỉnh, có đôi khi làm người ta thật không chịu nổi. Còn có, cô ấy gần đây cần bổ túc lễ nghi tiệc rượu, vừa vặn cậu có thể dạy cô ấy."

Cha Eun Sang còn không có trả lời, Kim Tan đã gật đầu về mặt vui mừng. Ở trong mắt cậu ta, trước đây Seo Yoon Ah là một thiên kim tiểu thư tiêu chuẩn, biết thân phận thật của Cha Eun Sang tuy rằng không khinh thường cô ấy, nhưng cũng không nguyện ý tiếp tục quan hệ, dù sao cũng không có bất kì lợi ích gì, đây là những gì bọn họ được giáo dục.

Hiện tại Tiểu Bạch nói như vậy, khiến Kim Tan ngoài ý muốn, hơn nữa hiểu được rằng Yoon Ah vì mình mới nguyện ý thân cận Cha Eun Sang, đương nhiên cậu còn không được.

Ngược lại, những lời này vào trong lỗ tai Cha Eun Sang, phá lệ chói tai, đặc biệt khẩu khí thân sơ khác biệt của Kim Tan, trần trụi đánh mặt cô ấy.

Cha Eun Sang nghiêm mặt, mặc kệ Kim Tan tiếp tục nói gì đó, quay đầu đi ra ngoài cửa.

"Ai, Cha Eun Sang, em đi đâu vậy?" Kim Tan thấy Cha Eun Sang chẳng nói chẳng rằng rời đi, cau mày.

"Thật không có lễ phép, Yoon Ah nói muốn làm bạn với cô ấy, cô ấy vung sắc mặt cái gì..." Lee Bo Na tròn to mắt, bất mãn nói.

"Xin lỗi..." Kim Tan cũng hiểu được xấu hổ, nói với Tiểu Bạch xong, đuổi theo.

Myung Soo gãi đầu, có chút không rõ, "Cha Eun Sang tại sao lại tức giận?"

"Ai biết được, chẳng biết tại sao." Lee Bo Na nghiêng đầu qua chỗ khác, lộ một khuôn mặt tươi cười đáng yêu với Tiểu Bạch, "Buổi tối đến nhà mình ngủ đi, bọn mình đã lâu không gặp, có thể trò chuyện suốt đêm đó."

"Tốt thôi." Tiểu Bạch gật đầu, vui vẻ đáp ứng.

Chương 25: The Heirs 6

Ngày hôm sau, Tiểu Bạch xong xuôi thủ tục chuyển trường, chính thức đi báo danh lớp học mới. Đương nhiên, cô cùng lớp với đám người Kim Tan, Choi Young Do, Lee Bo Na và Cha Eun Sang.

Bởi vì trước đây, Seo Yoon Ah cũng học trường Empire, mọi người đều biết cô ấy, nên không có cảm giác xa lạ gì, rất nhanh cười cười nói nói đánh thành một hội. Ngẫu nhiên có người tò mò hỏi cô vì sao lúc trước bỗng dưng đi mất, Lee Bo Na sẽ đứng ra, thay Tiểu Bạch giải thích đi nước ngoài học.

Đây cũng là chuyện tình Tiểu Bạch đi nhà Lee Bo Na qua đêm nói cho cô ấy.

Tròn một buổi sáng, Kim Tan cùng Cha Eun Sang tựa hồ nháo lên mâu thuẫn, không nói lời nào.

Về phần Choi Young Do, còn là cái bộ chó tới gần kia, nhưng ánh mắt mơ hồ hướng chỗ Tiểu Bạch ngồi, còn tiết lộ nội tâm hấn gầy dựa.

Tiểu Bạch bình tĩnh đem tất cả thu vào đáy mắt, gửi một tin nhắn cho Yoo Rachel, gặp tại sân thượng.

"Gọi tới làm gì? Không phải không muốn lộ quan hệ của chúng ta sao?" Yoo Rachel không nhanh không chậm ôm cánh tay đi lên, thấy Tiểu Bạch, hỏi.

"Gần đây Kim Tan không phải muốn tham gia tiệc tối gì sao?" Tiểu Bạch cũng lười nói nhảm, trực tiếp vào thẳng vấn đề.

Yoo Rachel suy nghĩ một chút, không xác định lắm nói, "Tiệc tối gần đây? Cũng không nghe nói Kim Tan muốn đi..."

"Phòng chừng Kim Tan muốn kéo Cha Eun Sang làm bạn gái cùng tham gia, nhờ tôi bỏ túc kiến thức lễ nghi cho Cha Eun Sang, cô nghĩ thế nào." Tiểu Bạch nhìn chăm chăm Yoo Rachel, thử dò xét.

Yoo Rachel nghe vậy, cắn môi, sắc mặt lập tức khó coi xuống, "Cậu ta làm sao dám..."

"Cậu ta thật đúng là dám." Tiểu Bạch cười cười, thanh âm gọn sóng không sợ hãi, "Nếu tôi nói, cô đừng mỗi lần đều cực đoan như vậy, khiêu khích trong lời nói chỉ đẩy Kim Tan ra xa hơn, còn có càng thêm kích phát ý chí chiến đấu của Cha Eun Sang. Có đôi khi hành hạ một người, đánh hạ họ một lần không ý nghĩa, phải từ từ hành hạ mới được."

Yoo Rachel kinh ngạc ngẩng đầu, cho đến bây giờ cũng không nghĩ đến Tiểu Bạch nhu nhược sẽ nói ra những lời như vậy, "Cô thực sự đã thay đổi nhiều lắm. Năm đó cô đi không từ biệt, hiện tại lại đột nhiên xuất hiện, mấy năm nay cô thật đi du học nước ngoài sao?"

Tiểu Bạch thấy Yoo Rachel hoài nghi nhìn mình, "Trong lúc rảnh rỗi hiểu kì chuyện của tôi, không bằng đi giải quyết Cha Eun Sang cho tốt đi."

"Cô có chủ ý gì?" Yoo Rachel hỏi.

"Cha Eun Sang đang cấu kình với Kim Tan đó, chỉ là sau này phát sinh cái gì, cũng không liên quan chuyện của chúng ta." Tiểu Bạch an tĩnh mỉm cười.

Yoo Rachel thấy thế, hí mắt một cái, "Tôi có nên may mắn cô không phải đối thủ của tôi không..."

... ..

Buổi chiều tan học, Tiểu Bạch ở phòng học mời Cha Eun Sang đến nhà mình, "Tan học rồi có muốn đi nhà mình không, mình sẽ bỏ túc lễ nghi cho cậu."

"Yoon Ah, mình chưa từng tới nhà mới của cậu đây. Cậu làm sao có thể mời Cha Eun Sang đầu tiên vậy." Bo Na nghe vậy, lập tức bắt mắt.

"Cậu cũng cùng đi..." Tiểu Bạch bắt đắc dĩ trừng trừng Bo Na, quay đầu nhìn Cha Eun Sang, "Thế nào, rảnh sao?"

"Minh?" Cha Eun Sang hiển nhiên rất kinh ngạc.

"Đi thôi... Eun Sang, đây chính là cơ hội tốt." Yoon Chan Young cũng không nghĩ tới Tiểu Bạch vậy mà thực sự mời Cha Eun Sang, nhưng bạn tốt có thể tiếp cận cuộc sống của họ, cậu cũng can tâm tình nguyện thấy, hơn nữa Tiểu Bạch biểu hiện phi thường có thành ý.

"Tan học mình có việc." Cha Eun Sang không do dự gì liền lắc đầu.

Rất nhiều người nghe Tiểu Bạch mời Cha Eun Sang cũng không có rời đi, ngồi xem chừng, thấy Cha Eun Sang từ chối, đều cực kì ngạc nhiên, "Cô ta cư nhiên từ chối?"

"Cha Eun Sang, Yoon Ah mời em, em có chuyện gì không thể sắp xếp được?" Kim Tan cùng Cha Eun Sang chiến tranh lạnh một ngày, rốt cuộc không nhịn được bước đến bên cạnh Tiểu Bạch, cùng cô sống vai, nhũu mày hỏi.

Cha Eun Sang thấy Kim Tan thiên vị, trong lòng càng mất hứng, nói thẳng, "Em không rảnh, không muốn đi."

Cái này, ngay cả Yoon Chan Young cũng hiểu được không ổn, thấp giọng nhắc nhở, "Eun Sang... Như vậy thực không lễ phép."

Cha Eun Sang nghe Yoon Chan Young, mở to mắt nhìn cậu, dường như không tin cậu cũng chỉ trích bản thân.

Tiểu Bạch đoán được cô ấy vì muốn làm thêm mới không thể đi, lại không thể nói ra chân tướng trước mặt mọi người, chỉ có thể thái độ mạnh mẽ cự tuyệt.

Kim Tan vô cùng không thích Cha Eun Sang lần nữa không cảm kích như vậy, vừa muốn nói, Tiểu Bạch kéo cậu ta lại, cô khẽ lắc đầu với Kim Tan, sau đó cười như gió nhẹ mây trôi với Cha Eun Sang, "Đã có việc, cậu cứ bận trước, cũng không thể làm trễ nải chuyện của cậu."

Một phen lời nói, giữa hai người liền phân cao thấp.

Lee Bo Na không nhìn nổi Tiểu Bạch chịu ủy khuất, kéo tay cô nói, "Mình vẫn muốn đi nhà cậu, ngày hôm nay đến lượt mình đi nhà cậu ngủ."

"Tốt..." Tiểu Bạch rất có hảo cảm Lee Bo Na, gật đầu đồng ý.

"Bọn mình cũng chưa có qua đây..." Kim Tan cùng Myung Soo cùng phối hợp làm bộ đáng thương nhìn Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch thấy đáng về túi thân của bọn họ, nhìn không được cười rộ lên, "Đều đến đi, dứt khoát cùng nhau ăn bữa cơm là được rồi. Cha Eun Sang bận rộn nữa cũng cùng ăn bữa cơm đi, mọi người cùng nhau mà." Tiểu Bạch mời.

Cha Eun Sang biết mình từ chối nữa, ấn tượng mọi người về mình sẽ càng thêm kém, ngay cả Yoon Chan Young cũng không đứng bên cô, cô gật đầu. "Được rồi, nhưng mình có thể phải đi trước."

"Có thể." Tiểu Bạch sáng khoái gật đầu, nói với Kang Ye Sol cùng Yoon Chan Young, "Các cậu cũng tới đi, còn có..." Cô nói, quay đầu chống lại tầm mắt với Choi Young Do đang nhìn mình, Tiểu Bạch ngăn người, lộ ra nụ cười đầy mong đợi, thanh âm thấp thỏm, "Cùng nhau sao?"

Choi Young Do bình tĩnh nhìn Tiểu Bạch vài giây, liền tại lúc cô nghĩ hấn cự tuyệt, Choi Young Do dứt tay vào túi quần đứng lên, vẫn là bộ dạng kiêu ngạo đó, khốc khốc nói, "Tôi đói bụng..."

Tiểu Bạch và Kim Tan ở tiệm cà phê chờ Cha Eun Sang. Đám người Bo Na, Kang Ye Sol đi trước đến nhà.

Nhìn Cha Eun Sang không ngừng bận rộn, "Mình có thể hỏi cậu một vấn đề không?" Tiểu Bạch nói.

"Cái gì? Có thể chứ..." Kim Tan gật đầu.

"Cậu thực sự... thích Cha Eun Sang sao?" Tiểu Bạch do dự hỏi.

"Tại sao hỏi như vậy?" Kim Tan có chút kinh ngạc, suy nghĩ một chút, "Thực ra cũng không phải thích đi, chỉ là cô ấy rất gan lớn lại hấp dẫn mình, cô ấy có phẩm chất đặc biệt mà mình không có."

"Nhưng là phẩm chất đặc biệt như vậy, đối với cậu, đối với bọn mình, là tuyệt đối không được phép, cậu hẳn rất rõ ràng." Tiểu Bạch lo lắng nhìn Kim Tan.

"Cho nên mình mới tưởng phải bảo lưu những phẩm chất đặc biệt này của Cha Eun Sang." Kim Tan trấn an vỗ vỗ vai Tiểu Bạch, trên mặt lại là biểu tình thanh tỉnh. Tiểu Bạch đột nhiên cảm thấy, Kim Tan kỳ thực cái gì cũng biết, nhưng cậu ta cố ý đánh vỡ tất cả, mà Cha Eun Sang, chính là thanh lợi kiếm.

Kim Tan thấy Tiểu Bạch thoáng cái trầm mặc, ngược lại cười nói, "Mình biết cậu lo lắng cho mình, mình biết mình đang làm cái gì, yên tâm đi."

Tiểu Bạch nghe vậy, chỉ có thể gật đầu, tạm thời buông cái đề tài này.

"Mình đi xem Cha Eun Sang có thể tan việc chưa..." Kim Tan đứng lên, rời đi vị trí.

Tiểu Bạch quay đầu nhìn đèn đường sáng lên ngoài cửa sổ, trong đầu suy tư. Kim Tan đối với Cha Eun Sang, không phải một loại hiểu kỳ, tựa như một người mỗi ngày nhìn thấy bảo thạch, đột nhiên nhìn thấy quả cầu thủy tinh hứng thú, mà Cha Eun Sang trùng hợp xuất hiện lúc Kim Tan cùng người nhà trong bầu không khí khẩn trương. Kim Tan tự nhiên mà vậy, liền cùng Cha Eun Sang, cho là một loại phản kháng. Nếu như muốn tách bọn họ ra, muốn khiến Kim Tan mất đi hứng thú, tốt nhất là có một người càng thích hợp, mang theo Kim Tan, thoát ly tình trạng này.

"Tiểu Bạch, mau nhìn tôi." Ngoài cửa sổ, Tiểu Hắc đột nhiên xuất hiện gõ cửa thủy tinh.

"Làm sao vậy?" Tiểu Bạch hỏi.

"Tôi vừa nghe Cha Eun Sang nói cùng một người phục vụ ở phòng bếp, người phục vụ kia dường như biết Seo Yoon Ah, nói với Cha Eun Sang đã từng

cùng làm thêm với Seo Yoon Ah, Cha Eun Sang đang nửa tin nửa ngờ hỏi người ta đấy." Tiểu Hắc sốt ruột nói.

"Không xong..." Về mặt Tiểu Bạch khế biến, Seo Yoon Anh trong vòng mấy năm này làm rất nhiều việc vặt, người phục kia chỉ sợ thực sự biết Seo Yoon Ah, từng cùng cô ấy làm việc.

"Tiểu Bạch, cô mau nghĩ biện pháp đi, Cha Eun Sang mấy lần bị cô chinh, trong lòng hẳn định có khúc mắc, bắt được nhược điểm của cô, còn không huyền não cho sôi sùng sục." Tiểu Hắc nhìn Cha Eun Sang một lần nữa xuất hiện ở quầy hàng cách đó không xa, thấp giọng nói.

Tiểu Bạch cắn môi, trong đầu rất nhiều ý tưởng không ngừng đảo quanh, ánh mắt thoáng nhìn, đột nhiên gất gao nhìn thẳng cổ tay mình, "Có biện pháp..."

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngã Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: The Heirs 7

Đội Cha Eun Sang tan tành, Tiểu Bạch cùng Kim Tan mang theo cô ấy cùng về nhà. Dọc đường đi, Cha Eun Sang vẫn len lén quan sát Tiểu Bạch, sự hoài nghi và giằng giũa trong mắt vô cùng rõ ràng. Tiểu Bạch giả bộ không biết, tự nhiên nói chuyện với Kim Tan.

Vào cửa nhà, bầu không khí trong phòng khí thế ngất trời, đám người Bo Na, Myung Soo, Kang Ye Sol vây một chỗ đánh bài, thỉnh thoảng vang lên tiếng cười.

"Yoon Ah, cậu cuối cùng cũng về, mình sắp chết đói rồi." Thấy Tiểu Bạch, Bo Na lập tức làm nũng nói.

"Xin lỗi... Chậm trễ một hồi, mình bảo cô giúp việc mang thức ăn lên, mọi người đi phòng ăn ngồi đi."

"Cuối cùng có thể ăn cơm." Myung Soo nhân cơ hội ném bài trong tay, cười híp mắt nói.

"Này, Myung Soo, cậu làm gì đã vớt bài, mình sắp thắng ván này rồi." Kang Ye Sol kháng nghị trừng mắt Myung Soo đang cười ngây ngô.

Myung Soo hiển nhiên là cố ý, đem bài trước mặt đẩy, xấu lắm nói, "Ăn cơm đi, lần sau chơi..."

"Cái tên này, nhất định vì không muốn bị phạt..."

Tiểu Bạch nhìn mấy người hò hét ầm ĩ, quay đầu dặn dò Kim Tan một câu, "Chiều cổ tốt Cha Eun Sang." Sau đó đi phòng bếp.

Rời phòng khách, đi ngang chân thang lầu, Tiểu Bạch thấy Choi Young Do một mình ở khúc quanh cầu thang, hẩn dựa vào tay vịn, chân tay thả lỏng, vẻ mặt an nhiên nhắm mắt lại, không biết có phải đang ngủ hay không.

Tiểu Bạch do dự một chút, chậm rãi nhắc chân đến gần hẩn.

Bên ngoài bầu trời đã tối đen, ngọn đèn phục cổ trên tường tỏa ra ánh sáng yếu ớt, chiếu vào gương mặt đang ngủ của Choi Young Do, hiện ra sự ôn nhu kì dị.

Gương mặt góc cạnh rõ ràng, mũi cao, lông mày rậm chéo cao, anh khí mười phần. chàng trai này lúc an tĩnh, rút đi tất cả sự sắc bén.

Tiểu Bạch nhìn chằm chằm Choi Young Do một hồi, từ từ cúi người xuống ghé sát vào hẩn, thẳng đến hô hấp hai người giao nhau mới ngừng lại. Thời gian phẳng phất đình trệ, Tiểu Bạch vẫn bất động, chỉ khoảng cách mấy cm, thẳng đến lông mi Choi Young Do đột nhiên mất tự nhiên run rẩy, Tiểu Bạch không tiếng động nở nụ cười.

Cô gờ tay lên, nhẹ nhàng đặt lên gò má Choi Young Do, giọng nói đau đớn, lại mang theo ôn nhu quyến luyến không nói thành lời, "Xin lỗi... Em hẳn phải về sớm chút."

Choi Young Do vẫn như trước an tĩnh nhắm mắt lại. Tiểu Bạch biết hẩn đang giả bộ ngủ, ngón tay dọc theo trán vẽ xuống lông mày rậm lại tới sống mũi, cuối cùng dừng trên môi mỏng, thanh âm như có như không, tự lẩm bẩm, "Có thể gặp lại anh em đã rất thỏa mãn, làm sao có thể cầu càng nhiều đây."

Nói xong, Tiểu Bạch cách ngón tay, hạ xuống một nụ hôn ngọt ngào trên môi Choi Young Do, dán gò má của hẩn, nhẹ nhàng thờ dài một tiếng, sau đó chậm rãi đứng dậy, xoay người rời đi.

Vừa vào phòng bếp một hồi, Lee Bo Na không nhận được cũng tìm tới, "Tối vừa lúc..." Tiểu Bạch thấy cô ấy, bùng lên cái đĩa, "Giúp mình bùng cái này ra."

"Là món ăn mình thích này." Bo Na thấy món ăn trên đĩa, lập tức vui vẻ vươn tay ra, trong nháy mắt đụng tới đĩa, tay Tiểu Bạch đột nhiên trượt đi, cái đĩa

liền rơi xuống đất, vỡ nát bầy, món ăn cũng rã đầy đất.

"Yoon Ah, cậu không sao chứ." Lee Bo Na lại càng hoảng sợ, thấy mặt đất đầy mảnh nhỏ, phân phó người giúp việc lau dọn, kéo tay Tiểu Bạch ra ngoài.

Tiểu Bạch còn không phục hồi lại tinh thần, tùy ý để Bo Na lôi mình ra ngoài phòng bếp, ngơ ngác nhìn chăm chăm tay mình, không thể tin tưởng.

"Yoon Ah? Yoon Ah? Cậu nghe được mình nói sao?" Lee Bo Na thấy thế, lo lắng ghé sát vào Tiểu Bạch.

"À... Xin lỗi, vừa nãy mình không cảm chắc." Tiểu Bạch lắc đầu.

"Thật không?" Lee Bo Na nhủ mảy, vừa nãy cô ấy thấy rõ ràng, Tiểu Bạch vốn cảm rất vững vàng, chỉ là không biết làm sao, tay dường như bỗng nhiên mất lực, giống như không bị khống chế mới đem cái đĩa vỡ ra ngoài.

"Làm sao vậy? Đánh rơi vật gì sao?" Không đợi Lee Bo Na hỏi ra nghi vấn trong lòng, mọi người trong phòng khách nghe tiếng đã đi tới.

"Không có việc gì, không cần thận thối, mọi người đi ngồi đi, mình bảo cô giúp việc mang thức ăn lên." Tiểu Bạch nắm tay không tự chủ để đằng sau lưng, miễn cưỡng cười nói.

"Thực sự không có việc gì?" Kim Tan hỏi.

"Không có, Bo Na, cậu cũng đi phòng ăn đi." Tiểu Bạch lắc đầu, quay đầu nói với Lee Bo Na vẫn nhìn chăm chăm cổ tay mình.

"Được rồi..." Bo Na chậm rãi gật đầu, nhìn Tiểu Bạch ánh mắt muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn trước hết về phòng ăn.

Tiểu Bạch đứng phía sau, vừa vận chống lại tầm mắt Cha Eun Sang vừa quay đầu lại, cô tự nhiên trả về nụ cười khéo léo, Cha Eun Sang lại phảng phất bị hù sợ vậy, lập tức nghiêng đầu sang chỗ khác.

Mọi người sôi nổi náo nhiệt com nước xong, Cha Eun Sang lại phải tiếp tục đi làm thêm, Kim Tan chủ động yêu cầu đưa cô ấy đi, những người khác tính về nhà, "Mình muốn ở lại, bọn mình đã nói rồi, Yoon Ah không được đổi ý." Lee Bo Na đứng ở cửa, xấu lắm lôi kéo Tiểu Bạch.

"Đương nhiên được." Tiểu Bạch kéo cô ấy gạt đầu.

Choi Young Do là người cuối cùng rời đi, Lee Bo Na rất có ánh mắt tìm cố vào nhà, Tiểu Bạch thì đưa Choi Young Do ra ngoài.

Dọc đường đi hai người đều trầm mặc, Tiểu Bạch lại cảm giác được Choi Young Do lạnh lùng giảm rất nhiều, ngẫu nhiên nhìn về phía cô còn mang theo hoài niệm nhẹ nhàng cùng nghi hoặc.

"Trên đường cẩn thận, lái chậm một chút." Tiểu Bạch đứng tại cửa chính, cười ôn hòa.

Choi Young Do dừng lại bước chân quay đầu nhìn Tiểu Bạch, ánh mắt hẹp dài sắc bén lấp lờ ánh sáng, một lát mở miệng nói, "Seo Yoon Ah.... Tôi tha thứ cho em đi không từ biệt."

"Cái gì?" Tiểu Bạch nghe vậy ngẩng đầu kinh ngạc. Choi Young Do ở một giây kế tiếp vươn cánh tay thon dài mạnh mẽ ấn cô áp đến trên tường, sau đó giờ tay nắm cầm Tiểu Bạch, cúi đầu bá đạo ngậm bờ môi cô.

Hơi thở nam tính mãnh liệt phả vào mặt, Tiểu Bạch trong nháy mắt hoảng loạn. Choi Young Do nhân cơ hội dùng đầu lưỡi cạy ra môi của cô, tiến quân thần tốc, kịch liệt cắn hút lưỡi Tiểu Bạch, xâm chiếm môi tắc ngọt trong khoang miệng.

Tiểu Bạch khuôn mặt trắng nõn thấm thoát dính vào đồ ửng, nhẹ giọng thở hổn hển, tiếng thở gấp vào trong tai Choi Young Do, phảng phất như một cây đuốc, thoáng cái đốt tắt cả lý trí của hắn, tình cảm lâu dài tích lũy tới nay cuối cùng có thể thả ra.

Hai tay hắn dùng sức ôm chặt Tiểu Bạch trong ngực mình, dường như muốn chứng minh cô thực sự tồn tại. Tiểu Bạch bị tập kích như vậy dần có chút khó thở, thân thể không chống đỡ được ngã ra sau, ánh mắt mê loạn, hai tay vất trên cổ Choi Young Do, hai thân thể chặt chẽ dính lấy nhau, hôn kịch liệt mà thiên nhiên.

Không biết qua bao lâu, Choi Young Do thở hồng hộc buông ra Tiểu Bạch, bờ môi mòng hơi nhếch lên, có vẻ cực kỳ sung sướng. Mà Tiểu Bạch lúc này hai gò má ửng đỏ, hai mắt sưng mù mênh mông tràn đầy mê ly, hô hấp dồn dập càng có vẻ mãnh mai đáng thương, khiến người nhìn không được ôm vào lòng tùy ý thương yêu.

Choi Young Do cứ như vậy bình tĩnh nhìn cô, vẻ mặt mỗi lúc trở nên ôn nhu, chờ Tiểu Bạch hơi bình phục, hắn mới cúi đầu để sát vào Tiểu Bạch, đem hơi thở nóng rực phun ở gần cổ cô, tiếng nói khàn khàn, "Không cho phép rời đi tôi lần nữa..."

Tiểu Bạch vẻ mặt xuân phong tiêu sái trở về phòng khách, Lee Bo Na đã không nhận được đổi kênh ba lần, thấy cô liền vất điều khiển trong tay, "Yoon Ah, cậu rút cuộc cũng về."

"Ừa, mặt cậu sao đỏ như vậy... Mình biết rồi, cậu vừa mới tiễn Choi Young Do, các cậu đã làm gì? Mau thành thật khai báo." Lee Bo Na tò mò kẻ sát Tiểu Bạch, mặt mờ hỏi.

"Bọn mình lại cùng nhau rồi." Tiểu Bạch sờ sờ gò má nóng hổi, vừa lúc Choi Young Do đi, lại lôi kéo khi dễ cô một hồi lâu. Tiểu Bạch bị Choi Young Do làm cho đầu óc choáng váng, bây giờ muốn đứng lên còn hiểu được xấu hổ.

"Thật tốt, tên kia quả nhiên là chết sĩ diện." Lee Bo Na nghe vậy, cao hứng cầm tay Tiểu Bạch.

Ai biết Tiểu Bạch lập tức thống khổ kêu một tiếng, bèn rút tay mình ra.

"Làm sao vậy? Mình không dùng lực mà?" Lee Bo Na lại càng hoảng sợ, nhìn tay của mình, rất xác định bản thân vừa rồi không có dùng sức.

"Việc này không liên quan đến cậu." Tiểu Bạch lắc đầu.

"Yoon Ah, cậu thành thật nói với mình, tay cậu có chuyện phải không? Vừa mình dạo nhà một vòng, phát hiện không có đàn dương cầm. Cậu trước đây chính là thiên tài dương cầm đó, trong nhà cậu làm sao có thể không có đàn dương cầm đây... Đến cùng là chuyện gì đã xảy ra?" Tuy rằng Lee Bo Na tùy tiện, nhưng cực kì thông minh thấy đáng về thống khổ nắm cổ tay của Tiểu Bạch, lập tức nghiêm túc hỏi nghi vấn trong lòng.

"Mình...." Tiểu Bạch nhìn Lee Bo Na, gương mặt vừa khó xử lại giãy giụa.

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: The Heirs 8

Sáng sớm, Tiểu Bạch và Bo Na đeo cặp chuẩn bị đi học, đi tới cửa, lại phát hiện xe nhà mình còn chưa tới, quản gia cũng khó xử nhìn mình.

"Chuyện gì vậy? Xe đâu mất rồi?" Tiểu Bạch cùng Bo Na kì quái nhìn quản gia.

"Xe ở cửa chính, chỉ là..." Quan gia do dự chỉ ngoài cửa lớn, "Sáng sớm thiếu gia Choi Young Do đã tới rồi, ở ngoài chờ tiểu thư, nói muốn đưa tiểu thư đi học."

"A... Thật là hâm mộ mà..." Bo Na nghe vậy, lập tức lôi kéo Tiểu Bạch, khoa trương kêu to, "Choi Young Do vậy mà tới đón bạn gái đến trường, ngày mai mình cũng bảo Yoon Chang Young thử xem."

"Cái gì vậy, Bo Na, cậu đừng nói linh tinh." Tiểu Bạch có chút ngượng ngùng.

"Bọn mình ra cửa xem thử đi..." Bo Na biết Tiểu Bạch da mặt mỏng, kéo cô đi ra ngoài.

Cửa chính, Choi Young Do khoanh hai tay dựa bên xe máy màu đen, khoác áo da đẹp trai, chân dài tùy ý vắt ngang, khuôn mặt lười nhác không kiềm chế được.

Thấy cô cùng Bo Na xuất hiện, mới đứng thẳng người, giơ tay lên chào hỏi, "Buổi sáng tốt lành..."

"Choi Young Do... Không nghĩ tới cậu tri kỉ như vậy." Bo Na đi quanh Choi Young Do một vòng, cười híp mắt nói, "Vẫn là Yoon Ah đặc biệt ha, còn được cậu tự mình đưa đón, bây giờ mình mới thấy đó."

"Sau này sợ rằng mỗi ngày cậu đều thấy được, quen dần đi." Choi Young Do nhún mày, khóe miệng nhếch lên cười, liếc Tiểu Bạch vẫn đứng một bên, cố ý nói.

"Thật không chịu nổi, ôi phận cái bóng đèn..." Bo Na bụm mặt lắc đầu, xoay người đi hướng xe ô tô, "Xem ra mình chỉ có thể một mình cô đơn đi học."

"Bo Na à..." Tiểu Bạch thấy cô ấy chạy, bèn theo sau, "Mình đi với cậu."

"Đừng dừng." Lee Bo Na lập tức lắc đầu mãnh liệt, "Choi Young Do sẽ giết mình mất! Các cậu mới làm hòa, đương nhiên phải nể nang nể lượng thụ làm bạn gái đi."

"Bo Na à..." Tiểu Bạch có chút xấu hổ.

"Mình không nói cậu." Lee Bo Na biết Tiểu Bạch da mặt mỏng, trong tâm rất vui vẻ vì bạn tốt, cầm tay Tiểu Bạch ôm sát vào lòng dằn dò, "Mình đi một mình không sao cả, bọn mình quan hệ thế nào, cậu khách sáo làm gì, cậu cũng phải cẩn thận tay mình đó."

Tiểu Bạch nghe lời của cô ấy, gật đầu đáp ứng, "Yên tâm đi, mình sẽ chú ý... chuyện đó... Cậu có thể đừng nói với người khác ngay không?"

"Vì sao?" Bo Na hơi kinh ngạc.

"Mình không muốn mọi người lo lắng." Tiểu Bạch cầm tay Bo Na, ánh mắt khẩn cầu.

Lee Bo Na cắn môi, liếc nhìn Choi Young Do mỉm cười phía sau Tiểu Bạch, bắt đầu gật đầu, "Được rồi, nhưng nếu cậu có chuyện gì nhất định phải nói mình biết, mình sẽ lo lắng đó."

"Được rồi, mình sẽ không gạt cậu, coi như là bí mật giữa bọn mình."

Nhìn theo Lee Bo Na rời đi, Choi Young Do đến gần Tiểu Bạch, cúi người dí sát mặt vào mặt cô, Tiểu Bạch hoảng sợ, theo bản năng che miệng mình lại, kinh hoàng nói, "Anh làm gì thế... Đây là cửa chính nhé."

Choi Young Do cách Tiểu Bạch gần đến cơ hồ có thể đếm từng sợi lông mi của cô, tà tà cười với Tiểu Bạch, vô tội nháy mắt mấy cái, giờ cái mũi bảo hiểm hồng trong tay, "Em đang nghĩ chuyện xấu gì đó, tôi định giúp em đội mũ mà."

Tiểu Bạch có chút ngốc lăng nhìn dáng dấp đắc ý của Choi Young Do, lập tức giậm chân, gương mặt thoát cái đỏ bừng, "Choi Young Do trước đây anh không hư hỏng như vậy..."

Thấy Tiểu Bạch xấu hổ quở trách, Choi Young Do nặng nề nở nụ cười, giọng nói từ tính, "Trước đây tôi quá đáng hoàng, thiếu nhiều phúc lợi a..."

Tiểu Bạch nhìn Choi Young Do một bộ biết vậy chẳng làm, đưa tay đẩy hấn một cái, xoay người rời đi, "Em tự đi học."

"Yoon Ah, sao đã tức giận rồi?" Choi Young Do đi theo phía sau Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch không để ý tới hấn.

"Tôi chỉ đùa một chút thôi mà, đừng đi mà."

Tiểu Bạch không để ý tới hấn.

"Đi tới trường học bây giờ sẽ trễ đó, để tôi chở em đi." Choi Young Do nói xong, Tiểu Bạch không có nửa điểm tính toán dừng lại, bắt đầu dĩ dờ trán, nụ cười lại càng rực rỡ.

"Nếu em đi tiếp, tôi không khách khí đâu đó." Choi Young Do uy hiếp.

Tiểu Bạch làm bộ không nghe thấy, dù sao không sợ hấn.

Vậy mà một giây kế tiếp, trước mắt Tiểu Bạch đột nhiên trời đất quay cuồng, "A..." Cô khẩn trương cầm cánh tay bên cạnh, phát hiện mình bị người ta ôm ngang.

"Choi Young Do, anh thả em xuống, ở đây có rất nhiều người qua đường." Tiểu Bạch cả giận nói.

"Tôi nói sẽ không khách khí, ai bảo em không nghe lời." Giọng nói lưu manh của Choi Young Do từ phía trên truyền xuống.

"Hàng xóm sẽ nhìn thấy, thả em xuống đi mà." Tiểu Bạch ôm cổ Choi Young Do, vùi đầu vào ngực hấn.

"Em phải đảm bảo không tức giận nữa."

"Em thề."

"Còn phải đồng ý để tôi ngày nào cũng đưa em đến trường."

"Em đồng ý."

"Không được phép phát giận không để ý tới tôi, phải nghe lời tôi nói."

"Choi Young Do... Anh xong chưa." Tiểu Bạch rút cuộc rống giận.

Tin tức Tiểu Bạch cùng Choi Young Do một lần nữa hẹn họ, dưới sức mạnh quảng bá của Bo Na, một buổi sáng liền lan khắp ngõ ngách vườn trường, hơn nữa không ít người đều chính mắt thấy một màn Choi Young Do chở Tiểu Bạch đi học, càng thêm chứng thực tin tức này.

Bạn tốt tự nhiên cũng vui vẻ cho Tiểu Bạch và Choi Young Do, thấy bọn họ, nụ cười đều có vẻ đùa dai khiêu khích.

Ở trường, Choi Young Do và Tiểu Bạch như hình với bóng, nửa tắc không rời, cũng không đi bắt nạt người khác như trước nữa, quan hệ với Kim Tan dù không nói là tốt, ngược lại cũng sẽ không vừa gặp liền xù lông.

Người duy nhất buồn bực, chỉ có Tiểu Bạch.

Choi Young Do bình thường thoát nhìn tính cách bá đạo lạnh lùng, kì thực phi thường dính người. Tiểu Bạch nhiều lúc muốn hẹn Yoo Rachel gặp mặt,

chưa lần nào thành công

Cuối cùng ngay cả Yoo Rachel cũng phải gửi tin nhắn cảm thán, "Choi Young Do thực sự đổi tính đổi nết rồi."

Nhưng cũng may Yoo Rachel là một người thông minh, được Tiểu Bạch từ bên cạnh giúp đỡ, từng điểm từng điểm khiến Kim Tan thân cận cô ấy hơn. Cô ấy và Kim Tan từ nhỏ đã biết, nếu không phải Cha Eun Sang, cũng sẽ không làm căng, may mà Yoo Rachel vẫn hồi sớm, lại không sai người gây sự đối phó Cha Eun Sang, hơn nữa Tiểu Bạch khen bóng khen gió, Kim Tan cũng mất thành kiến với cô ấy.

... ..

Trong phòng học,

"Mọi người đều biết sắp tới lúc họp phụ huynh rồi, tôi cũng không muốn nhiều lời, nhớ kỹ nhắc phụ huynh tham gia đúng giờ." Giáo viên cầm sách giáo khoa nói xong, đặc biệt dừng lại nhìn thoáng qua Tiểu Bạch và Cha Eun Sang, lúc này mới rời đi.

"Không xong, lần này không ổn rồi, mẹ mình đi họp phụ huynh mà nhìn thành tích của các cậu, nhất định sẽ đập chết mình mất." Giáo viên vừa đi, lớp học lập tức nổ tung

"Thật ra mình cũng tạm, nhưng mẹ mình chắc lại muốn kéo mình đi dạo phố chuẩn bị xem họp phụ huynh mặc cái gì..."

Tiểu Bạch thu thập đầu vào đầy nhét vào túi sách, ngẩng đầu một cái, đã nhìn thấy Cha Eun Sang đứng bên cạnh, "Có việc gì thế?"

"Sắp họp phụ huynh rồi, hỏi họp nhì?" Cha Eun Sang nỗ lực để cho mình thân mật một chút.

"Hỏi họp?" Tiểu Bạch cười cười, "Nếu như cậu nói thành tích số một của mình thì mình cũng không cần căng thẳng."

Lần này Cha Eun Sang thì rất thấp, nghe Tiểu Bạch nói như vậy, mặt cứng đờ, cũng không biết cô có phải cố ý hay không, Cha Eun Sang gắng cười nói, "Lần trước định nhờ cậu bỏ lúc lễ nghi tiệc rượu mà không có thời gian, gần đây khó khăn lắm mới rảnh rồi, cậu còn muốn dạy mình không?"

"Cô ấy không có thời gian." Tiểu Bạch chưa trả lời, Choi Young Do chậm rãi cầm túi sách đi tới.

"Mình... Mình chỉ muốn làm bạn với Yoon Ah thôi mà... Nếu như làm mất thời gian của cậu thì mình rất xin lỗi... Mình..." Cha Eun Sang nói, trong mắt bắt đầu tích nước, nhìn túi thân cực kì.

Tiểu Bạch xem bộ dáng đáng thương của cô ta, thậm chí buồn cười, cũng kì quái làm sao đột nhiên cô ta mon men gần mình, nghĩ cô gần đây chủ động tiết lộ tin tức cho Cha Eun Sang hẳn là không sai biệt lắm, đứng lên, gương mặt vô tội, tận lực giống trẻ con ghẹo nói, "Mình cũng chưa nói không đồng ý nha, Young Do nói vui đấy, cậu đừng để ý đến anh ấy, anh ấy cũng chỉ nói với cậu một câu, cậu đang yên lành sao lại khóc vậy, không biết còn tưởng mình bắt nạt cậu đó..."

Cha Eun Sang vốn tưởng mượn cớ nháo chuyện, không ngờ bị Tiểu Bạch nói mấy câu chặn về, quay đầu nhìn lại, xung quanh không ít bạn cùng lớp đều chăm chọc nhìn mình, trong lòng bất chợt rét lạnh, ánh mắt giận dữ nhìn Tiểu Bạch.

Cô ta chỉ biết, mỗi lần Tiểu Bạch mở miệng, thoát nhìn là giúp, thực ra đều khiến cô ta xấu mặt. Bây giờ nghĩ lại, mỗi lần cô ta tức giận trước mặt Kim Tan, trái lại chọc Kim Tan mất hứng, cô ta đã quá thiếu kiên nhẫn, càng ngày càng giống Yoo Rachel đáng ghét trước đây.

Nhưng Seo Yoon Ah, cô đừng tưởng rằng cô rất giỏi, tôi sẽ vạch trần bộ mặt thật của cô. Cha Eun Sang thầm cắn răng, ngoài mặt lại vô tội lắc đầu, "Là mình hiểu nhầm, còn tưởng rằng Yoon Ah không thích mình đó."

"Làm sao cậu biết." Nếu so sánh diễn trò, Tiểu Bạch có thể tự nhận thành thạo nhất. Cô cầm tay Cha Eun Sang, một bộ tri âm tri kỉ, "Cậu muốn học mình lúc nào cũng sẵn sàng, nếu không ngay tối nay đi. Cậu đến nhà của mình, bọn mình cùng ăn cơm."

"Yoon Ah, chúng ta đã hẹn trước rồi mà." Choi Young Do nghe vậy, đứng một bên lạnh lạnh xem mồm, nhìn chăm chăm Cha Eun Sang, tưởng như muốn đục mấy cái cái lỗ lên mặt cô ta.

"Hiếm khi Cha Eun Sang rảnh rồi mà." Tiểu Bạch nháy mắt nghịch ngợm mấy cái với Choi Young Do, quay đầu nhìn Cha Eun Sang, "Thế nào?"

"Đi nhà cậu thì phiền cậu quá, nếu cậu không ngại, mình biết một quán ăn ngon lắm, bọn mình đi chỗ đấy đi, mình bao..." Cha Eun Sang đề nghị, đánh giá về mặt Tiểu Bạch.

"Cậu muốn mời khách?" Tiểu Bạch ngẩn người, đột nhiên nghĩ đến cái gì, cười càng thêm rực rỡ, "Đương nhiên được rồi, lát nữa cậu gửi địa chỉ cho mình, nhất định mình sẽ đi."

"Vậy thì tốt quá." Thấy Tiểu Bạch sáng khoái gật đầu, Cha Eun Sang không khỏi thờ phào nhẹ nhõm.

... ..

Choi Young Do nghiêm mặt nắm Tiểu Bạch ra ngoài trường, dọc theo đường đi bước chân rất nhanh, Tiểu Bạch hầu như phải chạy mới có thể đuổi kịp.

"Anh giận à." Tiểu Bạch nhìn chăm chăm Choi Young Do.

Choi Young Do không trả lời.

"Đang im lặng phản kháng sao?" Tiểu Bạch buồn cười hỏi.

"Tối nay em phải đi với tôi." Choi Young Do nghiêng đầu qua chỗ khác, ánh mắt không cho cự tuyệt.

"Nếu như em nhớ không lầm, Yoo Rachel bảo em hôm nay là ngày hai nhà họp mặt..." Tiểu Bạch bắt đầu kéo tay Choi Young Do.

"Anh định mang em đi cùng hay định lấy em làm có trốn thế."

Choi Young Do nghe Tiểu Bạch nói, vẻ mặt nhất thời có chút không được tự nhiên, "Không phải..."

"Em biết mà..." Tiểu Bạch nhón chân lên, hai tay nâng mặt Choi Young Do, nhẹ giọng nói, "Em biết trong lòng anh không vui, nên mới muốn ở cùng với em, em rất vui anh đồng ý cho em ở bên cạnh anh..."

"Yoon Ah..."

Tiểu Bạch cười đến trang nhả, ánh mắt như nước, từng chút trấn an cảm xúc nôn nóng của Choi Young Do.

"Kỳ thực cuộc hôn nhân này chưa đi tới cuối cùng, ai cũng không thể nói chính xác, anh không thích người ta, Yoo Rachel người ta cũng chẳng thích anh, đừng luôn làm giả cho người ta xem... Như anh, chỉ làm bác trai tức giận, sau đó bị đánh một trận." Tiểu Bạch thở dài, ôm lấy bên hông rắn chắc của Choi Young Do, "Trốn tránh không giải quyết được bất cứ vấn đề gì."

Choi Young Do được Tiểu Bạch ôm, ngửi hương thơm từ người cô truyền tới, cũng ôm lại cô, thân thể cô gái vừa mềm vừa nộn. Choi Young Do dịu dàng dùng sức, trái tim đập dần dần ổn định. Thời gian bên Tiểu Bạch, làm hắn quên mất các loại thống khổ, trong lòng hắn rõ ràng, chỉ có cô gái trong lòng này, mới là thuốc giải duy nhất của hắn.

Hồi lâu... Choi Young Do rốt cuộc hạ quyết tâm, nhẹ nhàng hôn trên mái tóc Tiểu Bạch, giọng nói ôn nhu, "Tôi biết rồi, tôi sẽ cố gắng đổi mặt...."

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: The Heirs 9

Tiền Choi Young Do, Tiểu Bạch vừa lúc nhận tin nhắn Cha Eun Sang gửi đến, bên trong viết địa chỉ gặp mặt.

Bởi mỗi ngày Choi Young Do đều đưa đón Tiểu Bạch, tài xế trong nhà cũng không đến trường học nữa. Choi Young Do vừa đi, Tiểu Bạch chỉ có thể đứng ven đường đón xe tìm Cha Eun Sang.

"Muốn đi nhờ xe không?" Giọng nam lười biếng vang lên từ phía sau, Tiểu Bạch quay đầu lại, phát hiện là tiền bối Lee Hyo Shin.

"Đã muộn thế này, tiền bối chưa về sao?"

"Gia sư dạy kèm ở nhà đến muộn, nên tôi vẫn ở lại." Lee Hyo Shin hút ly sinh tố trong tay, cười híp mắt.

"Tiền bối ưu tú như vậy còn cần gia sư, thật làm người ta áp lực." Tiểu Bạch cười nói.

"Không có biện pháp, một mình chán quá." Lee Hyo Shin đến gần cô, hỏi một đằng, trả lời một nẻo, "Muốn đón xe sao? Tôi vừa thấy Choi Young Do đi rồi."

"Vâng, gia đình anh ấy có liên hoan nên em đi một mình."

"Tôi nhớ trước đây quan hệ của em với Rachel rất tốt, không nghĩ tới em sẽ nói giúp cô ấy." Lee Hyo Shin đột nhiên lại vòng vo trọng tâm câu chuyện.

Tiểu Bạch cổ quái nhìn đối phương, "Vừa nãy anh quang minh chính đại nghe lén đấy à..."

"Không sai." Lee Hyo Shin gật đầu.

"Anh có vẻ rất quan tâm Yoo Rachel?"

"Tại sao lại nói như vậy?"

"Vừa rồi em với Young Do nói nhiều như vậy, anh chỉ đơn độc nhớ kỹ em nói giúp Yoo Rachel, không phải quan tâm thì là gì?" Tiểu Bạch trêu chọc nhìn Lee Hyo Shin, không ngoài ý muốn thấy anh ta xấu hổ.

"Tôi chỉ quan tâm hậu bối thôi, em có muốn ngồi xe tôi không." Lee Hyo Shin tiếp tục đổi trọng tâm câu chuyện.

"Đương nhiên muốn." Tiểu Bạch tâm tình rất tốt gật đầu, theo Lee Hyo Shin lên xe.

Cha Eun Sang nói điểm đến là một cửa hàng thịt nướng, Tiểu Bạch cảm ơn Lee Hyo Shin, đi tới cửa tiệm.

"Yoon Ah, cậu đến rồi." Cửa hàng thịt nướng không lớn, Cha Eun Sang liếc mắt thấy Tiểu Bạch ở cửa, đứng dậy gọi, "Ồ đây."

Tiểu Bạch thấy Cha Eun Sang ngồi sẵn ở một bàn, tiến đến, "Minh có trễ không vậy."

"Đương nhiên không rồi, Yoon Ah tới thật nhanh. Chỗ này có hơi đơn sơ, hy vọng cậu không ngại." Cha Eun Sang nói, ánh mắt trời dạt đến một cô gái ngồi bàn gần đó, nhưng rất nhanh thu hồi tầm mắt.

Tiểu Bạch chú ý cô gái bàn bên tận lực đối lưng với mình, thấy không rõ mặt, chỉ là lưng căng cứng biểu hiện rất căng thẳng.

Tiểu Bạch lắc đầu, "Không sao cả."

"Vậy thì tốt quá, mình rất lo lắng Yoon Ah sẽ soi mói đó, bọn mình gọi món thôi."

Cha Eun Sang gọi bồi bàn, thuận thực ghi món ăn, còn nói thêm, "Cha mẹ Yoon Ah sẽ tham gia ngày họp phụ huynh chứ?"

"Bọn họ ở nước ngoài, không nhất định." Tiểu Bạch ung dung trả lời.

"Nước ngoài à..." Cha Eun Sang có chút hoài nghi, "Vậy Yoon Ah trước đây du học nước ngoài, tại sao không liên hệ Kim Tan vậy, không phải quan hệ hai người rất tốt sao."

"Cái này..." Tiểu Bạch cố ý lộ vẻ mặt bối rối, "Có chút không tiện."

"Không tiện? Làm sao sẽ?" Cha Eun Sang thấy phản ứng của Tiểu Bạch, tò mò hỏi tới.

"Mình không biết địa chỉ của A Tan, cậu ấy học ở nước ngoài, cũng bận rộn nhiều việc, mình không muốn quấy rầy cậu ấy." Tiểu Bạch vốn lừa gạt Cha Eun Sang, tùy ý tìm một lý do gượng gạo.

Cha Eun Sang nghe được lý do này, trong lòng xác nhận suy đoán của mình, sắc mặt có chút kích động, "Xem ra mấy năm này Yoon Ah bề bộn nhiều việc quá, Kim Tan cũng lái nhái cậu ở nước ngoài cũng không tìm anh ấy đó."

"Là mình không tốt... Lần sau gặp A Tan, mình sẽ xin lỗi cậu ấy." Tiểu Bạch giật giật khóe miệng, biểu hiện có chút bất an.

"Mình chỉ tùy tiện nói thôi, Kim Tan thân thiết với cậu như vậy, sẽ không để ý đâu." Cha Eun Sang xua tay, ý bảo Tiểu Bạch không cần để trong lòng.

Kim Tan đương nhiên không thể nói với Cha Eun Sang chuyện Yoon Ah, Cha Eun Sang chỉ cầm danh Kim Tan làm nguy trang mà thôi.

Tiểu Bạch thăm rõ ràng, trên mặt lại lộ vẻ trong lòng bị kích thích, khiến Cha Eun Sang càng xác định đáp án trong đầu.

Bữa cơm này, Tiểu Bạch cùng Cha Eun Sang đều ăn rất vui vẻ, đương nhiên, hai người vui vẻ không cùng một vấn đề.

Trở về nhà, Tiểu Bạch thoải mái chạy đi tắm rửa, lúc này mới nằm ườn trên ghế sa lông, lật tư liệu mới nhất. Tiểu Hắc ngồi bên cạnh cô, biến ra thực thể đang cầm bánh ga tô dâu ăn đến chẳng biết trời đất.

Tiểu Bạch không thể chịu được dáng vẻ thô dân của Tiểu Hắc, bĩu mũi nói, "Thật chưa từng thấy qua con quỷ nào như cậu, dùng tuổi thọ cực nhọc kiếm được để hóa thành hình người, chỉ vì bánh ga tô."

"Cô không hiểu." Tiểu Hắc híp mắt, cảm giác được bơ hòa tan trong miệng, ồm ồm nói, "Nhân sinh dù sao cũng phải có mục tiêu theo đuổi, tôi lại không giống cô, có thể đi lại ban ngày, buổi tối tôi đi ra cái gì cũng không có, còn không bằng hạnh phúc ăn bánh ga tô."

Tiểu Bạch thấy Tiểu Hắc ghét bỏ bản thân, bất đắc dĩ đỡ trán. Tên này trước đây cũng giống cô, cũng có thể xuất hiện ban ngày, nhưng một lần nhiệm vụ, không biết trúng cái gì gió, thừa dịp cô không ở, vậy mà dám một mình cứu một cô gái thọ mệnh đã tận, kết quả khiến bản thân thương nặng, chịu không nổi ánh nắng ban ngày, chỉ có thể xuất hiện buổi tối, biến thành một cái bóng bay lung lung.

Mỗi khi Tiểu Bạch muốn hỏi chuyện cô gái kia, Tiểu Hắc đều bắt đầu thái độ, nói không rõ ràng, lâu ngày, Tiểu Bạch cũng ăn ý không nhắc lại.

"Phải rồi, mẹ Seo Yoon Ah có đỡ chút nào không?" Tiểu Hắc hỏi.

"Rồi, cách đây không lâu vừa phẫu thuật, rất thành công." Tiểu Bạch gật đầu.

"Cô định nghe theo lời chủ tịch kia chỉ đạo?"

"Thu tiền người ta mà, hơn nữa người ta cũng không bảo tôi phóng hỏa giết người, sao lại không làm " Tiểu Bạch thả xuống tờ liệu trong tay.

"Hơn nữa, tình huống của Seo Yoon Ah và mẹ cô ấy thực sự quá tệ, nếu mẹ cô ấy có khôi phục khỏe mạnh, sinh hoạt sau này cũng chưa được đảm bảo."

"Cho nên cô tính thuận tiện giúp Seo Yoon Ah giải quyết cuộc sống sau này?" Tiểu Hắc nói tiếp.

"Thế nào? Có ý kiến? Có vấn đề thì nói a." Tiểu Bạch đá đá Tiểu Hắc, trừng hấn ta.

"Choi Young Do thật là một cậu bé tốt, nhưng tích cách cậu ta cô cũng rõ ràng, nếu chuyện Seo Yoon Ah lừa cậu ta bại lộ, phản ứng của cậu ta có thể rất kinh khủng... Đến lúc đó so với trước càng trầm trọng, cô phải làm sao bây giờ?"

Tiểu Bạch nghe xong lo lắng của Tiểu Hắc, trầm mặc một chút, "Tôi cũng biết giấy không gói được lửa, chuyện này, tôi sẽ cẩn thận."

"Chuyện trong lòng cô, tôi cũng không muốn nói gì... Có người đến. Tôi rút lui đã." Tiểu Hắc nghe động tĩnh ngoài phòng, chột lách người, biến mất trong không khí.

Tiểu Hắc vừa đi, Tiểu Bạch chợt nghe tiếng bước chân leng keng mạnh mẽ ngoài cửa, từng bước từng bước đến gần phòng của mình. Cô nghe ra được chủ nhân tiếng bước chân, đi tới cạnh cửa, kéo cửa ra đã nhìn thấy Choi Young Do một thân chật vật, phía sau hần là quần gia với vẻ mặt lo lắng.

"Anh làm sao vậy." Trên mặt Choi Young Do mang theo những vết thương nhỏ, cả người có loại chật vật mất trật tự không nói nên lời.

Thấy Tiểu Bạch kinh ngạc nhìn mình, Choi Young Do đưa tay đẩy cửa đi vào, không thèm nhìn quần gia còn đứng bên ngoài, một chân đá cửa, trực tiếp ôm lấy Tiểu Bạch.

Trên người Choi Young Do tràn đầy hơi lạnh từ bên ngoài, Tiểu Bạch chỉ mặc một cái váy ngủ đơn bạc, lập tức ra sức rung mình, cả người nổi hết da gà.

"Xin lỗi..." Choi Young Do trầm giọng, "Nhưng tôi không muốn buông tay."

Tiểu Bạch nghe được trong giọng nói Choi Young Do sự tuyệt vọng cùng bất đắc dĩ, giờ tay vỗ vỗ lưng hần, "Vậy ngày mai chúng ta cùng nhau bị cảm là được rồi."

Choi Young Do nghe vậy cười một tiếng, khàn khàn nói, "Tốt..."

"Cãi nhau với bác trai?" Tiểu Bạch thấy Choi Young Do buông bản thân, lùi hần tới ngồi trên ghế sa lông, hỏi.

Choi Young Do trầm mặc.

Tiểu Bạch thấy thế, biết điều không hỏi nữa, "Có đói bụng không, em bảo bác giúp việc chuẩn bị."

"Không cần... Lúc này họ đều ngủ rồi." Choi Young Do lắc đầu.

Tiểu Bạch nở nụ cười, Choi Young Do a, thật ra là một người rất dịu dàng.

"Nếu vậy, em làm cho anh?"

"Em sẽ?" Choi Young Do hiển nhiên rất nghi ngờ.

"Không thử một lần làm sao biết." Tiểu Bạch nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, lấy từ ngăn kéo một bộ thể thao cỡ lớn, "Đi tắm trước đi, không sẽ cảm thật đấy, em đi phòng bếp."

"Em có thể thật chứ?" Choi Young Do cau mày rất là lo lắng.

"Ít nói nhảm..." Tiểu Bạch bị nghi ngờ tức giận trừng mắt nhìn Choi Young Do, "Không ăn được anh cũng phải ăn." Nói xong, bỏ lại Choi Young Do đang ôm quần áo rời khỏi phòng.

Choi Young Do tắm rửa xong, vừa lau tóc vừa đi xuống lầu tìm Tiểu Bạch.

Còn chưa đến gần phòng bếp, đã nghe thấy một trận âm thanh bùm bùm binh loạn thất bát tao, bất đắc dĩ thở dài, Choi Young Do bắt đầu mặt niệm cho cái dạ dày của mình.

Trong phòng bếp, Tiểu Bạch một tay cầm sách hướng dẫn, một tay cầm nồi, đang chăm chú nhìn sách.

"Có muốn gọi người giúp đỡ hay không..." Choi Young Do ôm lấy Tiểu Bạch từ phía sau, dán gáy cô vô cùng thân thiết nói.

"Không được, em đã nói sẽ làm cho anh." Tiểu Bạch từ chối, quơ quơ cái muối trong tay.

"Cẩn thận bỏng đấy, tôi cũng không đói." Choi Young Do vì không đá kích Tiểu Bạch, chỉ có thể nói uyển chuyển.

"Em đói bụng." Tiểu Bạch nghe được Choi Young Do do dự, nghiêng răng nói.

Choi Young Do thấy Tiểu Bạch kiên trì, trên mặt cười cung chiêu, "Được rồi, anh với em."

Mặc dù Tiểu Bạch cũng không hiểu rõ lắm phòng bếp công nghệ cao này, nhưng lục lọi một hồi, rốt cục nắm giữ phương pháp, thành công làm một bát mì, tuy rằng... Về ngoài cũng không được đẹp cho lắm.

"Thử xem." Tiểu Bạch tràn đầy chờ mong nhìn chằm chằm Choi Young Do.

Choi Young Do chỉ có thể nhận mệnh, cầm lấy đôi đũa gấp mấy sợi mì ăn một miếng, sau đó sắc mặt biến dị nhìn Tiểu Bạch.

"Làm sao vậy?" Tiểu Bạch khăn trương hỏi.

"Quá mặn." Về mặt Choi Young Do khổ không thể tả.

"Làm sao có thể, em thử xem..." Tiểu Bạch vẫn rất có lòng tin vào tài nấu nướng của mình, nghe vậy lập tức cầm lấy bát mì ăn một miếng.

"A..." Quả nhiên quá mặn, trong miệng Tiểu Bạch tràn đầy cay đắng, vừa rồi cô có cho nhiều muối như vậy đâu, chẳng lẽ không cẩn thận đổ vào?

"Nước, cho em nước." Tiểu Bạch khó chịu ho khan.

Choi Young Do nhanh nhẹn đứng dậy rót chén nước cho Tiểu Bạch, "Khụ khụ khụ..." Tiểu Bạch uống một chén lớn, vẫn cảm thấy khó chịu, đầu lưỡi đắng ngắt, hai mắt đều muốn chảy nước.

Choi Young Do thấy thế, vốn định rót thêm, lại chẳng biết thế nào dòi mắt đến đôi môi khẽ nhếch của Tiểu Bạch, nhìn xuống nữa, mới chú ý Tiểu Bạch chỉ mặc mỗi váy ngủ, chất liệu tơ tằm phác họa dáng người, dưới cổ áo khoét sâu một mảnh trắng nõn.

Choi Young Do nhất thời cuống hòng cứng lại, dĩ nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi khô.

"Sao lại bất động?" Tiểu Bạch thấy Choi Young Do thoáng cái im lặng, kỳ quái ngẩng đầu, lại bị Choi Young Do thoát cái nắm được cảm, trước mắt một bóng đen tối gần, môi đã bị người ngậm.

Choi Young Do đầu lưỡi nóng bỏng đảo qua từng kẽ răng của Tiểu Bạch, tựa hồ muốn hút hết từng giọt nước cô vừa uống, hơi thở hai người hùng hực phả trên mặt, không khí bắt đầu mất kiểm soát.....

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: The Heirs 10

Trong phòng rất yên tĩnh, yên tĩnh chỉ còn tiếng thở dốc của Tiểu Bạch cùng Choi Young Do.

Choi Young Do một tay vuốt sau lưng Tiểu Bạch, một tay vịn gáy cô, không ngừng làm sâu sắc nụ hôn này. Giữa lúc hai người hôn đến khó phân thắng bại, Choi Young Do đột nhiên thả cô ra.

Hai mắt Tiểu Bạch sũng nước đờn dập, ần tình đảo qua, thấy hấn ngừng lại nhìn mình phức tạp, hỏi, "Làm sao vậy?"

Choi Young Do lại hôn một cái gò má nóng hổi của Tiểu Bạch, do dự một chút đứng lên, mắt tự nhiên nói, "Tôi nên về nhà rồi."

Tiểu Bạch kinh ngạc nhìn Choi Young Do muốn chạy, bần chận ôm lấy hấn, "Anh sợ cái gì chứ."

Cả người Choi Young Do tỏa ra nhiệt lượng, tiếng nói khàn khàn, "Đừng lộn xộn, tôi sợ sẽ không kiềm chế được."

Tiểu Bạch nghe vậy cười xấu xa, một cái tay linh hoạt trượt vào trong áo Choi Young Do, tay cô thật lạnh, phất chốc sờ lên Choi Young Do, hấn cảm thấy như điện giật, cả người run rẩy.

Tay Tiểu Bạch chạy dọc từ eo, cả người dán sát lưng Choi Young Do, cảm nhận được mỗi lần hô hấp phập phồng của hấn, sau đó hai tay làm loạn dừng tại lồng ngực rắn chắc của Choi Young Do.

"Yoon Ah, đừng nghịch." Tuy rằng không biết Tiểu Bạch muốn làm gì, Choi Young Do tự chủ đã mau đến cực hạn, trán hần rịn từng giọt mồ hôi hột.

"Em đâu có." Tiểu Bạch mè nheo Choi Young Do, đập ghế xô pha đối mặt với hần, hơi thờ như lan, về mặt vô tội, "Anh đang nghĩ cái gì đó."

Cơ thể Choi Young Do căng thẳng, toàn bộ tinh thần đều đặt tại bàn tay Tiểu Bạch đang dần xuống dưới, dọc theo ngực, đến bụng, sau đó... Chậm rãi đi xuống nữa.

"Đủ rồi." Choi Young Do đột nhiên bắt lại tay Tiểu Bạch, yết hầu chuyển động, "Không nên nháo nữa."

Tiểu Bạch đích thật đang khiêu chiến cực hạn của Choi Young Do, thấy đáng về hần khó chịu, chậm rãi rút tay về, nhún vai, vô tội chớp mắt, "Được thôi, anh về nhà được rồi."

Nói xong, Tiểu Bạch xoay người nhảy xuống xô pha, Choi Young Do sau lưng bắt chợt vươn tay, ôm lấy cô đi thẳng tới bên giường, trực tiếp đè lên.

Choi Young Do cái gì cũng chưa nói mà bắt đầu hôn cô, hần thấp lửa, nụ hôn nồng nhiệt từ trán trượt sang bên tai, theo xuống phía dưới cổ, lướt qua xương quai xanh xinh đẹp, sau đó cách áo ngủ mỏng manh, không ngừng khiêu khích.

"A..." Tiểu Bạch cảm giác được tay Choi Young Do không ngừng đi khắp thân thể mình, tựa như mang theo ma lực, khiến toàn thân cô tê dại. Tiểu Bạch hô hấp dần trầm trọng hơn.

Choi Young Do thấy vậy, thoáng cái ngồi dậy, trong mắt tràn ngập ham muốn giữ lấy (chiếm hữu dục), luơt lột cỡi bỏ áo khoác, lộ ra thân trên cường tráng. Tiểu Bạch nhìn hần chăm chăm, cuối cùng, Choi Young Do còn cười ngả ngón, "Rất nhanh, em có thể ném hậu quả treu chọc tôi..."

Tiểu Bạch mở to hai mắt, còn chưa hoàn hồn, Choi Young Do nhấc lên vấy ngu từ hai chân cô, nhẹ một cái, cơ thể Tiểu Bạch đã chẳng còn gì, quần áo bị cỡi ra, hai thân thể dính chặt không hề hờ, càng không thể vãn hồi...

... ..

Vài ngày sau họp phụ huynh, cha mẹ Tiểu Bạch đương nhiên không có khả năng xuất hiện, mọi người cũng không hoài nghi, dù sao có khối người ba mẹ bận rộn không dự được. Khiến người ta ngoài ý muốn là mẹ Cha Eun Sang, đã tài trợ cho buổi cắm trại cuối tuần, làm náo động cả buổi họp phụ huynh.

Mọi người nghe nói mẹ Cha Eun Sang tài trợ, ánh mắt nhìn Cha Eun Sang đều có chút thay đổi, bạn bè trước hoài nghi cô ta cũng cư xử khá hơn. Cha Eun Sang cực kì hưởng thụ cảm giác này, tận lực né tránh mấy người biết chuyện Lee Bo Na, Yoon Chan Young, Tiểu Bạch.

"Cắm trại lần này, nếu không đi thì báo với tôi, nhưng người khác cứ đứng giờ khởi hành." Giáo viên đứng trên bục giảng, nhìn mọi người hưng phấn đảo đạt.

"Cô à... Em không đi." Kim Tan đột nhiên giơ tay lên.

"Cậu không đi sao?" Lee Bo Na kinh ngạc hỏi.

"Ừ. Thấy nó vô bổ quá." Kim Tan thả tay xuống.

"Được rồi, vậy còn người nào không?" Giáo viên hỏi.

Mọi người không nói gì.

"Tốt lắm, nhớ đừng đến muộn. Tan học." Giáo sư dọn dẹp giáo án rời phòng học.

Myung Soo đi tới bên người kim Tan tò mò, "Làm sao cậu không đi, Cha Eun Sang cũng đi mà, không phải cậu rất dính cô ấy sao."

Kim Tan nghe vậy, mặt không thay đổi liếc nhìn Cha Eun Sang, thản nhiên nói, "Minh thả ở nhà ngủ còn hơn."

"Làm sao vậy..." Myung Soo nhúc đầu, có chút không rõ họ lại cãi nhau cái gì.

... ..

Tiểu Bạch đi ra WC, vừa vận dụng phải Cha Eun Sang.

"Nghe nói cha mẹ Yoon Ah không tới họp phụ huynh à?" Cha Eun Sang mơ hồ mong đợi hỏi.

"Đúng vậy, bọn họ không rảnh." Tiểu Bạch dừng lại bước chân, mỉm cười.

"Vậy thật là đáng tiếc, Yoon Ah thì tốt vậy mà." Tuy nói như vậy, Cha Eun Sang lại cười hết sức vui sướng.

"Minh cũng thấy đáng tiếc. À phải rồi, phải cảm ơn mẹ cậu hào phóng, nghe nói lần này cắm trại đều do mẹ cậu tài trợ."

Cha Eun Sang nghe vậy, sắc mặt có chút khó coi. Dù sao Tiểu Bạch biết rõ hoàn cảnh của cô ta, nhưng vẫn nói như vậy, qua tai Cha Eun Sang, căn bản

là đang cười nhạo cô ta, "Không cần khách khí... Mình cũng phải cố gắng chút gì cho lớp nha.... Nhưng cha mẹ Yoon Ah, hình như chẳng quan tâm gì tới cậu à."

Tiểu Bạch nhìn Cha Eun Sang được nước lán tới, ngoài cười nhưng trong không cười nói, "Cái này không cần cậu nhọc lòng."

"Mình chỉ có lòng tốt thôi mà." Về mặt Cha Eun Sang vô tội, "Yoon Ah cậu đừng hiểu lầm. Đúng rồi, mình còn không cảm ơn cậu lần trước dạy mình lễ nghi đó. A Tan hôm nay muốn mang mình tham gia một tiệc rượu, không biết cậu có tham gia hay không."

"Mình?" Tiểu Bạch mỉm cười, "Mình không nhận được thiệp mời."

"Lại tiếc thật, mình còn tưởng có thể đi cùng cậu... A... Mình còn có việc, mình đi trước..." Cha Eun Sang không che giấu được hài lòng, khoe khoang xong lúc này mới cao hứng đi.

Tiểu Bạch nhìn bóng lưng Cha Eun Sang rời đi, cười lạnh một tiếng, lấy điện thoại di động gọi cho Yoo Rachel.

"Làm sao vậy?" Yoo Rachel lười biếng nhận điện thoại.

"Tiệc rượu tối nay cô tính làm thế nào?" Tiểu Bạch hỏi.

"Không bảo cô bảo tôi không nên sốt ruột sao. Đạo này tôi lúc nào cũng giả vờ giả vịt đây, mỗi lần đều khiến Cha Eun Sang ghen không nên lời. Kim Sang cũng không giúp đỡ cô ta, ngày hôm nay... Chắc cũng không ngoại lệ."

"Như vậy sao được, rõ ràng cô mới là vị hôn thê của cậu ta, nếu cậu ta mang bạn gái khác thì mặt mũi cô ném đi đâu." Giọng nói Tiểu Bạch nhanh chóng thay đổi.

"Thế nào? Cô có ý gì khác?" Yoo Rachel ngửi thấy mùi ngon.

"Cha Eun Sang gần đây quá kiêu ngạo, tôi tính toán phải dạy dỗ cô ta, cô muốn tới không?" Tiểu Bạch cười hỏi.

"Dạy dỗ? Dạy thế nào?" Yoo Rachel vui vẻ.

Tiểu Bạch lạnh lùng cười, "Đánh cô ta một trận."

"Không phải chứ... Quá trực tiếp... Tôi thích. Tôi muốn đi, nói địa điểm đi." Yoo Rachel trong khoảng thời gian này tuy rằng khách khí ghen ghét Cha Eun Sang, nhưng trong lòng vẫn chưa hả giận, nghe vậy lập tức hưng phấn.

"Đêm nay cô ta muốn tham gia tiệc rượu, tan học chúng ta đến salon cô ta định đến chặn cô ta."

"Ok, cứ quyết định vậy đi." Yoo Rachel đáp ứng.

Tiểu Bạch và Yoo Rachel ngồi trên xe, nhìn Cha Eun Sang lướt qua bên cạnh, nói với người đàn ông ngồi trên ghế phụ, "Ép cô ta tới một chỗ hẻo lánh, đừng khiến người khác chú ý."

"Rõ." Đối phương lên tiếng, mở cửa xuống xe, đi nhanh đến gần Cha Eun Sang, chỉ thấy người đó va vào Cha Eun Sang, không biết dùng cách gì, dĩ nhiên khiến Cha Eun Sang ngoan ngoãn cùng đi với hắn.

"Xuống xe." Tiểu Bạch có chút nóng lòng muốn thử.

"Chúng ta cứ đi như vậy?" Yoo Rachel hơi chần chờ, "Cô ta thấy chúng ta thì sao bây giờ?"

"Sợ cái gì? Tôi đã chuẩn bị sẵn rồi." Trong mắt Tiểu Bạch hiện lên ánh sáng nguy hiểm, "Dạy dỗ người ta còn rụt rè cái gì."

Yoo Rachel cũng gan lớn, phát hiện cá tính sáng khoái của Tiểu Bạch, rất hợp với mình. Trong khoảng thời gian hợp tác, cô cũng nhìn thấu Tiểu Bạch chỉ nhằm Cha Eun Sang.

"Nghe lời cô..." Cô mở cửa xe, cùng Tiểu Bạch đi đến con hẻm nhỏ.

"Anh muốn làm gì? Tôi báo cảnh sát bây giờ..." Âm thanh gãy giữa của Cha Eun Sang từ con hẻm truyền đến, Tiểu Bạch cùng Yoo Rachel liếc nhau, không nhanh không chậm đến gần.

Cha Eun Sang đang gãy giữa thấy hai người, hô lên, "Yoon Ah, mau tới giúp mình, tên này định làm gì mình đó..."

Tiểu Bạch nhếch mép cười, cùng Yoo Rachel chậm rãi đi tới trước mặt Cha Eun Sang, liếc người đàn ông cầm tay cô ta, không nói gì.

"Yoon Ah, cậu phải báo cảnh sát, hắn là người xấu." Cha Eun Sang vẫn không rõ tình huống.

Yoo Rachel thấy đáng sợ hãi của Cha Eun Sang, phụt cười một tiếng, khinh bỉ nói, "Thật khó coi..."

"Mấy... Mấy người... Mấy người cùng một phe..." Cha Eun Sang trợn mắt nói, rút cuộc phản ứng kịp, quay đầu nhìn người đàn ông đang giữ chặt mình.

Tiểu Bạch đã lười nói nhảm, nói nói Yoo Rachel, "Đánh đi..."

Yoo Rachel nghe vậy, cười xấu xa, "Không nghĩ cô cũng thù dai như vậy." Nói xong, "Chát..", trực tiếp cho Cha Eun Sang đang không thể nhúc nhích một cái tát.

Cha Eun Sang bị đánh mặt lệch qua một bên, trợn mắt nhìn chòng chọc Yoo Rachel, "Cô dám đánh tôi... Tôi..."

Cha Eun Sang lời còn chưa dứt, Yoo Rachel lật tay thêm một cái tát nữa, vừa nhanh vừa tàn nhẫn, "Chát."

"Tôi..."

"Chát chát chát..." Yoo Rachel nửa điểm không lưu tình, liên tục phiến mấy bàn tay.

Tiểu Bạch chậm rãi lên trước, nhìn chăm chăm Cha Eun Sang mặt đã sưng húp, giễu cợt, "Không sao chứ, bình thường kiêu ngạo lắm mà, bây giờ sao chật vật như vậy ta..."

"Seo Yoon Ah, tại sao cô lại làm thế với tôi..." Cha Eun Sang dính mắt vào Tiểu Bạch, hận không thể cắn chết cô.

"Không phải ban ngày cô rất kiêu ngạo sao? Tôi chỉ ghét nhìn cái mặt cô mà thôi." Tiểu Bạch cười lạnh.

"Cô không sợ tôi nói với Kim Tan sao?" Cha Eun Sang cắn răng.

"Sợ, làm sao không sợ, nhưng Kim Tan sẽ tin tưởng ai đây." Tiểu Bạch lạnh lùng nhìn Cha Eun Sang, "Tôi khuyên cô tốt nhất nên động não đi, đừng có đánh mất bùa bảo mệnh cuối cùng tại trường Empire."

"Cô đừng có mà đắc ý, tôi dù không phải kẻ có tiền, nhưng cô tưởng tôi không biết chuyện của cô sao?" Cha Eun Sang đã tức nước vỡ bờ.

"Ha..." Tiểu Bạch hí mắt, "Chuyện của tôi?"

"Chỉ cần tôi nói ra, cô liền phải cắt khỏi Empire, Seo Yoon Ah, bây giờ cô tốt nhất nên buông tôi ra, nói xin lỗi..." Vẻ mặt cao cao tại thượng.

Tiểu Bạch nhắc chân đạp Cha Eun Sang một cái, cô đặc biệt đi giày cao gót, cổ sức nhấn, đau đến sắc mặt Cha Eun Sang cũng tái nhợt. Tiểu Bạch ghé sát vào Cha Eun Sang, "Vẫn là câu nói kia, mọi người sẽ tin cô sao? Nếu như tôi là cô, không nắm chắc 200% tôi tuyệt đối sẽ không lấy con bài chót của mình..."

Cha Eun Sang sắc mặt trắng bệch, cắn răng, ánh mắt ngập tràn thâm độc nhìn Tiểu Bạch. Tiểu Bạch dường như không nhìn thấy, nhặt lên cặp sách Cha Eun Sang rơi xuống đất, móc ra điện thoại di động, phân phó người đàn ông, "Chặn miệng cô ta lại..."

Sau đó dưới cái nhìn soi mói của Cha Eun Sang, Tiểu Bạch gọi cho Kim Tan.

Điện thoại vang thật lâu cuối cùng cũng có người nhận, giọng nói không kiên nhẫn của Kim Tan từ phía bên kia truyền đến, "Cha Eun Sang, em đi đâu rồi, sắp muộn tiệc rượu rồi."

Tiểu Bạch trong ánh mắt mờ mịt của Cha Eun Sang, sắc mặt lạnh như băng, giọng nói lại hoảng loạn bất lực, mang theo nước nỡ nói, "A Tan, mình là Yoon Ah.... Cha Eun Sang, cô ấy... Cô ấy không biết vì sao, bị người đánh, cậu mau tới a..."

"Cái gì? Yoon Ah, cậu đang ở đâu?" Kim Tan nóng nảy hỏi.

"Mình ở gần phòng thẩm mỹ Cheongdamdong thấy cô ấy bị người ta mang đi, mình nhặt được đồ của cô ấy mà không dám tới gần..." Chỉ nghe giọng điệu bạn sẽ cảm thấy Tiểu Bạch rất hoảng sợ bất lực mà như đang nén cố bình tĩnh lại, nhưng mấy người ở đây thấy rất rõ ràng, ánh mắt Tiểu Bạch bình tĩnh, chỉ có hờ hững.

"Cậu cách Cha Eun Sang xa một chút, nếu không sẽ bị thương đấy, mình tới ngay..." Kim Tan dặn dò xong, vội vã cúp điện thoại.

Điện thoại bị cắt đứt, miệng Cha Eun Sang cũng được thả, thấy Yoon Ah như vậy, cô ta không dám tin tưởng mắt, "Cô dám gọi Kim Tan đến?"

"Cha Eun Sang..." Tiểu Bạch tiện tay quăng điện thoại ra xa, phảng phất như đụng phải cái gì không sạch sẽ, thanh âm lạnh lùng cao ngạo, "Tôi khuyên cô một câu cuối cùng, nghĩ kỹ trước khi làm."

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: The Heirs 11

Kim Tan chạy tới rất nhanh, Tiểu Bạch và Yoo Rachel đều làm bộ kinh ngạc hoảng sợ, theo Kim Tan đi tới ngõ nhỏ hướng Cha Eun Sang.

Cha Eun Sang thấy Kim Tan xuất hiện cùng Tiểu Bạch, trong mắt lóe ra tia sáng, sau đó không biết nghĩ tới điều gì, lại trở nên âm trầm.

"Đến tốt cùng là đã xảy ra chuyện gì? Cha Eun Sang, em đắc tội ai sao?" Kim Tan nâng Cha Eun Sang dậy, quan tâm hỏi.

Tiểu Bạch cũng theo tiếp lời, "Đúng vậy, mình thấy người đó rất hung tợn, cậu làm sao biết mấy người như vậy chứ..."

Cha Eun Sang nhìn lướt qua Tiểu Bạch, gắt gao cắn môi, liều mạng kiềm chế bản thân, cô ta nói với chính mình phải nhẫn nại, một ngày nào đó, cô ta sẽ khiến cho kẻ trước mắt càng thêm chật vật.

"Trong nhà thiếu tiền, tôi đòi nợ." Cha Eun Sang nín hồi lâu, thật vất vả phun một câu.

"Cha Eun Sang, làm sao cậu có thể giao du với loại người như vậy. Cậu xem một chút mặt cậu sưng phù rồi kìa, tốt nhất là để Kim Tan đưa cậu đi bệnh viện đi." Yoo Rachel cũng về mặt quan tâm nói.

"Không cần..." Mặt Cha Eun Sang chính là bị Yoo Rachel đánh sưng, thấy Yoo Rachel nói như vậy, cô ta tức giận đến cả người đều run rẩy, đẩy Kim Tan ra, "Em phải về nhà."

Cha Eun Sang cái dạng này, đã không đi được tiệc rượu, Tiểu Bạch liếc Yoo Rachel, lên tiếng, "Để mình đưa cậu ấy đi, tiệc rượu đêm nay không phải rất quan trọng sao? Mình nghe nói chủ tịch và anh trai cậu đều tham gia rồi, nếu cậu không đi, bọn họ..."

Kim Tan nghe vậy, quả nhiên hơi do dự, vị trí cậu ta trong nhà vốn xấu hổ, nếu như trực tiếp không đi, cha không biết sẽ tức giận đến nỗi nào, mẹ khẳng định cũng sẽ lo lắng, "Nhưng là..."

"Nhưng nhị gì, cậu đi trước điểm danh, sau đó tới bệnh viện thăm Cha Eun Sang là được rồi. Mình đưa cậu ấy đi mà cậu chẳng yên tâm. Yoo Rachel cũng cần đi tiệc rượu, hai người các cậu vừa lúc cùng nhau, nếu không phải cậu ấy, mình cũng không gọi điện thoại cho cậu."

Kim Tan không nói gì, nhìn Cha Eun Sang gạt tay mình đi ra ngoài, không vui cau mày, "Được rồi, một lát anh sẽ đến bệnh viện nhìn em."

"Yên tâm, các cậu đi nhanh đi." Tiểu Bạch đẩy Yoo Rachel một cái, nháy mắt mấy cái.

Cha Eun Sang không nói lời nào, cùng Tiểu Bạch vào xe, nhìn Kim Tan mang Yoo Rachel rời đi, mở miệng trào phúng, "Cô thật trăm phương ngàn kế giúp Yoo Rachel..."

Tiểu Bạch liếc nhìn Cha Eun Sang, nghiêng mặc qua chỗ khác, vẻ mặt không thay đổi, "Không giúp cô ấy, chẳng lẽ giúp cô à."

"Tôi sẽ không bỏ qua cho cô." Cha Eun Sang cắn răng nói.

"Hoan nghênh..." Tiểu Bạch ngoài cười nhưng trong không cười.

.....

Buổi cắm trại mọi người chờ mong cuối cùng đã tới.

Mặc dù đã vào đông, nhưng mọi người mặc quần áo leo núi dày, một đường đập lá khô, vừa nói vừa cười, cũng không cảm thấy lạnh.

Choi Young Do ý vào lợi thế chiều cao, ôm lấy vai Tiểu Bạch, trắng trợn ngang nhiên đi đầu tiên, phía sau là Lee Bo Na và Yoon Chan Young cầm tay nhau, nói, "Vẫn là Yoon Ah với Choi Young Do hòa hợp nha."

"Làm sao vậy? Bọn mình không tốt sao?" Yoon Chan Young kì quái hỏi.

"Câu chuyện của bọn họ như nội dung một bộ phim truyền hình vậy. Nam chính kiêu ngạo khó thuần, gặp nữ chính định mệnh, từ đây rơi vào lưới tình, toàn tâm toàn ý, không nhìn thấy người nào khác nữa." Lee Bo Na khoanh tay trước ngực, khuôn mặt khó lòng, liếc Yoon Chan Young, lạnh lạnh nói, "Không giống người nào đó, rõ ràng đã có bạn gái, còn ngày nào cũng chạy đi nhìn cô gái khác."

"Ồi ôi ôi, để anh giải thích, Eun Sang bị thương, anh chỉ đến thăm cô ấy thôi mà." Yoon Chan Young vội vã giải thích.

"Vậy cũng không cần ngày nào cũng đi nha, số lần anh thấy cô ấy còn nhiều hơn thấy em." Lee Bo Na chu mỏ, rút tay từ trong tay Yoon Chan Young, quay đầu trừng mắt Cha Eun Sang đang vẻ mặt đáng thương, "Anh đi dắt cô ấy là được rồi." Nói xong, liền tức giận đi về phía trước.

"Bo Na... Bo Na à... Lee Bo Na..." Yoon Chan Young bắt đầu dĩ, cũng không để ý Cha Eun Sang sau lưng, mau mau chạy lên giải thích, "Anh với Cha Eun Sang thật sự không có gì, nếu em không vui, lần sau bọn mình cùng đi đi."

"Em mới không thêm đi đây." Bo Na thờ phỉ phò nói.

"Đừng tức giận mà, người anh thích nhất là em đó." Yoon Chan Young cố ý lớn tiếng.

"Này, em biết anh rất thích em, nhưng không cần to tiếng vậy đâu, Yoon Chan Young tên biến thái này..."

Bên kia là Lee Bo Na liếc mắt đưa tình cùng Yoon Chan Young, mặt sau là Cha Eun Sang ánh mắt oán hận. Trước đây coi như mọi người không tốt với cô ta, Yoon Chan Young đều sẽ đến an ủi, nhưng bây giờ Yoon Chan Young bị Lee Bo Na đoạt đi, quan hệ của Kim Tan và Yoo Rachel cũng bay nhanh như điều gặp gió. Sáng nay xuất phát cô ta mới phát hiện Yoo Rachel chưa có tới, nhất định là ở cùng Kim Tan.

Nghĩ tới mấy chuyện này, Cha Eun Sang trong lòng không kiềm được nước mắt chua xót, ánh mắt lần thứ hai tìm đến nữ sinh như chim nhỏ nép vào người đi đầu tiên, "Seo Yoon Ah, tôi sẽ khiến cô mất hết mặt mũi cút khỏi Empire!"

Choi Young Do phăng phát thấy được ánh mắt phía sau, quay đầu lập tức đụng phải ánh mắt oán độc của Cha Eun Sang, nhất thời vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn chằm chằm cô ta. Cha Eun Sang cả kinh, hốt hoảng giả bộ không có chuyện gì cúi đầu, che giấu hoảng sợ trong lòng...

Hoạt động cắm trại rất phong phú, mọi người dựng xong lều bạt liền vây cùng một chỗ nướng thịt, ngửi mùi thơm từng đợt tán gẫu, thực sự rất tuyệt vời.

Buổi chiều là dã chiến, mọi người mặc áo phòng hộ, chia làm hai đội, người trúng đạn sẽ mất tư cách chơi tiếp, đội nào còn người cuối cùng là đội thắng.

Choi Young Do cùng Tiểu Bạch bất hạnh bị phân đến hai tổ khác nhau, lúc hai người gặp giữa núi rừng, Tiểu Bạch lộ ra một nụ cười mềm mại khản cằn, sau đó... Thừa dịp hân hoan người...

"Đừng..."

"Em bắn trúng anh rồi." Tiểu Bạch giờ súng vọt tới trước mặt hắn, hài lòng nhìn chiến công của mình.

"Vâng vâng vâng, em lợi hại." Choi Young Do bóp mũi Tiểu Bạch, cười đến sùng sục.

"Nếu bản tiểu thư giải quyết người rồi, vậy bắt đầu từ bây giờ, người chính là tù binh bản tiểu thư bắt được. Ta nói người đi hướng đông không được đi hướng tây, ta nói người về bắc người không được đi nam." Tiểu Bạch diễn vô cùng vui vẻ.

"Được được được, tất cả đều nghe lời em." Choi Young Do kéo Tiểu Bạch đến dưới tàng cây, quan tâm nhìn cô, "Có mệt không?"

"Rất vui vẻ." Tiểu Bạch hoàn toàn chơi bừa bãi, trong mắt ánh sáng lấp lánh hết sức hưng phấn.

"Em a..." Choi Young Do bất đắc dĩ đỡ trán, đột nhiên sắc mặt nghiêm túc, thâm tình chân thành cầm tay cô, "Làm tù binh ta thật sâu yêu chủ nhân... Ngài cũng đồng ý yêu ta sao."

"Đương nhiên." Tiểu Bạch giương mặt lên cười, đắc ý nói.

"Như vậy, ngài nguyện ý chết cùng ta tại khu rừng rậm thê lương buồn bã này sao..."

"Có thể." Tiểu Bạch vừa dứt lời. "Đừng..." Sau lưng chấn động, Tiểu Bạch lúc này mới phản ứng lại, quay đầu thấy Lee Bo Na một tay giờ súng, kiêu ngạo nhìn mình, "Yoon Ah cậu bị loại."

"Hai người..." Tiểu Bạch rõ ràng Choi Young Do sớm thấy được Lee Bo Na nên muốn lừa mình, quay đầu cho hắn một cước, Choi Young Do đau phải nhảy cả lên, "Em muốn mưu sát chồng."

"Hừ..." Tiểu Bạch hất mặt một cái, thờ phỉ phò đi hướng xuống chân núi.

... ..

Lúc ăn cơm tối, mọi người nhiệt tình ngoài mong đợi, mỗi lần Tiểu Bạch muốn lấy đồ ăn gì, đều có người chủ động tiến lên hỗ trợ, muốn chuyển cái ghế tựa, Myung Soo liền lật đặt xông lên đoạt lấy giúp cô, muốn cầm nguyên liệu nấu ăn, Lee Bo Na so với cô nhanh hơn một bước, muốn giúp nướng thịt, Choi Young Do nói có mùi khói dầu, bảo cô đứng xa một chút.

Mọi người tựa hồ tranh nhau giúp cô, Tiểu Bạch nháy mắt mấy cái, rất xác định cảm giác của mình không sai. Cô nghi hoặc nhìn một vòng, thấy mọi người khí thế ngất trời, tự mình chẳng nhắc tay nổi một lần, thờ dài, "Vậy mình ngồi nghỉ vậy."

Thỏa mãn ăn xong bữa tối, tất cả mọi người trở lại lều của mình. Tiểu Bạch nhìn Cha Eun Sang trốn một bên đánh điện thoại hồi lâu, trong lòng suy đoán không biết cô ta phát hiện cái gì, Cha Eun Sang cơ hồ cảm giác được ánh mắt của cô, ngẩng đầu lên nhìn phía cô.

Tiểu Bạch thu được ánh mắt khiêu khích của đối phương, khẽ mỉm cười, tiến vào lều bạt.

Trong lều, Lee Bo Na đang chuẩn bị túi ngủ, thấy Tiểu Bạch đi vào hội hỏi han, "Yoon Ah, để mình, cậu đến bên cạnh ngồi một lúc, mình rất nhanh tay thôi."

"Mình có tay bị thương, không phải người tàn tật, cậu đừng sốt sắng như vậy." Tiểu Bạch nhận lấy túi ngủ trong tay Lee Bo Na, bất đắc dĩ nói.

"Mình đang lo lắng cho cậu mà." Lee Bo Na ngồi xuống cạnh Tiểu Bạch.

"Tay mình chỉ không linh hoạt cho lắm, sinh hoạt hằng ngày không có vấn đề, cậu căng thẳng hơi quá."

"Mình mặc kệ." Lee Bo Na chu mỏ, "Không cho phép cậu động, đứng rồi... Có muốn uống nước không? Bên ngoài đun nóng đó."

Lee Bo Na ra ngoài lều, lại rất nhanh trở về.

"Sao nhanh vậy? Nước đâu rồi?" Tiểu Bạch hỏi.

"Mình... Mình vừa nãy thấy Cha Eun Sang với Choi Young Do cùng đi vào rừng." Lee Bo Na cau mày, căng thẳng nhìn Tiểu Bạch, "Hai người họ tại sao đi với nhau vậy?"

"Thật sao." Tiểu Bạch suy nghĩ một chút, "Chắc Cha Eun Sang có chuyện muốn nói với anh ấy."

"Vây càng khó giải thích nha." Khuôn mặt Bo Na nhăn nhó, "Không được... Bọn mình phải đi theo, cái cô kia không biết muốn giờ trò gì, Kim Tan bị cô ta làm mụ não, cũng không thể thêm một Choi Young Do được."

Lee Bo Na nói, lập tức lôi kéo Tiểu Bạch ra ngoài, đi hướng Choi Young Do cùng Cha Eun Sang vừa rời khỏi. Trên đường vừa vắn gặp Myung Soo và Yoon Chan Young, Lee Bo Na không kiềm nổi, nói với bọn họ chuyện vừa thấy. Myung Soo và Yoon Chan Young làm sao có thể ngồi yên, khẩn cấp đi tìm người cùng hai cô.

Đi vào rừng cây một hồi, có thể nhìn thấy hai bóng người lúc ẩn lúc hiện, vừa đi gần, "Hai người đang làm cái gì vậy?" Lee Bo Na nhất thời gào ra tiếng.

Chỉ thấy Cha Eun Sang cách đó không xa hoang mang hoảng loạn đứng dậy từ lòng ngực Choi Young Do, khuôn mặt kinh hoàng luống cuống, xua tay nói, "Mọi người hiểu nhầm... Mình..."

"Chúng tôi nhiều mắt như vậy đều thấy hai người ôm nhau, hiểu nhầm sao được. Tôi thực sự xem thường cô." Lee Bo Na tức giận xông lên trước, chỉ ra phía sau, "Choi Young Do, cậu mau giải thích rõ với Yoon Ah."

Choi Young Do dường như không đếm xỉa, mím môi, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tiểu Bạch phía sau lưng Lee Bo Na, một mực im lặng.

"Không có gì hay để giải thích cả." Tiểu Bạch phá vỡ trầm mặc, "Chắc là ngoài ý muốn đi, gần đây Cha Eun Sang đồng học ngoài ý muốn tương đối nhiều, mình hiểu."

"Yoon Ah à." Lee Bo Na không nghĩ tới Tiểu Bạch sẽ hời hợt như vậy, sốt ruột nói, "Cậu đừng nói giúp Choi Young Do."

"Thực là không cẩn thận, Cha Eun Sang trượt chân." Ánh mắt Choi Young Do như trước nhìn Tiểu Bạch, lạnh nhạt nói.

"Được, là Cha Eun Sang trượt chân, vậy cậu giải thích tại sao lại cùng Cha Eun Sang đi tới nơi khi họ cò gáy này."

Choi Young Do nghe câu hỏi của Bo Na, lại im lặng.

"Không nói lời nào là có vấn đề nha." Bo Na đi tới bên người Tiểu Bạch ôm tay cô, "Yoon Ah, hiện tại không phải lúc cậu tốt tính tình đâu, để Choi Young Do nói rõ ràng."

"Bo Na... Cậu đừng nóng giận." Tiểu Bạch vỗ vỗ mu bàn tay Lee Bo Na, tầm mắt nhìn phía Choi Young Do, hy vọng hắn chủ động giải thích.

Choi Young Do đối diện Tiểu Bạch một lúc lâu, chậm rãi rời mắt, thấp giọng nói, "Không thể trả lời."

"Choi Young Do!" Lee Bo Na vừa vội vừa giận, bạn tốt của mình bị ủy khuất, cô so với ai đều đau lòng hơn, "Cậu dám bắt nạt Yoon Ah... Mình.. Mình..."

"Bo Na, bình tĩnh một chút." Yoon Chan Young lúc này mới từ trong khiếp sợ hồi phục tinh thần, ôm Lee Bo Na dỗ dành, "Em xem Yoon Ah như thế nào, đừng xúc động quá."

Tiểu Bạch đối mặt ánh mắt phức tạp của Choi Young Do, ánh mắt đặc ý của Cha Eun Sang, ánh mắt khó hiểu của Myung Soo, ánh mắt đau lòng của Bo Na, từ từ xoay người, nhẹ nhàng nói, "Mình muốn về nghỉ ngơi, mọi người cũng về lều đi."

"Yoon Ah." Thấy Tiểu Bạch nhấc chân rời đi, Lee Bo Na vội vàng chạy chậm đuổi theo, "Cậu cứ đi như vậy sao.... Choi Young Do tên khốn này, mình nói với cậu..."

Âm thanh Lee Bo Na dần biến mất, Choi Young Do liếc mắt nhìn Cha Eun Sang lần cuối, chẳng nói chẳng rằng cũng đi ra ngoài. Myung So nhìn bóng lưng lạnh lùng Choi Young Do, bỏ lại một câu, "Mình cũng về lều." Liền rời đi.

Yoon Chan Young nhìn về mặt Cha Eun Sang vui mừng, cau mày, "Eun Sang, cậu thay đổi rồi..."

Cha Eun Sang nghe vậy, thoáng cái cứng đờ, nhìn Yoon Chan Young, "Chan Young a..."

"Trước đây mình vốn nghĩ cậu ở trường học sẽ bị bắt nạt, sẽ tủi thân, không nghĩ tới bây giờ cậu cũng học xong mảnh khốe như vậy. Tuy rằng không biết cậu làm sao uy hiếp Choi Young Do không giải thích, nhưng mình vẫn muốn nhắc cậu một câu. Choi Young Do không phải loại dễ trêu vào vậy, đặc biệt những ai giờ trò với Seo Yoon Ah trước mặt cậu ta."

Yoon Chan Young nói xong, cũng không lưu tình chút nào xoay người đi. Cha Eun Sang sắc mặt lúc trắng lúc xanh, sự hài lòng lúc đã kích Seo Yoon Ah đã hoàn toàn biến mất. Lời Yoon Chan Young nói như cái tát nóng bỏng trên mặt, "Là mấy người ép tôi..." Cô ta không cam lòng nắm chặt tay, "Không phải lỗi của tôi..."

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: The Heirs 12

"Yoon Ah, Yoon Ah, cậu chờ mình một chút." Đi ra rừng cây nhỏ, Tiểu Bạch bước nhanh về lều, Lee Bo Na lớn tiếng hô sau lưng.

Tiểu Bạch mím môi bước chân liên tục, lúc ngoặt bất chợt đụng phải một người.

"Yoon Ah, đi nhanh như vậy làm gì?" Kim Tan đỡ vai Tiểu Bạch, cười nói.

"Sao cậu lại tới đây? Yoo Rachel cũng tới à?" Tiểu Bạch nhìn hai người một trước một sau, hiển nhiên rất bất ngờ.

Yoo Rachel sau lưng Kim Tan bấu môi với Tiểu Bạch, có vẻ rất bất đắc dĩ. Kim Tan nhìn chăm chăm Tiểu Bạch, "Làm sao cau có như vậy? Ai chọc cậu khó chịu sao?"

"Yoon Ah, sao cậu không chờ mình với." Lee Bo Na thở hổn hển đuổi theo Tiểu Bạch, thấy Kim Tan kinh ngạc nói, "Kim Tan? Không phải cậu không đến à?"

"Các cậu làm gì mà nháo nhào lên vậy?" Kim Tan không rõ hỏi, hết nhìn Tiểu Bạch lại nhìn Bo Na.

Tiểu Bạch nghe vậy mặt trầm xuống, vòng qua Kim Tan mà đi.

Bo Na thấy, trừng mắt Kim Tan than thở, "Cậu đi mà hỏi Cha Eun Sang ấy, cô ta không phải đang quan hệ với cậu sao, tại sao lại ôm Choi Young Do. Còn có Yoon Chan Young nhà mình làm sao chưa đuổi tới, mình tức muốn chết rồi..."

"Cái gì mà Cha Eun Sang ôm Choi Young Do?" Kim Tan nghe xong sắc mặt cũng khó coi. Choi Young Do và Myung Soo vừa hay xuất hiện. Myung Soo tròn to mắt, "Kim Tan tại sao cậu lại tới đây?"

"Cha Eun Sang gọi cho mình." Kim Tan nhú mày, "Choi Young Do, cậu với Cha Eun Sang đã làm cái gì vậy? Trong điện thoại cô ấy khóc rất khổ sở."

Choi Young Do khoanh tay, lạnh lùng liếc Kim Tan, không trả lời.

"Tôi đang hỏi cậu đấy? Yoon Ah nhìn cũng rất khó chịu, đến tột cùng cậu đã làm gì?" Kim Tan tiến lên một bước bày ra tư thế muốn đánh.

Trong cơn tức Choi Young Do chứa đựng lạnh lùng trào phúng, "Nếu cậu quan tâm Cha Eun Sang như vậy, không bằng đi hỏi cô ta một chút, tôi không tiếp."

Nói xong, Choi Young Do cũng quay đầu về lều của mình. Kim Tan thấy không có người trả lời thắc mắc của mình, nhìn Myung Soo, "Cha Eun Sang đang ở đâu?"

"Ồ trong rừng cây..." Myung Soo chỉ chỉ phía sau.

Kim tan nhắc chân liền đi hướng Myung Soo chỉ, đi không bao xa, liền gặp Cha Eun Sang chậm rãi xuất hiện.

"Cha Eun Sang." Kim Tan bước đến bên người Cha Eun Sang, thấy cô ấy vô tội nhìn mình, "Em và Choi Young Do xảy ra chuyện gì vậy?"

"Không, không có." Cha Eun Sang bối rối.

"Được rồi, anh đều nghe rồi. Em gọi điện thoại cho anh, làm anh và Yoo Rachel lo lắng em có chuyện gì, chạy mấy giờ đến đây. Kết quả đi, cư nhiên em và Choi Young Do liên quần lấy nhau. Em đang đùa bỡn anh sao." Kim Tan hơi tức giận, thiết thời cậu ta lo lắng Cha Eun Sang như vậy, không nghĩ tới

Cha Eun Sang còn tiếp cận Choi Young Do rất nhanh đấy.

Cha Eun Sang nghe đến Kim Tan cùng Yoo Rachel, liếc nhìn Yoo Rachel phía sau cậu ấy, nghĩ đến cô ấy trước đây hợp tác cùng Seo Yoon Ah chính bản thân, trong lòng liền có phần hận bất bình.

Ban ngày cô ta chiếm được tin tức xác nhận quá khứ của Seo Yoon Ah, tưởng vạch trần sự tình ngay trước mặt mọi người, cho nên mới gọi cho Kim Tan, lừa cậu ấy đến phía ngoài chỗ cấm trại. Gặp mặt Choi Young Do cũng vì nói Choi Young Do- Seo Yoon Ah một mực nói dối, nhưng thấy Seo Yoon Ah đi tới chỗ cô ta và Choi Young Do, nhớ tới bản thân bị nhục nhã, đầu óc nóng lên liền có ý tưởng hiện lên trong đầu, cũng muốn cho Seo Yoon Ah nếm thử tư vị khổ sở, mới có ý ngã trong lòng Choi Young Do, lại quên đi phản ứng của Kim Tan.

"Em.. Em không phải cố ý, em chỉ là..." Cha Eun Sang hốt hoảng lắc đầu muốn giải thích.

Lúc này Yoo Rachel đột nhiên tiến lên một bước, cắt đứt lời nói Cha Eun Sang, kéo cánh tay Kim Tan, nhẹ giọng an ủi, "Cậu đừng nóng giận... Cha Eun Sang chắc chắn không cẩn thận thôi, cô ấy làm sao sẽ ôm Choi Young Do được, mọi người đều biết quan hệ của Choi Young Do cùng Yoon Ah mà. Còn Cha Eun Sang cũng không nên hẹn Choi Young Do đến địa phương không người thế này, nếu như nói trong khu tập thể, mọi người cũng sẽ không hiểu nhầm."

Lời nói này của Yoo Rachel khiến Cha Eun Sang tiến thoái lưỡng nan. Nếu như cô ta gạt đầu phụ họa mình không cẩn thận, Yoo Rachel sẽ nói tiếp mấy câu, có vẻ cô ta có tật giật mình, có rắc tâm khác. Cô ta gạt đầu không được, không gạt đầu cũng không được.

Kim Tan cũng không phải ngu ngốc, thấy Cha Eun Sang vẻ mặt giấy giụa, hừ lạnh một tiếng, kéo Yoo Rachel xoay người rời đi, "Bọn mình đi khách sạn thôi, bên ngoài quá lạnh, cậu cùng mình đi lâu như vậy, đừng để bị cảm."

"Mình không sao, mình mới lo lắng cậu lái xe một mình đấy." Yoo Rachel săn sóc trả lời, trước khi đi còn tặng Cha Eun Sang ánh mắt giễu cợt.

Cha Eun Sang không dám tin nhìn Kim Tan nắm tay Yoo Rachel, hoàn toàn không biết từ lúc nào bọn họ thân mật như vậy. Kim Tan còn vừa là quan tâm Yoo Rachel.

... ..

Tiểu Bạch trở về lều bạt, Lee Bo Na cũng theo vào, "Yoon Ah à, đừng nóng giận."

"Không có chuyện gì, Choi Young Do và Cha Eun Sang là hạng người gì trong lòng mình đều rõ." Tiểu Bạch an ủi ngược lại Lee Bo Na.

"Vừa vừa này cậu...?" Bo Na ngăn người, không hiểu chỉ chỉ bên ngoài.

"Vừa Choi Young Do không giải thích, mình nghĩ đại khái có nguyên nhân gì đấy, anh ấy mà không muốn bị hỏi thì cũng chẳng hỏi ra được, tình huống đó mình rời đi thì tốt hơn." Tiểu Bạch giải thích.

"Mình còn tưởng cậu giận thật chứ." Bo Na hiểu được phần nào, "Cũng là cậu thông minh, mình chỉ lo tức giận..."

Tiểu Bạch cười cười, bất chợt vô tình hỏi, "Yoon Chan Young đâu, vừa cậu ấy cũng đuổi theo mà?"

"Đừng nói đến chuyện đó, mỗi lần Cha Eun Sang kia có chuyện gì, Chan Young luôn luôn phải xen vào, anh ấy à, nhất định lại đang ở cạnh Cha Eun Sang rồi." Bo Na tức giận nói.

"Cũng không hẳn vậy, vừa bọn mình đi quá nhanh, cậu ấy có thể sắp tới rồi. Cậu đi tìm cậu ấy đi, đừng khiến cậu ấy lo lắng."

"Thật không..." Bo Na hiển nhiên trong lòng cũng rất để ý Yoon Chan Young có cùng một chỗ với Cha Eun Sang hay không, do dự nhìn Tiểu Bạch.

"Đi đi, về sớm một chút là được, mình đi nghỉ trước." Tiểu Bạch mỉm cười cổ vũ.

Bo Na rốt cục vẫn gạt đầu, "Mình ra xem, trời tối rồi cậu đừng đi linh tinh nha."

"Yên tâm đi." Tiểu Bạch nhìn theo Bo Na ra ngoài lều, yên lặng một hồi, xác định không có ai ở gần mới hỏi, "Tiểu Hắc, đã có chuyện gì?"

Tiểu Hắc chậm rãi hiện thân ở ghế nằm, "Phòng chừng Cha Eun Sang nhờ người tra được nơi Seo Yoon Ah trước đây làm công."

"Vậy sao? Cô ta nói gì với Choi Young Do đó?"

"Cô căn bản không ra nước ngoài, vẫn luôn lừa gạt mọi người. Choi Young Do thoát nhìn nửa tin nửa ngờ." Tiểu Hắc nhìn Tiểu Bạch, "Cô không lo lắng à?"

"Lo cái gì?"

"Choi Young Do đó, cậu ta bắt đầu nghi ngờ cô rồi."

"Nhưng cũng chỉ nghi ngờ không phải sao?" Tiểu Bạch nâng bình giữ nhiệt, vặn nắp, "Hơn nữa anh ta trầm mặc lúc mọi người đều ở đó, này nói lên anh

ta không muốn mọi chuyện tá hỏa, coi như đi thăm dò..."

"Coi như đi thăm dò, cũng chỉ còn lại gì đó cô muốn mọi người tra được, giống như Cha Eun Sang hà." Tiểu Hắc nói tiếp.

"Ừ..." Tiểu Bạch gật gù.

"Kế tiếp nên làm gì đây?" Tiểu Hắc hỏi.

"Tiếp theo... Chúng ta chỉ cần dẫn vật Cha Eun Sang càng thêm tồi tệ, tệ đến mức cô ta nhìn không được muốn vạch trần tôi mới thôi." Nụ cười Tiểu Bạch như ẩn như không một tia nguy hiểm, ngày hôm nay cô nhận được khiêu khích của Cha Eun Sang, cô không phải người sẽ để mình thua thiệt....

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngã Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: The Heirs 13

Buổi sáng tập hợp, mọi người cùng nhau xuống núi ăn sáng, vừa vào nhà hàng, đã thấy Yoo Rachel cùng Kim Tan, tiền bối Hyo Shin ngồi chung một chỗ.

"Tối hôm qua Yoo Rachel ở chung với Kim Tan à?" Bo Na kéo Tiểu Bạch, tò mò hỏi.

"Ai biết được." Tiểu Bạch lắc đầu, nhìn tiền bối Hyo Shin bỗng dưng xuất hiện.

Bo Na kéo Tiểu Bạch đến gần ba người, "Tiền bối sao lại tới đây?"

"Vô góp vui a.." Hyo Shin cười đến đẹp đẽ.

"Vô góp vui?" Lee Bo Na khó hiểu lặp lại, "Có cái gì náo nhiệt chứ?"

"Là tiền bối gọi điện thoại cho mình, nghe nói bọn mình tới, vừa lúc không có việc gì liền đi cùng." Kim Tan giải thích.

"Ồ... Tối hôm qua ngủ ngon không?" Bo Na lại nhìn Kim Tan, trong ánh mắt đầy vẻ trêu chọc.

"Cũng không tệ lắm." Kim Tan mỉm cười.

"Ngồi xuống cùng nhau ăn đi. Mọi người tập hợp từ sáng sớm, không đói bụng sao." Yoo Rachel vỗ chỗ trống bên cạnh, vẫn là bộ cao ngạo như cũ, nhưng giọng điệu lại quan tâm.

"Ồi, không nhìn ra tâm địa Yoo Rachel tốt thật á, mình và Yoon Ah sắp đối hôn mê rồi." Bo Na nhướn mày, kinh ngạc nhìn Yoo Rachel, kéo Tiểu Bạch vào chỗ, quay đầu nhìn Yoon Chan Young phía sau đứng một mình nóng nảy, "Đi lấy đồ ăn hộ em đi."

"Được, tới ngay." Yoon Chan Young từ cửa vào liền thành thật theo phía sau, thấy Bo Na rót cuộc để ý mình, lập tức gạt đầu, xoay người đi.

Tiểu Bạch buồn cười nhìn hai người hồ động, thấp giọng nói, "Ngày hôm qua không phải làm lành rồi sao? Ngày hôm nay sao lại sai sử người ta?"

"Như vậy anh ấy mới nhớ kỹ nha. Cậu không gặp sáng sớm hôm nay Cha Eun Sang làm bộ đáng thương nhìn Chan Young, Chan Young chưa từng đi an ủi cô ta sao. Trước mình quá hiền lành rồi." Bo Na bĩu môi, bắt mắt oán giận.

Tiểu Bạch nghe xong, vô ý thức liếc Cha Eun Sang có vẻ cô đơn bên cạnh, trong miệng lại nói, "Cha Eun Sang cũng khá đáng thương, coi như hết."

"Làm sao có thể quên đi..." Bo Na nghe vậy lập tức liền cuống lên, âm thanh cất cao, "Ngày hôm ta cô ta có ý dụ dỗ Choi Young Do, Yoon Ah quá tốt bụng rồi."

Giọng Bo Na không coi là nhỏ, trong phòng trong chớp mắt an tĩnh, Tiểu Bạch chớp mắt, lập tức phóng khoáng vỗ vai Bo Na, "Cậu nhỏ giọng một chút, hôm qua không phải hiểu lầm sao."

"Cô ta xem Yoon Ah hiền quá mới như vậy, cậu xem Yoo Rachel ngồi đây, cô ta cũng chẳng dám tìm Kim Tan." Bo Na một vẻ bệnh vực kẻ yếu.

Chuyện phát sinh ngày hôm qua mọi người tuy không nói, nhưng ít nhiều để trong mắt, nghe Bo Na nhắc, ánh mắt quét Cha Eun Sang phá lệ xem thường.

Kim Tan bời tức giận, cũng không ra giúp Cha Eun Sang, tầm mắt nhìn Yoo Rachel yên lặng một bên ăn sáng, thấy cô tư thái tao nhã, biểu hiện bình tĩnh, trong lòng đột nhiên sinh ra một ý nghĩ, Yoo Rachel gần đây tựa như thay đổi rất nhiều, đâu mới là con người thật của cô ấy?

Cha Eun Sang so với Yoo Rachel thực sự không ra gì.

"Thôi nào, Yoon Chan Young về rồi, ăn của cậu đi." Tiểu Bạch thấy mục đích đạt đến, dịu dàng cười trấn an Bo Na.

Bo Na nghiêng đầu khinh thường trừng Cha Eun Sang, lúc này mới tiếp nhận bữa sáng Chan Young bụng tôi.

Yoon Chan Young cũng vừa nghe thấy Bo Na nói, nhận được ánh mắt cầu cứu Cha Eun Sang, nghĩ đến Bo Na còn đang tức giận, chỉ có thể yên lặng không nhìn, làm bộ không biết.

Cha Eun Sang vốn là bị mọi người nhìn như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, hiện tại thấy Yoon Chan Young cũng không giúp mình, cắn môi thả dũa trong tay, đứng dậy cúi đầu bước nhanh ra phòng ăn.

Tiểu Bạch ung dung thong thả uống sữa bò, thấy Cha Eun Sang ra ngoài, thả cốc xuống, "Mình đi ra ngoài hóng gió một chút."

"Bên ngoài rất lạnh." Bo Na ăn sandwich, cau mày khó hiểu.

"Không sao, mình trở lại ngay, hơn nữa mình cũng không có khẩu vị." Tiểu Bạch nói, nhìn đám người Kim Tan, "Mọi người từ từ ăn, lát gặp."

Ra cửa sau phòng ăn, có một bể bơi ngoài trời, bởi vì ngoài trời, nước trong bể thậm chí nổi lên một lớp băng mỏng. Tiểu Bạch tìm một vòng, phát hiện Cha Eun Sang ngồi cách đó không xa, khẽ mỉm cười, không nhanh không chậm tiêu sái đi tới.

"Tại sao không ăn sáng." Giọng nói của cô thân thiện.

"Không cần cô lo." Cha Eun Sang nhìn Tiểu Bạch cười, tức giận nói.

"Ngày hôm qua cô có ý." Tiểu Bạch cũng không để ý thái độ cô ta, ôm cánh tay hỏi.

Cha Eun Sang ngẩng đầu đánh giá Tiểu Bạch, "Vừa nãy ở phòng ăn không phải cô trả thù tôi sao?"

"Trả thù?" Tiểu Bạch có chút buồn cười, "Cô cảm thấy đó là trả thù?"

"Không phải sao?" Cha Eun Sang tức giận nhìn chằm chằm Tiểu Bạch, "Tất cả mọi người xem thường tôi, cảm thấy tôi là người thay đổi thất thường, phải cảm ơn cô ban tặng."

"Cha Eun Sang, cô thực sự quá ngây thơ rồi. Có lá gan tính toán người khác, không thể nhất gan không gánh chịu hậu quả..." Tiểu Bạch nói, đi tới trước mặt Cha Eun Sang, khom lưng lạnh lùng nhìn cô ta, "Choi Young Do là người cô có thể động vào sao? Kim Tan hiện tại im lặng, Yoon Chan Young cũng chẳng quan tâm, cô có thể dựa vào ai? Haiz, giả bộ đáng thương không thể dùng cả đời... Thay đổi chiều tròn đi."

"Cô..." Cha Eun Sang tròn to mắt, nhớ tới thái độ mọi người với cô ta, trong lòng một trận nói, nhìn Tiểu Bạch cười đắc ý, ánh mắt cô ta đột nhiên trụ ở hồ nước phía sau Tiểu Bạch. Trời lạnh như thế này, nếu như Seo Yoon Ah ngã xuống...

Nếu như bản thân không cẩn thận ngã xuống...

Không cẩn thận ngã xuống...

Ý niệm một khi đã nghĩ liền cuộn cuộn trong óc, cô ta quý xui thần khiến đứng lên, vươn tay muốn đẩy Tiểu Bạch...

"Cha Eun Sang, cô muốn làm gì?" Kim Tan phía sau tức giận ho to. Cha Eun Sang trong lòng cả kinh, động tác đã không thể dừng được, chỉ lát nữa đụng tới Tiểu Bạch. Cô ta quyết tâm, nếu đã bị phát hiện, vậy thì trực tiếp đưa Tiểu Bạch xuống nước là được rồi.

Tiểu Bạch mặt đầy sợ hãi nhìn Cha Eun Sang, mắt thấy không để tránh khỏi, đột nhiên một cánh tay xuất hiện giữa hai người, lập tức đẩy Tiểu Bạch ngã sang bên, Cha Eun Sang theo quán tính, trước mắt không còn mục tiêu, dĩ nhiên trực tiếp chìm vào hồ nước.

"Yoon Ah, em không sao chứ..." Tiểu Bạch đầu nỏ đom đóm. Choi Young Do ôm cô vào ngực, căng thẳng quan sát.

"Không sao." Cô lắc đầu một cái, nghe thấy tiếng nước ào bên tai, mở mắt đã thấy Cha Eun Sang chạt vật đứng dưới nước.

"Yoon Ah..." Lee Bo Na cùng Yoo Rachel vọt lên, đều lo lắng nhìn Tiểu Bạch.

"Mình không sao." Tiểu Bạch tùy ý để Choi Young Do nâng dậy, nở nụ cười với hai người.

"A, Cha Eun Sang, cô là kẻ điên à, vậy mà dám đẩy Yoon Ah..." Lee Bo Na triệt để mất kiên nhẫn với Cha Eun Sang trong nước, "Cô thực sự điên rồi."

Cha Eun Sang ngơ ngác nhìn mọi người xuất hiện cạnh hồ, rõ ràng chính mình xong đời, cô ta dĩ nhiên làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

"Cha Eun Sang, cô quá kinh khủng... Yoon Ah tốt với cô như vậy, cô lại dám đẩy cô ấy." Kim Tan vẻ mặt căm ghét nhìn chọc chòng Cha Eun Sang.

"Không phải, là cô ta nhằm vào em trước, còn có Yoo Rachel, hai người đó cùng phe. Kim Tan, anh đừng để bị lừa." Cha Eun Sang vội vàng biện luận.

"Hừ.... Cô chắc còn muốn bảo tôi cùng phe Yoon Ah?" Lee Bo Na lạnh lùng nhìn Cha Eun Sang. "Trước đây tôi cảm thấy Yoo Rachel đáng ghét, bây giờ nhìn lại cô mới khiến người ta căm ghét. Yoo Rachel mà chán ghét ai, ít nhất sẽ thẳng thắn nói ra, còn cô lại dùng thủ đoạn đùa bỡn nham hiểm."

"Đúng vậy, trời lạnh thế này, Yoon Ah đáng về mảnh mai yếu đuối mà ngã xuống, còn không thăm."

"Trước đây Seo Yoon Ah thay Cha Eun Sang nói chuyện, không nghĩ Cha Eun Sang ác độc như thế."

"Minh nói này, cô ta dính với Kim Tan, lại muốn dụ dỗ Choi Young Do, không ngờ tới không thành công, lúc này mới thẹn quá hóa giận."

Các bạn học đứng chung một chỗ bàn tán sôi nổi, không có người nào đi kéo Cha Eun Sang một cái. Yoon Chan Young muốn tiến lên, nhân viên khách sạn nghe tin đã tới rồi, thấy Cha Eun Sang trong nước, vội vàng cho người kéo cô ta lên.

Tiểu Bạch nhìn Cha Eun Sang đông đến run lấy bẫy, cô thật ra có ý đi tới bể bơi. Cha Eun Sang là một người cực tự ti, mỗi lần lời lẽ vô tình của mọi người đều khiến cô ta phản ứng. Tiểu Bạch chính là lợi dụng điểm này, kích thích cô ta, làm cho cô ta ra tay với chính mình. Vừa nãy Choi Young Do không xuất hiện, cô cũng sẽ né tránh.

"Cha Eun Sang chỉ là lỗ tay thôi, trời lạnh như thế, ai mang theo áo khoác, cho cô ấy mượn đi..." Tiểu Bạch nhìn Cha Eun Sang lại về đáng thương, lo lắng nói.

"Yoon Ah, sao cậu còn quan tâm cô ta, cô ta muốn đẩy cậu đấy." Lee Bo Na thờ phỉ phò kéo tay Tiểu Bạch, "Bọn mình đi vào đi, mặc kệ cô ta."

Tiểu Bạch bị Lee Bo Na kéo đi, mọi người thấy, cũng nhao nhao ném cho Cha Eun Sang ánh mắt khinh bỉ, theo rồi khỏi.

"Đợi một chút..." Cha Eun Sang phía sau đột nhiên lên tiếng.

"Đến rồi..." Tiểu Bạch thầm nghĩ.

"Seo Yoon Ah mới là kẻ lừa đảo từ đầu đến cuối.... Mọi người đều bị cô ta gạt, cô ta sớm chẳng phải thiên kim tiểu thư nữa rồi, cô ta cũng không đi nước ngoài du học." Cha Eun Sang lớn tiếng nói.

"Cái gì?"

"Cô ta nói thật sao?"

Mọi người nghe vậy, đều nghi hoặc nhìn Tiểu Bạch.

"Cha Eun Sang, cô còn muốn nháo tới khi nào." Kim Tan rút cuộc nhìn không được, chán ghét nói.

"Em không có. Cô ta nhằm vào em như thế vì em biết bí mật của cô ta. Nếu cô ta đi nước ngoài du học, mọi người hỏi cô ta đi, xem cô ta học trường nào? Nước nào?" Cha Eun Sang nắm tay, một mặt kiên định nhìn Tiểu Bạch.

"Yoon Ah, cậu đi nơi nào du học? Nói cho bọn mình đi."

"Đúng vậy, chắc Cha Eun Sang nói loạn đó."

"Yoon Ah..." Lee Bo Na thấy tất cả mọi người bàn luận sôi nổi, rất là lo lắng kéo Tiểu Bạch đang trầm mặc.

Tiểu Bạch trầm mặc ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nói, "Không thể trả lời."

"Mọi người xem, cô ta chột dạ đó." Cha Eun Sang ánh mắt sáng lên, giống như đắc thắng nói.

"Seo Yoon Ah, cậu không phải gạt người thật đi."

"Đúng, cậu nói đi."

Đối mặt mọi người nghi vấn, Tiểu Bạch vẫn không nói lời nào. Lee Bo Na rất gấp, đang muốn thay cô nói chuyện, Yoo Rachel đột nhiên nói, "Ai nói Seo Yoon Ah đi học, làm sao tôi nghe nói đi trị liệu."

"Đúng vậy, đúng vậy." Myung Soo cũng xen mồm, "Tay Yoon Ah bị thương, vẫn chữa bệnh ở nước ngoài mà."

"Tại sao lúc trước cô ấy không nói?" Có người hỏi.

"Ai sẽ nói mình bị bệnh chứ, Yoon Ah chắc không muốn để mọi người lo lắng, cho nên mới gạt mọi người. Minh cùng Choi Young Do, Kim Tan đều biết." Myung Soo giải thích.

Mọi người nghe Myung Soo, đều như tỉnh ngộ. Tiểu Bạch kinh ngạc nhìn Lee Bo Na, "Cậu nói ra?"

"Yoon Ah, cậu cũng biết con người mình mà, mình làm sao nhìn được." Bo Na làm nũng nhìn Tiểu Bạch.

"Không trách lúc cầm trại, mình định làm gì mọi người đều cướp. Cô bé này, làm sao cái gì cũng không giấu được vậy?" Tiểu Bạch giả bộ cá giận nói.

"Mình không quan trọng, quan trọng là..." Lee Bo Na nhìn Cha Eun Sang, "Cô ta nói hươu nói vượn."

"Không, tôi không có, tôi có chứng cứ." Cha Eun Sang cắn răng nói.

"Chứng cứ gì?" Lee Bo Na hỏi ngược lại.

"Seo Yoon Ah căn bản không ra nước ngoài, không du học cũng không chữa bệnh. Nhà cô ta sớm phá sản, mấy năm qua cô ta vẫn đi làm công, mình có thể mang mọi người đi nhà hàng cô ta từng làm thêm." Cha Eun Sang tự tin nhìn mọi người.

"Chuyện này..." Lee Bo Na trong lúc nhất thời không tìm được lời nào phản bác, do dự nhìn Tiểu Bạch.

"Nếu cô đã nói như vậy, vậy chúng ta đi xem là được rồi." Choi Young Do vẫn đứng cạnh Tiểu Bạch đột nhiên lên tiếng.

Tiểu Bạch nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Choi Young Do, thấy môi mỏng của hắn mím chặt, trong lòng suy đoán hắn hay không đã biết.

"Vây đi thôi, mọi người hẳn đều thật tò mò đi." Kim Tan cuối cùng vỗ một cái, thay mọi người quyết định, quay đầu nhìn Cha Eun Sang, "Để chúng ta đi xem chứng cứ, cũng đỡ cô phải hoài nghi Yoon Ah nhắm vào cô."

Cha Eun Sang nhìn Kim Tan ánh mắt phức tạp, rõ ràng đây là cơ hội cuối cùng của cô ta, "Tốt."

... ..

Đoàn người ngồi lên xe, mệnh mông cuồn cuộn đi đến địa phương Cha Eun Sang nói. Dọc theo đường đi tất cả mọi người đều trầm mặc, Tiểu Bạch đặc biệt lưu ý phản ứng của Choi Young Do. Từ khi lên xe, Choi Young Do chưa có nói chuyện, sắc mặt cũng lạnh lùng dị thường. Tiểu Bạch suy nghĩ hẳn hẳn hoài nghi Cha Eun Sang, phải người đi thăm dò, nhưng sao lại thành cái loại này phản ứng?

Cha Eun Sang dừng lại một tiệm cơm Tây trong nội thành, vừa xuống xe, tất cả mọi người quan sát cửa tiệm trước mắt, trang trí tinh xảo, bề ngoài sạch sẽ, thực sự hết sức bình thường.

"Chính là chỗ này." Cha Eun Sang lần này có vẻ tràn đầy sức lực, khiêu khích nhìn Tiểu Bạch, "Cô dám đi vào không?"

Tiểu Bạch nghe vậy, nhìn địa phương trước mắt, sắc mặt né qua một chút do dự, "Không nghĩ tới cô dĩ nhiên tìm được nơi này."

Cha Eun Sang thấy sắc mặt Tiểu Bạch, trong lòng xác định mình tìm đúng địa phương, "Làm sao, không dám vào à, bạn học cả lớp đều ở đây, hay là cô cứ trực tiếp thừa nhận đi."

"Cha Eun Sang, cô muốn ồn ào cũng phải đúng mực, đây là nơi cô nên tới sao?" Tiểu Bạch vẫn luôn tính tình tốt mang theo phần nộ.

Mọi người nghe thấy hai người nói chuyện, thấy sắc mặt Tiểu Bạch, đều có chút hoài nghi, lẽ nào Cha Eun Sang nói thật.

"Xem ra cô không định thừa nhận, vậy tôi mang mọi người vào." Cha Eun Sang muốn đi tới, Tiểu Bạch vội vàng kéo cô ta, "Cha Eun Sang, cô đủ rồi."

Cha Eun Sang chưa từng thấy Tiểu Bạch ăn nói khép nép với mình như vậy, trong lòng đắc ý, hất tay cô ra, một mặt ngạo mạn, "Làm sao, bây giờ biết sợ, Seo Yoon Ah, cô từ đầu đến cuối đều là tên lừa đảo. Ngày hôm nay tốt nhất định phải vạch trần cô, mọi người theo tôi vào."

"Cha Eun Sang, cô..." Tiểu Bạch gấp đến độ không thể được. Lee Bo Na thấy, vội hỏi, "Yoon Ah, bọn mình cũng vào đi, xem cô ta muốn làm gì?"

"Bo Na à..." Tiểu Bạch nhìn Lee Bo Na, trong khoảng thời gian ngắn không biết giải thích thế nào, cô nhờ quản gia truyền tin tức, không phải cửa tiệm này. Cha Eun Sang làm sao tìm đến nơi này?

Nếu như Cha Eun Sang tra được nơi này, Choi Young Do... Tiểu Bạch không nghĩ tiếp được nữa, thấy Cha Eun Sang đẩy cửa, cũng gấp rút đi theo.

"Hoan nghênh..." Bởi vì không phải thời gian dùng cơm, trong cửa hàng vắng vẻ, một người phụ nữ bóng lưng dịu dàng nghe thấy tiếng bước chân quay đầu lại chào hỏi.

Cha Eun Sang thấy đối phương, vội vàng lôi kéo Tiểu Bạch tiến lên, "Bác nhìn người bên người tôi này, cô ta có phải từng làm công ở đây không?"

Người phụ nữ thấy Tiểu Bạch, kinh ngạc gật gù, "Không sai, nhưng mà..."

Cha Eun Sang lập tức mặt mày vui mừng quay đầu lại, nhìn mọi người, "Mình đã bảo mà, mọi người nghe rồi đấy, Seo Yoon Ah lần này không chối được nữa rồi..."

Trong cửa hàng yên lặng như tờ.

Mọi người xem người phụ nữ đứng trước mặt Tiểu Bạch cùng Cha Eun Sang, đều sững sờ. Kim Tan tràn đầy kinh ngạc, Choi Young Do đỏ cả vành mắt, chậm rãi tiến lên, "Mẹ..."

"Cái gì..." Cha Eun Sang biến sắc mặt, quay đầu ngạc nhiên nhìn người phụ nữ nghi ngờ, Choi Young Do vừa gọi bà ấy _ "Mẹ"

"Young Do?" Người phụ nữ khiếp sợ thấy Choi Young Do, lại nhìn Tiểu Bạch, "Con, con cùng Yoon Ah cùng đến sao?"

"Mẹ, tiệm này thật của mẹ sao?" Choi Young Do đi tới trước mặt người phụ nữ, âm thanh run rẩy.

"Đúng vậy, mở mấy năm, Yoon Ah cũng thường đến cửa hàng hỗ trợ, làm sao vậy..." Người phụ nữ nhìn mọi người sắc mặt khác nhau, hiển nhiên không rõ ràng xảy ra chuyện gì.

Bạn học ở đây, nhiều ít đều biết chuyện Choi Young Do, dù sao đều một vòng luẩn quẩn, nào có chuyện bí mật. Mọi người biết đều theo Lee Bo Na cùng Kim Tan ra khỏi nhà ăn, để chờ không gian riêng tư cho Choi Young Do.

"Không nghĩ tới Cha Eun Sang lợi hại như vậy, cứ nhiên tìm được nơi này." Lee Bo Na trào phúng nhìn Cha Eun Sang, "Nếu cô muốn vì vậy chỉ trích Yoon Ah liền sai mười phần. Yoon Ah đến hỗ trợ cửa hàng của bác ấy, là không thể bình thường hơn."

"Không thể, làm sao sẽ, bọn họ làm sao quen biết? Người kia làm sao lại là mẹ Choi Young Do." Cha Eun Sang rõ ràng khó có thể tiếp thu.

"Không thể ngờ Cha Eun Sang có tâm kế như vậy, biết tin tức Yoon Ah tới đây giúp một tay, cố ý mang mọi người tới nay này. Nếu mọi người không biết chân tướng, sẽ thực sự hiểu lầm Yoon Ah. Đáng tiếc cô thiên tính vạn tính, lại không lường được chủ quá là mẹ Choi Young Do, Yoon Ah cũng là giúp đỡ bác ấy." Yoo Rachel trào phúng nhìn Cha Eun Sang, hạ kết luận.

"Cô nói vậy. Cô cùng Seo Yoon Ah cùng phe, đương nhiên giúp đỡ cô ta..." Cha Eun Sang trợn to mắt, hoảng loạn không ngớt.

"Cha Eun Sang, tôi trước đây còn muốn quên đi, hiện tại tôi muốn nói ra. Cha Eun Sang cô căn bản chẳng phải nhà giàu mới nổi gì. Chết sĩ diện còn chưa tính, còn luôn nghĩ vạch trần người khác. Tôi hối hận trước đây che giấu cho cô. Cô cũng giống Moon Jun Young, chỉ là người xã hội quan tâm. Mẹ chính là người giúp việc, trước đây vì che giấu, cô dám không thừa nhận mẹ mình, thật khiến người ta xem thường..." Bo Na cũng ném một quả bom nặng kị.

Mọi người giờ mới hiểu được tất cả bị Cha Eun Sang lừa xoay quanh, ánh mắt nhìn Cha Eun Sang không chỉ có khinh thường, càng nhiều chán ghét, còn nhiều căm phẫn bị lừa dối.

"Hay bọn mình đi thôi, ở cạnh cô ta một phút mình cũng thấy bị hạ giá."

"Đúng vậy, thật ghê tởm, rõ ràng được xã hội quan tâm, làm bộ cái gì nhà giàu mới nổi."

Mọi người đều ghét bỏ rời đi, Cha Eun Sang không nói lời nào nhìn Kim Tan. Kim Tan lại coi như không thấy, kéo tay Yoo Rachel bỏ đi.

Chờ tất cả mọi người đi xa, Yoon Chan Young bước chậm tới bên người Cha Eun Sang, thở dài khuyên nhủ, "Eun Sang, mình nghĩ ngày mai cậu trước hết đừng đến trường thì tốt hơn."

"Chan Young, mình..." Cha Eun Sang nghe vậy cả kinh, hốt hoảng ngẩng đầu.

"Nghe mình đi." Chan Young lắc đầu, ý bảo không cần nói, cũng đi ra ngoài.

Cha Eun Sang trên người khoác áo khoác đơn bạc, hồn bay phách lạc đứng ngoài đường, hoàn toàn không thể lý giải mọi chuyện tại sao lại biến thành như vậy, "Trung học Empire... sẽ không bao giờ có vị trí của mình..."

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: The Heirs End

Tiểu Bạch ngồi trong phòng học, nhìn vị trí Choi Young Do trống không, không tiếng động thờ dài. Từ chuyện lần trước, Cha Eun Sang đã xin nghỉ, Choi Young Do cũng rỗng rã một tháng chưa tới lớp.

Sau đó Tiểu Bạch mới biết, quản gia cũng không hoàn toàn nghe theo cô dẫn dò, tiết lộ tin tức Seo Yoon Ah cho Cha Eun Sang, mà nghe theo chủ tịch tập đoàn Empire chỉ thị, đem việc Yoon Ah từng phụ cửa hàng mẹ Choi Young Do phóng ra ngoài.

Trước đây Seo Yoon Ah cũng không giấu diếm mẹ Choi Young Do trong nhà đã phá sản cùng cha tự sát. Hiện tại xem ra, Choi Young Do hẳn đã biết

tất cả.

"Anh ấy không đến trường học, cũng không liên hệ tôi, đến cùng là vì cái gì chứ." Tiểu Bạch đờ bết trong tay, thực sự không rõ vì sao chủ tịch Empire lại gạt chân một cái. Cô gọi điện thoại đi hỏi, đối phương cư nhiên nói vì cô tốt, bảo cô kiên trì chờ.

"Choi Young Do định bỏ học sao? Một tuần rồi." Yoo Rachel mặt không chút thay đổi nào nói, ôm cánh tay đi tới bên cạnh Tiểu Bạch.

"Không nhìn ra cô cũng rất quan tâm anh ấy." Tiểu Bạch nói, "Hôn sự cha mẹ nhà hai người đã hủy bỏ không phải sao."

"Tôi nghe nói anh ta xích mích với cha mình, cũng sớm bàn tính cùng ở với mẹ, này chẳng khác nào anh ta bỏ qua quyền kế thừa khách sạn..." Yoo Rachel giật ghế trước Tiểu Bạch ngồi xuống.

"Tôi cũng nghe nói." Tiểu Bạch vẻ mặt lo lắng, "Nhưng anh ấy vẫn chưa liên lạc với tôi."

"Anh ta không liên lạc cô, cô có thể đi tìm anh ta." Yoo Rachel hát hàm, "Seo Yoon Ah sẽ có thời gian khiếp đảm đấy..."

Tiểu Bạch nghe, có chút dao động.

"Cô một mình suy nghĩ nhiều như vậy có lợi ích gì, thực tế một chút đi." Yoo Rachel thấy Tiểu Bạch trầm mặc, bình tĩnh nói xong đứng dậy muốn đi, đột nhiên dừng lại bước chân, "À, nghe nói Cha Eun Sang cùng mẹ bị đuổi khỏi nhà Kim Tan."

"Thật không?" Tiểu Bạch giương mắt.

"Tôi sau khi biết, khiến người an bài công tác mới cho mẹ Cha Eun Sang, dù sao bác ấy cũng không làm gì sai." Yoo Rachel nhẹ giọng nói.

"Còn Cha Eun Sang?"

"Cô ta? Nghe nói gần đây trạng thái tinh thần không được tốt, buổi tối cần uống thuốc ngủ mới có thể ngủ. Tôi vừa lúc biết một bác sĩ tâm lý rất tốt, để người bảo mẹ Cha Eun Sang giới thiệu cho cô ta, tiền thuốc men tôi chi." Yoo Rachel cười rất nhạt, lại rất nhẹ nhàng.

"Nhìn không ra, cô rất có lòng đồng cảm." Tiểu Bạch nhướn mày.

Yoo Rachel nhếch khóe môi, ánh mắt nhìn xa xăm, "Nhân quả tuần hoàn mà thôi."

"Có ý gì?" Tiểu Bạch ngắt người.

"Không có gì..." Yoo Rachel lắc đầu, nhìn Tiểu Bạch, "Còn tin tức cuối cùng muốn cho cô biết."

"Nói..."

"Tôi và Kim Tan giải trừ hôn ước, hơn nữa... Tôi chính thức hẹn hò cùng tiền bối Hyo Shin."

"Chuyện gì vậy? Cô chừng nào cùng tiền bối Hyo Shin hẹn hò... Kim Tan cậu ta..." Tiểu Bạch cái này giật cả mình.

"Tôi và Kim Tan đã nói, hai chúng tôi còn làm bạn bè tương đối tốt. Cậu ta hiện tại tuy rằng chán ghét Cha Eun Sang, khó bảo sau này cậu ta không tha thứ Eun Sang... Cậu ta không phải món ăn của tôi, tách ra khá ổn."

"Trách không được..." Tiểu Bạch bùng tình, đã hơi rõ ràng tại sao chủ tịch muốn nhúng tay chuyện của mình, "Yoo Rachel, cô giấu chặt thật đó... Tôi vậy mà bị cô xiên một nhát, cô giải trừ hôn ước, chủ tịch Kim rất tức giận đi, mẹ cô dĩ nhiên sẽ đồng ý..."

"Không có cách nào a..." Yoo Rachel giao hoạt cười, "Ai bảo cô thích chỉ huy tôi, tôi cũng phải hồi báo mới được."

"Cô..." Tiểu Bạch dở khóc dở cười tròn to mắt, nhìn Yoo Rachel rời đi, tự nhủ, "Quả nhiên còn phải tự cứu mới được."

.....

"Gì ạ? Choi Young Do không ở chỗ bác sao?" Trong cửa hàng mẹ Choi Young Do, Tiểu Bạch nghe được tin tức rất kinh ngạc.

"Vậy anh ấy đi nơi nào?"

"Đứa bé kia cũng không nói gì." Mẹ Choi Young Do lắc đầu, "Bác nói với nó chuyện của cháu, sau đó nó sa sút rất nhiều ngày. Đột nhiên có một ngày nói muốn ra ngoài một chút, bác cũng không ngăn."

"Anh ấy rất tức giận sao?" Tiểu Bạch có chút thấp thỏm.

"Đứa nhỏ ngốc." Mẹ Choi Young Do cầm tay Tiểu Bạch, nắm chặt nói, "Không phải là cháu sai, cháu mới là người đáng thương nhất. Young Do không có mặt lúc cháu cần nó, nó rất tự trách."

"Anh ấy lúc nào về à..." Tiểu Bạch hỏi, nhiệm vụ của cô làm sao bây giờ.

"Không biết nữa, chắc nghĩ thông suốt sẽ trở lại đi." Đối phương thờ dãi.

"Vâng, làm phiền bác."

"Đúng rồi, con chó của Young Do ở chỗ bác, cháu mang về nuôi đi. Như vậy Young Do trở về, sẽ đi tìm cháu rồi." Bác gái rất tri kỷ nói.

"Chó?" Tiểu Bạch nhớ tới Choi Young Do xác thực có con chó lớn lên cao to, cùng tính khí với chủ nó, "Vâng... Cháu mang về, vừa vặn lúc này rất cô đơn."

"Để bác bảo người dắt đến." Bác gái quay đầu nói với phục vụ mấy câu, lại nhìn Tiểu Bạch nói, "Bệnh mẹ cháu thế nào rồi?"

"Phẫu thuật rất thành công, qua mấy ngày có thể về nước." Tiểu Bạch cười.

"Lần này muốn cảm ơn chủ tịch Kim, ông ấy tìm được cháu, tài trợ cháu đi học, lại đưa mẹ cháu đi chữa bệnh."

Tiểu Bạch nghe đối phương nói như vậy, khẽ mỉm cười, không nói gì.

Chuyện trong nhà Seo Yoon Ah tuy rằng không truyền ra, nhưng bạn bè thân thiết đều biết tình huống thật của cô. Có điều mọi người biết đến chỉ là Tiểu Bạch nay có thể ở phòng lớn, có xe sang đưa đón đều là chủ tịch Empire trợ giúp, cũng không biết giao dịch giữa bọn họ, cũng vĩnh viễn không thể biết.

Mang theo chó về nhà, Tiểu Bạch than ngả xuống giường, Tiểu Hắc cũng xuất hiện, "Gần đây cô có vẻ phiền lòng vì Choi Young Do."

"Biết rõ còn hỏi." Tiểu Bạch tức giận trả lời.

"Không tìm được Choi Young Do cũng không ảnh hưởng nhiệm vụ của cô mà. Mẹ Seo Yoon Ah đã bình phục, không bao lâu nữa sẽ về nước. Nếu như vì sinh hoạt sau này, chủ tịch Kim không phải sai người đem bảo hiểm tổng hợp của ba Seo Yoon Ah đổi thành tiền mặt sao. Đây chính là khoản tiền không nhỏ, huống hồ, Choi Young Do cũng đã chẳng phải người thừa kế khách sạn gì nữa rồi."

"Ai ai ai, Tiểu Hắc thật không có nhân tính gì cả." Tiểu Bạch phản ứng mãnh liệt.

"Không phải tôi không có nhân tính, là cô quá thừa nhân tính đó." Tiểu Hắc bay trong không khí, sắc mặt bình tĩnh, "Chúng ta là quỷ hồn, chỉ là tạm thời tham gia cuộc sống của người khác, cũng không phải bọn họ, cũng không thể hoàn toàn thay đổi cái gì."

"Nói thì nói thế..." Tiểu Bạch nhìn chằm chằm trần nhà, yếu ớt thờ dãi, "Nhưng là... Kết cục hoàn mỹ... Không phải càng tốt sao."

Tiểu Hắc nghe Tiểu Bạch, thấy cô chậm rãi nhắm mắt lại, biểu hiện yên ổn, khoe miệng nhợt nhạt cong lên, yên lặng thờ dãi. Đúng vậy, ai lại không thích một kết cục hoàn mỹ.

Một tuần sau, Tiểu Bạch đón mẹ Seo Yoon Ah về nhà, hai người ở phòng mới bắt đầu cuộc sống mới.

Một tháng sau, Tiểu Bạch đang ngồi sân trước nhà cho chó ăn, nó đột nhiên tránh Tiểu Bạch, quay đầu chạy ra cửa lớn, "Mày đi đâu vậy?"

Tiểu Bạch xỏ dép lê, bỏ lại thức ăn cho chó trong tay liền chạy theo ra ngoài. Con chó ngừng lại cách cửa lớn không xa, quay đầu liếc Tiểu Bạch, chờ cô tới gần lại cất bước chạy. Tiểu Bạch lo lắng hô sau lưng, "Một buổi sáng sớm, mày cũng rời nhà trốn đi... Giống như tên chủ nhân đáng ghét của mày."

Tiểu Bạch tức giận nói xong, đã nhìn thấy một bóng người cao ngất nắm xích chó vào cửa, hướng Tiểu Bạch nở nụ cười thật lớn.

Tiểu Bạch thấy Choi Young Do rốt cục chịu xuất hiện, lập tức dừng bước, trừng trừng nhìn hắn. Choi Young Do gầy rất nhiều, tóc tai rối bời, nhưng xem ra càng rực rỡ rồi.

"Hóa ra tôi là chủ nhân đáng ghét à..." Choi Young Do mỉm cười bỉ ổi, đi tới trước mặt Tiểu Bạch.

"Cam lòng trở về? Không phải anh bốc hơi rồi sao?" Tiểu Bạch nhìn người trước mắt, chu mỏ nói.

Choi Young Do nhìn ra oán khí của Tiểu Bạch, khom lưng ôm chầm lấy cô, dán vào bên tai, thanh âm trầm trầm, "Bối rất nhớ em, rất nhớ rất nhớ..."

"Thật sao?" Tiểu Bạch nghe vậy, khoe miệng không kiềm chế được nhếch lên, "Vậy sao giờ mới về?"

"Khoảng thời gian này, tôi đi rất nhiều nơi làm công." Giọng nói Choi Young Do rất thấp, ôm Tiểu Bạch chặt chút, "Xin lỗi, không ở cạnh em lúc em khó khăn nhất, cho nên tôi đi ôn lại một lần mọi nơi em từng cực khổ."

"Ý của anh là..." Tiểu Bạch mở to mắt, đẩy ra Choi Young Do, "Anh đi..."

"Đúng vậy..." Choi Young Do trên mặt mang nụ cười sùng nịnh, xoa xoa tóc Tiểu Bạch, "Nơi em từng làm công, tôi đều đi làm qua, thực sự rất khổ cực."

"Anh không tức giận?" Tiểu Bạch chớp mắt mấy cái.

"Đương nhiên tức giận." Choi Young Do dính sát Tiểu Bạch, hôn trán cô một cái, "Tôi rất tức giận chính mình vẫn không biết, để em chịu đựng nhiều như vậy... Sau này, tôi sẽ luôn ở cạnh em."

"Thật sự?" Tiểu Bạch hỏi.

"Thực sự." Choi Young Do gật đầu.

"Cái gì cũng nghe em?"

"Tất cả đều nghe em."

"Tốt lắm..." Tiểu Bạch đột nhiên giao hoạt cười, "Hiện tại, cùng em đi hót tóc đi."

"Hót tóc? Tại sao?" Choi Young Do không nghĩ tới Tiểu Bạch trở mặt nhanh như vậy, có chút hồ đồ.

"Anh có tóc mái đẹp trai nhất." Tiểu Bạch vỗ vỗ khuôn mặt góc cạnh rõ ràng Choi Young Do, cười híp mắt hôn cằm hắn, "Anh nói đều nghe em."

"Được rồi..." Choi Young Do nhìn Tiểu Bạch cười đến hài lòng, về mặt có cầu tất ứng, "Tất cả nghe theo em."

"Còn có con chó ngu này, cũng kéo đi xén lông." Tiểu Bạch trừng trừng con chó đen ngồi một bên nhìn mình chăm chăm, đối phương tựa hồ nghe hiểu Tiểu Bạch, oan ức í ới với Choi Young Do.

Choi Young Do buồn cười ngồi xổm xuống, sờ sờ đầu chó yêu, "Hết cách rồi, nữ chủ nhân lên tiếng, chúng ta làm theo đi."

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Ngoại truyện 3 The Heirs

Lúc Yoo Rachel tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên ghế sa lông phòng làm việc, trên người đắp một cái áo khoác tây trang. Cô sùng sốt nửa ngày mới hồi thần, xoa huyết thái dương ngồi dậy, nhớ tới mình vì buổi trình diễn thời trang của công ty mà bận đến khuya, sau đó quá mệt mỏi, không kiểm chế được bèn ngủ thiếp đi.

"Ach, đánh thức em sao?" Lúc này một người đi ra từ phòng làm việc, bưng cái khay trong tay, thấy cô tỉnh lại, có chút xin lỗi.

"Tại sao anh đã về rồi?" Yoo Rachel phản ứng kịp áo khoác trên người của người trước mặt, nụ cười trên mặt mềm nhũn ra, "Không phải nói án tử nước ngoài rất rắc rối sao? Em còn tưởng anh phải lâu nữa mới về cơ."

Đã là luật sư nổi tiếng cả nước- Lee Hyo Shi buông bữa sáng, ngồi xuống bên người Yoo Rachel, chủ động giúp cô xoa bóp hai vai đau nhức, mặt mày lúc này tràn đầy tự tin, "Anh là ai chứ, đương nhiên đã lưu loát giải quyết hết rồi. Nhưng mà em, nếu mệt mỏi thì giao cho cấp dưới làm, đại biểu như em làm sao phải tự tay làm mọi việc, còn thức đêm trong phòng làm việc."

Cảm giác được bạn trai đau lòng, Yoo Rachel nhìn Lee Hyo Shin, con người phủ một tầng mê man.

"Làm sao lại nhìn anh như vậy?" Lee Hyo Shin có chút bận tâm nhìn Yoo Rachel ngẩn người.

"Không sao đâu, chỉ hơi đói bụng thôi." Yoo Rachel thấy rõ ràng người đối diện, mỉm cười, "Anh chuẩn bị gì cho em vậy?"

"Chỉ có sữa tươi và sandwich đơn giản thôi, hâm trong lò vi sóng. Em đi rửa mặt cho tỉnh rồi tới ăn đi." Lee Hyo Shin vỗ vỗ vai Yoo Rachel nói.

"Vâng." Yoo Rachel đáp ứng, đứng dậy đi buồng vệ sinh.

Vận chót mở, nước ào ào chảy ra, Yoo Rachel nâng tay thấm ướt mặt, cảm nhận được dòng nước mát mẻ, nhất thời có chút tỉnh táo. Cô ngẩng đầu nhìn gương mặt ướt đẫm trong gương, trong dạ dày cuộn cuộn buồn nôn, ngoéo môi cười cứng ngắc, "Tỉnh dậy trái lại cảm thấy trong mơ càng chân thật."

Vừa trầm trong mộng, cô mơ tới mình trong một căn phòng tối tăm, nuốt hết một lọ thuốc ngủ, kết thúc tính mạng mình.

Yoo Rachel không nói cho bất kì ai, từ lúc bắt đầu cấp ba, bình thường trong mộng đều xuất hiện một ít cảnh tượng kì quái, những cảnh tượng đó ghép lại thành một chuyện xưa thật dài, trong đó có Kim Tan, có bản thân, có Cha Eun Sang. Khác với hiện thực là, trong mơ Cha Eun Sang chiếm được tình yêu của Kim Tan, thậm chí cô bé lo lem nhanh chóng biến thành công chúa, mà bản thân thì thê lương chết đi.

Yoo Rachel biết, cô mơ tới là những gì thực sự xảy ra, cái loại tuyệt vọng, khuất nhục và thống khổ này, dường như khắc đến tận xương.

"Rachel... Chưa xong sao? Sữa sắp lạnh rồi." Lee Hyo Shin gõ cửa buồng vệ sinh.

Yoo Rachel hắng giọng một cái, "Em tới đây."

Lee Hyo Shin, chỉ là người qua đường trong mơ, cũng là người trong mơ duy nhất quan tâm lúc bản thân thống khổ, bây giờ thành bạn trai của mình, đối với mình thuận theo trăm đường. Yoo Rachel mỉm cười nhột nhột, "Điều này, có thể phải cảm ơn cô ấy."

Vài ngày, buổi họp báo Yoo Rachel bận rộn ba tháng rốt cuộc cử hành, bạn tốt trong vòng đều đến đây chúc mừng.

Lee Bo Na cùng bạn trai Yoon Chan Young tay trong tay thân mật ngọt ngào cũng tới, thấy Yoo Rachel nói, "Chúc mừng, cổ phiếu RS lại sắp tăng mạnh rồi."

"Nhờ phúc của cậu." Yoo Rachel cười nói, "Ngày hôm nay, nghệ sĩ nhà các cậu cũng đến không ít ha."

"Cậu cũng tài trợ không ít cho bọn mình mà, không khách khí." Lee Bo Na tuy rằng tính cách trực sảng, nhưng sau khi tốt nghiệp cũng trưởng thành rất nhiều.

"Những người khác cũng đến rồi, các cậu vào xem chút đi." Yoo Rachel xoay người dẫn bọn họ vào trong.

"Ài, đúng rồi, Kim Tan vừa đính hôn, cậu biết không?" Lee Bo Na đột nhiên hỏi.

"Đương nhiên biết." Yoo Rachel gật đầu, "Con gái nghị sĩ, nghe nói là cô gái tính tình tốt, thật xứng với cậu ta."

"Không nghĩ tới cậu ta cuối cùng thỏa hiệp, xem ra cậu ta đã buông xuôi." Lee Bo Na nháy mắt mấy cái ẩn ý.

Yoo Rachel nghe vậy, mỉm cười, "Làm người phải nhìn về phía trước."

"Cũng phải." Lee Bo Na thấy Yoo Rachel bộ dáng không để ý, nghĩ đến cô cùng tiền bối Lee Hyo Shin thuận lợi hẹn hò, cũng không nói gì nữa.

An bài khách xong, buổi họp báo chính thức bắt đầu, Yoo Rachel không có không hao tổn tâm huyết, quần áo quý mới vừa ra, được khen ngợi nhiệt tình.

Vì lễ chúc mừng, Lee Hyo Shin cũng buông công tác riêng mà đến, bầu không khí vui mừng náo nhiệt. Điện thoại Yoo Rachel vang lên, cô nhìn màn hình điện thoại hiện ba chữ Seo Yoon Ah, đi tới chỗ yên tĩnh bắt máy.

"Xin chào, Yoon Ah?"

"Rachel, tôi có thể gặp cô một lát không?" Điện thoại bên kia, giọng nói Seo Yoon Ah rất suy yếu.

"Cô đang ở đâu?" Yoo Rachel liếc nhìn đám người náo nhiệt phía sau, trong lòng lại dần trầm xuống, cô có dự cảm xấu.

"... Tôi ở bệnh viện." Seo Yoon Ah trầm mặc một chút, nói.

"Được rồi, đưa tôi địa chỉ, tôi đến ngay." Yoo Rachel nói xong liền cúp điện thoại.

Trở lại hội trường, Yoo Rachel thấp giọng nói với Lee Hyo Shin, "Công ty có việc đột xuất, em phải đi xem."

"Anh đưa em đi?" Lee Hyo Shin nhíu mày nói, không nghĩ tới lúc này Yoo Rachel còn bận rộn như vậy.

"Không cần đâu, anh ở đây giúp em bắt chuyện mọi người đi, em đi rất nhanh." Yoo Rachel cảm túi, lặng lẽ rời đi.

Lúc Yoo Rachel đến bệnh viện, bắt gặp Seo Yoon Ah sắc mặt tái nhợt ngồi nghiêm chỉnh trên ghế chờ.

"Có chuyện gì vậy?" Yoo Rachel vội vàng chạy tới.

Seo Yoon Ah ngẩng đầu nhìn Yoo Rachel, ánh mắt chẳng biết là vui hay buồn. Yoo Rachel chú ý giấy xét nghiệm trên tay cô ấy, cảm lấy nhìn thoáng qua, "Cô mang thai? Ba tháng?"

"Ừm." Seo Yoon Ah gật đầu.

"Choi Young Do biết không?"

"Tôi vừa mới biết thôi." Seo Yoon Ah lắc đầu.

"Đây là chuyện tốt mà, cái biểu tình của cô làm tôi sợ muốn chết. Nhưng ba tháng cô không phát hiện cũng giỏi." Yoo Rachel thờ phào nhẹ nhõm, nhìn sắc mặt Seo Yoon Ah vẫn không có nửa phần thoải mái, chần chờ một chút nói, "Cô không muốn đưa bé này à."

"Tôi rất muốn." Seo Yoon Ah cúi đầu, vuốt bụng của mình.

"Vậy cô..." Yoo Rachel không hiểu.

"Bác sĩ nói, sức khỏe của tôi không thích hợp mang thai, đứa bé này nguy cơ sảy thai rất lớn, nếu như miễn cưỡng sinh được, tôi có thể liên..."

Yoo Rachel thấy Seo Yoon Ah bộ dáng chán nản, trong lòng căng thẳng, "Tại sao có thể như vậy? Cơ thể cô lúc nào lại kém như vậy, trước đây kiểm tra sức khỏe, không phải chỉ thiếu máu sao?"

Seo Yoon Ah cho Yoo Rachel một nụ cười, sau đó chậm rãi rời ánh mắt, "Đây là tôi nên được."

"Nên được? Có ý gì?"

"Gia đình tôi vốn phá sản, mắc nợ rất nhiều người. Hiện tại mẹ tôi đã khỏe mạnh, tôi lại có sự nghiệp của mình, còn có một ông chồng tốt yêu thương tôi vô cùng. Hôm nay, trên trời lại tặng tôi một đứa con đáng yêu, muốn lấy tính mạng của tôi, là tôi nên được. Cũng vì tôi một lần nữa có được hết thảy, nên phải trả giá." Nụ cười Seo Yoon Ah bi thương, phảng phất bao phủ trong khói mù, mờ ảo tưởng chừng giây kế tiếp sẽ biến mất.

Yoo Rachel thấy hàm ý trong lời nói của cô ấy, giật giật môi không lên tiếng, đột nhiên nhớ tới giấc mơ bi thảm của bản thân. Trong mộng sau này chính mình có bệnh trầm cảm, Cha Eun Sang gả cho Kim Tan quang cảnh vô hạn, mà người trước mắt, cho tới cùng cũng không xuất hiện. Nhưng hôm nay, mọi chuyện đều điên đảo, cũng chính bởi Seo Yoon Ah xuất hiện.

"Tại sao cô lại nói vậy?" Yoo Rachel tuy hỏi vậy, trong lòng bỗng nhiên có ý niệm to gan, Seo Yoon Ah chắc phải có một bí mật động trời đi.

"Mặc dù tôi cũng không chắc chắn, nhưng tôi có một chút trí nhớ mơ hồ, trí nhớ kia nói cho tôi biết, tôi đi tới ngày hôm nay, đều là mình chọn." Seo Yoon Ah nhìn bụng của mình, nhẹ giọng nói.

"Vậy cô gọi điện thoại cho tôi, là muốn tôi giúp cô làm sao?" Yoo Rachel ngồi xuống hỏi.

Seo Yoon Ah trầm mặc một hồi, "Nếu như Young Do biết tình huống của tôi, nhất định sẽ không cho lưu lại đứa bé này, anh ấy yêu tôi như vậy. Thế nhưng, không vì đứa bé này, tôi cũng không sống được bao lâu nữa. Tôi nghĩ muốn đánh cược một phen."

Yoo Rachel thấy Seo Yoon Ah đã quyết định, trong lòng ân ân đau, vì cô ấy, cũng là vì bản thân trong mộng, "Tôi nên làm thế nào?"

Một tuần sau, Yoo Rachel lấy lý do phát triển thị trường ngoại quốc, tuyên bố hợp tác cùng Seo Yoon Ah. Seo Yoon Ah lấy lý do nửa năm công tác tới nước Mỹ, trên thực tế chờ sinh. Choi Young Do và mẹ của Seo Yoon Ah tuy rằng không đồng ý cô đi lâu như vậy, nhưng thấy Seo Yoon Ah kiên trì, nghĩ cô dù gì cũng sẽ trở về, liền đồng ý.

Sáu tháng sau, Seo Yoon Ah thuận lợi sinh ra một bé gái đáng yêu. Choi Young Do và mẹ Seo Yoon Ah biết được tất cả, khiếp sợ đặt vé bay nhanh chóng sang Mỹ. Đến bệnh viện gặp được chính là bé gái gào khóc đòi ăn cùng người mẹ đang dần hư nhược. Cũng không biết Seo Yoon Ah cùng Choi Young Do nói riêng gì đó trong phòng bệnh, mà từ phòng bệnh đi ra, người đàn ông trưởng thành liền ôm con gái mới chào đời đứng ở hành lang khóc lớn cực kì đau khổ. Con gái tựa hồ cũng cảm nhận được tâm trạng của cha mình, theo cha khóc lớn lên, mọi người nghe đều chua xót rơi lệ.

Ba ngày sau, Seo Yoon Ah bình thân chết đi trong mộng, theo bên người cô, là Yoo Rachel, mẹ, chồng cùng con gái.

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Cheongdamdong Alice 1

Shin Hee Jong, giới tính nữ, có nhu cầu đàn ông, 22 tuổi, vừa tốt nghiệp đại học, một con chim non vừa vào đời, có một bạn trai mến nhau bốn năm cùng công ty, nhưng trước đây không lâu bị đá, thậm chí trong lúc vô ý phát hiện bạn trai đã thâm nhập vào vòng tay ôm ấp của nữ cấp trên, hiện nay cô đơn một mình.

"Thật đúng là... Thảm" Tiểu Bạch cắn một miếng cookie, nhìn Tiểu Hắc đang dờ ra dính mắt bánh ga tô vị dâu, "Sao dạo này cậu cứ nhận loại nhiệm vụ này thế."

"Không phải cô nói, loại này giải quyết dễ dàng sao." Đang nhìn chăm chú thưởng thức bánh ga tô dâu tây, Tiểu Hắc u oán vì bị quấy rối.

Tiểu Bạch thấy hân nâng bánh ga tô như nâng bảo, bắt đầu dĩ nói, "Cậu mà không ăn ngay, ngày mai sẽ hỏng đó."

"Tôi không nhớ..." Tiểu Hắc nghe vậy, bữu môi, vô cùng ủy khuất.

“Đừng làm cái mặt như tôi ngược đãi cậu. Kết thúc nhiệm vụ lần trước, tuổi thọ đều cho cậu, cậu làm sao vẫn không thể hoạt động ban ngày thế. Tôi thật hoài niệm ngày tháng chúng ta cùng nhau hợp tác nha.”

“Sắp rồi.” Tiểu Hắc thả bánh ga tô xuống, “Gần nhất tôi khôi phục rất nhiều.”

“Lại những lời này, khôi phục khôi phục... Cậu đều đã khôi phục một trăm năm rồi, thật không biết ban đầu cậu thế nào bị mê đảo tâm hồn, cư nhiên sẽ...” Tiểu Bạch nhất thời nhanh miệng, suýt chút nữa nói nhảm, nhìn Tiểu Hắc sắc mặt đen thui, này mới phản ứng được, lập tức cắn lưỡi câm miệng, “Ý của tôi là... Cái kia... Nhiệm vụ lần này là gì vậy?”

Tiểu Hắc sâu kín liếc Tiểu Bạch, ghét bỏ nói, “Bạn trai Shin Hee Joong dính líu nữ cấp trên rồi từ bỏ cô ấy. Cô ấy muốn báo thù.”

“Trả thù thế nào.”

“Tùy cô, khiến tên tra nam kia sống không tốt là được.”

“Cứ vậy thôi?” Tiểu Bạch cảm giác mình vớ được vàng, “Gần đây Tiểu Hắc rất săn sóc nha, tiếp nhiệm vụ nào cũng thoải mái như vậy.”

“Hừ, đó là... Cô nghĩ rằng tôi giống cô à.” Tiểu Hắc hất đầu, một mặt ngạo kiều.

Tiểu Bạch thấy thế, lười đấu võ mồm với hắn, bắt đầu sửa tư liệu về Shin Hee Joong.

“Trước đây Shin Hee Joong quan hệ với bạn trai không tệ lắm, nhưng cơ bản là Shin Hee Joo đều nhường nhịn đối phương. Hai người cãi nhau đều là Shin Hee Joong chủ động xin lỗi. Xem qua trí nhớ Shin Hee Joong, bạn trai cô ấy rất sớm đã có dấu hiệu đào góc tường. Chỉ là Shin Hee Joong quá ngốc, không phát hiện mà thôi.”

“Shin Hee Joong vào công ty Artemis cũng bởi bạn trai làm việc ở đây a...” Tiểu Bạch tiện tay mở tập ảnh trong điện thoại của Shin Hee Joong, bên trong có rất nhiều ảnh chụp bạn trai cũ, có ảnh chụp chung, nhưng phần lớn là Shin Hee Joong đang đi làm chụp trộm.

“Chờ chút...” Ngón tay Tiểu Bạch đột nhiên dừng ở một chỗ, “Bạn trai Shin Hee Joong hẳn là gia đình bình thường đi.”

“Làm sao vậy?” Tiểu Hắc ngẩng đầu, “Trong album ảnh, quần áo của bạn trai cũ trước đây với gần nhất...” Tiểu Bạch nhăn mày, tự nhủ, “Dường như khác nhau thật nhiều.”

“Quần áo làm sao?” Tiểu Hắc thấy biểu hiện kì lạ quái quái của Tiểu Bạch, bay tới sát người cô, “Cậu xem...” Tiểu Bạch chỉ người đàn ông trong hình, sau đó lại mở một tấm khác, “Lại nhìn cái này...”

“Quả nhiên...” Tiểu Hắc cũng nhìn ra không đúng.

“Xem ra lần này lại càng dễ dàng.” Tiểu Bạch để điện thoại xuống, cười đến vô cùng tự tin.

Sáng sớm, Tiểu Bạch đứng giờ đi làm, lúc muốn vào thang máy, một người phụ nữ chừng ba mươi tuổi, trang phục hợp thời đi thẳng tới hướng cô, “Đây không phải Shin Hee Joong của chúng ta sao? Thế nào, xin nghỉ mấy ngày, cuối cùng cũng tới đi làm à.”

Tiểu Bạch nhìn người phụ nữ cười giả tạo trước mặt, nhận ra là quản lý ngành Im Yoo Eun của Shin Hee Joong, cũng là người cạy góc tường bạn trai Choi Won Young của Shin Hee Joong.

“Nghỉ ngơi sáng khoái xong nên đi làm.” Tiểu Bạch cũng cười về mặt vô hại, tựa như không biết bạn trai mình bị đối phương cướp đi.

“Tôi nghe nói chuyện của cô, thanh niên a, luôn phân phân hợp hợp, cô đừng quá đau lòng.” Im Yoo Eun ra vẻ quan tâm Tiểu Bạch, trong mắt cũng không tán đi cười nhạo.

“Chuyện bọn em chia tay chị cũng biết à.” Tiểu Bạch phối hợp lộ vẻ mặt kinh ngạc, đột nhiên vỗ chân một cái, “Chị nói quá đúng rồi...”

“Cái gì?” Im Yoo Eun thấy Tiểu Bạch một bộ tri kỉ, nhất thời có chút ngốc.

“Trước đây em đã nói muốn chia tay cơ, tên kia vẫn giả ngu, làm bộ nghe không hiểu... Lần nói rốt cuộc tách ra, tên đó còn dính chặt lấy em. Chị là lãnh đạo của tên đó, nên đi khuyên anh ta một chút. Chia chia hợp hợp đều có, dù là đau lòng, cũng đừng đi dây dưa em như vậy. Nếu không phải tại anh ta... Em cũng không xin nghỉ lâu như vậy.” Tiểu Bạch phát huy vô hạn tài năng đổi trắng thay đen của mình, há mồm ghét bỏ Choi Won Young.

“Là cô muốn chia tay với anh ta?” Im Yoo Eun khó có thể tiêu hóa, bán tin bán nghi hỏi.

“Đúng vậy đó, chị không tin cứ đi hỏi anh ta đi. Trước đây không biết anh ta bám dai như vậy, còn nói cái gì có nỗi khổ tâm...” Tiểu Bạch nói, thang máy vừa vận mở ra, cô vào thang máy nhìn Im Yoo Eun còn đứng ngăn người ngoài cửa, thừa dịp khe cửa từ từ khép lại, cười híp mắt nói, “Chị nhất định phải khuyên anh ta giúp em đó.”

Im Yoo Eun đứng ngoài thang máy, sắc mặt tái xanh. Shin Hee Joong trước sau như một đáng ghét hễ hễ không có tâm cơ, cho nên lời cô nói Im Yoo Eun còn tin bảy tám phần. Suy nghĩ một hồi, Im Yoo Eun lấy điện thoại đi động muốn gọi, lại không biết nghĩ đến cái gì, do dự rồi để điện thoại xuống, mặt tối sầm lại đi rồi.

Tiểu Bạch một mình trong thang máy, cơ hồ có thể tưởng tượng biểu tình tức giận của Im Yoo Eun, cô cũng không sợ Im Yoo Eun đi hỏi Choi Won Young. Nếu Im Yoo Eun có hỏi, Choi Won Young đương nhiên sẽ phủ nhận, như vậy chỉ làm Im Yoo Eun càng thêm nghi ngờ Choi Won Young. Nếu như cô ta nói Shin Hee Joong nói, Choi Won Joong quen Shin Hee Joong bốn năm, tuyệt đối không tin tưởng Shin Hee Joong nói ra những lời như vậy. Gieo xuống hạt giống nghi ngờ là bước đầu tiên của Tiểu Bạch.

Vừa tới văn phòng, đồng nghiệp Choi Ah Joong liền vỗ lấy Tiểu Bạch, “Cậu không sao chứ.”

“Có thể có chuyện gì.” Tiểu Bạch phát hiện bốn phía không ít người lên lút chú ý nơi này, phóng khoáng nói, “Chia tay thôi, ai chưa từng có chứ... Chỉ cầu người tiếp theo sẽ tốt hơn đi.”

“Cậu thực sự nghĩ thông suốt rồi?” Choi Ah Joong có vẻ không tin.

“Đúng vậy... Đàn ông mà thôi, cậu đừng lo lắng cho mình, mình rất khỏe.” Tiểu Bạch cùng Choi Ah Joong đi tới chỗ ngồi, “Lại nói, anh ta chuyển đi văn phòng khác, cũng không gặp mặt thường xuyên nữa.”

“Cũng không biết Choi Won Young kia làm cái gì, hai người đồng thời vào công ty. Anh ta vậy mà đã thăng chức rồi.” Choi Ah Joong bĩu môi, bất bình dùm.

“Quên đi, người ta có năng lực hơn mình, lại là cánh nam.” Tiểu Bạch không thêm để ý xua xua tay.

“Aiz... Nhưng mà hình nghe nói, anh ta có khả năng có cái gì với giám đốc Im?” Choi Ah Joong nhanh mồm nhanh miệng, nói xong mới cảm thấy không thích hợp, lo lắng nhìn Tiểu Bạch.

“Nói mấy chuyện này không liên quan... Chuyện của anh ta không quan hệ gì với mình. Trước không phải cậu gửi tin nhắn cho mình rất bận sao, xong việc?” Tiểu Bạch nói sang chuyện khác.

“A... Mình quên đấy, chủ tịch mới nhậm chức vừa lên đã chinh người không đỡ được, mình phải đi, đây là tập văn kiện muốn đưa cho cậu.”

Nhìn Choi Ah Joong vội vàng rời đi, Tiểu Bạch nhớ tới chuyện lạ liên quan tới công ty Artemis Shin Hee Joong đang theo làm. Công ty Artemis chi nhánh Hàn Quốc từ khi chủ tịch nhậm chức tới nay, thành tích công ty cùng nghiệp vụ không ngừng đề cao, nhưng vị chủ tịch này xưa nay không công khai lộ diện, báo tạp chí đều không có tin tức về ông ta, khiến ngoại giới hết sức hiếu kì.

“Phong chừng lại là một quái nhân.” Tiểu Bạch kết luận, mở văn kiện trong tay, cũng bận rộn lên.

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngã Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Cheongdamdong Alice 2

Bận rộn đến giữa trưa, Tiểu Bạch rút cuộc làm xong công tác trong tay, ôm một đồng lớn tài liệu chuẩn bị đi báo cáo kết quả. Vừa đi ra cửa, Tiểu Bạch đụng phải So Jin Chan có vẻ rất hoang mang rối loạn, “A...”

“Xin lỗi, cô không sao chứ.” So Jin Chan thấy Tiểu Bạch bị đánh ngã, văn kiện văng đầy đất, vội hỏi.

“Không sao.” Tiểu Bạch khoát tay, nhặt lên từng tập văn kiện. So Jin Chan thấy cũng vội vàng đến giúp đỡ, “Đều tại tôi vội vội vàng vàng, không để ý đường.”

“Mọi người đều bận rộn mà, anh cũng không cố ý.” Tiểu Bạch liếc nhìn anh ta, “Anh ở tổ marketing à.”

“Đúng vậy...” So Jin Chan gật gù.

“Gần đây chắc tổ marketing bận tới mất nhĩ. Tôi nghe nói chủ tịch mới rất có thủ đoạn, tiêu thụ tháng này rất tốt, chỉ là giá cả...”

“Đắt kinh khủng đúng không...” So Jin Chan tự nhiên tiếp lời, “Thế nhưng lượng tiêu thụ đang không ngừng tăng cao... Không thể không nói chủ tịch của chúng ta là người rất có năng lực.”

Tiểu Bạch dưới sự giúp đỡ của So Jin Chan nhặt lên tất cả tài liệu, “Anh bận thì đi trước đi, tôi cũng phải đi báo cáo kết quả.”

“Được, vậy cô cẩn thận.” So Jin Chan gật gù, rời đi.

Tiểu Bạch cúi đầu lật qua tập văn kiện một lần, để ngửa sơ sót, “Đây là cái gì?” Đột nhiên, cô rút một tờ giấy từ trong đó, mặt trên phân loại rất nhiều số lượng danh phẩm cùng giá cả, dưới cùng, thậm chí có mấy cái tên người quen.

“Khó có được So Jin Chan?” Tiểu Bạch ngẩng đầu, thấy So Jin Chan bóng dáng đã đi mất, không thể làm gì khác hơn là trước tiên đem nó lấy ra, “Mặc kệ, đi báo cáo đã.”

Đến văn phòng tổ trưởng, Im Yoo Eun ngoài ý muốn không có mặt. Tiểu Bạch thả đồng tài liệu lên bàn rồi rời đi, vừa đi vừa suy đoán Im Yoo Eun sẽ đi nơi nào. Choi Ah Joong trùng hợp cũng lại đây làm việc, “Tổ trưởng không có đây sao?”

“Không thấy người.” Tiểu Bạch lắc đầu một cái.

“Thật không may, chỗ mình có phần kế hoạch muốn chị ta xem.” Choi Ah Joong oán trách một câu.

“Nếu không cậu chờ một chút, một lát nữa chắc chị ta về rồi.” Tiểu Bạch đề nghị.

“Hay là thôi đi. Quản lý của chúng ta không biết đạo này làm sao vậy, cứ mất tích hoài, xuất hiện cũng một bộ phận muốn chết. Rõ ràng việc chúng ta làm hết, thật không biết chị ta bận cái gì.” Choi Ah Joong cảm văn kiện ghé sát vào Tiểu Bạch nói thầm.

“Người ta là quản lý mà, làm sao đến lượt chúng ta biết.” Tiểu Bạch tuy nói vậy, trong đầu có hơi hoài nghi, không biết có liên quan đến biến hóa của Im Yoo Eun và Choi Young Do không.

“Cũng đúng.” Choi Ah Joong gật gù, “Nhưng lại đến mình xui xẻo, lát nữa mình còn muốn đi khu thương mại một chuyến. Quản lý không trở lại, trong thời gian ngắn mình cũng không thoát được.”

“Cậu đi khu thương mại làm gì?” Tiểu Bạch tò mò.

“Chắc cậu biết bạn tốt của mình Han Se Kyung chứ... Cô ấy muốn trả lại túi xách bạn trai đưa, nhưng quầy hàng lại nói không phải túi của công ty chúng ta. Làm sao có thể chứ, người đưa túi cho cô ấy là So Jin Chan ở tổ marketing đấy... Cô ấy không biết làm sao, nhờ mình đi xem thử.”

“Thật không...” Tiểu Bạch nhớ tới mình đang cầm gì đó của So Jin Chan, chủ động đề xuất, “Mình bận xong rồi, để mình đi cho, dù sao cũng không xa.”

“Thực sự được sao?” Choi Ah Joong lập tức hỏi.

“Đương nhiên rồi. Cậu gửi số máy cô ấy cho mình, mình đi giải quyết giúp cô ấy.” Tiểu Bạch hào phóng gật đầu, vừa vặn cô cũng muốn đi tìm hiểu rõ một việc.

Tiểu Bạch lưu số Han Se Kyung, trực tiếp xuất phát đến khu thương mại. Cũng may từ công ty đến khu thương mại chỉ tốn mười phút đi xe, lúc Tiểu Bạch đến, Han Se Kyung đã chờ ở cửa.

“Xin lỗi, khiến cô chờ lâu.” Tiểu Bạch ngượng ngừng nói.

“Không sao, là tôi phiền cô rồi.” Han Se Kyung hé ra khuôn mặt con nít, tóc mái bằng, cười lên thật đỏ đỏ.

“Đưa túi cho tôi xem đi.”

“Tốt. Ở đây.”

Tiểu Bạch nhận lấy cái túi từ tay Han Se Kyung, giờ lên quan sát một hồi, “Vừa nãy nhân viên cửa hàng nói thế nào?”

“Cô ấy nói túi xách có tí vết. Artemis tuyệt đối sẽ không có hàng nhái dỏm kiểu này, vì lẽ đó kiên trì không cho trả lại, còn nói không phải của công ty bọn họ gì đó.”

“Xác thực có không ít lỗi. Có điều thợ làm cùng sợi tổng hợp đích thực là của công ty chúng tôi.” Tiểu Bạch làm bầm lâu bầu một trận, “Như vậy đi, cô trước hết cứ đưa cho tôi, tôi sẽ giúp cô hỏi lại. Có thể bọn họ nhìn nhầm, tôi sẽ kiểm tra hóa đơn cho cô.”

“Có thể sao? Làm phiền cô quá.” Han Se Kyung cảm kích nói.

“Ừm, không sao đâu. Cô cứ đi làm đi, phục sức GN cách nơi này cũng không gần. Tôi nghe Ah Joong nói gần đây cô rất khổ cực. Bao giờ được tôi sẽ điện lại cho cô.”

“Vây tôi đi đây, vừa nãy văn phòng cũng thúc giục rồi.” Han Se Kyung lại nói cảm ơn sau đó mới rời khỏi.

Tiểu Bạch cầm túi, lại nghĩ đến tập giấy của So Jin Chan, hơi nghi hoặc, đẩy cửa tròn đi vào. Tìm tới quầy chuyên doanh, đã thấy một người phụ nữ thái độ phách lối đứng trong cửa hàng, đang tranh cãi với nhân viên, “Cái túi xách của tôi tuyệt đối từ nhà các cô, các cô không dám thừa nhận...”

“Tiểu thư, làm ơn bình tĩnh, chúng tôi thực sự không cho cô hoàn lại hàng được...” Nhân viên cửa hàng khách khí cười làm lành.

“Tại sao, cái túi xách của tôi không phải hàng giả.... Các cô nghĩ đừng nghĩ, tôi mua cũng chẳng hỏi.” Người phụ nữ không thuận theo không buông tha.

“Nhưng là ngài không mua ở chỗ chúng tôi...” Nhân viên cửa hàng thoát nhìn vô cùng khó xử, “Chúng tôi...”

“Tuy rằng không phải mua chỗ này, nhưng là hăng của các cô không phải sao... Chẳng lẽ là hàng giả...” Người phụ nữ phản bác đầy lý lẽ hùng hồn.

“Thực sự ngưng ngừng... Chúng tôi không có quyền lợi này.” Một người đàn ông mặc âu phục từ phía sau Tiểu Bạch vội vã xuất hiện.

“Thư kí Moon, anh tới vừa lúc, khách hàng này nói thế nào cũng không nghe.” Nhân viên cửa hàng tựa như nhìn thấy cứu tinh.

“Thư kí đúng không? Các cô ấy không cho tôi đổi, anh đổi cho tôi đi.” Người phụ nữ khoanh tay, kiên trì.

“Khách hàng, cái túi này chúng tôi không thể...”

“Đề cô ấy đổi đi...” Thư kí Moon như trước tính toán cụ thể, Tiểu Bạch đột nhiên tiến lên ngắt lời.

Người trong cửa hàng nghe tiếng, đều quay ra xem Tiểu Bạch.

“Đề cô ấy đổi đi, thư kí Moon.” Tiểu Bạch đi tới bên người thư kí Moon, bởi vì quan hệ với Choi Ah Joong, Shin Hee Joong cũng như quen biết thư kí Moon. Cô thấp giọng nói, “Ở đây nhiều người như vậy, đề chuyện dây dưa nữa cũng khó coi. Túi xách đoán chừng xảy ra vấn đề gì. Chúng ta trước hết cứ đề cho vị nữ sĩ này đổi, sẽ giải quyết vấn đề phía sau. Nếu cứ nháo như vậy mà truyền ra ngoài, công ty nghe đồn liên có phiền phức lớn.”

Thư kí Moon nghe xong, cũng hiểu được có đạo lý, không khỏi quay đầu lại nhìn phía sau, thấy người phía sau hướng bản thân gật đầu, lúc này mới nói, “Đề cô ấy đổi đi.”

Người phụ nữ thấy có thể đổi túi, hưng phấn bắt đầu chọn kiểu dáng mình thích. Thư kí Moon nói với Tiểu Bạch, “Sao cô lại qua đây?”

“Bạn của Ah Joong cũng muốn hoàn trả túi, nhưng không được, cô ấy lại bận nên tôi giúp một tay tới xem một chút.” Tiểu Bạch giải thích.

“Chúng ta có thể ngoại lệ lui một lần, cái túi của cô thì...” Thư kí Moon nhìn túi xách trong tay cô, muốn nói lại thôi.

“Tôi biết rồi.” Tiểu Bạch cười cười, “Vậy không trả nữa...”

Tiểu Bạch vừa quan sát người phụ nữ nhất định muốn đổi túi, phát hiện cùng vấn đề với Han Se Kyung, đều có chút lỗi, nhưng là hàng chính phẩm. Cô cũng đã nghĩ tới sự tình mấu chốt, trong công ty, tuyệt đối có người buôn bán hàng hóa trái phép, lén lút giao dịch, mà đương sự, cô cũng đã đoán được ba người.

“Không chuyện gì, tôi đi trước...” Tiểu Bạch quyết định về công ty trước mới quyết định.

“Được.” Thư kí Moon cũng có chuyện bận rộn, gật đầu không nói thêm cái gì.

Tiểu Bạch cầm túi Han Se Kyung xoay người đi ra ngoài, thuận tiện bấm điện thoại của cô ấy, “Cô Se Kyung, tôi đã giúp cô trả túi, vừa rồi có thể có chút sai sót, tôi sẽ bảo Ah Joong đem tiền đưa cô.”

“Thật sao? Rất cảm ơn cô...” Han Se Kyung ở đầu điện thoại bên kia thật vui vẻ.

“Nhắc tay chi lao mà thôi...”

“Không phải, cái túi này mắc như vậy, tôi nghĩ đem tiền trả lại cho anh Jin Chan. Mẹ anh ấy nằm viện, tiền thuốc men không phải nhỏ, thực sự rất cảm ơn cô.”

“Tôi cũng không làm gì...” Tiểu Bạch nói, nghe Han Se Kyung bên kia một mảnh ảm ỉ, biết cô ấy đang bận, vì vậy nói, “Cô cứ bận đi, chúng ta trò chuyện sau.”

“Được, tôi cúp trước.”

Tiểu Bạch cúp điện thoại, vừa vắn đi tới ven đường, đang muốn băng qua đường, phía sau bỗng nhiên có người lên tiếng, “Tôi có thể hỏi vì sao không?”

Tiểu Bạch nghe tiếng quay đầu lại, thấy một vị nam sĩ đứng phía sau. Đối phương quần áo tinh tế, dù áo quần giày đều phối hợp thỏa đáng, đồng hồ cùng tay áo nhìn đã biết giá xa xỉ, “Anh nói cái gì?” Cô hỏi.

“Tôi vừa ở cửa hàng nhìn thấy cô, lúc ra cửa lại vô tình nghe cô nói chuyện điện thoại. Có chút ngạc nhiên, cho nên muốn hỏi cô rõ ràng không thể hoàn túi, cô lại muốn nói dối đã đổi. Cô đang tính toán giúp đỡ tiền cho đối phương đúng không... Tại sao vậy?” Người đàn ông ánh mắt tràn đầy nghi hoặc và hiểu kì.

Tiểu Bạch không nghĩ tới vừa mới bắt đầu sẽ có một người như thế chú ý mình, suy nghĩ một chút, hỏi ngược lại, “Anh cho rằng một cô gái, dưới tình huống thế nào, mới muốn hoàn lại túi xách hàng hiệu bạn trai tặng?”

“Cái này... Tình huống có rất nhiều loại đi, có thể cô ta không thích kiểu dáng đó... Có lẽ không thích món quà này...” Người đàn ông vẻ mặt thành thật tự hỏi, cuối cùng cúi đầu nhìn Tiểu Bạch, vẻ mặt xem thường nói, “Lòng hư vinh của phụ nữ ai biết được, có túi xách tốt, lại càng muốn túi càng đắt để khoe khoang.”

“Anh nghĩ như vậy?” Tiểu Bạch không nghĩ câu trả lời của anh ta sẽ... cực đoan như thế.

Xem ra là đã từng bị tổn thương vì phụ nữ, hơn nữa còn bởi vì tiền. Tiểu Bạch rất nhanh cho kết luận, vừa lúc đầu đường chuyển sang đèn đỏ. Cô quyết định thảo luận cùng đối phương một chút.

“Có lẽ anh nói không sai... Nhưng tôi cho rằng còn loại cuối cùng.” Tiểu Bạch nói.

“Loại nào?” Người đàn ông hứng thú đảo mắt nhìn Tiểu Bạch.

“Bởi vì không cần.” Tiểu Bạch lưu loát.

“Không cần?” Người đàn ông không nhịn được bật cười, “Phụ nữ bây giờ, có ai không cần vật phẩm xa xỉ chứ? Có lòng hư vinh hay không? Cho dù không phải túi đất tiền, cũng tuyệt đối sẽ không cần, không muốn, mà là không có được.”

Tiểu Bạch nhìn đối phương nói về mặt phụ nữ nhất định phải vậy, trong lòng buồn cười, thật đúng là loại hình tuyệt vọng với phụ nữ.

“Anh cho là phụ nữ bởi lòng hư vinh, muốn mua túi xách đất tiền? Không phải, chỉ là các cô ấy thiếu một cái phổi sức mà thôi.”

“Phổi sức?” Người đàn ông càng nghi hoặc.

“Bên người không có đàn ông tốt, không có đàn ông săn sóc có thể ra tay, cho nên nhất định phải dùng phổi sức đất giả vũ trang bản thân, để người khác biết, tôi qua rất tốt. Nhưng túi không giống đàn ông... Túi xách đất giả tuyệt đối không vứt bỏ bản thân, mà đàn ông, tùy thời có thể đi. Đây cũng chính là nguyên nhân phụ nữ càng thêm yêu thích túi xách. Nhưng... Lúc một người phụ nữ không cần đồ đất tiền, nhất định cô ấy có thứ quan trọng hơn để bảo vệ...”

“Vật gì vậy?” Người đàn ông bị Tiểu Bạch làm cho hồ đồ.

Tiểu Bạch trả lời, không trả lời trực tiếp, mà giơ lên túi trong tay, “Chủ nhân của chiếc túi trong tay tôi, có một bạn trai tình hình gia đình không tốt lắm. Cô ấy vì bạn trai mới muốn hoàn túi. Tôi không đành lòng nhìn cô ấy thất vọng, cho nên mới trợ giúp cô ấy, giải thích như vậy có được không...” Tiểu Bạch nhìn đèn đường đã bắt đầu chuyển màu, cuối cùng nói, “Anh chưa từng có người yêu? Cách nhìn phụ nữ thực sự quá cực đoan. Lần sau đừng nói với phụ nữ như vậy, cẩn thận bị đánh...”

“Có ý gì, cô... Ai, cô đừng có đi mà...” Người đàn ông còn đang xoắn xít lời nói của Tiểu Bạch, thấy cô xoay bước nhẹ nhàng mà đi, nóng nảy vờn tay vung vẩy.

Tiểu Bạch nghe, không có quay lại, chỉ tùy ý phát tay, không lưu luyến chút nào đi rồi.

“Ai nói tôi không có người yêu, phương diện sinh hoạt cảm tình của tôi rất phong phú, cô có nghe hay không...”

Thư ký Kim đi ra cửa hàng, đã nhìn thấy chủ tịch nhà mình ngốc hề hề gọi với hướng lối người đi bộ. Mọi người bên cạnh dùng ánh mắt khác thường đánh giá hắn.

Anh ta lúng túng lên tiếng, “Chủ tịch, trở về thôi.”

“Cô kia, cô ta cứ nhiên nói tôi không có ai yêu. Cậu có thấy buồn cười không...” Người đàn ông quay đầu lại, tròn to mắt, giống trẻ con đùa giỡn tính tình.

“Cô ấy chỉ là một viên chức nhỏ, không biết chuyện của ngài. Ngài không nên tức giận.” Thư ký Kim vội vàng khuyên nhủ.

“Vậy là sao, chỉ là một viên chức nhỏ cứ nhiên dám dạy dỗ tôi... Chờ một chút, cậu nói cô ta cùng công ty chúng ta?”

“Đúng vậy. Làm sao vậy?” Thư ký Kim cẩn thận quan sát chủ tịch của mình.

“Cậu lập tức đem tư liệu của cô ta tới phòng làm việc của tôi, lúc trở về tôi muốn nhìn thấy.” Cha Seung Jo tựa như dỗ, tròn to mắt ra lệnh.

“Vâng vâng vâng, chủ tịch, hay là chúng ta đi thôi, có thật nhiều người đang nhìn đây.” Thư ký Kim hiểu được mất mặt, lôi kéo Cha Seung Jo trở về.

“Tôi nhất định phải nói cho cô ta biết, tôi chính là có rất nhiều người thích. Tôi chính là chủ tịch Cha Seung Jo công ty quốc tế Artemis làm tức giận Hàn Quốc...” Cha Seung Jo vừa đi, còn không quên nói rõ lần nữa.

“Đúng vậy, sức quyến rũ của ngài người nào không biết, ngài đẹp trai nhất rồi.” Thư ký Kim thanh âm nhỏ dần, hai người bị bao phủ trong đám người.

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Cheongdamdam Alice 3

Sáng sớm, ngoài cửa sổ mây đen ùn ùn kéo đến, toàn bộ thế giới phẳng phát đều một màu xám tro, “Thời tiết hôm nay xấu quá...” Tiểu Bạch cầm cái cốc đứng bên cửa sổ, thời tiết hồngбет không thể khiến lòng người tốt hơn được.

“Đỉnh linh linh...” Điện thoại để trên bàn đột nhiên vang lên, là đồng hồ báo thức của Tiểu Bạch, “Không xong, muộn mất rồi.”

Tiểu Bạch vội để cốc xuống, cầm lấy áo khoác cùng túi tiền ra ngoài, “Hình như trời sắp mưa.” Tiểu Bạch nhìn ngoài phòng, hơi do dự có nên quay lại lấy ô hay không, suy nghĩ một chút vẫn bỏ qua, cùng lắm thì đón xe về là được.

Vội vàng chạy tới phòng làm việc, thời gian vừa đúng. Vừa vào văn phòng, Choi Ah Joong liền vọt tới chỗ Tiểu Bạch, “Thư kí Moon vừa tìm cậu đấy, nhanh đi chỗ anh ấy đi...”

“Thư kí Moon? Anh ta không phải theo chủ tịch sao? Tìm mình làm gì?” Tiểu Bạch lấy làm kì quái.

“Mình cũng không biết, nhưng cậu vẫn nên đi nhanh đi.”

“Được rồi.” Tiểu Bạch gật đầu, lại xoay người hướng thang máy. Bởi vì đến giờ làm việc, thang máy từ trên xuống dưới rất nhiều người, Tiểu Bạch thấy thể chỉ có thể chuyển sang cầu thang bộ.

Hầu như hoàn toàn khác biệt phía ngoài chật chội ẩm ỉ, thang bộ lúc này trống rỗng không ai, toàn bộ không gian, chỉ quanh quẩn nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ của Tiểu Bạch. Một hơi bỏ năm tầng, Tiểu Bạch dừng lại mới thở hổn hển.

“Không phải anh đã nói rồi sao, anh và Hee Joong đã cắt đứt rồi.” Bên trong cầu thang, mơ hồ truyền đến tiếng tranh chấp, Tiểu Bạch nhảy cảm ngừng thờ, chậm rãi tới gần.

“Anh tốt nhất không nên gạt tôi. Anh nhớ quên anh có thể bỏ đi lên, bây giờ có người khuôn nhân dạng như vậy, tất cả đều nhờ tôi. Hiện tại công ty đang tra chặt chẽ giao dịch trái phép. Anh nên nghĩ rõ ràng.” Một giọng nữ khác không che giấu được sự khinh miệt tràn đầy.

Tiểu Bạch nghe ra người tranh chấp là ai. Chuyện ngày hôm qua, Im Yoo Eun cư nhiên hôm nay mới phát tác.

“Đương nhiên anh biết.” Tựa hồ đứng tới chỗ cô ký, thanh âm ôn nhu xuống, bắt đầu dễ ngon dễ ngọt, “Trái tim anh chỉ có em mà, làm sao em có thể hoài nghi anh như vậy. Shin Hee Joong chính là một con bé ngốc, nào có hiểu tình thú, lại có sức quyến rũ như em.”

Tiểu Bạch nghe vậy, thầm mắng Choi Won Young một câu, tên cặn bã nam đáng chết....

“Anh đang dỗ tôi thôi. Nếu để tôi biết anh có liên hệ gì với con bé kia, anh liền biết hậu quả...” Thấy Choi Won Young thỏa hiệp, giọng nói Im Yoo Eun lúc này mới tốt lên một chút.

“Dạ dạ dạ, anh còn đang bận đây, em đã gọi anh ra, anh cũng phải trở về, không sẽ bị người ta nghi ngờ.” Choi Won Young nói.

“Chán ghét... Chờ một chút lại đi nha, người ta hai ngày nay không gặp anh...” Im Yoo Eun bắt đầu lời kéo Choi Won Young làm nũng. Trong thang lầu dần truyền đến âm thanh thờ dục.

Tiểu Bạch sợ bị phát hiện, vừa định từ cửa dưới lầu lên lên rồi đi, “Tích tích tích tích...” Trong đầu đột nhiên tiếng vang bén nhọn chói tai, chân động đến mức đầu cô vang ong ong, “A...” Trước mắt Tiểu Bạch trắng lóa một mảnh, nhất thời thống khổ bụm mặt, ngồi chồm hổm trên mặt đất, sắp chịu không nổi.

“Đát đát...” Hành lang lúc này bắt đầu vang lên tiếng giầy cao gót, bọn họ muốn đi xuống. Tiểu Bạch khăn trương, đỡ cầu thang, đầu óc choáng váng đứng dậy còn muốn chạy, lại một cái ngã ra sau, thiếu chút nữa ngã xuống.

Lúc này... Một đôi tay mạnh mẽ đột nhiên đỡ lấy vai cô, sau đó đem cô kéo ra ngoài từ cửa bên.

“Cô không sao chứ.” Tiểu Bạch ôm đầu dựa tường, chợt nghe thấy người trước mặt hỏi.

“Tôi biết cô bị đá kích rất lớn. Cô phải tỉnh táo a.” Đối phương nhìn chằm chằm Tiểu Bạch, khăn trương nói.

“Không phải là thất tình sao, cũng chẳng chuyện gì lớn, cùng lắm thì, người phụ nữ kia vừa già lại không có đáng người.” Người đàn ông thấy Tiểu Bạch bụm mặt vẫn không lên tiếng, cho là cô bị đá kích chưa phản ứng kịp, lại nhai lầm bầm lầu bầu.

“Cô muốn khóc liền khóc đi, đừng ôm mặt kéo nghẹn hồng. Tôi sẽ không cười cô đâu.”

“Kỳ thực, hai chúng ta cũng không khác nhau mấy. Tôi cũng bị người khác lừa gạt, cô xem tôi bây giờ rất tốt đó...”

“Aiz, tôi nói với cô a, cô...”

“Anh câm miệng...” Tiểu Bạch rút cuộc nhin không được quát ngưng lại, “Ồn chết...”

“Này không phải tôi đang an ủi cô sao?” Đối phương thấy Tiểu Bạch phát hỏa, rụt cổ úy khuất.

Tiểu Bạch cau mày nâng mặt, phát hiện người trước mắt là quái nhân hôm qua. Cô há mồm vừa định tiếp tục dạy dỗ đối phương, trong đầu đột nhiên nhớ tới tiếng vang tìm kiếm tài phiệt kêu lên. Tối hôm qua nói chuyện cùng Tiểu Hắc, Tiểu Hắc oán giận cô thật lâu chưa dùng hệ thống này, Tiểu Bạch thuận miệng một câu, để Tiểu Hắc mở ra...

Cách mực tiêu càng gần, hệ thống vang càng mãnh liệt, vừa nảy chẳng lẽ bởi vì... tên này đột nhiên xuất hiện, cô mới bị chấn cho đau đầu?

“Này, Shin Hee Joong, cô có khỏe không?” Cha Seung Jo rướn cổ lên lên quan sát sắc mặt Tiểu Bạch. Lúc nhìn tư liệu về Shin Hee Joong thư kí Moon nộp lên, Cha Seung Jo lại không có tức giận như vậy, thấy thế nào, đều thấy cô tương đối đáng thương, hẳn sẽ không tính toán chi li người trước mắt chọc bản thân tức rồi.

“Anh không có việc gì đi đứng sau lưng tôi làm gì?” Tiểu Bạch giận dữ quan sát hắn, ngày hôm qua liền nhìn ra hắn có tiền, không nghĩ tới còn là cấp bậc tài phiệt.

“Làm sao lại là tôi đứng sau lưng cô. Là tôi tới trước có được hay không?” Cha Seung Jo lập tức phản bác.

“Vừa vừa nảy cái gì anh cũng nghe được?” Tiểu Bạch hỏi.

“Cô không nghe được tôi đều nghe được, cô nghe được tôi cũng nghe được.” Cha Seung Jo đắc ý ngửa mặt, hẳn mới sẽ không nói bởi sai thư kí Moon tìm cô lại chậm chạp chẳng thấy người, cho nên bản thân mới đặc biệt chờ cô ở cửa, trong lúc vô tình gặp được gian tình đây...

“Tên đàn ông kia là bạn trai cũ của cô hả. Cô vừa rồi không nghĩ tới chính mình bị loại đàn bà kia đánh bại, quá đau lòng mới không nói lời nào đúng không...”

Tiểu Bạch liếc người đàn ông dính mắt nhìn mình, tuy rằng ăn mặc xa hoa, lại khó nén khí chất sạch sẽ giản dị, “Những việc này có quan hệ với anh sao?”

“Chẳng lẽ cô không muốn báo thù hai người kia sao? Tôi vừa nghe được bọn họ giao dịch trái phép trong công ty... Chỉ cần cô đi vạch trần họ, bọn họ liền xong đời.” Cha Seung Jo đề nghị.

“Không muốn.” Tiểu Bạch dứt khoát trả lời, trong lòng lại nói, không muốn mới lạ.

“Vì sao?” Cha Seung Jo có chút ngoài ý muốn.

“Tại sao tôi phải nói cho anh biết.”-- Nếu như nói tôi muốn báo thù, không phải có vẻ tôi rất quan tâm sao.

“Chuyện đó...” Cha Seung Jo nguyên vốn định tốt, Tiểu Bạch chỉ cần nói muốn khiến bạn trai cũ hối hận, hẳn sẽ thiện tâm, đứng ra trợ giúp cô, nhưng bây giờ Tiểu Bạch trả lời ngăn tất cả lời nói trong miệng hắn.

Tiểu Bạch thấy đối phương biểu tình bực mình, biết mình đã đoán đúng. Người đối diện tám phần mười đã biết chuyện Shin Hee Joong trải qua, sau đó nghĩ tới bản thân, cảm giác mình cùng Shin Hee Joong là người đồng bệnh tương liên, muốn làm anh hùng ra tay tương trợ một hồi.

“Đát đát đát...” Đang lúc hai người trầm mặc, Tiểu Bạch đột nhiên nghe được tiếng bước chân đi tới chỗ bọn họ, Tiểu Bạch cảm thấy gay go, đây là phòng làm việc tầng trệt của Im Yoo Eun.

“Này, anh muốn giúp tôi thật không?” Tiểu Bạch đột nhiên thốt ra.

“À... Cũng không phải, chính là định thuận tiện...” Cha Seung Jo không được tự nhiên muốn giải thích, Tiểu Bạch lộ nụ cười xấu xa, “Như vậy.... Tôi hôn một cái đi.”

“Cái gì...” Cha Seung Jo cho là mình nghe nhầm, còn muốn hỏi lại, Tiểu Bạch đã lực lớn kéo Cha Seung Jo qua, mặt kề sát, đôi môi dính vào.

“Ừm ừm...” Cha Seung Jo tròn to mắt, nhìn hàng mi rung động của Tiểu Bạch gần trong gang tấc, hô hấp nặng thêm, đỉnh đầu như bốc khói, không thể tin được mình lại bị cưỡng hôn.

“Crắc crack...” Cửa bên cạnh hai người vừa lúc bị người mở.

“Ai nha...” Giọng nói kinh ngạc Im Yoo Eun lập tức vang lên, “Đây không phải là Shin Hee Joong sao... Cô đây là...” Im Yoo Eun đang nói nhìn đến Cha Seung Jo chợt dừng lại, chị ta tròn to mắt, hầu như tưởng mình nhìn lầm rồi.

“Hội... Hội... Hội...” Chị ta lắp ba lắp bắp, chẳng biết hỏi thế nào cho phải.

“Hội* cái gì mà hội, thấy người khác hôn nhau cũng không biết tránh đi sao.” Cha Seung Jo quay đầu, khí thế mười phần dạy dỗ.

*Trong tiếng Hán Việt, Chủ tịch là Hội trưởng.

“Vâng vâng, tôi lập tức đi, lập tức đi, ngài, ngài tiếp tục.” Im Yoo Eun nhanh chóng cúi đầu khom lưng, trong lòng chán kinh đến liều mạng lách người về phía sau.

Tiểu Bạch nhìn bóng lưng Im Yoo Eun bối rối rồi đi, lấy cùi chỏ chọc Cha Seung Jo, “Aiz, chị ta sao lại sợ như vậy...”

Cha Seung Jo nghe vậy, đặc ý hừ một tiếng, “Không biết a, có thể là bị tôi hù dọa đi.”

“Thôi đi...” Tiểu Bạch mặc dù biết đối phương thân phận tài phiệt, còn giả ngu nói, “Anh cũng chả phải chủ tịch của chúng ta, chị ta sợ anh làm gì?”

“Tôi tôi...” Cha Seung Jo thấy lại bị Tiểu Bạch ghét bỏ, nhô mặt liền muốn nói ra thân phận, rồi lại miễn cưỡng nhin xuống, trái lại nói, “Tôi là thư ký bên người chủ tịch, cô ta thấy tôi đương nhiên phải khấn trương.”

“Thư ký bên người chủ tịch?” Tiểu Bạch cười như không cười, “Vậy anh tên gì?”

“Tôi... Cha, à... Cô cứ kêu tôi Thư ký Kim là tốt rồi.” Cha Seung Jo lo lắng nói.

“Thư ký Kim à...” Tiểu Bạch giả bộ hiểu ra gật đầu, “Được rồi, vậy thư ký Kim, hẹn gặp lại...”

Cha Seung Jo còn đang cười ngây ngô, thấy Tiểu Bạch đi không chút lưu tình, vội vã ngăn cô lại, không thể tin được, “Cô cứ vậy mà đi?”

“Không thì sao chứ.”

“Cô, cô vừa cường hôn tôi a.” Cha Seung Jo tích cực nhìn Tiểu Bạch nói.

Tiểu Bạch liếc Cha Seung Jo mặt phồng đến đỏ bừng, “Anh bây giờ chắc cảm thấy tim đập rộn lên, nóng thật lợi hại...”

“Đúng.. Đúng vậy...” Cha Seung Jo không được tự nhiên gật đầu một cái.

“Tôi cho anh một lời khuyên tình bạn đi...” Tiểu Bạch cười híp mắt đùa với Cha Seung Jo.

“Lời khuyên gì?”

“Đừng bởi vì một cái hôn mà thích tôi a.” Tiểu Bạch từng câu từng chữ nói xong.

“Tôi mới không có, nhiều nhất chỉ có chút kích động với không ghét mà thôi...” Cha Seung So nghe vậy, giống như bị dọa, con ngươi đen bóng nhìn Tiểu Bạch, về mặt “Làm sao cô phát hiện được trái tim tôi?”

Tiểu Bạch thấy, nhin không được bật cười, vẹo má Cha Seung Jo, “Cậu bé... Cháu ngu như vậy, gia đình cháu biết không....”

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Cheongdamdong Alice 4 (1)

Bởi chuyện giao dịch phi pháp huyền ảo quá lớn, liên tiếp chừng mấy ngày các cao tầng đều bị luân phiên gọi tới kế bên phòng chủ tịch dạy dỗ, người nào bị đuổi ra ngoài mặt cũng xám tro, mồ hôi chảy ròng ròng.

Cùng lúc đó, nhân vật mấu chốt của vụ việc, So Jin Chan tổ marketing biến mất.

Tiểu Bạch ngồi ở nơi làm việc của mình, nhớ tới nhóm cấp trên về mặt bị trắng gáy trong thang máy, thờ dài, “Chủ tịch thực sự là ác mộng mà...”

“Có ai nói không phải đâu...” Choi Ah Joong nghe Tiểu Bạch làm bầm, nhô đầu ra, “Vừa rồi mình còn thấy tổ trưởng Im run lấy bầy lên lầu đó, nhưng những việc liên quan đến việc tiêu thụ có quan hệ gì với bộ nhân sự chúng ta chứ...”

“Đương nhiên có quan hệ, người đàn bà kia tham không biết bao nhiêu tiền đấy.” Tiểu Bạch oán thăm, bên ngoài về mặt mờ mịt, “Phòng chừng hai ngày này chủ tịch rất tức giận.”

“Chủ tịch của chúng ta từ khi nhậm chức vẫn mạnh mẽ vang dội, là người không nói chuyện tình cảm. Lần này xảy ra chuyện như vậy, rất nhiều người bị ảnh hưởng đấy.” Choi Ah Joong chỉ chỉ bên ngoài, thấp giọng nói.

Tiểu Bạch nghe vậy, gật đầu, cô cũng nghe công ty đồn về chủ tịch, nghe nói du học Pháp về, ý nghĩ rất khôn khéo, ánh mắt cũng cao thần kì, bình thường không xuất hiện trước mặt công chúng, là một người thần bí, nhưng lưu truyền nhiều nhất còn là thái độ cao ngạo cùng tính tình cổ quái.

Tiểu Bạch không khỏi... nghĩ tới tên ngu ngốc tự xưng thư kí Kim kia, lời nói dối vụng về như vậy, Tiểu Bạch không đành lòng vạch trần hắn, nhưng... Nhìn hắn có vẻ hiểu rõ người bên cạnh chủ tịch đến thế, tên đó chắc cũng không phải chủ tịch đi...

“Aiz.. Làm sao có thể...” Tiểu Bạch nghĩ vậy đột nhiên lắc đầu, phản bác chính mình, “Dáng vẻ kia của hắn, kém nhiều lắm so với lời đồn, cũng không khả năng.”

“Hee Joong, cậu lắm bầm cái gì đấy?” Choi Ah Joong nhìn Tiểu Bạch đờ ra, kỳ quái hỏi.

“À, không có việc gì, đã tìm được So Jin Chan chưa? Anh ta thuộc tổ marketing, hiện việc âm ỉ ở công ty cũng do anh ta làm ra.”

“Không có, Se Kyung cũng đang tìm anh ta khắp nơi... Han Se Kyung số khổ, vốn hoàn cảnh gia đình không tốt, bạn trai còn nhiều tai nạn như vậy.” Choi Ah Joong nói đến bạn tốt của mình, đã cảm thấy cô ấy thật đáng thương.

Tiểu Bạch cùng Choi Ah Joong đang xì xào bàn tán. “Shin Hee Joong...” Im Yoo Eun đột nhiên xuất hiện phía sau.

“Tổ trưởng...” Choi Ah Joong thấy chị ta, vội vã ngồi thẳng người, “Bọn em không có nói chuyện phiếm... Tuyệt đối không ngồi nói chuyện phiếm...”

“Tôi biết, các cô đang cố gắng công tác, các cô chính là những tổ viên cố gắng nhất của tôi...” Trên mặt Im Yoo Eun tràn đầy nụ cười giả tạo, thái độ tốt khó tin nhìn Tiểu Bạch, “Chủ tịch bảo Hee Joong lên phòng làm việc ngài ấy... Đừng để chủ tịch chờ nha...”

“Chủ tịch tìm em sao? Làm gì?” Tiểu Bạch cũng thấy đáng ngờ.

“Ồi chào, cô xem cô kia, giả bộ gì với tôi chứ, tôi nhìn thấy hết rồi.” Im Yoo Eun ghé sát vào Tiểu Bạch, nắm tay cô, thấp giọng nói, “Nhớ phải nói tốt với chủ tịch một hai lời giúp tôi đó, tôi bình thường đối xử với cô cũng không tệ.”

“A...” Tiểu Bạch thấy Im Yoo Eun càng ngày càng thái quá, chớp mắt mấy cái còn muốn đặt câu hỏi, Im Yoo Eun liền trực tiếp kéo cô rời vị trí, tự mình nhét cô vào thang máy, cuối cùng còn ôn nhu săn sóc ấn nút tầng trệt, mỉm cười phục vụ tiêu chuẩn, “Đi thang thả nha... Không cần gấp gấp trở về, công tác nơi này còn có người khác làm.”

Tiểu Bạch thấy thái độ Im Yoo Eun chuyển biến lớn một trăm tám mươi độ, nhất thời có chút không tiêu hóa kịp. Một mình trong thang máy suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng run rẩy khóe miệng, gian nan kết luận trong lòng, “Tên ngu ngốc kia, sẽ không phải chủ tịch thật chứ...”

Cửa thang máy vừa mở ra, Tiểu Bạch đã nhìn thấy người nào đó ngốc hề hề đứng cạnh cửa, lộ ra tám cái răng trắng nõn, cười rực rỡ nhìn mình, bên cạnh hắn, là thư kí Moon không nổi nhìn thẳng.

“Thư kí Moon, anh tới đón tôi sao?” Tiểu Bạch đi ra thang máy, nâng lên khuôn mặt tươi cười chào hỏi, không để ý người nào đó.

“A...” Thư kí Moon không nghĩ tới Tiểu Bạch sẽ nói chuyện với mình trước, trộm nhìn lên chủ tịch bên cạnh, lúng túng gật đầu, “Đúng vậy.”

“Tôi nghe nói chủ tịch tìm tôi? Ngài ấy tìm tôi có chuyện gì sao? Tôi chỉ là một viên chức bé nhỏ a...” Tiểu Bạch tới gần thư kí Moon, vừa nói chuyện với anh ta vừa đi vào trong hành lang. Cha Seung Jo chỉ còn một mình, lúc này mới phát hiện mình bị bỏ rơi, nóng nảy đuổi kịp hai người, nỗ lực đào cảm giác mình tồn tại, “Cô Hee Joong... Cô không thấy tôi sao? Tôi cũng đến đón cô mà.”

“À... Thư kí Kim sao? Hóa ra anh vừa ở a.” Tiểu Bạch xoay mặt, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“Đúng vậy, hắc hắc...” Cha Seung Jo thấy Tiểu Bạch nói chuyện với mình, nhìn không được ngốc nghếch cười rộ lên.

Thư kí Moon nhìn thấy, nghĩ thầm xem ra chủ tịch thực sự thích Shin Hee Joong. Xem cái dáng vẻ ngốc ngốc điên điên này, nào có bộ dáng dọa sợ mấy quản lí bộ ngành trong phòng làm việc.

“Cô Shin Hee Joong, tôi còn có việc muốn đi xử lý, để thư kí Kim đi cùng cô...” Thư kí Moon rất có ánh mắt tìm cơ rút lui. Cha Seung Jo thấy thế, cao hứng hướng Tiểu Bạch, “Tôi dẫn cô đi phòng làm việc tôi, từ hôm nay trở đi, cô sẽ công tác ở tầng chót.”

“Chờ một chút... Đây là ý gì? Vì sao đột nhiên đổi công tác của tôi?” Tiểu Bạch nghe vậy, dừng bước lại hỏi.

“Cái này... Là bởi vì chủ tịch biến đến đề nghị kịp thời của cô ở cửa hàng, hiểu được cô là một nhân tài, nên mới điều cô qua đây.” Cha Seung Jo sáng sớm đã đánh xong bản nháp, lưu loạt giải thích.

“Ồ...” Tiểu Bạch neho mắt, giọng nói kéo dài, xem ra người trước mặt thực sự rất có hứng thú với mình, cư nhiên giúp cô thay đổi công tác, “Vậy tôi tới đây làm việc gì?”

“Từ hôm nay trở đi, cô chính là thư kí riêng của chủ tịch.” Cha Seung Jo nói, cả khuôn mặt đều hiện lên nụ cười vui vẻ.

“Thư kí riêng của chủ tịch?” Tiểu Bạch nhìn chằm chằm đối phương, cười cổ quái, “Vậy à... Vậy Chủ tịch ở đâu, tôi đi chào hỏi.” Nói xong, Tiểu Bạch liền đi ngay hướng phòng làm việc.

Cha Seung Jo thấy Tiểu Bạch xoay người đi, hấp tấp cản cô lại, “Này này, chủ tịch bây giờ không có ở đây.”

“Không ở? Vừa nãy tôi còn nghe tổ trưởng Im nói thấy chủ tịch mà.” Tiểu Bạch nín cười, quay đầu giả bộ nghi vấn.

“... Chủ tịch vừa mới đi, cô biết đó, chủ tịch rất bận rộn, sao có thể suốt ngày chỉ ngồi trong phòng làm việc.” Cha Seung Jo bị Tiểu Bạch hỏi đến chỉ có thể vò đầu vắt óc liều mạng tìm lý do.

“Được rồi...” Tiểu Bạch thấy đáng về xoắn xuýt của Cha Seung Jo, quyết định buông tha hắn, “Anh dẫn tôi đi chỗ của tôi đi.”

“Đã sớm chuẩn bị cho cô rồi.” Cha Seung Jo thấy rút cuộc qua cửa, vỗ tay một cái mang Tiểu Bạch đi vào một phòng làm việc lớn. Phòng làm việc lắp đặt thiết bị phong cách đơn giản, trên tường treo một bức tranh trừu tượng, rất nhiều tác phẩm điêu khắc bày trên giá, bộ sofa vừa nhìn đã biết hàng cao cấp. Cha Seung Jo chỉ bàn phía ngoài phòng, “Cô cứ ngồi nơi này đi, bên trong là phòng làm việc của chủ tịch.”

“Ồ đây à... Tốt... Tôi đi xuống lấy đồ mang lên.”

“Cái đó không cần phải gấp.” Cha Seung Jo vội đề Tiểu Bạch lại, “Chủ tịch có việc cho cô làm.”

“Chuyện gì?” Tiểu Bạch buồn cười hỏi, nhìn chủ tịch đại nhân giả trang thư kí đến nghiêng trước mặt.

“Chuyện giao dịch trái phép trong công ty chắc cô đã biết.”

“Đúng vậy, không phải nói là So Jin Chan làm sao? Anh ta cũng thừa nhận...” Tiểu Bạch nói.

“Căn bản là như vậy... Nhưng vừa vặn chúng ta đều nghe được Im Yoo Eun và Choi Won Young nói chuyện không phải sao? Rõ ràng bọn họ cũng tham dự vụ này, nhưng không có bất kì ảnh hưởng nào, không có chứng cứ thực tế chứng minh bọn họ cũng phạm tội...” Cha Seung Jo đột nhiên nghiêm túc nhìn Tiểu Bạch.

Sau lưng Tiểu Bạch bỗng nhiên mát lạnh, phảng phất có âm mưu đang tiến gần phía mình, “Cho nên... Chủ tịch muốn tôi làm gì?”

Cha Seung Jo thấy Tiểu Bạch căng thẳng, điều chỉnh vẻ mặt, ho nhẹ một tiếng, “Mệnh lệnh của chủ tịch là, từ hôm nay trở đi, cô... cùng tôi, cùng nhau điều tra chuyện này, lặp lại một lần, là cùng nhau đó...”

“À ha...” Tiểu Bạch nhìn người nào đó trịnh trọng cường điệu hai chữ “cùng nhau”, nhin không được kiểng lên sờ tóc đối phương, tự như trước mặt là thú cưng của mình, “Như vậy, hợp tác vui vẻ.”

Cha Seung Jo cảm giác được Tiểu Bạch tới gần, thân thể không khỏi hơi khản trương, lại nhìn Tiểu Bạch cười híp mắt, lại buông lỏng, cúi xuống kéo tay Tiểu Bạch tiếp tục đề trên đầu mình, thuận theo nói, “Cô Hee Joong lần sau nếu muốn sờ đầu tôi thì nói với tôi là được rồi, đừng khép khiêng rất cực khổ.”

Tiểu Bạch hít một hơi, trợn to mắt nhìn Cha Seung Jo vẻ mặt hưởng thụ, rút cuộc nhin không được cho hắn một cái đập, “Tên biến thái này.....”

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Cheongdamdong Alice 4 (2)

Mẹ So Jin Chan qua đời vì bệnh tật, Tiểu Bạch biết, đã đi thăm bệnh viện một chuyến.

Đi ra từ bệnh viện, Tiểu Bạch liền nhận được điện thoại của Han Se Kyung, cô ấy đề nghị gặp mặt cô một lần.

“Bây giờ cô ở chỗ nào.” Tiểu Bạch nhìn bầu trời dần trở nên u ám.

“Có thể phiền cô đến tiệm cà phê ở CheongdamDong không, lát tôi sẽ gửi địa chỉ qua, tôi bên này phải đi thấy một người.” Han Se Kyung nói xin lỗi.

“Không sao đâu... Tôi đi một hồi rồi tìm cô cũng được.” Tiểu Bạch đang nói, liếc mắt nhìn thoáng qua Cha Seung Jo nỗ lực len lén nhích gần mình, mạnh mẽ lui về phía sau, khiến Cha Seung Jo vồ vào khoảng không.

“Cám ơn. Tôi nhất định sẽ đến đúng giờ.” Han Se Kyung vội vàng trả lời.

“Lát gặp.” Tiểu Bạch cúp điện thoại, nhìn Cha Seung Jo đeo mắt kiểng vẻ mặt thất vọng, bất đắc dĩ hỏi, “Anh lại muốn làm cái gì đấy...”

“Cô Hee Joong, lại bị cô phát hiện rồi, tôi chỉ muốn cho cô một sự ngạc nhiên mừng rỡ nha...” Cha Seung Jo giờ tay lên, mắt tự nhiên chào hỏi.

“Chào hỏi? Tôi nhớ kỹ sáng sớm ở công ty chúng ta đã chào rồi.” Tiểu Bạch nhường mày.

“Làm sao có thể tính như nhau.” Cha Seung Jo rướn cổ phản bác.

“Làm sao lại giống nhau?” Tiểu Bạch buồn cười nói, “Chúng ta không phải đã phân nhau, anh đi nhà xưởng, tôi đến bệnh viện nói chuyện với So Jin Chan sao? Anh xong nhanh như vậy?”

“Tôi đã sớm điều tra tốt, ngày hôm nay đi xem hiện trường là được rồi. Tôi thấy trời sắp mưa, mới cố ý tới đón cô đấy.” Cha Seung Jo lấy lòng nhìn Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch lắc đầu, “Không cần. Anh cũng nghe rồi. Tôi hẹn với Han Se Kyung, cô ấy đoán chừng muốn nói chuyện về bạn trai So Jin Chan của mình, anh đi theo không tiện.”

“Tôi chỉ đưa tới cửa, đảm bảo không quấy rầy các cô.” Mũi Cha Seung Jo đông lạnh đến đỏ bừng, thoát nhìn đứng ngoài đã lâu. Tiểu Bạch nghĩ thầm cũng không thể ngược đãi hẳn quá, gật đầu, “Được rồi, nhưng anh không được làm bất kì chuyện kì quái nào đấy.”

“Đương nhiên, đương nhiên... Chúng ta đi thôi” Thấy Tiểu Bạch đồng ý, Cha Seung Jo hưng phấn hoa tay múa chân biểu đạt sự vui sướng.

Nhìn bên ngoài qua cửa xe, Tiểu Bạch hà hơi, “Âm u nhiều ngày như vậy, chắc trời sắp mưa thật rồi...”

“Cô Hee Joong thích ngày mưa không?” Cha Seung Jo hỏi.

“Không tính là thích, cũng không tính là ghét, tôi chỉ chán ghét ướt át dính dớp.” Tiểu Bạch nói sâu xa.

“Nghe vậy, cô Hee Joo hẳn là một người chán ghét phiền toái.” Cha Seung Jo cười.

“Anh nói lời này.. Dường như lần đầu tiên biết tôi vậy.” Tiểu Bạch xoay mặt nhìn Cha Seung Jo.

“Trước tôi xem tư liệu, cho rằng cô Hee Joong tính cách rất ngây thơ, nhưng thấy người thật, lại cảm thấy không giống.. Phải nói.. Khác thật nhiều, quả nhiên là phải tận mắt chứng kiến mới biết được.” Cha Seung Jo cười đến tự nhiên, đáp rất tùy ý.

Tiểu Bạch lại có chút kinh dị quay đầu. Cha Seung Jo thoát nhìn ngây ngốc, đã vậy còn quá miễn cảm. Hẳn và Shin Hee Joong rõ ràng trước kia chưa từng gặp nhau, cư nhiên có thể cảm giác cô và Shin Hee Joong khác nhau.

“Tại sao lại nhìn tôi như vậy?” Cảm giác ánh mắt Tiểu Bạch, Cha Seung Jo có vẻ xấu hổ.

“Không có việc gì...” Tiểu Bạch lắc đầu, trong đầu lại có đánh giá mới về Cha Seung Jo.

Quen cửa quen nẻo tìm được tiệm cà phê Cheongdamdong, Tiểu Bạch xuống xe, ngoài lại nói với Cha Seung Jo, “Trở về đi, chút nữa gặp tại phòng làm việc.”

“Được, bên ngoài gió hơn, cô Hee Joong mau vào đi thôi.” Cha Seung Jo gật đầu, vẫy tay.

Tiểu Bạch xách túi xoay người đi vào tiệm cà phê, qua cửa, vừa vắn sát qua bên người một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, trang phục quý khí, “Hình như có chút quen mắt...” Tiểu Bạch vào tiệm cà phê quay đầu, cách cửa nhìn bóng lưng người phụ nữ, lăm lăm.

Nhưng cô rất nhanh lấy lại tinh thần, bởi Han Se Kyung ở bên cửa sổ phất tay với cô, “Bên này...”

Tiểu Bạch bước nhanh ngồi xuống trước mặt Han Se Kyung, trên bàn còn đặt một chén cà phê hơi lạnh, “Bạn cô đi rồi?”

“Mới vừa đi...” Han Se Kyung gật đầu.

“Trong điện thoại cô nói có chuyện muốn thăng tiến, chuyện gì vậy?” Tiểu Bạch đi thẳng vấn đề.

“Là như vậy...” Han Se Kyung cúi đầu, trầm mặc một lúc, “Ah Joong nói cho tôi biết cô bây giờ đang phụ trách chuyện của anh Jin Chan. Anh Jin Chan giao dịch phi pháp là không đúng, nhưng tôi đảm bảo, tôi và anh Jin Chan sẽ cố gắng đem tiền trả lại... Hy vọng cô có thể cầu tình chủ tịch, để ngài ấy không muốn khởi tố anh Jin Chan.”

“Cô Se Kyung, tôi tuy rằng rất muốn giúp cô, nhưng công là công, tư là tư. Seo Jin Chan lần này thật sự làm sai, khiến công ty tổn thất rất lớn. Nếu cô với anh ta muốn trả lại tiền, có thể rất được trân trọng, nhưng chỉ sợ hai người cũng đừng quá hy vọng...” Tiểu Bạch khuyên nhủ thành khẩn.

“Tôi biết...” Han Se Kyung đỏ cả vành mắt, khề cán môi, “Tuy rằng tôi không thể giúp việc lớn gì, nhưng tôi muốn khai hết chuyện tôi biết, tội danh lớn như vậy, không thể để anh Jin Chan gánh một mình.”

Tiểu Bạch thấy Han Se Kyung bộ đã quyết định, thăm nghĩ không biết cô ấy biết nhiều ít chuyện tình So Jin Chan.

Han Se Kyung nhìn Tiểu Bạch, thấp giọng nói, “Anh Jin Chan từ đầu kỳ thực chẳng hay biết gì. Bọn Im Yoo Eun ở công ty biết tình huống anh Jin Chan, đầu tiên là cho anh ấy mượn số tiền lớn, sau đó liền mượn nhân tình khiến anh Jin Chan cầm hàng cho cô ta. Ngay từ đầu anh ấy cũng không biết bọn họ buôn bán trái phép, sau đó biết... Đã chậm...”

“Ý của cô là, Im Yoo Eun là chủ mưu?”

“Đúng vậy, còn có một người nữa, là Choi Won Young. Tôi nghe anh Jin Chan nhắc qua, hẳn ta cùng với Im Yoo Eun.” Han Se Kyung gật đầu.

“Cô có chứng cứ sao? So Jin Chan biết cô nói những chuyện này sao? Trước vì sao có chết anh ta cũng không chịu khai nhưng người khác vậy.” Tiểu Bạch biết đã tới thời cơ tốt nhất đối phó Choi Won Young, nhưng cô phải làm một kích trí mạng.

Han Se Kyung tựa hồ do dự một hồi, sau đó gật đầu, gian nan mở miệng, “Có. Anh Jin Chan đã lên ghi âm, cũng ghi nhớ từng khoản giao dịch của bọn họ, tôi có thể lấy ra nữa, chỉ cần các người có thể buông tha anh Jin Chan... Lúc mọi chuyện xảy ra, bọn họ tìm được anh Jin Chan, nói chỉ cần anh Jin Chan gánh tất cả tội danh, bọn họ liền bỏ tiền chữa bệnh cho mẹ anh Jin Chan. Cô cũng biết, bác ấy đã...”

“Cô hãy nén bi thương, tôi sẽ giúp cô biện hộ. Cô yên tâm, chỉ cần cô giao ra càng nhiều chứng cứ.” Tiểu Bạch nói.

“Tôi mang đến rồi, ghi âm tôi đưa cô.” Han Se Kyung cầm túi, nghiêm túc nói.

Tiểu Bạch thấy thế, hơi nhú mày, giọng nói bình tĩnh, “Thật sự là quá tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Cheongdamdong Alice 5

Tiểu Bạch đem chứng cứ nộp lên công ty, công ty giải quyết rất nhanh, Im Yoo Eun cùng Choi Won Young bị khởi tố, bồi thường bằng cuộc đời lao ngục.

So Jin Chan lần này lại lấy công chuộc tội, chỉ bị khai trừ mà thôi.

Tiểu Bạch thay thế Im Yoo Eun trở thành tổ trưởng, tuy rằng lượng công việc tăng nhiều, có điều Tiểu Bạch cũng không phải chân chính dân mới Shin Hee Joong, mỗi khi đối mặt tình huống đột nhiên phát sinh đều có thể lâm nguy không loạn xử lý, dần dần làm cho người tin phục, công tác dần tiến vào quỹ đạo.

Thời gian thắm thoát đã đến cuối năm, Tiểu Bạch đang muốn tan tằm, Cha Seung Jo mặc áo gió, bước chân dồn dập xuất hiện trước cửa phòng làm việc, “Thư ký Kim, sao anh lại tới đây?”

Bởi vì cuối năm, các loại hội nghị của công ty không ngừng, các buổi gặp gỡ thương nghiệp cũng chật ních nhật trình, Cha Seung Jo thật vất vả đào ra thời gian, lập tức đến tìm Tiểu Bạch, “Cô Hee Joong có thời gian không? Tôi muốn mang cô đi một nơi.”

“Có thể... Vừa lúc muốn tan tằm.” Tiểu Bạch thấy Cha Seung Jo căng thẳng nhìn mình chăm chăm, cười gật đầu.

“Thật tốt quá, xe tôi đỗ dưới lầu, chúng ta cùng nhau xuống đi.” Cha Seung Jo thấy Tiểu Bạch đáp ứng, mắt thoáng cái đã lờ lờ sáng.

Tiểu Bạch đi cùng Cha Seung Jo xuống bãi đậu xe, đến nơi mới phát hiện, bảo là muốn Tiểu Bạch cùng hắn đi một chỗ, thật ra là muốn thay Tiểu Bạch chọn lễ phục.

“Nơi này toàn đồ định chế cao cấp, tôi mua không nổi.” Tiểu Bạch nhìn quần áo xinh đẹp trong cửa hàng, khổ sở nói.

“Là công ty tài trợ. Máy ngày nay cô Hee Joong đều ở đây vì công ty cuối năm bận rộn. Chủ tịch dặn riêng phải chọn cho cô một bộ lễ phục thích hợp, không cần lo lắng giá cả.” Cha Seung Jo tri kỉ giải thích.

Tiểu Bạch nghe xong, liếc mắt nhìn nhân viên cửa hàng đứng thành một hàng, thấp giọng nói, “Không tốt lắm đâu...”

“Làm sao lại không tốt.” Cha Seung Jo phản ứng rất lớn, nghiêm túc nói, “Cô vì buổi họp hằng năm vất vả như vậy, đêm đó nhất định phải mặc thật lộng lẫy đến dự.”

Tiểu Bạch thấy Cha Seung Jo là quyết định chủ ý, chỉ có thể đáp, “Được rồi, tôi đi chọn quần áo...”

“Đây là được rồi, tôi đã nhìn rồi, cái này rất thích hợp với cô Hee Joong nha. Cái váy này đường cong thiết kế rất ưu nhã, có thể phụ trợ rất tốt cho khí chất trầm tĩnh của cô Hee Joong, còn có màu sắc váy cũng rất hợp màu da cô Hee Joong...” Cha Seung Jo không kịp chờ đợi chỉ vào cái váy bên cạnh đề cử nhiệt tình.

Tiểu Bạch cảm lên lễ phục Cha Seung Jo nói, tinh tế quan sát, âm thầm gật đầu. Ánh mắt của Cha Seung Jo rất được, trang phục này sẽ không đoạt vẻ nổi bật của người mặc, lại có thể sẵn ra ưu điểm của Shin Hee Joong.

“Không bằng khách hàng đi thử một lần đi...” Nhân viên cửa hàng thấy Tiểu Bạch lộ vẻ thỏa mãn, ân cần tiến lên thăm hỏi.

“Cô Hee Joong có thích không?” Cha Seung Jo mở to mắt, giọng nói có chút thấp thòm nhìn cô.

Tiểu Bạch quét mắt mọi người xung quanh một mạch khần trương, trong lòng cảm thấy hơi quái dị, bất quá vẫn nói, “Được, tôi đi thử.”

“Mời ngài đi theo tôi...” Nhân viên cửa hàng phảng phất như thổi phào nhẹ nhõm, cười dang tay dẫn đường.

Tiểu Bạch nói với Cha Seung Jo đứng bên người, “Tôi qua đây, anh chờ một chút.”

“Tốt, đi đi, tôi ở đây chờ cô.” Cha Seung Jo cười chân thành, trong mắt tràn đầy chờ mong.

Tiểu Bạch vào phòng thay quần áo, dưới sự trợ giúp của nhân viên cửa hàng, không tốn sức lực nào đã đổi xong lễ phục, “Kỳ quái...” Tiểu Bạch nhìn bản thân trong gương, chậm rãi xoay một vòng, “Thật vừa vặn...”

Nhân viên cửa hàng thấy ánh mắt của cô, đúng lúc cười nói, “Màu xanh của lễ phục thật sắn màu da của ngài, chi tiết nhỏ cũng không cần thay đổi, khiến ngài trông có vẻ càng dịu dàng cao quý...”

“Cũng thật là, liền chiều dài váy đều hoàn toàn vừa vặn...” Tiểu Bạch thầm nói.

“Thứ trên người ngài mới được chuyển từ Paris sang đây, toàn thế giới chỉ có một bộ...” Nhân viên cửa hàng tiếp tục nói, “Đúng rồi, giày cùng đồ trang sức cũng đã chuẩn bị xong, ngài hãy thay luôn đi...”

“Còn có giày cùng đồ trang sức?” Tiểu Bạch sửng sốt quay đầu hỏi, nhìn nhân viên cửa hàng lại lục đục lấy ra gì đó.

“Đây là trọn bộ, để chúng tôi giúp ngài đeo đi.” Mấy nhân viên cửa hàng chia nhau lấy ra giày, dây chuyền, bện rộn mở ra.

Tiểu Bạch vuốt bộ váy tơ lụa trơn trượt, trong lòng có cảm giác không sao nói được quái lạ, không nhịn được hỏi, “Những thứ này cũng chuyển tới từ Paris?”

“Đúng vậy, đến cùng quần áo, đều là làm riêng...” Nhân viên đang giúp Tiểu Bạch xỏ giày ngẩng đầu lên, cười trả lời.

Tiểu Bạch không nói gì thêm, tùy ý nhân viên cửa hàng mặc cho mình.

“Xong rồi...” Xong xuôi, nhân viên cửa hàng đều đứng sang một bên, “Ngài xem đi...”

Tiểu Bạch đứng lên, chậm rãi đi tới trước gương tròn. Nếu như nói lễ phục vốn sắn ra bảy phần về đẹp của Shin Hee Joong, như vậy sau khi đeo giày, còn có phối sức dây chuyền bảo thạch trên cổ, liền bạo lộ khí chất của Shin Hee Joong, da thịt như tuyết, tuổi còn trẻ lại không mất trang nhã.

“Một bộ này thật xứng với ngài, ngài hãy ra ngoài cho nam sĩ đi cùng xem một chút.” Nhân viên cửa hàng cười híp mắt nói.

Tiểu Bạch an tĩnh gật đầu, nhắc chân từ từ đi ra phía ngoài, lúc sắp ra cửa đột nhiên quay đầu lại, mỉm cười nhìn kỹ nhân viên, bất thành linh hỏi, “Chủ tịch hẳn là rất hài lòng chính mình định chế đi...”

“Đương nhiên, chủ tịch vì bộ này tốn không ít tâm tư đó...” Nhân viên cửa hàng cũng không tưởng nhiều, lưu loát tiếp một câu, sau đó những người khác trong phòng sắc mặt đều có chút thay đổi.

Tiểu Bạch nhưng chỉ cười cười, hiểu được chuyện gì xảy ra, nhẹ giọng nói, “Đừng khần trương, tôi sẽ làm bộ không biết.”

“Vâng.” Nhân viên cửa hàng rõ ràng mình bị dẫn mũi, sợ đến mồ hôi lạnh đều chảy ra, nghẹn ngào đáp.

Tiểu Bạch sửa sang lại váy, đi ra cửa, nhưng tới bên ngoài lại phát hiện không thấy bóng dáng Cha Seung Jo.

“Cho hỏi người vừa mới cùng tôi tới đâu...” Tiểu Bạch nhìn nhân viên cửa hàng đứng đó.

“Vừa phu nhân chủ tịch GN Fashion qua đây, hai người cùng đi ra ngoài, chắc đang nói chuyện ngoài cửa.” Nhân viên cửa hàng trả lời.

“GN Fashion?” Tiểu Bạch suy nghĩ một chút, bởi vì ở bộ phận ngoại giao, Tiểu Bạch có hơi hiểu đối với cao tầng các xí nghiệp hay lui tới. Vị phu nhân kia dường như là cố vấn tư nhân nhà người ta, sau đó mới trở thành chủ tịch phu nhân, nghe nói thủ đoạn không chỉ gọi là lợi hại.

Chờ một chút... Tiểu Bạch bỗng nhiên nhớ tới người phụ nữ gặp ở tiệm cà phê lần trước, “Người lần kia gặp phải, hình như là phu nhân chủ tịch nhà người ta Seo Yoon Jo...”

“Ngày đó vừa vặn Han Se Kyung cũng ở đó, mình vừa đi vào Seo Yoon Jo liền đi ra, lẽ nào hai người bọn họ gặp mặt, nhưng mà, làm sao hai người đó biết nhau?”

“Hiện tại, làm sao Cha Seung Jo lại đi cùng phu nhân GN Fashion?”

Tiểu Bạch càng nghĩ càng lao lực, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là dứt bỏ các loại tâm tư, lấy điện thoại di động ra, gọi cho Cha Seung Jo. Điện thoại vang lên hồi lâu không ai nghe máy, Tiểu Bạch bất đắc dĩ chỉ có thể đổi lại quần áo.

“Ngài có cần tôi giúp ngài bọc lại không?”

“Đưa đến công ty thôi, đây là số của tôi.”

Tiểu Bạch để lại số điện thoại của mình, khoác áo khoác ra ngoài cửa tiệm, tìm một vòng ngoài cửa nào còn có bóng dáng Cha Seung Jo. Cô siết điện thoại di động, dọc đường chuẩn bị đón xe về nhà. Lúc qua đường, một ông lão bước chân rất chậm đi trên làn cho người đi bộ, thấy đèn xanh sắp hết mà mới đi được một nửa. Tiểu Bạch vội trở lại đỡ ông lão, “Đề cháu đỡ bác qua...”

Ông lão thấy Tiểu Bạch hơi bất ngờ, nhưng vẫn gật gù, “Làm phiền cháu.”

“Không sao ạ.” Tiểu Bạch đỡ ông lão qua đường, nhìn đối phương vẻ mặt mê man đứng lại ven đường, “Nhà bác ở đâu? Số điện thoại người nhà bác bao nhiêu, có cần cháu giúp bác gọi không?”

“Nhà ta chỉ có một mình ta, con trai duy nhất lại không nghe lời, cũng không thèm về nhà.” Ông lão nói việc trong nhà, sắc mặt buồn bã.

“Vậy bác định đi đâu?” Tiểu Bạch hỏi.

“Tôi chỉ muốn đi dạo loanh quanh, cháu không cần để ý ta, làm việc của cháu đi thôi...” Ông lão phát tay với Tiểu Bạch, buồn phiền lúc nói chuyện đã rút đi, vẻ mặt kiên nghị lên.

Còn là ông lão bướng bỉnh, Tiểu Bạch vừa lúc không có chuyện gì, đề nghị hỏi, “Bác có muốn ăn tối không? Cháu định về nhà làm cơm bây giờ, bác có muốn đi cùng cháu...”

“Ta đi nhà cháu?” Ông lão nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy a...” Tiểu Bạch thật lòng gật đầu.

“Người trẻ tuổi bây giờ, sao ý thức phòng bị một điểm cũng không có, làm sao có thể mời người xa lạ đây...” Ông lão lập tức nghiêm mặt, giọng điệu trở nên nghiêm túc, “Đặc biệt cô gái trẻ một mình, làm sao không chút nào chú ý...”

Tiểu Bạch nhìn ông lão phát hỏa, càng xem càng cảm thấy quen mắt, khí thế kia vừa nhìn đã biết hay giáo huấn người. Vừa nãy còn không chú ý, ông lão vậy mà mặc một thân tây phục cao cấp, chẳng lẽ xem qua trên ti vi?

Tiểu Bạch thầm nói trong lòng, trên mặt vẫn cười híp mắt, “Vừa nãy nhìn bác thấy quen mắt, thế nào thành người xấu được, cháu một mình ăn cơm cũng buồn. Nếu bác không có chuyện gì cùng ăn với cháu đi, nãy bác cũng nói rồi, trong nhà chỉ có mình bác...”

“Ừ...” Ông lão đẩy kính mắt, chậm rãi gật gù, vênh miệng lên, “Được rồi.”

Tiểu Bạch dẫn ông lão về nhà, trong tủ nhanh cũng không thiếu nguyên liệu nấu ăn, “Bác ngồi một lát, cháu xong ngay đây.”

“Cha mẹ cháu đâu?” Ông lão xem một vòng hỏi.

“Bọn họ ở nước ngoài, cháu ở một mình.” Tiểu Bạch trả lời.

“Nước ngoài à... Cô gái nhỏ sống một mình không dễ dàng, sao không đi tìm bọn họ.”

“Cháu bây giờ có công tác cố định, tạm thời không có dự định ra nước ngoài.” Tiểu Bạch đang nói, di động để ngoài phòng khách vang lên, “Cháu ra xem chút...”

Tiểu Bạch đi tới phòng khác cầm điện thoại di động lên, nhìn thấy là Cha Seung Jo gọi, trực tiếp tắt âm.

“Tại sao không tiếp?” Ông lão đi ra hỏi.

“Không tiếp...” Tiểu Bạch lắc đầu, trở lại nhà bếp, “Bác có thích rau xà lách, rau diếp với cà rốt không?”

“Cũng được...” Ông lão nói, điện thoại lại tiếp tục vang lên, “Thật sự không tiếp sao, người ta xem ra rất gấp.”

“Ngày hôm nay cháu bị người ta thả bò câu*, phải có quyền lợi tức giận chứ.” Tiểu Bạch bụng đồ ăn đã nấu xong đi ra, nghịch ngợm le lưỡi, “Bác nếm thử rau trộn giấm này, hàng xóm nhà bên cho cháu đó.”

*cho leo cây

“Được rồi.” Ông lão nhìn mấy món ăn đơn giản trên bàn, khẩu vị phá lệ tốt. Tiểu Bạch tiện tay cầm điều khiển bật TV, bên trong vừa vận kênh tin tức thị trường ngày hôm qua, “Chờ chút, người trên TV không phải người trước mắt sao?” Tiểu Bạch trừng trừng mắt, vui mừng chưa có bật âm thanh, cô đi

nhien trong lúc vô tình lượm về được chủ tịch tập đoàn Royal!!

“Làm sao không ăn?” Ông lão phát hiện ánh mắt của cô, ngẩng đầu hỏi.

“A, không có chuyện gì...” Tiểu Bạch đổi kênh, mở to tiếng, nhìn người trước mặt, hỏi, “Hay cháu lại rán cho bác quả trứng? Món ăn nhà cháu cũng đơn giản quá.”

“Không sao cả... Rất lâu rồi ta chưa ăn món ăn gia đình, có điều com bên dưới hơi khê, tài nấu nướng còn chờ tiến bộ.” Ông lão cầm đũa, tựa như chuyên gia ẩm thực bình luận.

“Dạ, cháu sẽ cố gắng...” Tiểu Bạch sờ cái trán, trong lòng toát cả mồ hôi.

Hai người com nước xong, Tiểu Bạch đang định thu dọn bát đũa, chuông cửa đột nhiên vang lên.

“Cháu đi mở cửa...” Tiểu Bạch đoán được là ai, vội nói.

“Được rồi... Ta giúp cháu dọn dẹp.” Ông lão nghi hoặc liếc nhìn cửa, gật gù.

Tiểu Bạch ra mở cửa, quả nhiên thấy Cha Seung Jo về mặt sốt ruột, “Sao anh lại tới đây?”

“Tôi gọi điện cho cô cô không tiếp, tôi lo lắng không biết cô có gặp chuyện gì... Tôi bỗng dưng biến mất là không đúng, nhưng thật ra tôi...” Cha Seung Jo cấp bách sắc mặt cũng thay đổi, tốc độ nói thật nhanh muốn giải thích.

“Anh biến mất cũng không liên quan tới tôi.” Tiểu Bạch cắt đứt hần, “Tôi thử xong lễ phục liền về nhà. Nếu như anh nói xong, tôi vào đây...”

“Chờ đã...” Cha Seung Jo thấy dáng vẻ Tiểu Bạch lạnh như băng, trong tư tưởng lộp bộp mấy tiếng, cái gì cũng không để ý, hoang mang rối loạn kéo tay Tiểu Bạch, “Hee Joong, cô giận rồi phải không. Tôi thật sự không cố ý. Tôi thật có tình huống đặc biệt. Sau đó tôi quay lại tìm cô, cô đã đi rồi, gọi điện cho cô cô lại không nhận... Tôi... Tôi...”

“Tôi nói không liên quan đến tôi...” Tiểu Bạch liếc mắt cánh tay bị giữ gắt gao, giọng điệu sâu xa, “Chúng ta vốn không phải rất quen, anh không cần thiết giải thích với tôi điều này.”

“Hee Joong...” Cha Seung Jo ánh mắt lập tức u ám, vô tội lại luống cuống nhìn Tiểu Bạch, phảng phất như đứa nhỏ làm hỏng việc lại không biết xin tha thứ thế nào, “Cô đang tức giận ư...”

“Anh về đi...” Tiểu Bạch hạ nhãn tâm, quyết định đẩy tên đầu đất này một phen, rõ ràng thích mình, còn nhát gan rụt rè không dám nói, chỉ có thể ép hần như vậy thôi.

“Nhưng mà...”

Cha Seung Jo lòng loạn thành một đoàn, giờ tay lên lại không biết nói gì cho phải, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiểu Bạch vào nhà.

Tiểu Bạch lạch cạch đóng cửa lại, vừa xoay người liền thấy ông lão yên lặng không tiếng động đứng phía sau, nhất thời sợ hết hồn, ôm ngực nói, “Bác đứng chỗ này làm gì?”

“Người bên ngoài, là bạn trai của cháu?” Trong mắt ông lão dấy lên ngọn lửa, sáng đến kinh người.

“Không phải...” Tiểu Bạch vòng qua ông lão, đi vào trong phòng.

“Thế nhưng tên đó thích cháu... Ta nói đúng rồi đi.” Ông lão theo sát hỏi tới.

“Đúng thì thế nào?” Tiểu Bạch không hiểu sao đối phương đột nhiên hưng phấn như thế.

“Vừa nãy cháu làm được quá tốt.” Ông lão nghe cô trả lời, kích động vỗ tay, “Tên nhóc không đầu óc, đáng đời...”

“A...” Lần này Tiểu Bạch bị làm có chút hồ đồ rồi, cô đối xử với Cha Seung Jo thế nào, cũng không quan hệ với người trước mặt mà nhì.

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Cheongdamdong Alice 6

Tiểu Bạch nhìn ngoài cửa sổ ông lão ngồi lên limousine rồi biến mất dưới lầu, lúc này mới quay đầu nhìn Tiểu Hắc, “Tiểu Hắc, vừa nãy bác ấy nói là có ý

gi vậy?”

“Tôi cũng không rõ lắm, nói chung, là muốn cô dạy dỗ vị đang cosplay thư ký kia, nhưng cũng không được đùa quá đáng...” Tiểu Hắc nhúc nhúc đầu suy đoán.

“Tôi cũng hiểu rồi, ý tôi là... Bác ấy và Jean Thierry Cha nhìn thế nào cũng chẳng liên quan đến nhau, bỗng dưng lại...” Tiểu Bạch cảm thấy kì quái, ngồi lên ghế sofa.

“Mặc kệ đi, bây giờ quan trọng là Jean Thierry Cha. Cô vừa nhìn tâm như vậy, còn không biết anh ta sẽ làm cái gì.” Tiểu Hắc nhìn Tiểu Bạch nhắc nhở.

“À há.” Tiểu Bạch gật đầu, quyết định thuận theo tự nhiên.

Đêm khuya, trên bầu trời tối đen mấy luồng sáng ảm ảm xuất hiện, lập tức vang lên tiếng sấm, trong ban đêm yên tĩnh, phá lệ kinh khủng. Tiểu Bạch bị đánh thức, trở mình trong chăn, mơ mơ màng màng ngủ tiếp. Tiếng sấm lại càng ngày càng vang, rồi cuộc rầm một cái, mưa to như trút xuống, đánh lên bề cửa sổ tí tách liên tục.

“Đình linh linh... Đình linh linh...” Điện thoại di động đặt đầu giường đột nhiên sáng lên, tiếng chuông reo réo rất.

Tiểu Bạch vươn tay sờ soạng nửa ngày, mò máy tới nhìn, phát hiện là thư kí Moon, “Chuyện gì vậy, bây giờ mới hừng đông đó...”

Kết nối được điện thoại, Tiểu Bạch chợt nghe thấy thư kí Moon đầu bên kia thanh âm như đứng đồng lửa như ngồi đồng than, “Cô Hee Joong, chủ, à không, thư kí Kim có ở chỗ cô không?”

“Anh ta á? Không có đâu? Làm sao vậy?” Tiểu Bạch ngồi dậy, kì quái hỏi.

“Không thấy thư ký Kim...” Thư kí Moon giọng nói khẩn trương vạn phần, “Làm sao sẽ. Hôm nay anh ta mới đến tìm tôi, sau đó lại đi.” Nghe lời thư kí Moon nói, Tiểu Bạch thoáng cái đã triệt để hết buồn ngủ.

“Tôi biết mà, lúc anh ta tìm được cô rồi, tôi vẫn ở dưới lầu. Sau chúng tôi đi, anh ta liền đi bệnh viện thăm một người bạn, rồi không tìm thấy cô...”

“Anh đừng gấp, anh ta có phải đi chỗ nào mà anh không biết? Không gọi được cho anh ta sao?” Tiểu Bạch nói.

“Tôi gọi, nhưng anh ta không tiếp a.... Tôi thực sự không có biện pháp, mưa lớn như vậy, anh ta có thể đi đâu đây...” Thư ký Moon đầu bên kia hoảng không được.

Tiểu Bạch xuống giường xỏ giày, cầm điện thoại di động thông thả đi quanh phòng, “Tôi gọi cho anh ta xem sao, anh đừng vội, một hồi tôi gọi lại cho anh.”

“Tốt, tôi chờ điện thoại của cô.” Thư ký Moon vội vã cúp điện thoại.

Tiểu Bạch nhanh chóng bấm số Cha Seung Jo, “Bíp bíp bíp... Hee Joong...” Điện thoại đã thông.

“Thư ký Kim, anh đang ở đâu?” Tiểu Bạch hỏi.

“Tôi... Tôi ở bên ngoài...” Cha Seung Jo áp ứng.

“Bên ngoài?” Tiểu Bạch nghe điện thoại đầu bên kia có tiếng mưa rơi lộp bộp, “Đã trễ thế này, anh một mình ra ngoài làm gì?”

“Tôi ngủ không được nên đi ra ngoài một chút, cô làm sao sẽ gọi cho tôi?”

“Thư ký Moon nói không thấy anh. Mọi người rất gấp anh có biết hay không. Vì sao anh không tiếp điện thoại của thư ký Moon...”

“Tôi muốn đi một mình thôi. Tên đó cứ gọi liên tục tôi mới không nhận.” Giọng nói Cha Seung Jo có chút ủy khuất.

“Được rồi, anh mau về nhà đi, bây giờ anh ở đâu? Có muốn gọi thư ký Moon đón anh không?” Tiểu Bạch hỏi.

“Không cần. Tôi tự về là được rồi...” Cha Seung Jo nói, trong điện thoại lại truyền ra tiếng còi cảnh báo. Tiểu Bạch nghe thấy được, bước chân dừng lại trong chốc lát, quay đầu nhìn cửa sổ, vừa rồi, ngoài cửa sổ cũng có cùng tiếng vang đó.

Cô bước nhanh kéo rèm cửa sổ, bên ngoài đen như mực, cô căn bản thấy không rõ, chỉ có thể thử dò xét hỏi, “Anh đi đến đâu rồi?”

“Tôi ở gần nhà rồi. Cô đừng lo lắng, tôi đang về đây...” Thanh âm Cha Seung Jo và tiếng mưa rơi lộp bộp cùng nhau truyền đến.

“Tên ngu ngốc này. Có phải anh đang đứng dưới nhà tôi hay không...” Tiểu Bạch cuối cùng nhìn không được, cầm áo khoác cùng cái chìa khóa liền ra ngoài, vừa xuống lầu vừa nói, “Sao anh còn không lên nhanh đi, muốn phát sốt sao...”

“Hee Joong, tôi không ở dưới nhà cô, không có ở...” Đầu điện thoại bên kia Cha Seung Jo có vẻ rất kinh hoàng.

Tiểu Bạch chạy tới dưới lầu, trước tòa nhà lớn, một bóng dáng lẻ loi đứng dưới mưa thoát nhìn cực kì đáng thương. Tiểu Bạch cúp điện thoại liền xông ra ngoài, cũng không quên mưa đánh lên người, lúi kúi chạy về.

Cha Seung Jo thấy mình bị phát hiện, rúc cổ không dám nói lời nào. Tiểu Bạch bước chân đạp nặng nề, để bày tỏ cô rất tức giận. Vào cửa, Tiểu Bạch trực tiếp đem Cha Seung Jo đẩy mạnh vào phòng tắm, bỏ lại một câu, "Tắm nhanh, tôi đi tìm áo cho anh.", liền "Rầm" đóng cửa lại.

Cha Seung Jo nhìn Tiểu Bạch thờ phỉ phỉ biến mất ngoài phòng tắm, sừng sốt ba giây, đột nhiên không thể ức chế nở nụ cười, lẩm bầm, "Thực sự dùng được, aiz, thực sự dùng được... Dong Wook thật là thiên tài, thiên tài a..."

Bên kia, hoàn toàn không biết chuyện gì Tiểu Bạch đổi quần áo trên người, lục diên đảo kho tìm ra bộ đồ ngủ khá cũ. Đây là quần áo rất nhiều năm trước của cha Shin Hee Joong. Cô đi tới phòng tắm ném cho Cha Seung Jo, "Mặc cái này vào..." Sau đó lại đi phòng bếp nấu nước gừng.

Canh gừng nấu xong, Cha Seung Jo đã thay xong quần áo đi ra. Tiểu Bạch nhìn hắn mặc áo ngủ mập mập, ống quần còn ngắn tũn lên một đoạn, không nhịn được nói, "Nhìn anh cái dạng này, nhìn như mấy người lớn tuổi đi tản bộ công viên á..."

"Thật không... Hắc hắc..." Sĩ diện như Cha Seung Jo nghe vậy, không chỉ không có phản bác, trái lại vuốt cái đầu ngốc nghếch cười rộ lên.

"Tại sao lại để tóc ướt, không sấy khô à?" Tiểu Bạch thấy tóc hắn còn ướt, mang nước gừng đưa cho Cha Seung Jo, bản thân lại xoay người vào phòng lấy máy sấy đi ra, "Đi lên ghế sa lon ngồi."

"Tốt." Cha Seung Jo thấy Tiểu Bạch đối với mình tốt như vậy, cười đến xương gò má cũng muốn bắn ra ngoài, thành thật ngồi xuống ghế sofa.

Tiểu Bạch cắm điện, mở máy sấy đi tới phía sau Cha Seung Jo, bắt đầu sấy tóc cho hắn.

Cha Seung Jo nghe tiếng gió thổi vù vù bên tai, cảm giác được ngón tay Tiểu Bạch lướt qua da đầu mình, từng chút giúp mình vuốt tóc, thoải mái hơi nheo mắt lại, dường như mỡ mè vùi trong lòng chủ nhân hạnh phúc phơi nắng.

"Hee Joong, anh thích em..." Thoảng thoắt, Cha Seung Jo nói ra những lời này.

"Ba" một tiếng, máy sấy đột nhiên ngừng, "Anh nói cái gì?" Tiểu Bạch đột nhiên nhô đầu ra từ phía sau, nhìn Cha Seung Jo nghi hoặc.

"Không, không có gì, cô nghe nhầm" Cha Seung Jo hốt hoảng xua tay.

"Thật không? Canh gừng uống ngon không?" Tiểu Bạch hồ nghi buông máy sấy hỏi.

"Đúng vậy, uống xong cả người tôi đều ấm" Cha Seung Jo cố sức gật đầu.

"Vậy là tốt rồi." Tiểu Bạch cũng gật đầu, đi vào phòng ngủ, ôm ra một bộ chăn mền, "Đem nay anh cứ ngủ ở đây đi, không có vấn đề chứ..."

"Đương nhiên không có, ngủ sofa tôi đã rất hài lòng, thật đấy." Cha Seung Jo bận bịu tiếp chần, nghiêm túc nói, "Hee Joong đi nghỉ đi, tôi tự lo là được rồi."

Tiểu Bạch thối mác nhìn Cha Seung Jo, cuối cùng chỉ gật đầu, "Vậy thì ngủ ngon." Sau đó xoay người vào phòng.

"Ngủ.... ngon..." Cha Seung Jo vẽ mặt hạnh phúc, chà tay như mèo, ngốc hề hề nhìn Tiểu Bạch vào phòng đóng cửa, sau đó khoa tay múa chân trong phòng khách không tiếng động kêu, "Yes."

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngã Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Cheongdamdong Alice 7

Sáng sớm, Tiểu Bạch mơ mơ màng màng tỉnh lại, cảm thấy có cái gì đè lên người mình, cúi đầu nhìn, thấy một cánh tay đàn ông, cô ngăn người, vừa nghiêng đầu đã thấy Cha Seung Jo còn đang im lặng ngủ.

"Aaaa...." Tiểu Bạch nhất thời rít gào, một cước đạp bay đối phương xuống giường, rống to, "Cha Seung Jo! Anh ngủ cạnh tôi từ lúc nào!"

Cha Seung Jo đang ngủ say bị đạp bay xuống đất, hoảng hốt tỉnh lại, còn không biết chuyện gì xảy ra, thấy Tiểu Bạch tức giận nhìn mình chằm chằm, lắp bắp nói, "Là em đè anh ngủ cạnh mà."

"Chuyện đó không thể xảy ra. Làm sao tôi có thể cho anh nằm chung cái giường." Tiểu Bạch kéo chăn qua, trừng mắt nhìn Cha Seung Jo.

"Thật mà." Cha Seung Jo đứng lên, vẽ mặt thành thật, "Phòng khách quá lạnh. Anh gõ cửa phòng em muốn vào ngủ trên sàn nhà, em liền nói trực tiếp

ngủ cùng là được rồi... là em tự mình nói a.”

“Tôi làm sao nói vậy được, tôi có một chút ấn tượng vậy... Vậy... Không có...” Tiểu Bạch đang nói, đột nhiên nhớ tới hôm qua mình ngủ chẳng biết trời đất đâu, hình như nghe thấy Cha Seung Jo đi vào nói cái gì, lúc đó mình trả lời cái gì giờ cô cũng chẳng nhớ rồi.

Cha Seung Jo thấy Tiểu Bạch không nói lời nào, biết cô có chút ấn tượng, vội vào tiến lên cầm tay Tiểu Bạch, vẽ mặt chân thành, “Anh sẽ phụ trách...”

“Phụ... Phụ... Phụ trách cái gì.”

“Chúng ta đều ngủ một cái giường, anh đương nhiên phải phụ trách...” Trong mắt Cha Seung Jo tràn đầy chuyên nhất, nhếch miệng mang theo ý cười.

Tiểu Bạch nhìn chòng chọc đánh giá Cha Seung Jo một trận, trong tư tưởng cảm thấy không đúng, nhưng lại không thể nói được chuyện gì xảy ra. Có điều Cha Seung Jo chủ động nói như vậy, cô cũng có thể bớt đi rất nhiều phiền phức, trước cô vẫn còn lo lắng tên ngu ngốc này đầu óc chậm chạp đây.

“Nhìn biểu hiện của anh đi.” Tiểu Bạch ngồi thẳng người, cao lãnh hếch cằm, phun ra câu này.

“Thật sao, em đồng ý? Thực sự đồng ý?” Cha Seung Jo nghe vậy, dí sát vào Tiểu Bạch, đáy mắt sáng lấp lánh.

“Đúng vậy.” Tiểu Bạch tức giận trắng mắt nhìn Cha Seung Jo, “Mau đi làm bữa sáng cho tôi.”

“Anh lập tức đi.” Cha Seung Jo như nhận được mệnh lệnh, đứng thẳng người, hướng Tiểu Bạch cười hờ hằm răng trắng bóng, đi ra ngoài.

“Đúng là động kinh.” Tiểu Bạch nhìn Cha Seung Jo rời đi, một lần nữa nằm xuống, suy nghĩ hồi lâu, lẩm bầm lẩm bầm nói, “Ngày hôm qua mình thực sự để anh ta vào phòng sao?”

... ..

“Leng keng...”

Tiểu Bạch thay quần áo ra khỏi phòng, nghe tiếng cô là một tiếng vang thật lớn.

“Chuyện gì vậy?” Tiểu Bạch đi hướng nhà bếp, ngay sau đó lại “Đùng đùng...” Không biết thanh âm vỡ vụn của cái gì rơi trên mặt đất.

“Anh muốn phá hủy nhà bếp của tôi sao?” Tiểu Bạch nhìn Cha Seung Jo đứng cứng ngắc giữa đồng hồ bữa bọn trong phòng bếp, buồn cười.

“Xin lỗi, Hee Joong, anh còn chưa quen lắm...” Cha Seung Jo cẩn thận nói.

“Vừa nhìn là biết rồi, anh đi ra ngoài đi. Nếu như lại thêm phiền, đi làm cũng muộn rồi.” Tiểu Bạch đem Cha Seung Jo đẩy ra cửa, chính mình động tác nhanh nhẹn xử lí.

Kỳ thực Tiểu Bạch cũng không có kỹ năng nấu nướng cao thủ gì, nhưng nướng vài miếng bánh mì thêm hai chén sữa nóng, bữa sáng liền hoàn thành.

“Đúng rồi, danh sách khách mời tiệc rượu của công ty, tại sao không có chủ tịch Royal vậy?” Tiểu Bạch trát lát bánh mì đưa cho Cha Seung Jo, thuận miệng hỏi.

“A...” Cha Seung Jo ngẩng đầu lên, “Tại sao đột nhiên lại hỏi cái này?”

“Chỉ hơi tò mò thôi.” Tiểu Bạch nhìn chằm chằm phản ứng không tự nhiên của Cha Seung Jo, “Rất nhiều công ty đều muốn hợp tác cùng tập đoàn Royal, công ty chúng ta lại không có bất kì tiếp xúc nào.”

“Hình thức tập đoàn Royal rất lỗi thời, sản phẩm cũng khá bình dân hóa. Artemis là công ty đẳng cấp thế giới, không nhất định cần phải hợp tác” Cha Seung Jo khó chịu trả lời.

“Như vậy à...” Tiểu Bạch từ từ uống sữa bò, thế nào cũng thấy Cha Seung Jo phản ứng mạnh mẽ quá mức, nghĩ đến ông lão ngày hôm qua, trong lòng có suy đoán.

Hai người ăn xong bữa sáng, Tiểu Bạch cùng Cha Seung Jo xuống lầu, vừa mới tới lầu dưới, Tiểu Bạch đột nhiên nói, “Tôi quên lấy tập văn kiện hôm qua rồi, anh chờ tôi một chút, tôi vòng lại đây.”

“Được rồi.” Cha Seung Jo gật gù, “Em đi đi.”

Tiểu Bạch đi không bao lâu, thư kí Moon cùng xe đặc chế cùng nhau xuất hiện, “Chủ tịch, ngài không sao chứ.”

“Tôi có thể có chuyện gì.” Cha Seung Jo thấy người khác, lại khôi phục dáng dấp tự tin kiêu ngạo trước đó, giả vờ lạnh nhạt nói.

“Hôm qua ngài tới bệnh viện, không nói năng gì đã không thấy tắm hơi, thực sự là vội chết tôi.” Thư kí Moon thấy Cha Seung Jo không cao hứng, vội vàng giải thích.

“Thư kí Moon, anh vừa gọi anh ta là cái gì? Chủ tịch?” Hai người đang trò chuyện, Tiểu Bạch đột nhiên lên tiếng.

Cha Seung Jo nghe thấy thanh âm phía sau, lúc này liền biến sắc mặt, quay đầu nhìn Tiểu Bạch vừa cầm tập văn kiện trở về. Tiểu Bạch cũng phản ứng đúng lúc, “Chuyện gì thế này?”

“Hee Joong, em nghe anh giải thích...” Cha Seung Jo đi tới cạnh Tiểu Bạch, giữ chặt tay cô, sốt sắng nói, “Anh không phải cố ý gạt em, anh vốn định hôm nay thẳng thắn...”

“Thẳng thắn? Vậy là anh luôn gạt tôi rồi.” Tiểu Bạch nhũm mày.

“Hee Joong à...” Thất Tiểu Bạch giọng điệu không xong, Cha Seung Jo rất căng thẳng, quay đầu lại cho thư kí Moon một ánh mắt cảnh cáo, để hắn chạy nhanh, lại quay đầu nhìn Tiểu Bạch vô cùng thấp thỏm, “Anh xin lỗi em, anh cũng biết em mà biết sự thực sẽ không để ý đến anh, nhưng anh nhất định phải nói, anh nhất định phải xin lỗi em. Kỳ thực Anh... Anh... Anh là chủ tịch Artemis Jean Thierry Cha.”

Tiểu Bạch nghe vậy, mở to hai mắt kinh ngạc, không nói.

“Anh vẫn luôn muốn giải thích, thế nhưng anh sợ, sợ em sẽ tức giận, sợ cũng không còn biện pháp tới gần em, em cũng sẽ không đồng ý tiếp nhận sự giúp đỡ của anh. Nhưng anh thật lòng yêu thích Hee Joong, kỳ thực lần đầu tiên gặp mặt em không có nói sai, anh không có được người yêu, cũng đã quên cảm giác yêu một người... Mãi đến tận khi gặp phải Hee Joong...”

Cha Seung Jo vẻ mặt chân thành, giọng điệu trầm thấp, nội tâm gãy đổ rất lợi hại, nhìn chăm chú phản ứng của Tiểu Bạch, cũng không dám thờ ơ.

Tiểu Bạch trầm mặc một hồi, di chuyển bước chân, đi về một hướng.

“Hee Joong, em đi đâu vậy?” Cha Seung Jo sốt sắng hỏi.

“Không đi nữa thì muốn làm rồi...” Tiểu Bạch không quay đầu lại, bỏ lại câu nói này, chậm rãi rời đi.

Cha Seung Jo thấy thế, đứng tại chỗ nắm chặt tay, chân có làm sao cũng không thể di động, trên mặt thật sâu thất lạc.

... ..

Tiểu Bạch ôm tập văn kiện đến trước cửa phòng chủ tịch, thư kí Moon đang đứng bên ngoài bất an đi tới đi lui, “Làm sao vậy?”

“Cô Shin Hee Joong, cô biết rồi mà.” Thư kí Moon thấy Tiểu Bạch vội vàng tiến lên.

“Xảy ra chuyện gì sao?” Tiểu Bạch xuyên qua tấm kính mờ, nhìn qua trong phòng làm việc, “Chủ tịch lại đang vắng người sao?”

“Chủ tịch nổi nóng là chuyện thường tình...” Thư kí Moon sắc mặt cứng ngắc cười cười, “Nhưng chỉ cần cô Shin Hee Jong đến rồi, chủ tịch cả ngày đều rất vui vẻ. Ngày ấy vui vẻ, chúng tôi cũng tốt hơn nhiều.”

“Vì lẽ đó, mấy ngày nay, mọi người mới mặc kệ chuyện lớn hay nhỏ cũng bắt tôi đến báo cáo...” Tiểu Bạch giọng điệu u ám, “Tôi cũng rất bận rộn, mỗi lần đi tới phòng chủ tịch đều lỡ thật nhiều thời gian.”

“Chúng tôi cũng không có biện pháp.” Thư kí Moon vô cùng đáng thương nhìn Tiểu Bạch, “Cô cũng biết, mấy ngày trước tôi đập bể chuyện tốt của chủ tịch, ngày ấy...” Thư kí Moon còn chưa nói hết, âm thanh giáo huấn người lạnh như băng từ phòng làm việc Cha Seung Jo truyền ra, “Chuyện đơn giản như vậy, tại sao lâu như thế vẫn chưa làm xong, các người có phải cảm thấy địa vị của mình ở công ty vững chắc quá, vì lẽ đó không cần dụng tâm?”

Thư kí Moon nghe thấy Cha Seung Jo, rụt cổ lại không dám hé răng, ra dấu tay với Tiểu Bạch, xin nhờ cô một lát đi vào, chính mình lại ảo não đi tới bàn làm việc.

Cách một cánh cửa, đây là lần thứ nhất Tiểu Bạch thấy hình tượng chủ tịch trong truyền thuyết, cũng là hình tượng thông thường của Jean Thierry Cha, bình tĩnh, cao ngạo, bá đạo, cùng thư ký Kim cô vẫn ở chung khác nhau một trời một vực, nhất cử nhất động, khí thế mười phần.

“Đây thật là anh ta, hay thư kí Kim mới thật là anh ta.” Tiểu Bạch lẩm bẩm, cửa phòng làm việc mở ra, mấy vị quản lý sắc mặt vắn vẹo đi ra từ bên trong.

Tiểu Bạch sát qua người bọn họ, đi vào văn phòng, Cha Seung Jo đang ngồi trên ghế đặc chế riêng cao cấp của mình xem văn kiện, đầu cũng không thèm ngẩng lên hỏi, “Chuyện gì?”

“Xem ra ngày hôm nay anh phát hỏa thật lớn...” Tiểu Bạch thả xuống tập tài liệu.

“Hee Joong... Em đã đến rồi...” Nghe thấy giọng nói Tiểu Bạch, Cha Seung Jo ngẩng đầu lên, mặt lập tức chất đầy nụ cười.

“Muốn uống trà không? Hay cà phê? Cũng chuẩn bị sẵn nước chanh em thích...” Phảng phất khí thế hùng hổ nãy giờ người không phải người trước mắt vậy, lúc này Cha Seung Jo ôn nhu cẩn thận từng li từng tí một.

“Không cần, tôi đưa tập tin đến liền đi.” Tiểu Bạch lắc đầu một cái.

“Ồ...” Cha Seung Jo lập tức xụ mặt xuống.

“Còn có...” Tiểu Bạch nói tiếp, “Lần sau loại chuyện nhỏ nhặt này đừng khiến tôi đích thân đến, tôi nhờ người đưa tới cho anh.”

“Tốt...” Cha Seung Jo thanh âm rầu rĩ.

Tiểu Bạch nhìn dáng vẻ của hắn thấy buồn cười, rồi cuộc nhả ra nói, “Tôi không tức giận nữa rồi.”

“Ừ.....”

“A...” Cha Seung Jo phản ứng một giây, vui mừng nhìn Tiểu Bạch, “Thật sao?”

“Đúng vậy, nhìn thấy anh thái độ thành khẩn, cố hết sức tha thứ anh.” Tiểu Bạch gạt gù, nhìn Cha Seung Jo nhanh chóng xông tới trước mặt mình, “Anh thật vui về.... Thật sự tha thứ cho anh sao?”

“Em không nói lần thứ hai.” Tiểu Bạch cố ý nghiêm mặt.

“Hee Joong, em là thiên sứ.” Cha Seung Jo ôm lấy Tiểu Bạch xoay quanh, làm Tiểu Bạch sợ hết hồn ôm lấy cổ hắn, “Anh thả em xuống...”

“Anh không thả, bây giờ chúng ta ra ngoài, tuyên bố với mọi người...”

“Tuyên bố cái gì?”

“Tuyên bố em tha thứ anh nha, tuyên bố bạn gái của anh tha thứ anh nha...”

“Anh thôi đi, muốn hù chết mọi người sao.” Tiểu Bạch vỗ vỗ phía sau lưng Cha Seung Jo, ra hiệu hắn thả mình xuống, “Em cũng không muốn đến công ty mà bị mọi người nhìn như dị vật...”

“Nhưng mà...” Thấy Tiểu Bạch không muốn công bố quan hệ hai người, Cha Seung Jo có chút oan ức, “Không phải em không vui chứ...”

“Không phải...”

“Vậy tại sao không chịu thừa nhận anh...”

“Bởi vì anh là chủ tịch, em là công nhân, hơn nữa... Anh còn đang trong thời gian thử việc...”

“Anh biết rồi.” Cha Seung Jo vẫn còn có chút rầu rĩ không vui.

Tiểu Bạch nhưng lại không để ý đến hắn, “Em đi xuống, còn làm việc đây.”

“Tan tầm anh tới đón em nha, cùng nhau ăn bữa tối.” Cha Seung Jo vội hỏi.

“Được...” Tiểu Bạch vừa ra ngoài vừa gạt đầu.

Đi xuống lầu, Tiểu Bạch thấy Choi Ah Joong đứng trước cửa phòng làm việc của mình, tiến tới hỏi, “Sao vậy?”

“À, có bu r kiện của cậu, cậu không có ở đây nên mình ký thay rồi.” Choi Won Joong cười nói.

“Đã phiền cậu, cậu đi bận đi, để mình đỡ cho.”

“Không có chuyện gì, mình đi trước.” Choi Ah Joong gạt gù đi ra.

Tiểu Bạch ôm hộp vào cửa, mở ra xem, đào ra được một túi xách, mặt trên nạm rất nhiều đá sáng lấp lánh, bất luận nhìn từ góc độ nào đều rực rỡ hào quang, vừa nhìn liền biết giá trị không nhỏ, trong túi còn có một tấm thiệp, “Cám ơn cháu chiêu đãi, hy vọng cháu có thể thích món quà ta tặng...”

“Cha In Nam?” Tiểu Bạch nhìn chữ kĩ, ngẩn người, “Ông lão kia làm sao sẽ tặng quà cho mình?”

Tiểu Bạch đang thấy kì quái, điện thoại di động vang lên, “Xin chào.”

“Có thích món quà không.” Đầu bên kia truyền đến giọng của Cha In Nam.

“Đồ bác đưa cho cháu nhận được rồi, cháu rất thích. Có điều tại sao bác lại tặng quà cháu vậy?” Tiểu Bạch thấy kỳ lạ.

“Ăn cơm nhà cháu, đương nhiên muốn cảm tạ.”

“Nhưng cái túi xách này rất đắt giá.”

“Sợ cái gì, ta cảm thấy cái túi xách đó rất hợp với cháu. Ngày hôm nay cháu có rảnh lúc nào không? Sau tan tầm chúng ta gặp mặt đi.” Ông lão đột nhiên

nói.

“Gặp mặt?” Tiểu Bạch ngần ngừ, “Đương nhiên có thể, nhưng nếu như ăn tối, cháu đã có hẹn rồi.”

“Hẹn hò? Với tên nhóc lần trước sao?” Ông lão giọng điệu có chút quái lạ.

“Phải...” Tiểu Bạch trả lời.

“Ta cũng chỉ muốn nói mấy câu. Để ta cho người đến đón cháu, sẽ không lâu đâu.” Ông lão trầm ngâm một hồi nói.

“Vâng, một hồi thấy.” Tiểu Bạch cúp điện thoại, nhìn đồng hồ đeo tay phát hiện thời gian còn sớm, dặn dò tổ viên vài câu, sau đó mới cầm túi rời văn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Cheodamdong Alice 8

Thư ký dẫn Tiểu Bạch đi thẳng tới phòng làm việc chủ tịch Royal, “Chủ tịch hiện tại đang tiếp khách, mời ngài hãy chờ một lát.”

“Không sao.” Tiểu Bạch gật đầu, thừa dịp rảnh rồi lấy điện thoại di động nhắn tin cho Cha Seung Jo.

Còn đang bận hả. -- Tiểu Bạch.

Rảnh, làm sao vậy. -- Cha Seung Jo.

Bây giờ em đang ở ngoài, phải một lúc nữa mới về được. – Tiểu Bạch.

Đi đâu mà em phải tự mình đi, bữa cơm chúng ta hẹn làm sao bây giờ. – Cha Seung Jo.

Giờ cơm chắc về kịp, buổi tối đi đâu đây. – Tiểu Bạch.

Một lát anh có hội nghị qua mạng với giám đốc châu Âu. Hay là đi nhà của anh đi, em còn chưa có qua đây. – Cha Seung Jo.

Được rồi, cứ quyết định vậy đi, tí nữa về công ty gặp. – Tiểu Bạch.

Đi đường cẩn thận nha, chờ em trở về. – Cha Seung Jo.

Tiểu Bạch cất điện thoại di động, cửa phòng làm việc cũng mở ra, một vị vóc người gầy gò đi ra, thấy cô thì sững sờ, “Cô Shin Hee Joong?”

“Là tôi, cô biết tôi?” Tuy rằng Tiểu Bạch nói vậy, trong lòng nhưng cảm thấy kỳ lạ tại sao phu nhân GN Fashion sẽ xuất hiện ở đây, sắc mặt khó coi như vậy.

“Cô không quen biết tôi, nhưng tôi nhận ra cô. Lần trước ở tiệm quần áo gặp phải Cha Seung Jo, anh ấy đang đi cùng cô. Xin lỗi, sau đó để cho cô phải chờ một mình.” Seo Yoon Joo nhìn Tiểu Bạch nói.

“Cha Seung Jo?” Tiểu Bạch hơi nghi hoặc.

“Chính là chủ tịch Jean Thierry Cha của các cô, làm sao, tên đó quan tâm cô như vậy, không nói cho cô biết chuyện của hắn sao? Cô ngay cả tên thật của hắn cũng không biết?” Nụ cười ním của Seo Yoon Jo mang theo một chút tính toán.

Nghe cô ấy nói như vậy, Tiểu Bạch mới nhớ lại lần trước Jean Thierry Cha mặt tích, cũng bởi vị trước mặt này, sau đó cô cũng không có hỏi qua nguyên nhân.

“Ý của cô Jean Thierry Cha cũng gọi là Cha Seung Jo? Vậy anh ấy có quan hệ thế nào với chủ tịch In Nam?” Tiểu Bạch phản ứng lại hỏi.

Seo Yoon Jo thấy Tiểu Bạch nghĩ thông suốt, thần bí nháy mắt mấy cái, “Cô đoán coi...”

“Làm sao còn chưa vào, Shin Hee Joong ở bên ngoài à...” Giọng nói của chủ tịch Cha In Nam từ trong phòng làm việc truyền đến.

“Mau vào đi thôi, xem ra ông ấy rất yêu thích cô, hy vọng hai người ở chung vui vẻ.” Seo Yoon Joo nói xong, mặc áo khoác, khoan thai rời đi.

Tiểu Bạch nhú mày có chút không rõ, vừa mấy câu nói của Seo Yoon Joo, nhìn như là muốn khiến Tiểu Bạch hiểu lầm, thần sắc của cô ấy lại không có

đồ kị, trái lại có loại đạt được và giải thoát.

Tiến vào văn phòng Cha In Nam, Tiểu Bạch cung kính chào một cái, “Xin lỗi, cháu tới chậm.

“Không sao, ngồi đi.” Cha In Nam chỉ ghế sofa, cũng đứng dậy ngồi xuống đối diện.

“Vừa nãy cháu nhìn thấy Seo Yoon Jo rồi đi.”

“Vâng.” Tiểu Bạch gật đầu.

“Cô ấy nói gì với cháu?” Cha In Nam hỏi.

Tiểu Bạch do dự, “Cô ấy gọi chủ tịch Jean Thierry Cha của bọn cháu là Cha Seung Jo.”

“Cô ấy gọi như vậy?”

“Vâng.” Tiểu Bạch gật gù.

Cha In Nam ánh mắt dao động một hồi rồi thở phào nhẹ nhõm, “Cô ấy nói ra cũng tốt, ta cũng dự định nói cho cháu biết.”

“Nói cho cháu biết cái gì?” Tiểu Bạch cảm giác mình sắp biết chuyện gì đó không bình thường.

“Cháu cùng vị thư ký Kim kia chung đụng thế nào?” Cha In Nam đột nhiên hỏi.

“Bọn cháu hẹn hò rồi.” Tiểu Bạch hơi cúi đầu.

“Xem ra cháu rất thích tên đó. Ta nghe nói hai người khoảng thời gian này chiến tranh lạnh, làm hòa rồi sao?”

“Chuyện này bác cũng biết? Thật ra cháu đã tức anh ấy vì một chuyện.”

“Vì nó gạt cháu nó là Jean Thierry Cha?” Cha In Nam nói thẳng.

“Phải...” Tiểu Bạch nói.

“Vậy ta hy vọng, sau khi ta nói xong chuyện này, cháu không nên tức giận với nó, làm bộ không biết là được rồi.” Cha In Nam dặn dò.

“Chuyện gì ạ....”

“Giống như cháu vừa biết, Jean Thierry Cha tên gốc là Cha Seung Jo. Nó không chỉ là chủ tịch Artemis, cũng là người thừa kế tập đoàn Royal của ta, ta là cha ruột nó....” Cha In Nam ở trước mặt Tiểu Bạch, thả xuống một quả bom.

Tiểu Bạch nghe Seo Yoon Jo nói, cộng với hành vi kỳ quái của Cha In Nam thực ra đã có suy đoán, nhưng không nghĩ tới dĩ nhiên thành sự thực.

Cô có vẻ rất khiếp sợ, “Bác nói bác là cha anh ấy? Nhưng vì cái gì anh ấy muốn giấu thân phận? Còn có.... Phu nhân GN Fashion, vì sao lại biết những chuyện này?”

“Ta với đứa bé kia... Có khúc mắc...” Cha In Nam thở dài, “Seo Yoon Jo, cô ấy từng là người yêu của Seung Jo, sau đó từ bỏ Seung Jo, dùng thân phận mới gả vào Cheongdamdong. Cô ấy nói cho cháu thân phận Seung Jo, là bởi vì con gái thứ hai GN Fashion muốn thông gia với Jean Thierry Cha, cô ấy vì mình, đương nhiên muốn toàn lực ngăn cản.”

“Hóa ra là vậy.” Tiểu Bạch minh bạch tổng thể chuyện Cha Seung Jo, “Nhưng mà, thông gia với GN Fashion đối với bác có muôn vàn chỗ tốt, bác lại nói cho cháu biết nhưng thứ này...”

“Ta nói cho cháu biết, hy vọng cháu sau này biết sự thật, sẽ bớt chuyện hiểu nhầm nó, đứa bé kia rất đơn thuần cũng rất quật cường, sau khi gặp cháu, thay đổi rất nhiều... Ta cũng không cần thông gia thương mại. Hôn nhân của chính ta đã thất bại, ta hy vọng Seung Jo có thể lựa chọn người mình thích.” Cha In Nam nói lời thăm thía.

.....

Tiểu Bạch trở lại công ty, sắc trời đã muộn, bước chân nặng nề hướng văn phòng chủ tịch, trái tim Tiểu Bạch thỉnh thoảng nháy lên, “Người thừa kế tập đoàn Royal còn là chủ tịch Artemis Hàn Quốc... Cha Seung Jo, Tiểu Hắc, có phải tôi vừa nhận được món hời lớn không?”

“Coi như thế đi...” Tiểu Hắc xuất hiện trong hành lang.

“Nhưng mà, dựa theo lời chủ tịch Cha In Nam, Cha Seung Jo rời khỏi nhà buông tha quyền thừa kế, quan hệ của họ có vẻ cực kì nghiêm trọng...”

“Cô muốn giúp bọn họ làm hòa?” Tiểu Hắc hỏi.

“Tại sao lại không chứ? Cha Seung Jo cũng không phải thực sự vô tình vô nghĩa, anh ấy kỳ thực rất khát vọng được yêu. Cha In Nam cũng không ngang ngược như tin đồn, ngài ấy rất quan tâm con trai... Hai người họ, chỉ thiếu một người hòa giải.”

“Cô nói vậy cũng không sai, có điều phải cẩn thận không sẽ phản tác dụng.” Tiểu Hắc nhắc nhở.

“Đương nhiên rồi.” Tiểu Bạch gật gù, “Đúng rồi, buổi tối ngày hôm đấy xảy ra chuyện gì? Làm sao tôi để Cha Seung Jo vào phòng tôi được hả?”

“Cái này à...” Tiểu Hắc nở nụ cười, “Đừng xem Cha Seung Jo ngây ngốc, ngày đó nhưng rất thông minh.”

“Có ý gì?”

“Buổi tối đó tên đó cố ý mắc mưa, chính để cô ấy náy, sau đó nửa đêm đợi cô ngủ mơ mơ màng màng, hắn ôm chặn hỏi cô có thể ngủ trong phòng hay không, cô cầu thả đáp ứng rồi, hắn liền ngủ bên cạnh, vì để buổi sáng nói phải phụ trách.”

“Tên nhóc kia, lúc nào lại nhanh trí như thế...” Tiểu Bạch kỳ thực cũng cảm thấy không đúng, không nghĩ tới Cha Seung Jo cũng giờ trò tâm cơ.

“Tên đó a, đoán chừng có cao nhân chỉ điểm.” Tiểu Hắc vô cùng thần bí nói.

“Cao nhân?”

“Rất nhanh cô có thể gặp được.” Tiểu Hắc nói xong, thấy Tiểu Bạch đã đi tới trước cửa phòng làm việc, lập tức biến mất trong không khí.

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngã Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Cheongdamdong Alice (P.1)

Tiểu Bạch mang theo nghi vấn đến văn phòng Cha Seung Jo, thấy bên trong truyền ra tiếng trò chuyện, cô gõ cửa tiến vào phòng.

“Hee Joong, em về rồi à...” Cha Seung Jo thấy Tiểu Bạch xuất hiện, đi tới bên người kéo tay cô, chỉ sang người trên ghế sa lông, “Đây là bạn chí cốt của anh Heo Dong Wook, nghề nghiệp bác sĩ.”

Heo Dong Wook thấy Tiểu Bạch, đứng lên, lễ phép thăm hỏi, “Chào em...”

Tiểu Bạch nhìn người đàn ông trước mặt, thân hình cao lớn, quần áo chỉnh chu, khí chất ôn hòa, cũng cười nói, “Chào anh, tôi là Shin Hee Joong.”

“Vừa rồi anh còn giới thiệu hai người đấy, không nghĩ em trở lại sớm vậy.” Cha Seung Jo rất vui vẻ.

“Thật trùng hợp quá, em không quấy rầy hai anh chứ...” Tiểu Bạch nói.

“Đương nhiên không có, làm sao có thể.” Cha Seung Jo vội vàng đáp lại.

“Buổi tối muốn cùng nhau ăn cơm sao?” Tiểu Bạch nhìn Heo Dong Wook hỏi.

“À... Không được, buổi tối anh còn có chuyện, hai người cứ ăn đi, anh không quấy rầy.” Heo Dong Wook rất có ánh mắt từ chối.

“Không sao, hai người ăn cũng rất tẻ nhạt...” Tiểu Bạch nói.

“Thật sự không được.” Heo Dong Wook cầm áo khoác, “Anh phải đi đây.”

“Tôi tiễn cậu...” Cha Seung Jo đem Heo Dong Wook đưa ra ngoài cửa, hai người nói đơn giản vài câu, Heo Dong Wook liền rời đi.

Cha Seung Jo vào cửa chỉ thấy Tiểu Bạch bốn cột nhìn mình, kỳ quái hỏi, “Làm sao nhìn anh như vậy?”

“Hóa ra đây chính là quân sư của anh à...” Tiểu Bạch về mặt anh bị bắt rồi nhá.

“Quân sư gì chứ... Là bạn tốt, bạn tốt.” Cha Seung Jo sờ sờ sau gáy, cười khan.

Tiểu Bạch thấy đáng đáp hắn căng thẳng như vậy, cười cười không có vạch trần, “Anh ấy cứ đi như vậy không sao sao? Anh cũng không giữ người ta lại.”

“Không cần để ý đến tên đó, anh ta có khi đi nơi nào rồi, bọn mình cũng lên đường đi, trời tối rồi.”

“Được thôi.”

... ..

Tiểu Bạch cùng Cha Seung Jo rời công ty, lái xe đến siêu thị, hai người dắt tay đứng trước kệ hàng, “Thích cái này không?” Tiểu Bạch cầm lấy một lon tương hoi.

“Có thể...” Cha Seung Jo gật gù.

“Bữa tối anh muốn ăn gì?” Tiểu Bạch vẫn cố chấp vấn đề ăn uống.

“Chắc Hee Joong cũng không quen làm cơm, tùy ý là được rồi.”

“Ai nói em không biết nấu cơm.” Tiểu Bạch trừng trừng Cha Seung Jo, “Mặc dù không tới trình độ bếp trưởng, các món ăn bình thường em vẫn nấu được đấy.

“

“Vậy anh muốn ăn mì Ý... Và canh nấm là được rồi.” Cha Seung Jo suy nghĩ một chút nói.

“OK. Vậy chúng ta đi chọn nguyên liệu đi.” Tiểu Bạch nghe xong, gật đầu muốn khoe khoang trình độ nấu ăn của mình.

Nguyên liệu nấu ăn chọn xong rất nhanh, Tiểu Bạch và Cha Seung Jo mang đồ lên xe, xuất phát tới nhà Cha Seung Jo.

Cha Seung Jo ngủ ở tiểu khu xa hoa, sau khi bảo vệ xác nhận thân phận, xe lái vào tiểu khu an ninh. Vào cửa, Cha Seung Jo đem cho Tiểu Bạch đôi dép lê, cười híp mắt nói, “Hoan nghênh tham quan...”

Tiểu Bạch vào cửa chính là phòng khách rộng rãi, bày biện ghế sofa đơn giản, bên cạnh có một quầy bar, trưng bày nhiều loại rượu ngon. Tiểu Bạch đến gần nhìn kỹ một chút, phát hiện phần lớn là rượu Tây, các quốc gia đều có, hơn nữa tuổi thọ cũng không thấp.

“Bên trái là phòng ngủ cùng phòng thay quần áo, bên phải là phòng đọc sách.” Cha Seung Jo dẫn Tiểu Bạch giới thiệu.

Tiểu Bạch gật gù, tùy tiện đi vào phòng quần áo, thấy quần áo Cha Seung Jo không phải rất nhiều, có điều quần áo trong, áo khoác, quần, đồng hồ đeo tay đều phân loại sắp đặt rất tốt, trên mắc áo còn treo một áo gió, thắt lưng da đặt trên bàn.

“Rất chỉnh tề.” Tiểu Bạch cho ra bình luận.

“Cảm tạ khích lệ.” Cha Seung Jo hài lòng cười nói.

“Như vậy bắt đầu làm cơm thôi, em đói lắm rồi.” Tiểu Bạch đi dạo xong, tới nhà bếp chuẩn bị làm cơm.

“Để anh phụ em” Cha Seung Jo cũng theo phía sau, xung phong nhận việc.

Mì Ý không phức tạp, Tiểu Bạch đem nguyên liệu nấu ăn cùng gia vị chuẩn bị kỹ càng, trước tiên đem mì vào nồi luộc, trong lúc luộc tiện làm xong nước sốt, sau đó vớt mì ra, dùng nước làm lạnh, rồi quấy với dầu ô liu, nước sốt.

“Thơm quá...” Cha Seung Jo đứng một bên, thấy Tiểu Bạch đại công cáo thành, đặt cảm lên bả vai cô làm nũng.

“Nếu để công ty thấy được cái bộ dạng này của anh, bọn họ chắc chắn sẽ bị hù chết.” Tay Tiểu Bạch hoạt động liên tục, giật giật vai cười nói.

“Anh mặc kệ, chỉ cần Hee Joong ở đây bên cạnh anh, người khác nhìn thế nào anh cũng không thèm để ý.” Cha Seung Jo thông báo.

“Được rồi.” Tiểu Bạch đẩy Cha Seung Jo đang dính sát vào mình, “Đem mì bung ra...”

“Tuân mệnh...” Cha Seung Jo nhận lấy cái đĩa, cẩn thận đi ra ngoài.

Tiểu Bạch lại bung theo canh nấm đã nấu xong theo phía sau, hai người ngồi vào chỗ của mình, Tiểu Bạch nói, “Bây giờ đến thử xem.”

“Anh sẽ ăn thật ngon.” Cha Seung Jo chấp tay trước ngực, cười nói.

“Phải ăn no đó.” Tiểu Bạch đưa qua bộ đồ ăn.

“Anh nhất định sẽ ăn sạch sẽ.” Cha Seung Jo cúi đầu liền ăn một miếng lớn mì, khẩu vị xem ra rất tốt.

“Chậm một chút.” Thấy hần như vậy, Tiểu Bạch cười oán giận một câu, cũng cúi đầu bắt đầu ăn.

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 45: Cheongdamdong Alice (P.2)

Cơm nước xong, Tiểu Bạch vừa muốn đứng lên dọn dẹp, Cha Seung Jo vội nói, “Đề anh làm, Hee Joong em ngồi nghỉ đi.”

“Em không sao.” Tiểu Bạch nói.

“Không được, em làm cơm đã rất tốn công rồi, làm sao anh để em dọn được. Em đi xem ti vi đi, đề anh...” Cha Seung Jo khiến Tiểu Bạch ra phòng khách ngồi xuống, bản thân xoay người lau dọn.

Tiểu Bạch thấy bóng lưng đảm đang của Cha Seung Jo, cũng liền tùy hấn, mở ti vi nhằm chán đổi kênh, vừa lúc dừng ở hình ảnh Cha In Nam cùng chủ cửa hàng bánh mì xảy ra mâu thuẫn.

“Đang xem gì vậy?” Cha Seung Jo đi tới phòng khách hỏi.

“Chủ tịch Cha In Nam...” Tiểu Bạch chỉ chỉ TV.

“Vậy à...” Giọng Cha Seung Jo hơi ách lại, “Ông ta làm sao vậy?”

“Hình như là chi nhánh xảy ra vấn đề, sự tình huyền ảo rất lớn. Chủ tịch Cha tuổi lớn như vậy, còn phải đứng ra giải quyết, thực sự không dễ dàng.” Tiểu Bạch có ý thờ dài.

Cha Seung Jo nghe lời Tiểu Bạch, vẻ mặt trở nên phức tạp, không buồn lên tiếng, dứt khoát ngồi xuống bên người Tiểu Bạch, yên lặng cùng cô xem xong mục phỏng vấn mấy chục giây.

“Nhắc mới nhớ, lần trước em còn gặp được chủ tịch Cha In Nam đấy.” Tiểu Bạch đột nhiên nói.

“Em gặp ông ta lúc nào?” Cha Seung Jo thấy kì quái quay đầu hỏi.

“Chính là cái ngày đi thử quần áo rồi bị anh cho leo cây đó. Em về nhà một mình, nhìn thấy một ông lão đi qua đường rất chậm mới diu ông ấy. Sau đó phát hiện ông ấy là chủ tịch Cha In Nam...”

“Một mình ông ta qua đường? Không có thư ký bên cạnh sao?” Cha Seung Jo hỏi.

“Đúng vậy, xem một người thật lẻ loi, em nói muốn đưa ông ấy về nhà, ông ấy rất buồn nói về nhà cũng chỉ có một mình. Anh nói xem ông ấy lớn tuổi như vậy, người trong nhà sao không có một chút quan tâm ông ấy.”

“Có thể.... Ông ta tự mình không cần quan tâm...” Cha Seung Jo cảm giác khó chịu thấp giọng nói.

“Không cần quan tâm?” Tiểu Bạch kéo tay Cha Seung Jo, dựa vào hán, “Trên thế giới này có người không cần quan tâm sao? Ông ấy hẳn là rất cô đơn...”

“Thật cô đơn sao?” Cha Seung Jo phảng phất rơi vào trầm tư, sững sờ hỏi.

“Đúng vậy, một ông lão sống một mình không phải rất buồn sao...” Tiểu Bạch thấy Cha Seung Jo dao động, tiếp tục nói, “Coi như người nhà không thể ở cùng nhau, cũng phải thường liên lạc nhau mới phải.”

Cha Seung Jo bị Tiểu Bạch nói mấy câu cũng khiến lòng có cảm giác khó chịu đến lạ, Tiểu Bạch thấy thế, nói sang chuyện khác, “Cha mẹ em tháng sau muốn về nước ăn tết...”

“Bác trai bác gái muốn về nước?” Cha Seung Jo hoàn hồn hỏi.

“Ừ... Đến lúc đó chúng ta cùng nhau ăn cơm đi, đúng rồi, em còn chưa hỏi chuyện cha mẹ anh đấy.... Bọn họ nếu có thể cùng nhau ăn cơm thì tốt rồi.” Tiểu Bạch nói.

“Cùng nhau ăn cơm?” Cha Seung Jo có chút khó khăn.

“Phải, mẹ em nghe nói về anh rất vui về đấy. Nếu như hai nhà cùng nhau ăn cơm, có thể càng thêm thân cận không phải sao?” Tiểu Bạch chờ mong nhìn Cha Seung Jo.

“Cũng đúng...” Cha Seung Jo nghe Tiểu Bạch, gật gù, phát hiện thật giống như bất luận ra sao cũng phải đi nhìn lão già một cái.

“Thời gian không sớm, em cũng nên về rồi.” Tiểu Bạch thấy lời đã nói xong, đứng lên chuẩn bị.

”Anh tiễn em.” Cha Seung Jo cũng đứng lên nói.

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Cheongdamdong Alice End

Trải qua nửa tháng bận rộn, buổi tiệc tối cuối năm của Artemis đúng hạn cử hành. Tiểu Bạch đặc biệt thay một thân lễ phục định chế Cha Seung Jo đặt giúp cô, mái tóc chải chuốt tỉ mỉ, phối hợp dây chuyền sang quý, trang điểm tinh xảo, hoàn toàn thay đổi thành một tiểu thư tao nhã.

Tiểu Bạch quay đầu nhìn ông lão đáng người uy nghiêm lại biểu hiện căng thẳng bên cạnh, mỉm cười nói, “Ngài có vẻ rất hồi hộp.”

”A, khụ khụ... Có hơi hơi.” Ông lão có chút đứng ngồi không yên nghe thấy Tiểu Bạch, ho khan một tiếng, gật đầu.

”Lần trước Seung Jo không phải mời ngài ăn cơm rồi sao, bây giờ làm sao ngài lại căng thẳng.” Tiểu Bạch nhẹ giọng nói.

”Lần trước tên nhóc con kia nói chuyện với ta không khách khí chút nào, ta cũng không nói gì dễ nghe...” Ông lão có chút lúng túng, “Ăn cơm không thành, ngược lại làm cho người ngoài biết ta với tên nhóc con kia là cha con, nó còn chuyên môn gọi điện thoại đến phát tính tình, cũng không phải ta truyền đi tin tức, nóng nảy với ta làm gì.”

Tiểu Bạch nghe vậy, cười nói, “Hai người cảm tình thật tốt.”

”Tình cảm tốt?” Cha In Nam hơi kinh ngạc.

”Đúng vậy, nếu quan hệ cha con kiểu xa lánh, chính là nhìn mặt nhau cũng không nói. Hai người mỗi lần đều có thể cãi nhau, xem như là một loại biểu hiện của yêu đi.” Tiểu Bạch nói.

”Có thể vậy...” Cha In Nam hơi do dự tự hỏi.

Đang nói chuyện, xe đã đến mục đích, Tiểu Bạch nhìn thấy Cha Seung Jo đi tới cửa xe, “Đã đến Buidding X.”

”Tốt.” Cha In Nam sửa lại âu phục một lần nữa, gật gù.

Cha Seung Jo đưa tay thay Tiểu Bạch kéo mở cửa xe, lại phát hiện ghế hồi có Cha In Nam, ngạc nhiên nói, “Sao ông lại tới đây?”

”Là em mời.” Tiểu Bạch ngồi bên cạnh vội vã giải thích.

”Hee Joong sao lại đi cùng ông ta vậy.” Cha Seung Jo kinh ngạc.

”Làm sao... Ta thấy con dâu tương lai cũng có lối à....” Cha In Nam xuống xe, một mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm Cha Seung Jo.

Cha Seung Jo nhìn cha mình, lại nhìn Tiểu Bạch, dưới tình huống này, hẳn làm sao cũng không thể phản bác Cha In Nam, nếu không chẳng phải không thừa nhận Tiểu Bạch.

Cha Seung Jo cuối cùng thỏa hiệp, thấp giọng nói, “Đương nhiên... Không sai...”

Tiểu Bạch thấy Cha Seung Jo phản ứng cứng nhắc, chủ động kéo tay hắn, “Đi lên trước đi, một hồi lại nói.”

”Được.” Cha Seung Jo cũng biết trước cửa người đến người đi, không phải chỗ nói chuyện, gật gù theo Cha In Nam, Tiểu Bạch vào cửa.

Tiệc rượu tổ chức tại tầng cao nhất, từ thang máy đi ra, dọc hành lang treo các loại tranh sơn dầu, trên đất trải thảm nhung mềm mại, đèn tường chói mắt. Tình cờ gặp khách mời, Cha Seung Jo cùng Cha In Nam đều lễ phép hàn huyên vài ba câu. Ba người cùng tiến vào hội trường, càng đưa tới không ít ánh mắt chú ý.

Đang đi vào trong, điện thoại di động Tiểu Bạch đột nhiên rung lên, cô nói với Cha Seung Jo, “Em đi nghe điện thoại.”

Cha Seung Jo gật đầu, “Anh chờ em bên trong.”

Cha In Nam thấy Tiểu Bạch đi xa, nhìn Cha Seung Jo khiêu khích, “Muốn cùng ta vào hay tách ra đi đây.”

Cha Seung Jo nghĩ đến lần trước ăn cơm cùng Cha In Nam, đến cãi nhau mục đích chính còn chưa nói ra, trái lại bị người đào ra quan hệ cha con, thật là khiến người ta sôi máu.

Nhưng hôm qua Tiểu Bạch còn nói chuyện cha mẹ về nước, hẳn cũng chỉ có thể nhịn tính tình, “Cùng đi vào đi, sợ cái gì... Đi...”

Cha In Nam thấy Cha Seung Jo đáng đáp nuốt giận vào bụng, trong lòng mừng rỡ nở hoa, nghĩ thầm Shin Hee Joong nhà đầu kia quả là thông minh.

“Chủ tịch Cha... Không nghĩ tới ngài đi cùng chủ tịch Jean Thierry Cha.” Chủ tịch GN Fashion mang theo thân mẫu và em gái đi tới.

“Ồ dưới lầu gặp rồi cùng lên thôi.” Cha In nam cười ha ha nói.

“Hóa ra là như vậy.” Thân mẫu chủ tịch gật đầu cười.

Lúc này một bên các phu nhân tập hợp tới nói, “Nghe nói tập đoàn Royal cùng GN muốn làm đám hỏi, thật sự là đáng mừng a...”

“Đúng vậy, tôi cũng nghe nói, không nghĩ chủ tịch Artemis của là con trai độc nhất của ngài, thực sự là có phúc.”

Những người ở chỗ này nghe xong lời nói, phản ứng khác nhau, Cha In Nam liếc nhìn Cha Seung Jo, không có lên tiếng, con gái thứ GN cười đến e thẹn, thân mẫu chủ tịch GN vội nói, “Chuyện tình hai đứa bé còn không có định đâu, mọi người đừng đoán lung tung.”

“Ồi dào, con gái cùng chủ tịch Artemis xứng như thế, tôi xem nhất định thành.” Quý phụ nhân cười híp mắt nói.

Tiểu Bạch tiếp điện thoại xong quay lại hội trường, nhìn thấy Cha Seung Jo, Cha In Nam cùng chủ tịch GN bị vây quanh, đang do dự có muốn đến gần hay không, Cha Seung Jo sắc mặt không kiên nhẫn đã nhìn thấy cô, giọng lên nói, “Hee Joong mau tới đây.”

Tiểu Bạch thấy tất cả mọi người quay đầu nhìn mình, biết tránh không khỏi, không thể làm gì khác hơn là trấn định đi lên trước, “Xin lỗi, em tới chậm.”

“Không biết vị tiểu thư này là?” Shin In Hwa thấy Cha Seung Jo chủ động mời Tiểu Bạch, tò mò hỏi.

“Là bạn gái của tôi.” Cha Seung Jo không chút do dự nói.

“....” Lời này vừa nói ra, người ở chỗ này sắc mặt đều có chút quái, chủ tịch GN cùng thân mẫu càng trực tiếp đổi sắc mặt.

Tiểu Bạch cũng có thể đoán được bọn họ vừa nảy bàn luận cái gì, tin tức Cha Seung Jo cùng Shin In Hwa muốn kết thông gia đã truyền ra, cũng không ngờ tới Cha Seung Jo không cho người ta mặt mũi như vậy, ngay trước mặt người trong cuộc trực tiếp phản bác.

“Đây là chuyện gì?” Thân mẫu chủ tịch GN hiển nhiên rất kinh hoàng, nhìn Tiểu Bạch, “Vị tiểu thư này là bạn gái của cậu?”

“Đúng vậy.” Cha Seung Jo kéo tay Tiểu Bạch, kiên định nói.

Bầu không khí lập tức lâm vào lúng túng, cuối cùng vẫn là Shin In Hwa phản ứng nhanh, lôi kéo mẹ vẫn đang mơ hồ và anh trai rời đi, Cha In Nam cũng đi. Những người ở đây thấy, đều chỉ vào Tiểu Bạch bàn luận sôi nổi.

“Như vậy có làm sao không? Gần nhất công ty cùng GN đang hợp tác đấy.” Tiểu Bạch lo lắng hỏi.

“Hee Joong đừng lo lắng, anh sẽ giải quyết.” Cha Seung Jo nhìn Tiểu Bạch, ánh mắt dịu dàng an ủi.

“Nhưng mà, cũng không nhất định phải nói ở đây, GN Fashion rất mất mặt.” Tiểu Bạch thấp giọng.

“Anh sắp phải thấy cha mẹ em, làm sao có thể để loại lời đồn này tiếp tục nữa, tại trường hợp này giải thích, cũng sẽ không có người nói lung tung. Anh đã chuẩn bị tâm lý, yên tâm đi.” Cha Seung Jo mỉm cười cầm tay Tiểu Bạch.

“Nhưng mà...” Tiểu Bạch rõ ràng Cha Seung Jo hoàn toàn vì danh tiếng Shin Hee Joong, tin tức GN cùng Artemis thông gia mọi người đều biết, nếu như Shin Hee Joong lại nhô ra, gia đình lớn đều cảm thấy Shin Hee Joong phá hoại bọn họ, nhưng là cách làm của Cha Seung Jo bây giờ, hoàn toàn phủ nhận tin đồn, cùng mạnh mẽ đánh mặt người tung tin đồn.

“Đừng nhưng mà, một lát anh sẽ lên đài phát biểu, em phải nhìn anh đấy.” Cha Seung Jo kéo Tiểu Bạch đi tới bên người Dong Wook, “Em đứng với Dong Wook một hồi, anh đi chuẩn bị.”

“Anh đi đi.” Tiểu Bạch gật gù, khiến Cha Seung Jo không muốn lo lắng cho mình.

Chờ Cha Seung Jo đi xa, Heo Dong Wook mở miệng, “Seung Jo vì cô, thực sự không sợ đắc tội GN rồi đấy.”

“Tôi có chút lo lắng.” Tiểu Bạch ngẩng đầu, “GN không phải sẽ ăn thiệt thòi, Seung Jo làm như vậy, bọn họ có thể thẹn quá hóa giận hay không?”

“Rất có thể.” Heo Dong Wook gật dừ, “Chúng ta có thể làm, cũng chỉ là chống đỡ tên đó. Shin Hee Joong, cô phải thông cảm cho tâm ý của Seung Jo.”

“Tôi biết.” Tiểu Bạch vừa nói, phát thanh vang lên, “Sau đây mời chủ tịch Artemis Jean Thierry Cha lên đọc diễn văn.”

Tiếng vỗ tay lập tức vang lên, toàn hội trường ánh đèn tối lại, ánh sáng dồn hết lên sân khấu, Cha Seung Jo vững vàng bước lên.

Dừng lại trên đài, Cha Seung Jo nhìn xung quanh một lần, ánh mắt dừng lại chỗ Tiểu Bạch một chút, khẽ cười lên nói, “Hàng năm bắt đầu, đều sẽ nói tới một bài thơ ----- Bài thơ tốt nhất vẫn chưa viết ra, ca khúc xinh đẹp nhất vẫn không được hát, thời gian tốt nhất vẫn chưa đến, hải dương rộng nhất vẫn chưa đi hết.... Ở tân niên này, tôi muốn tuyên bố với mọi người một chuyện...”

Ánh mắt Cha Seung Jo kiên định dừng trên người Tiểu Bạch, “Tôi sẽ đính hôn cùng tiểu thư Shin Hee Joong..”

Cha Seung Jo như thả quả pháo vào trong nước, lập tức cả hội trường nghị luận sôi nổi, Cha Seung Jo phảng phất như không thấy, nhìn Tiểu Bạch đưa tay, “Hee Joong, mời đến bên cạnh anh dù cho nước sôi lửa bỏng.”

Tiểu Bạch bỗng dưng bị điểm danh, có chút hoảng nhìn Heo Dong Wook bên cạnh, Heo Dong Wook như đã sớm biết vậy, hướng Tiểu Bạch gật đầu, cổ vũ cô đi tới.

Tiểu Bạch nhìn quanh, hít một hơi thật sâu, chậm rãi bước lên trước, tận lực cho mình xem ra bình tĩnh tao nhã, từng bước từng bước, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người đi đến bên cạnh Cha Seung Jo.

Cha Seung Jo giờ ly rượu lên, chặt chẽ cùng Tiểu Bạch giao mười ngón tay, nói với mọi người, “Hi vọng mọi người có thể cùng nâng chén vì hạnh phúc của chúng tôi...”

... ..

Tiệc tối đã qua một tuần, Tiểu Bạch mỗi ngày đi làm, vẫn có thể thu được rất nhiều ánh mắt đánh giá, có điều chuyện đó không phải khó khăn nhất, khó khăn nhất chính là GN Fashion rút ra hạng mục cùng Artemis hợp tác, còn những mặt trận khác, từ chối Artemis tiến vào.

Buổi sáng hôm nay, Tiểu Bạch tới sân bay từ rất sớm, cha mẹ Shin Hee Joong hôm nay tới Hàn Quốc.

Chờ đợi, Choi Ah Joong gọi điện thoại tới, nói cho Tiểu Bạch nghe được tin tức ngày hôm nay.

“Giải quyết thế nào? Trước không phải không đồng ý hòa giải sao?” Tiểu Bạch hỏi.

“Là tập đoàn Royal đứng ra, hóa ra chủ tịch của chúng ta là người thừa kế tập đoàn Royal. Shin Hee Joong cậu thực sự lòi to rồi.” Choi Ah Joong hăm mộ phía bên kia điện thoại.

“Tập đoàn Royal?” Tiểu Bạch cầm điện thoại di động suy tư, đột nhiên thoáng nhìn đôi vợ chồng đi ra từ bên trong, “Hiện tại mình ở sân bay, về nói sau.”

“Được.”

Vội vã cúp điện thoại, Tiểu Bạch vội vã phát tay, “Ba ba mẹ...”

“Hee Joong a...” Mẹ hồi lâu chưa thấy con gái, cao hứng vô cùng.

“Làm sao lại gầy đi rồi.” Ba ba nắm tay con gái, đau lòng nói.

Tiểu Bạch chu mỏ vừa định nói chuyện, “Chào bác trai bác gái.. Cháu tới chậm” Cha Seung Jo đột nhiên xuất hiện.

“Sao anh lại tới đây.” Tiểu Bạch thấy người vốn nên đi họp xuất hiện ở sân bay, kì quái nói.

“Hôm nay bác trai bác gái về nước, anh đương nhiên phải tới đón rồi.” Cha Seung Jo kính cẩn nhìn Shin Hee Joong cha mẹ, cúi mình chào, “Lần đầu gặp mặt, cháu là Cha Seung Jo.”

“Đưa bé ngoan, Hee Joong thường nói với hai bác về cháu.” Mẹ nhìn Cha Seung Jo hết sức hài lòng.

“Ba cháu đặc biệt mời, trưa nay cùng hai bác gặp mặt, có tiện hay không ạ?” Cha Seung Jo cung kính hỏi.

“Cái này...” Mẹ có hơi do dự nhìn về phía ba ba.

“Ba cháu đã nhiệt tình mời, chúng ta liền đi thôi.” Ba ba quyết định.

“Thật sự là tốt quá.” Cha Seung Jo tươi cười tiếp nhân hành lý, để thư kí đưa hai người già về nhà trước, hần và Tiểu Bạch đuổi theo sau.

Trong xe, Tiểu Bạch tới gần Cha Seung Jo, thấp giọng hỏi, “Anh cùng bác trai sao rồi?”

“Ừ, hôm qua cùng ba ăn bữa cơm.” Cha Seung Jo gật đầu.

“Không có cãi nhau?”

“Không có... Thái độ của lão rất tốt.” Cha Seung Jo cười nói.

”Anh thì sao, không có nổi nóng?”

”Anh là loại người như vậy sao?” Cha Seung Jo oan ức nhìn Tiểu Bạch.

”Có hơi bất ngờ, anh làm sao...”

Cha Seung Jo nhìn thấu nghi hoặc của Tiểu Bạch, khẽ mỉm cười, nói ra sự tình ngày hôm qua.

... ..

”Tại sao ông phải giúp tôi?” Cha Seung Jo ngồi trong phòng khách, tràn đầy cảnh giác nhìn Cha In Nam.

”Khẩn trương như vậy làm gì, cũng coi như ta cho con dâu một phần quà cưới đi.” Cha In Nam sâu xa nói.

”Không phải ông luôn chú ý môn đăng hộ đối sao? Làm sao tốt với Hee Joong như vậy? Có âm mưu gì?” Cha Seung Jo rõ ràng không tin.

”Nhóc con thúì, ta nhìn xem người tốt được đi chỗ nào.” Cha In Nam suyt nữa lại nổi nóng, nghĩ đến Tiểu Bạch nói, lại nhin được, “Đưa nhỏ kia nhìn không sai, đối với người cũng đề tâm, nào giống người, chút lễ phép với người lớn cũng không hiểu, thông gia gia tộc mặc dù là lệ cũ, tập đoàn Royal cũng không cần đám hỏi. Mi xem cái tập đoàn JK trừ danh lịch sử truyền thống, thế mà tìm lợn vợ, kết quả rơi xuống đất như vậy, con dâu tập đoàn X*, cũng là đám hỏi thương nghiệp sau đó ly hôn, con gái Z* cũng ly hôn.”

”Vậy nên ông đồng ý chúng tôi rồi hả?” Cha Seung Jo hỏi.

”Hừ...” Cha In Nam trừng mắt nhìn Cha Seung Jo, “Ta nghe nói ba mẹ Shin Hee Joong ngày mai sẽ về, mi định làm thế nào? Thông gia về nước, chúng ta bên này không có một người lớn đứng ra sao...”

Cha Seung Jo bị Cha In Nam dậy dỗ đến cảm như hén, quan hệ của hắn và cha cũng hoà hoãn không ít, cùng cha hắn biết thời thế, vậy là xong rồi.

... ..

”Hóa ra là như vậy.” Tiểu Bạch bỗng nhiên tỉnh ngộ, cô chỉ mới nhắc nhở một câu, ông lão kia ngược lại thực sự khôn khéo, nhưng kết quả bây giờ như vậy, xem như là kết quả tốt nhất rồi.

”Như vậy tiếp đó, chúng ta nói chuyện lúc nào kết hôn đi.” Cha Seung Jo ôm lấy Tiểu Bạch, ép sát cô.

Tiểu Bạch đẩy Cha Seung Jo một cái, “Anh còn chưa có cầu hôn, đừng nghĩ đến chuyện kết hôn.”

”Đừng như vậy mà... Người ta đều đã đắc tội GN rồi.” Cha Seung Jo mở to mắt vô tội nói.

”Thiếu đánh.” Tiểu Bạch nhin không được bật cười lên, “Không cho giả bộ đáng thương.”

Cha Seung Jo nhìn thấy Tiểu Bạch cười, tim nhảy lên thình thịch, nhin không được xoa gò má cô, rừ rì nói, “Thật tốt...”

”Cái gì?” Tiểu Bạch chớp mắt mấy cái không hiểu hỏi.

”Có em ở bên cạnh thật tốt.”

Cha Seung Jo chậm rãi nói xong, ấn nút bấm, giữa tài xế và chỗ ngồi phía sau từ từ lên một tấm che. Cha Seung Jo nâng gò má Tiểu Bạch, cúi đầu hôn môi cô, đầu lưỡi trơn trượt từng chút liếm láp dịu dàng, hai người hô hấp quấn quýt, ở trong xe có vẻ đặc biệt mờ ám. Tiểu Bạch bạch vô ý phản kích khẽ cắn mấy lần, nhưng chỉ dẫn tới Cha Seung Jo gặm nhắm gấp bội, bừa bãi yêu thương.

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Masters Sun 4

Sau sinh nhật Ju Jung Won, quan hệ của hắn cùng Tiểu Bạch càng thêm thân mật, ngoài lúc hai người gặp mặt buổi tối, dù ban ngày không nhìn thấy Tiểu Bạch, Ju Jung Won cũng thường thường nói chuyện, nỗ lực phát hiện tung tích của cô.

Có điều, đối với người ngoài, hắn trái lại càng ngày càng sinh lòng cảnh giác, không dễ dàng thân cận.

Tình huống như vậy kéo dài một quãng thời gian dài, chủ tịch Ju cùng cô đều mơ hồ cảm thấy không ổn. Sau hai người thương nghị, một ngày nào đó chủ

tịch Ju gọi Ju Jung Won vào thư phòng.

”Gần đây học tập thế nào?” Chủ tịch Ju ngồi trên ghế salon, nhìn chăm chăm con trai đối diện.

”Rất thuận lợi.” Ju Jung Won gật đầu.

”Thầy giáo nói đều hiểu?”

”Không vấn đề.”

”Con còn chưa nghĩ đến trường?”

”Không nhất định cần phải đi.” Khẩu khí Ju Jung Won không phản đối.

”Con biết tên họ thầy giáo hán văn là gì sao?” Chủ tịch Ju đột nhiên đặt câu hỏi.

”Cái gì?” Ju Jung Won chưa kịp phản ứng.

”Tên thầy giáo hán văn của con?” Chủ tịch Ju lặp lại.

”Con...” Ju Jung Won hơi nhú lông mày, phát hiện không nhớ ra được.

”Làm giáo viên của con, họ tên con còn không có nhớ được, thật là đáng buồn.” Chủ tịch Ju không có nhiều kinh ngạc, thờ dãi, “Tuần sau con ra nước ngoài đi, ta sẽ chọn cho con đất nước thích hợp, đi khắp nơi một chút cũng tốt.”

”Ba...” Ju Jung Won không nghĩ tới chủ tịch Ju sẽ để mình rời Hàn Quốc, nhất thời ngạc nhiên, “Con chỉ không nhớ được tên thầy giáo, tại sao....”

”Con không chỉ không nhớ được tên thầy giáo, con căn bản không có để ý.” Chủ tịch Ju đánh gãy hẳn, “Tuy ta cho rằng con xác thực không cần nhiều ràng buộc như vậy, sẽ ảnh hưởng phán đoán và sức lực của con, chẳng qua, ta cũng không hy vọng con biến thành một người không có tình cảm, không nên nói nữa, cứ quyết định vậy đi.”

Chủ tịch Ju nói xong, phát tay với Ju Jung Won, làm bộ không muốn nói thêm.

Ju Jung Won thấy hần như thế, biết sự tình không thể vấn hồi, đứng lên cúi chào, đi ra thư phòng.

Chủ tịch Ju nhìn bóng lưng Ju Jung Won, nghĩ đến tính cách hần càng ngày càng khó phân biệt vui buồn, lần thứ hai thờ dãi, “Đáng thương tâm lòng cha mẹ a.”

Ju Jung Won trở về phòng không có vội vã ngủ, trái lại tới trước bàn đọc sách, cầm lấy ghi âm thư ký Kim để lại, nghe tập tin.

Hắn đã bắt đầu xử lý một ít sự vụ công ty đơn giản, bình thường cũng coi như thuận buồm xuôi gió, nghe nghe, suy nghĩ của hần lại bắt đầu bay xa. Kỳ thực chủ tịch Ju cho hần ra nước ngoài, hần cũng không có cảm giác đặc biệt gì, đối với hần ở nơi nào đều giống nhau, ra nước ngoài, so với Hàn Quốc có vẻ càng thoải mái hơn.

Chỉ là... Không biết em có thích hay không?

Trong lòng Ju Jung Won nhất thời cũng không có chủ ý, suy nghĩ kỹ một hồi mới hoàn hồn, lấy MP3 cẩn thận nghe lại từ đầu.

Xử lý xong tất cả tập tin, Ju Jung Won mới ngủ, nguyên bản đã nghĩ sẵn trong đầu muốn nói cùng Tiểu Bạch, kết quả hiếm thấy một đêm không mộng, cái gì cũng không mơ tới.

Chương trình học ngày hôm sau Ju Jung Won liền có vẻ hơi hững hờ, thầy giáo dừng lại nhìn hần nhiều lần, hần đều không phát hiện, một lòng nghĩ chuyện của mình.

Thư ký Kim cho là hần buồn phiền sự tình du học, cũng không nói cái gì, buổi trưa lúc cùng ăn cơm, quan tâm hỏi một câu, “Lo nghĩ chuyện du học sao?”

”Có một chút.” Ju Jung Won uống một hớp canh, gật đầu.

”Kỳ thực người thừa kế các xí nghiệp khác ở tuổi của cậu hay nhỏ hơn đều du học rất nhiều, hoàn cảnh nước ngoài tự do hơn, cậu đừng cảm thấy áp lực quá lớn.” Thư ký Kim khuyên nhủ.

”Không phải bởi vì cái này.” Ju Jung Won mặt không biến sắc, “Không cần lo lắng cho tôi.”

Tối hôm qua Tiểu Bạch không xuất hiện trong mơ, vừa giữa trưa hôm nay, bất kể Ju Jung Won gọi thế nào, Tiểu Bạch cũng không phản ứng, hần có chút bận tâm Tiểu Bạch đi nơi nào? Hoặc bởi nghe mình đi nước ngoài mà không vui?

”Tôi muốn ngủ trưa một hồi.” Ju Jung Won cảm thấy đứng ngồi không yên, thả xuống bộ đồ ăn nói.

”Không ăn sao?”

”Không, tôi không đói bụng.”

”Được rồi, một lát tôi gọi cậu.” Thư ký Kim nói.

Ju Jung Won lên lầu, đóng kín cửa, nhìn giữa không khí, “Em đang ở đây sao?”

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có rèm cửa phấp phới theo gió, “Lại chạy đi chơi chỗ nào rồi? Hay giận anh rồi hả?”

Ju Jung Won đợi một hồi, phát hiện trong phòng không có gì phản ứng, thất vọng đi tới bên giường, vẫn là ngủ xem thế nào.

Ju Jung Won vào mộng, đi không bao lâu, đã nhìn thấy Tiểu Bạch. Lần này bên người Tiểu Bạch còn có một thiếu niên quần đen áo đen, đang nói chuyện rất thân mật cùng Tiểu Bạch, xem vẻ mặt Tiểu Bạch rất vui vẻ, kéo tay của thiếu niên, chỉ kém chưa có nhào vào lòng ngực hắn.

Ju Jung Won nhìn thấy cảnh này, nghĩ đến cô biến mất hơn nửa ngày chỉ để nói chuyện cùng tên thiếu niên kia, mình gọi nửa ngày cũng không phản ứng lại, trong lòng đột nhiên rất không thoải mái, hần nhanh chân tiến lên, giọng điệu chất vấn, “Hai người đang làm gì vậy?”

Ju Jung Won lần này đúng là oan uổng Tiểu Bạch, Tiểu Bạch kỳ thực vừa mới gặp Tiểu Hắc. Tiểu Hắc an dưỡng trở về, thấy Tiểu Bạch không ở nhà, liền vào trong mộng tìm Tiểu Bạch vốn đang chờ trong mộng Ju Jung Won cực tẻ nhạt, nhìn thấy Tiểu Hắc trở về bình an, lại biết tin hần triệt để không sao, liền vui đến quên hiện ra.

”Đây là Tiểu Hắc, bạn của em, cũng là quý.” Tiểu Bạch kéo tay Tiểu Hắc giới thiệu.

”Hừ.” Ju Jung Won nguyên cái bản mặt, không tiếp lời.

Tiểu Bạch nhìn Tiểu Hắc một chút, nghe răng cười cợt biểu thị xin lỗi, “Nếu không thì Tiểu Hắc, cậu đi trước đi, hôm nào chúng ta tán gẫu tiếp.”

Tiểu Hắc cũng nhìn ra Ju Jung Won không vui, liếc khuôn mặt bình tĩnh của hắn, bĩu môi cười, hiện tại bám lấy Tiểu Bạch có ích lợi gì, sớm muộn gì Tiểu Bạch cũng phải rời đi.

”Vậy Tiểu Bạch, hẹn gặp lại.” Tiểu Hắc phát tay một cái, thân hình tiêu tán, biến mất trong không trung.

”Tên đó gọi em là Tiểu Bạch?” Ju Jung Won tiến lên, nghi ngờ hỏi.

”À... Cậu ta tùy tiện gọi thôi, anh cũng biết em không nhớ tên mình mà.” Tiểu Bạch vỗ vỗ sau gáy, cười có chút chột dạ.

”Không trách tên không trình độ như vậy...” Ngừ khí Ju Jung Won chưa xốt, “Tại sao hai người lại biết nhau?”

”Lúc bay lung tung liền biết.” Con người Tiểu Bạch vội vã đảo loạn, “Anh cũng biết em ngày nào cũng chạy linh tinh, người ta không xấu.”

”Em nhận thức người ta bao lâu mà biết không xấu, biết người biết mặt không biết lòng.” Ju Jung Won không cao hứng cau mặt lại, “Nghe tên người họ gọi em, tên gì mà Tiểu Bạch, không êm tai, anh sẽ nghĩ cho em một cái tên.”

”Đặt tên cho em?” Tiểu Bạch nghe Ju Jung Won nhỏ nước bọt tên chính mình, không có biểu hiện không vui, trái lại mở to mắt, phối hợp hiếu kỳ hỏi, “Là cái gì vậy?”

Ju Jung Won nhắc cằm, gương mặt đắc ý, “Anh đã nghĩ rất lâu rồi, liền gọi... Dora.”

”Dora?” Tiểu Bạch nháy mắt mấy cái, “Có hàm nghĩa gì đặc biệt sao?”

”Lễ vật của thần linh...” Ju Jung Won mỉm cười nhìn Tiểu Bạch, “Anh thấy cái tên này liền nghĩ đến em, em không phải là lễ vật của anh hay sao.”

”Nghe không sai, em rất thích.” Tiểu Bạch hài lòng gật gù, nghĩ thầm, bất quá tôi không phải lễ vật của thần gì, tôi là Hanna đưa đến cạnh anh, cô kéo lại tay Ju Jung Won, “Anh Jung Won quả nhiên quan tâm đến em.”

”Dora... Dora... Dora.... Nghe thật giống tên nước ngoài.”

”Ju Jung Won nghe Tiểu Bạch nói đến nước ngoài, nhìn sắc mặt của cô, thăm dò, “Ngày hôm qua ba nói em có nghe thấy không?”

”Nói cái gì?” Tiểu Bạch ngẩng đầu, “Ngày hôm qua em chơi bên ngoài, xảy ra chuyện gì à?”

”Liền biết em rảnh rồi không chịu nổi.” Ju Jung Won thoáng thờ một hồi, suy nghĩ một chút nói, “Em có thích nước ngoài không?”

”Nước ngoài? Cũng được, em cũng chưa đi bao giờ, đều xem trên ti vi, không có cảm giác gì.”

”Không có thành phố nào em thích sao?”

”Thành phố?”

”Bắc kinh? New York? Paris? Chỉ cần em nói, đều có thể.” Ju Jung Won căng thẳng nhìn Tiểu Bạch.

”Làm sao đột nhiên nói cái này?” Tiểu Bạch thấy dáng dấp căng thẳng của Ju Jung Won, kỳ thực biết chuyện chủ tịch Ju gửi hân du học, cô vì nhiệm vụ, cũng tuyệt đối phải đi theo, có điều cô vẫn thừa nước đục thả câu, ”Em cảm thấy Hàn quốc là được rồi, mặc dù nhỏ, nhưng ít nhất quen thuộc nha, làm gì phải đi nước ngoài.”

”Em không thích sao?” Ju Jung Won có chút thất vọng, nhưng rất nhanh khôi phục bình thường, tự nhủ, ”Ồ Hàn Quốc cũng được, chỉ là chỗ ba sẽ phiền toái một chút.”

Tiểu Bạch thấy Ju Jung Won vì mình không thích, bắt đầu tính toán ở lại, khẽ mỉm cười, trong lòng có chút vui mừng, chuyển giọng, ”Có điều, coi như đi du lịch cũng được, đồ ăn ngon ở nước ngoài chắc nhiều nhĩ, còn có mỹ nữ, bãi biển, ánh mặt trời, cũng không phải không trở lại, ngắm lại cũng không sai.”

”Thật sao?” Ju Jung Won nghe vậy vui vẻ.

”Đúng vậy, làm sao, anh muốn ra khỏi nước?” Tiểu Bạch thuận thế hỏi.

”Ba muốn để anh ra nước ngoài học, anh nghĩ muốn hỏi em có muốn đi cùng.” Ju Jung Won gật đầu.

”Tốt vô cùng, đi thôi, em cũng theo anh đi nhìn. Anh ở đây cũng không có bạn bè gì, tới nước ngoài, làm quen ít bạn bè cũng tốt.”

Ju Jung Won nắm vòng eo Tiểu Bạch, giọng điệu rầu rĩ, ”Không phải em muốn quen bạn mới, nên muốn hắt anh ra chứ.”

”Làm sao vậy được....” Tiểu Bạch lập tức hô to oan uổng, ”Em thấy anh mạnh khỏe rồi, lại thấy anh quá thích ru rú trong nhà. Nếu như không phải em cầu xin, anh cũng không ra cửa.”

”Bên ngoài có gì tốt.” Ju Jung Won không phản đối, nhưng nghĩ đến Tiểu Bạch nguyện ý theo hân, trong lòng vẫn không cảm được nhảy nhót.

Tiểu Bạch thấy hân phản ứng, biết vẫn có khúc mắc nan giải, lắc đầu chuyển đề tài câu chuyện, ”Anh ngủ trưa cũng lâu lắm, phải tỉnh rồi.”

”Đúng vậy.” Ju Jung Won phát hiện chính mình xác thực ở đây lâu lắm, gật gù, tạm biệt với Tiểu Bạch.

Một tuần sau, Ju Jung Won bước lên con đường du học.

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Masters Sun 5

New York, một khu phố tràn ngập sắc thái khác lạ, bên đường các cửa hàng phong cách khác nhau mọc lên như cỏ, trong không khí phiêu tán mùi bánh mì cùng món tráng miệng thơm lừng, trước một cửa hàng kiểu cũ mọc đầy dây thường xuân có đội ngũ xếp hàng thật dài, đều là khách nghe danh đến mua bánh.

Ju Jung Won mặc áo khoác lông màu xám, cổ quần khăn quàng len thật lớn, đứng giữa đám người nước ngoài có vẻ đặc biệt khiến người ta chú ý.

Hân thỉnh thoảng phà khí lên tay, không coi ai ra gì nói chuyện với không khí bên cạnh, ”Mua cho em bánh ga tô đấy, không cho giận anh nữa.”

”Anh cũng không phải muốn dạy dỗ em, anh chỉ lo lắng tuổi em còn nhỏ, không biết lòng người hiểm ác, cái tên Tiểu Hắc kia vừa nhìn đã biết chẳng phải người tốt gì.”

”Lát nữa mua cho em tất cả các vị, chúng ta coi như hòa giải nhé.”

Ju Jung Won nói xong lời cuối cùng, sắc mặt có vẻ hối hận, Tiểu Bạch ôm cánh tay dương dương tự đắc phiêu bên cạnh hân, nhìn khoát hoạt vô cùng.

Chỉ chớp mắt bảy năm trôi qua, Ju Jung Won cùng Tiểu Bạch ở thành đánh bạc Las Vegas ba năm, sau đó chuyển đến New York, năm nay đã là năm thứ bốn. Ju Jung Won từ thiếu niên ngây ngô mơn mơn chốc lát đã biến thành người đàn ông khí độ trầm ổn, có thể một mình chống đỡ một phương. Trong những năm này, hân càng trở nên gấp biến không sợ hãi, yêu kiếm tiền, ánh mắt đầu tư cũng tốt đến kì lạ, duy nhất không thay đổi, chỉ sợ là tình cảm hân đối với Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch nghĩ đến mấy ngày trước Ju Jung Won gặp cô cùng Tiểu Hắc gặp nhau, lúc đó vẻ mặt thật giống cô ”hồng hạnh xuất tường” (ngoại tình), rất

buồn cười. Cô căn bản cũng chẳng coi chuyện gì to tát, đùa giỡn cùng Ju Jung Won mấy câu, không nghĩ tới Ju Jung Won canh cánh trong lòng, rất nghiêm túc bảo Tiểu Bạch không được quá thân mật với Tiểu Hắc, thậm chí còn nói xấu Tiểu Hắc.

Tiểu Bạch mấy năm cũng không phải không cảm giác tình cảm Ju Jung Won đối mình biến hóa, ban đầu chỉ vì an toàn của cô, không cần sợ hãi thì sau đó là thương tiếc cô tuổi nhỏ đã chết, thương tiếc cô sau đó chiều chuộng cô như em gái, hiện tại tình cảm đã bất giác biến thành yêu không cách nào dứt bỏ.

Đương nhiên, nghĩ như vậy là Ju Jung Won.

“Không phải em muốn ăn vịt quay Bắc Kinh sao? Anh quyết định tuần sau đi Bắc Kinh một chuyến, honey.... Em đang ở đây nghe sao?” Tầm mắt Ju Jung Won tìm kiếm bên cạnh, giọng điệu lấy lòng.

Tiểu Bạch đang đứng bên trái Ju Jung Won, nháy mắt mấy cái nhìn Ju Jung Won hướng bên phải thao thao bất tuyệt. Ju Jung Won càng ngày càng thích nói chuyện cùng cô, người thân cận hẳn đã thói quen hẳn kì quái, người không quen, đều sẽ hiểu lầm hẳn có bệnh thần kinh. Có điều, hẳn rõ ràng không thể nhìn thấy quỷ, cũng quá nhiệt tình rồi.

“Có nên bắt đầu dùng thân phận nhân loại qua lại cùng hẳn.” Tiểu Bạch vuốt chiếc nhẫn trên ngón tay, hãy còn nghĩ.

“Hẳn quá ý lại cô cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.” Tiểu Hắc đột nhiên xuất hiện bên cạnh.

“Tôi biết.” Tiểu Bạch lười biếng nói, “Nhưng mà tốt xấu gì tôi cũng thu một phần thù lao lớn, chung quy phải làm cho chót.”

“Cô nói tận tâm, chính là ngày nào cũng tán gẫu với hẳn hôm nay ăn gì?” Tiểu Hắc có chút trào phúng.

Tiểu Bạch lúc này tức giận cho Tiểu Hắc một cước, “Cậu làm sao vậy, không nói câu nào cùng Ju Jung Won cũng có thể nháo mâu thuẫn, hiện tại lại tổn thương tôi.”

“Tôi chỉ nói một chút.” Thấy Tiểu Bạch tức giận, Tiểu Hắc vô tội làm bầm một câu, “Tên kia cũng có chiếm hữu dục quá mạnh.”

“Tôi thì ha ha....” Tiểu Bạch nói tiếp, “Chuyện như vậy trước đây không thường có sao, gần đây cậu làm sao nhạy cảm vậy.”

“Trước kia tôi bất lực, hiện tại tôi không sao, có thể giúp đỡ cô, đương nhiên phải bảo vệ cô.”

“Cậu là ai vậy, bót nói nhảm, chúng ta là đồng sự, cũng là đồng loại, những thứ khác cũng không có a.” Tiểu Bạch không cảm kích.

Tiểu Hắc thấy đáng vẻ Tiểu Bạch khó chơi, biết cô cũng không đem lời mình nói để trong lòng, có chút mất mát, “Tôi đi rồi.”

Nói xong, thấy Tiểu Bạch không để ý tới hẳn, lại oang oang nói một lần, “Tôi đi rồi á.”

“Đi thôi.” Tiểu Bạch không quay đầu lại, lạnh nhạt nói.

Tiểu Hắc thấy Tiểu Bạch như vậy, cũng hơi tức giận, vừa nghiêng đầu, biến mất trong không khí.

Ju Jung Won bên này, lúc Tiểu Bạch cùng Tiểu Hắc khắc khẩu, đã mua đồ ăn xong, ôm lấy túi giấy chạy về xe. Tầng mây dần dần che mất mặt trời, chân trời dường như truyền đến vài tiếng sét đánh nặng nề, nhìn trời như sắp mưa rồi.

Tiểu Bạch đi sau Ju Jung Won, ngửi cái túi tỏa ra mùi thơm tươi đẹp, không khỏi nuốt ngụm nước bọt.

Xe hướng về biệt thự Ju Jung Won đang ở, Tiểu Bạch chú ý một chiếc xe màu trắng theo phía sau, cô cảnh giác như thường lệ, hơi nhìn ra sau, thấy rõ người lái xe, “Cha Hee Joo?”

Tiểu Bạch nhìn người ngồi chỗ tài xế, con mắt híp híp, “Xem ra cô ta chưa từ bỏ ý định. Hanna thay cô ta chết rồi, cô ta lấy được thân phận, gia đình Hanna, lại vẫn mơ tưởng Ju Jung Won, theo từ Las Vegas tới New York, thật là có nghị lực.”

Cha Hee Joo chính là em gái sinh đôi của Hanna, người ủy thác Tiểu Bạch. Sau khi cha mẹ hai người qua đời, chị gái Hanna được một người Anh giàu có nhận nuôi, em gái Cha Hee Joo lớn lên ở cô nhi viện, cuộc sống hai người có thể nói khác nhau một trời một vực. Hanna biết mình có người em gái liền trở về Hàn Quốc tìm được Cha Hee Joo. Cha Hee Joo từ đầu rất cao hứng, còn nói cho chị gái Hanna chuyện mình lén lút thích Ju Jung Won, nhưng bởi tính cách cô ta then thùng hướng nội, không dám tới gần Ju Jung Won.

Chị gái thấy thế, xung phong nhận việc thay thế thân phận em gái tiếp cận Ju Jung Won, đồng thời cùng Ju Jung Won yêu nhau. Cha Hee Joo vốn đồ kị chị gái có gia đình tốt, hiện tại người mình thích lại thích chị gái, cuối cùng mưu tính bất cóc Ju Jung Won, hại chết Hanna, sau đó chính mình thay thế Hanna sống.

Tiểu Bạch nhìn Ju Jung Won chăm chú lái xe, suy nghĩ một chút, quyết định tìm thời gian thích hợp nói cho Ju Jung Won. Trước bởi hẳn tuổi trẻ, sợ hẳn không tiếp thụ được chuyện như vậy, không có lợi cho bệnh tình của hẳn. Hiện tại thì khác, Ju Jung Won thành thực rất nhiều, đối với chuyện năm đó, cũng có sức đề kháng nhất định. Cha Hee Joo theo Ju Jung Won nhiều năm như vậy, thấy thế nào cũng còn có âm mưu, khiến người ta không yên lòng.

“Bíp... Bíp...” Tiểu Bạch vừa làm quyết định, Ju Jung Won đột nhiên thắng xe gấp, xe phát sinh thanh âm chói tai, miễn cưỡng dừng lại ven đường.

Tiểu Bạch sợ hết hồn, nhìn về phía trước, con đường này ở vùng ngoại ô, rất ít người, đường cũng rộng rãi, nhưng vừa nãy một người đột nhiên xông ra từ ven đường, Ju Jung Won không có phòng bị, lập tức đụng phải người.

Cũng may Ju Jung Won vẫn rất bình tĩnh, vừa xuống xe vừa gọi thư ký Kim, “Này, thư ký Kim? Chỗ tôi vừa xảy ra sự cố... Tôi đang trên đường về nhà... Anh...” Ju Jung Won còn chưa nói xong, phía sau hắn đột nhiên xuất hiện một người đàn ông cầm cây gậy gỗ, vài bước đến gần vung tới phía hắn.

Ju Jung Won phản ứng rất đúng lúc, cầm điện thoại cảm giác được không đúng, khom lưng một cái, né qua.

“Các người là ai?” Hắn lui về sau vài bước, nhìn xung quanh bốn người đàn ông khác vây lại, cảnh giác hỏi.

Đối phương không để ý tới hắn, chặn đường hắn từ bốn phía, từng bước áp sát, hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến.

Tiểu Bạch thấy thế, nhất thời bối rối, mấy người này, rõ ràng chuyên môn chờ Ju Jung Won. Con đường này hẻo lánh, trời cũng dần dần đen, đáng vẻ lập tức sẽ mưa, cũng không có người nào đi ngang qua, Ju Jung Won có muốn trốn, cũng chạy không được bao xa.

Đối phương không hề bị lay động.

“Tôi trả giá gấp mười lần.” Ju Jung Won cầm điện thoại, lớn tiếng nói, “Gấp mười lần, nói cho tôi biết chủ mưu, còn có thả tôi đi. Tôi đảm bảo không báo cảnh sát, tiền lập tức đưa tới.”

Không có gì so tiền quan trọng, Ju Jung Won quả quyết tung điều kiện mê người.

Quả nhiên, mấy người nghe xong, có chút động lòng, chậm chậm để xuống vũ khí trong tay, nháy mắt với nhau, tựa hồ đang thương lượng.

“Bíp.. Bíp...” Đột nhiên, xe ô tô màu trắng vẫn theo phía sau Ju Jung Won vang lên tiếng còi chói tai.

Mấy người sợ hết hồn, phản ứng lại sắc mặt hung ác lên, “Đừng phí lời, ngồi xổm xuống, ngoan ngoãn đừng cử động.”

Sau tiếng còi vang lên đó, nhìn mấy người phản ứng, Tiểu Bạch cùng Ju Jung Won đã hiểu, chủ mưu ngay trong xe màu trắng. Tiểu Bạch thầm hận lòng dạ Cha Hee Joo ác độc, phương pháp gì cũng dụng, nhiều năm như vậy không lộ diện, lại vẫn dùng chiêu bắt cóc này.

Ju Jung Won sắc mặt khó coi lên, hiển nhiên không muốn bó tay chịu trói, hắn đứng không nhúc nhích.

“Đừng...” Bọn cướp thấy Ju Jung Won không nghe lời, dùng sức gõ cây gậy trong tay xuống mặt đất, “Nhanh lên.”

Tiểu Bạch thấy bọn họ chỉ hù dọa, không có động tác thực tế nào với Ju Jung Won, trong lòng suy đoán Cha Hee Joo phân phó không muốn hại người. Nhưng mà vấn đề bây giờ là Ju Jung Won nhất định không thể bị bắt, ác mộng trước đó vẫn chưa hoàn toàn rút đi làm sao có thể lại tới một lần nữa.

Tiểu Bạch vuốt ve nhẫn ở ngón giữa, nghĩ nếu thời cơ cho phép, phải ra tay hỗ trợ.

Ju Jung Won giằng co cùng bọn cướp, bọn cướp thấy Ju Jung Won không sợ, cũng không phối hợp, lúc này liếc mắt ra hiệu, cùng nhau tiến lên, muốn bắt lấy hắn.

Ju Jung Won cũng không phải thư sinh yếu đuối gì, lưu loát nghiêng người, tránh thoát một người nhào tới, tiếp theo nắm khuỷu tay một người khác, trực tiếp đá bay. Cùng lúc đó, hắn bị người phía sau ôm lấy, sau đó lập tức có người phối hợp đá chân hắn, khiến hắn quỵ trên mặt đất.

Tiểu Bạch trong không khí nhìn tình cảnh hỗn loạn, nhanh chóng xoay quanh, hô Tiểu Hắc mấy lần, cũng đều không có Tiểu Hắc đáp lại. Cô thấy Ju Jung Won quỵ trên đất, biết tình huống không ổn, cần rằng một cái, trong lòng đọc thần chú thầm, cả người nháy mắt bị ánh sáng trắng bao phủ, dần dần có thân thể xuất hiện bên cạnh Ju Jung Won cùng bọn cướp.

Cả người Tiểu Bạch phát sáng, quần trắng bỗng bành xuất hiện. Ju Jung Won cùng bọn cướp đều xem sững sờ. Sau hạ xuống mặt đất, Tiểu Bạch lập tức nhào tới bên người Ju Jung Won, thấy mấy người khác còn chưa tỉnh táo lại trong khiếp sợ, lôi kéo hắn, “Chạy mau.”

Ju Jung Won thấy rõ khuôn mặt Tiểu Bạch, vẻ mặt từ kinh ngạc biến thành mừng rỡ như điên, “Em xuất hiện?”

“Đừng nói nhảm.” Tiểu Bạch chẳng muốn giải thích, lôi Ju Jung Won chạy hướng xe. Bọn cướp vừa phản ứng lại vừa muốn nhắc chân, đột nhiên đều cảm thấy sau lưng mát lạnh, cả người rùng mình một cái, sau đó mất tối sầm lại ngã xuống.

“Bọn họ làm sao vậy?” Ju Jung Won thấy bọn họ ngã xuống, kinh ngạc hỏi.

“Là quý khí của em, không làm bọn họ thương tổn gì, bọn họ chẳng mấy chốc sẽ phản ứng lại, mau lên xe.” Tiểu Bạch kéo Ju Jung Won tới bên cạnh xe, vừa mới kéo cửa xe, đột nhiên tiếng động cơ vù vù phía sau.

“Không tốt.” Tiểu Bạch thấy xe ô tô màu trắng đằng sau liều mạng tăng hết tốc lực xông tới, biết Cha Hee Joo thẹn quá quá giận, vội vã xoay người đẩy ra Ju Jung Won, “Mau tránh ra.”

Ju Jung Won bị Tiểu Bạch đẩy mạnh ra, ngã ngồi trên đất chưa có hoàn hồn, đã nhìn thấy phía sau Tiểu Bạch né tránh không kịp, bị xe chệch đâm tới,

lập tức bay lên không, sau đó ngã xuống đất.

”Dora...” Ju Jung Won tâm thần phân liệt, chạy tới bên người Tiểu Bạch ôm lấy cô, phát hiện lòng bàn tay dính nì, vừa nhìn bàn tay, đều là máu, “Dora... Em... Máu...” Ju Jung Won run rẩy, nói đều không thành lời.

Tiểu Bạch không nghĩ tới mình cứu người lại khổ như vậy. Có điều may mắn dù cô có thân thể, nhưng không có cảm giác đau gì, cô dành thời gian, nắm chặt tay Ju Jung Won, khó nhọc nói, “Là Cha Hee Joo...”

”Hee Joo? Làm sao có thể, cô ấy chết rồi mà?” Ju Jung Won mở to mắt.

”Chết chính là Hanna, người anh yêu cũng là Hanna, người bắt cóc là Cha Hee Joo, hai người là sinh đôi. Hanna thay Hee Joo chết. Cha Hee Joo vẫn dùng thân phận Hanna theo anh.” Khí tức Tiểu Bạch rất yếu, âm thanh nhẹ nhàng chậm chạp, “Em cũng do Hanna đã chết đi xin nhờ tới gặp anh...”

”Em muốn rời khỏi anh sao?” Trái tim Ju Jung Won đau đớn như bị xé rách, tiếng giọng khàn lại, “Tại sao em có thể tàn nhẫn như vậy.”

”Xin lỗi.” Tiểu Bạch suy yếu cười, thân thể tựa trong lồng ngực Ju Jung Won dần trở nên trong suốt, lưu lại một câu cuối cùng “Phải cố sống tiếp cho tốt.” liền biến mất trong không trung.

Ju Jung Won ngơ ngác nhìn cánh tay mình trống trơn, đặt móng ngời ven đường, nước mắt cứ như vậy chảy xuống không thể khống chế, càng chảy càng nhiều, cuối cùng nghẹn ngào khóc lớn lên.

Xa xa, tiếng còi xe cảnh sát càng ngày càng gần.

”Ầm ầm” một tiếng, mưa rào hạ xuống xối xả.

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Masters Sun 6 (p.1)

Bầu trời mưa tầm tã, xối xả xuống mặt đất, ngoài đường lên đèn rực rỡ, đâu đâu cũng có người bước chân vội vã, Ju Jung Won ngồi trong xe, cảm tập vẫn kiên trong tay, mặt không hề cảm xúc nhìn ngoài cửa sổ.

Thư ký Kim liếc nhìn Ju Jung Won qua kính sau, mỗi lần mưa dầm, cảm xúc cùng tâm tình Ju Jung Won đều trở nên rất khó chịu. Nghĩ đến sự cố ở nước ngoài mấy năm trước, thư ký Kim thở dài trong lòng, Ju Jung Won tựa hồ đón nhận nhiều chuyện xấu như vậy, anh rất lo lắng cảm xúc Ju Jung Won, bởi vậy mỗi lần trời như vậy đều đưa Ju Jung Won về nhà sớm nghỉ ngơi.

”Ju Jung Won, đằng trước hình như có người?” Thư ký Kim lái xe, nhìn thấy một cô gái mặc đồ trắng, đội mưa co rúm lại bên ven đường.

Ju Jung Won nhìn lướt qua ngoài cửa sổ, vốn không muốn phản ứng, lại nhìn thấy đối phương mặc quần áo trắng cùng tóc thật dài vắt phía sau, trong lòng nhảy một cái, vội nói, “Lái qua.”

Thư ký Kim kinh ngạc nhìn Ju Jung Won, cho là hẳn muốn chở đối phương, trong lòng kỳ quái làm sao hắn đột nhiên tốt bụng như vậy, xoay vô lăng dừng bên đường.

Ju Jung Won nhìn xuyên cửa xe, thấy người ven đường mặc áo mưa trắng, tóc hơi cuộn khoác vai, trong lòng thất vọng, nhàn nhạt quay đầu lại, “Đi tiếp đi.”

”A?” Thư ký Kim ngăn người, xe đều dừng trước mặt người ta rồi, không cho người ta lên sao?

”Trời mưa rất lớn, nơi này lại hẻo lánh.” Thư ký Kim nỗ lực khuyên bảo, dù sao đối phương cũng là một cô gái, một mình ở bên ngoài không an toàn.

”Lái xe.” Ju Jung Won không hề bị lay động.

”Được rồi.” Thư ký Kim thấy Ju Jung Won kiên trì, đương nhiên boss là số một, anh đạp chân ga bắt đầu chạy đi.

”Oái, chuyện gì xảy ra vậy?” Tae Gong Sil vốn cảm thấy vận khí của mình rất được, lại có xe nguyện ý cho mình quá giang, nhưng ai biết cô ta vừa định đến gần xe, xe lại lái đi mất, “Chờ tôi với!”

Cô đuổi theo gấp gấp đuổi theo, nếu như không lên cái xe này, sợ rất khó có thêm xe.

Lúc này, giữa bầu trời đột nhiên xoẹt qua tia chớp, thư ký Kim sợ hết hồn, lập tức đạp phanh, xe vội vàng dừng lại.

“Chuyện gì vậy?” Bỗng phanh xe, thân thể Ju Jung Won đột nhiên ngã về trước, hấn cũng sợ hết hồn.

“Bỗng dưng... Có tia chớp.” Thư ký Kim sợ hãi không thôi, anh nhìn thấy Tae Gong Sil đứng bên cửa xe, nhìn Ju Jung Won nói, “Hay là để cho tiểu thư bên ngoài vào đây đi.”

Ju Jung Won thiếu kiên nhẫn nhìn ngoài cửa sổ, khẽ gật đầu.

Thư ký Kim đem xe dừng bên đường, ra hiệu Tae Gong Sil lên xe, Tae Gong Sil lập tức hiểu ý, mở cửa xe vào, “Tôi còn tưởng các người muốn đi đấy.”

Thư ký Kim tỏ vẻ xin lỗi Tae Gong Sil, “Thời tiết xấu như vậy, tại sao cô lại đứng bên ngoài một mình. Nếu như không đi nhờ được xe thì làm sao bây giờ?”

“Có một bác gái nói cho tôi biết chỗ này sẽ có xe đi ngang qua.” Tae Gong Sil nắm chặt áo khoác, liếc trộm người đàn ông bên cạnh, thật là một người lạnh lùng nha.

“Bác gái kia cũng thật thần kỳ như quý vậy, biết sẽ có xe đến.” Thư ký Kim lái xe, thuận miệng nói.

“Đúng vậy, giống như quý.” Tae Gong Sil gật đầu, chữ 'quý' cắn rất mạnh.

Ju Jung Won ghét bỏ liếc nhìn người đang nói léo nhéo bên cạnh, kéo xuống tay vịn ở giữa, tách khoảng cách giữa hai người.

Tae Gong Sil tò mò nhìn trái nhìn phải trong xe, một lát sau, tầm mắt của cô dừng vận kiện trên tay Ju Jung Won, “Kingdom? Anh là quản lý chỗ đó sao?” Tae Gong Sil tò mò hỏi.

Ju Jung Won nhú lông mày nhìn cô, không hề trả lời.

Tae Gong Sil không để ý hấn lạnh nhạt, vừa muốn nói chuyện, đột nhiên một con quỷ khuôn mặt âm u đầu tóc hỗn độn dí sát vào cô, “A...” Tae Gong Sil sợ hết hồn, vội vã kéo cánh tay Ju Jung Won, dựa vào hấn, nắm bắt, “Xin anh hãy đi đi, đừng theo tôi nữa.”

Ju Jung Won và thư ký Kim đều bị cô ta bỗng nhiên kêu to dọa giật mình, Tae Gong Sil run rẩy nom nớp ngẩng đầu, phát hiện đã không thấy quỷ nữa.

Cô ta xem tay mình, lại hoài nghi nhìn Ju Jung Won. Chẳng lẽ vì đụng phải hấn nên quỷ mới biến mất?

“Tiểu thư, cô không sao chứ.” Thư ký Kim lo lắng hỏi.

“Không, không có gì.” Tae Gong Sil lắc đầu một cái, ánh mắt không nhìn được chuyển sang Ju Jung Won.

“Đừng có tới gần tôi.” Ju Jung Won ghét bỏ liếc tay cô ta.

“Thật xin lỗi, nhưng mà bọn họ... thực đáng sợ.” Tae Gong Sil nhìn xung quanh, rụt rè nói.

Ju Jung Won nghe, ánh mắt trầm trầm, không nói gì.

Nửa giờ sau, thư ký Kim lái xe đến cửa hàng tiện lợi, “Uống ly trà đi, sắc mặt cô không tốt lắm.” Thư ký Kim lo lắng Tae Gong Sil, quyết định giữa đường nghỉ ngơi một hồi.

“Cảm ơn anh.” Tae Gong Sil tiếp cái cốc, hơi do dự nhìn bên cạnh, nuốt ngụm nước bọt, “Tôi ra ngoài một chút.”

“Được thôi.” Thư ký Kim nhìn bước chân hoang mang hoảng loạn của Tae Gong Sil, nhìn Ju Jung Won bên cạnh, Ju Jung Won không nhẫn nại nói, “Người phụ nữ kia dọc đường ồn ào vớ vẩn, bây giờ còn vì cô ta chạy tới nơi này. Không phải vì tôi nói cho cô ta xuống xe nên có ý đẩy hả.”

“Hình như không phải.” Thư ký Kim suy nghĩ một hồi, “Đường như thật sự nhìn thấy gì mới sợ đến như vậy.”

“Ai biết cô ta không giống những người phụ nữ trước kia.” Ju Jung Won đen mặt lại nói.

Thư ký Kim nhớ tới khi Ju Jung Won về nước, một đám phụ nữ tre già măng mọc, ý xấu tăng tăng, trò gian chồng chất muốn tiếp cận hấn gả vào nhà giàu, không khỏi lắc đầu, “Dáng vẻ cô ấy cũng không phải kẻ có tâm kế.”

“Hơn nữa...” Thư ký Kim dừng một chút, nhìn về phía Ju Jung Won, “Bạn không cảm thấy cô ấy rất giống mình?”

“Giống tôi? Làm sao có thể?” Ju Jung Won trợn to mắt.

“Ày...” Thư ký Kim không giải thích, chỉ phương hướng Tae Gong Sil đi ra ngoài, ra hiệu hấn tự mình xem.

Ju Jung Won thấy ánh mắt thư ký Kim cổ quái, tuy rằng rất muốn phản bác, nhưng bước chân chưa dừng đi ra ngoài, muốn nhìn đến cùng Tae Gong Sil muốn làm gì.

Đi ra đường nhỏ bên ngoài, Ju Jung Won thấy Tae Gong Sil ngồi xổm ven đường, trên đất bày một cái cốc cùng một chai rượu, nhìn trước mặt lâu bầu,

“Không phải ngài nói mình uống rượu gây tai nạn xe cộ sao? Sao vẫn muốn uống rượu? Tôi đúng là không tài nào hiểu được.”

Ju Jung Won nhìn một chút, trừ cô ta, không có bất kì ai nhưng cô ta vẫn một bộ tán gẫu cùng ai đó.

“Ồi đừng, tôi xin thôi, hiện tại không thể uống, rất xin lỗi.” Tae Gong Sil gơ tay phe phẩy một cái, tựa như đang từ chối ai.

Một lát sau, Tae Gong Sil dường như không khuyến được đối phương, cầm lấy ly rượu uống vào, ngại ngùng cười, “Như vậy có được chưa.”

Ju Jung Won đứng ở đằng xa, nhìn Tae Gong Sil tự nói khoa tay múa chân, có chút rõ ràng tại sao thư ký Kim nói cô ta giống mình.

Trước đây, lúc “cô ấy” còn bên cạnh mình, mình cũng thường làm những cử chỉ kì quái, làm bầm lều bầu khiến người ta cảm thấy quái dị.

Ju Jung Won chậm bước dời đi, trong lòng tràn đầy nỗi cô quạnh, gơ tay như muốn chạm không khí bên người, giọng nói trầm thấp, “Có phải em đang bên cạnh nhìn anh không? Nhưng vì sao em không tiếp tục xuất hiện trong mơ chứ?”

... ..

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chương 90 Masters Sun 6 (p.2)

Mấy ngày sau, trước trung tâm thương mại KINGDOM, những hàng phụ đề chạy qua màn hình điện tử to lớn, những tấm áp phích quảng cáo treo thật cao trước tòa nhà, KINGDOM chúc mừng: hệ thống vừa tu sửa và hôn lễ của người phát ngôn Tae Yi Ryung càng khiến người ta chú ý.

Ju Jung Won cùng phó giám đốc, thư ký, trợ lý đang đi trong khu thương mại, phó giám đốc hăng hái bùng bùng nói, “Sáng nay anh có xem tin tức chưa, họ vừa đưa tin về hôn lễ của Tae Yi Ryung và Yu Hae Seong.”

“Nhưng tin tức về KINGDOM của chúng ta chỉ có 15 giây.” Ju Jung Won bất mãn.

“Bối phần chính là hôn lễ của Tae Yi Ryung và Yu Hae Seong, cũng không phải quảng cáo của KINGDOM... Nên...” Phó giám đốc giải thích.

“Người mẫu quảng cáo là chúng ta dùng tiền mời, lễ cưới do ta tài trợ, vì vậy đây chính là quảng cáo của chúng ta. Phá tiền tôi muốn phải nhìn thấy hiệu quả.” Ju Jung Won mặt lạnh trả lời.

“Vâng, tôi sẽ đổi lại một lần nữa.” Phó giám đốc gật đầu, “Có điều nói đi nói lại, vẫn còn có chút chuyện phiền hà.”

“Cái gì?” Ju Jung Won đẩy cửa phòng làm việc.

Phó giám đốc phát tay để người không quá quan trọng ra ngoài, móc ra bức ảnh chuẩn bị từ trước, “Có người gửi cái này lại đây.”

Ju Jung Won cầm bức ảnh, nhìn thấy Yu Hae Seong chụp ảnh chung cùng một người phụ nữ ở giáo đường. Trong hình, Yu Hae Seong ôm người phụ nữ thân mật, mặt người phụ nữ cũng không che giấu.

“Người đàn ông này là Yu Hae Seong?” Ju Jung Won nhìn bức ảnh hỏi.

“Vâng, bức ảnh đe dọa này từ người yêu cũ của anh ta. Nếu cô ta đến nháo buổi hôn lễ sẽ không tốt, ngày đó tất cả truyền thông đều sẽ trình diện.” Phó giám đốc nói.

Ju Jung Won suy nghĩ một chút, “Hỏi Yu Hae Seong chưa?”

“Anh ta biết rồi, anh ta nói là người yêu trước đá hán.”

“Anh ta ở đâu?”

“Phòng hội nghị.”

“Tôi đi gặp anh ta.” Ju Jung Won đứng lên liền đi ra ngoài.

Đến phòng họp gặp Yu Hae Seong, Ju Jung Won vẫn đang nghe Yu Hae Seong giải thích quan hệ với người phụ nữ đó, ngoài cửa đột nhiên có tiếng hô to, hán đi tới cửa xem, lại phát hiện chẳng có ai.

Thương lượng xong biện pháp giải quyết với Yu Hae Seong, Ju Jung Won ra khỏi văn phòng, đang chuẩn bị xuống lầu, bất chợt thấy một bóng người lên

lén lút lút theo Yu Hae Seong, hần tiến đến, ở thời điểm đối phương sắp gọi lại Yu Hae Seong, bắt được cô ta.

“A...” Tae Gong Sil đang muốn gọi Yu Hae Seong lại bị người ngăn cản, quay đầu nhìn lại, là Ju Jung Won.

“Ồ là chủ tịch à.” Tae Gong Sil lập tức vui vẻ ra mặt, tỏ ra thân thiết, “Anh có nhớ tôi không? Lần trước tôi đi nhờ xe của anh đó.”

“Cô làm cái gì mà mập mờ thế?” Ju Jung Won nhìn chăm chăm Tae Gong Sil hỏi, “Quả nhiên, cô lên xe của tôi chắc chắn có tâm địa gian trá, đáp xe một lần mà mò được tới tận đây.”

“Không phải.” Tae Gong Sil vội vã giải thích, “Tôi tới đây là để tìm Yu Hae Seong, không phải tìm anh.”

“Tìm anh ta làm gì?”

“Thực ra, có người muốn nhờ tôi chuyển đạt tâm ý của cô ấy.” Tae Gong Sil nói.

Ju Jung Won quan sát Tae Gong Sil, “Cô không thể không biết anh ta muốn kết hôn rồi chứ? Muốn làm gì?”

“Thực ra là bạn gái trước của anh ấy nhờ tôi.”

“Bạn gái trước?” Ju Jung Won nghĩ tới thư đe dọa, “Cô ta ở nơi nào?”

“Cô ấy đã sớm chết rồi.” Tae Gong Sil cúi đầu.

“Chết rồi? Vậy tại sao cô không sớm nói tâm ý của cô ta, nhất định phải chọn lúc này?” Ju Jung Won cau mày.

“Sát gần đây cô ấy mới tìm tôi, mỗi ngày theo tôi, tôi cũng không có biện pháp.” Tae Gong Sil khai thật đến tận đây, mặt đầy sự bất đắc dĩ và sợ sệt.

“Càng nói càng lung tung, nếu cô ta chết rồi, làm sao gần đây mới tìm cô.” Ju Jung Won ngoài miệng khinh thường nhưng trong lòng lại hoảng lên.

Tae Gong Sil muốn giải thích, nhìn sắc mặt Ju Jung Won, lại nuốt trở vào, “Xin lỗi đã quấy rầy, tôi nên đi thôi.” Nói rồi, cô cúi đầu ủ rũ đi.

Ju Jung Won nhìn bóng lưng Tae Gong Sil, không có ngăn cản, trong đầu hần lại hiện lên ý nghĩ táo bạo.

Ngày hôn lễ diễn ra, Ju Jung Won cũng ở đó, tổ bảo an vừa báo cáo có người phụ nữ quái dị ôm một cái rương xuất hiện tại hiện trường.

Ju Jung Won không để người ngăn cản cô ta, khiến cô ta trực tiếp đi gặp Yu Hae Seong.

Hần tách ra những người khác, lặng lẽ đi tới phòng hóa trang, bên trong Tae Gong Sil cùng Yu Hae Seong đang nói chuyện.

“Mi Kyung đang ở đâu? Cô muốn gì?” Yu Hae Seong tức giận hỏi.

“Cô Mi Kyung đã chết, đây là lý do cô ấy chia tay, vào lúc đó cô ấy bệnh cũng nặng lắm rồi.”

“Gần đây mấy cái ghi âm với đe dọa đó quá khoa trương, cũng không phải Mi Kyung làm.”

“Tôi tới để nói lại tâm ý của Mi Kyung.” Giọng nói Tae Gong Sil rất nhẹ, mang theo sự thương cảm.

Yu Hae Seong không ngờ tới Mi Kyung đã chết, nhất thời sững sờ không thốt lên lời, trong mắt không thể tin tưởng cùng mờ mịt.

... ..

Mười lăm phút sau, Tae Gong Sil đi ra từ khách sạn.

Ju Jung Won đã sớm chờ ngoài đường theo cô ta vào rừng cây vùng ngoại ô, nhìn thấy Tae Gong Sil bắt đầu ngồi dưới gốc cây lùm bầm, lần này hần không cảm thấy quái lạ nữa, lặng lẽ nhìn hành động của cô ta.

Không bao lâu, Yu Hae Seong cũng xuất hiện ở rừng cây, bước chân chậm trọng tiến gần, viên mắt đỏ bừng, đứng trước gốc cây xoa xoa nó, nhớ tới kỷ niệm với Mi Kyung không khỏi rơi lệ. Ngay sau đó không biết xảy ra chuyện gì, vai Yu Hae Seong cứng đờ, về mặt thay đổi, hần từng sờ quay đầu lại nhìn phía sau, phảng phất nhìn thấy cái gì, trong mắt kích động, sau đó hần quay về không khí, vóc dáng tiêu tụy làm động tác ôm ấp.

Gong Sil thấy Mi Kyung và Yu Hae Seong rút cuộc gặp lại, hơi thở phào nhẹ nhõm, biết tâm nguyện Mi Kyung coi như hoàn thành, quay người lại... nhìn thấy Ju Jung Won phía sau.

Trong ánh mắt kinh ngạc của cô ta, Ju Jung Won mở miệng nói, “Cô có thể nhìn thấy quý đúng không? Tôi muốn thuê cô.”

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Chương 91 Masters Sun 7

Trong tiệm cà phê, Ju Jung Won nghiêm mặt nhìn Tae Gong Sil đang đem cà phê đầy sang bên cạnh, giọng điệu như đồ dành đứa trẻ, “Cậu thích cà phê tiệm này đúng không, vậy thì uống ngoan nha.”

Tae Gong Sil ôn tồn dặn dò vài câu, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Ju Jung Won.

“Cô ra giá đi.” Ju Jung Won trực tiếp nói.

Tae Gong Sil trầm mặc một chút, lắc đầu.

“Làm sao? Cô không cần tiền?” Ju Jung Won nheo mắt.

“Anh không sợ à? Không cảm thấy tôi kỳ quái sao?” Tae Gong Sil chần chờ hỏi, trước đây người khác nghe cô ta nói tới quý, đều sẽ lẩn rất xa, mà người trước mắt nhưng lại thuê chính mình.

“Chỉ là thấy được quý thôi, có gì đáng sợ chứ. Tôi cho người đi điều tra, vì thấy được quý, cô đi khắp nơi ồn ào gây rắc rối, mất việc không biết bao nhiêu lần, đến giờ vẫn thất nghiệp.” Ju Jung Won dựa lưng vào ghế dựa, vẻ mặt tình thế bất buộc.

“Anh sớm đã chú ý tôi?” Tae Gong Sil mở to mắt, kinh ngạc hỏi.

“Đây không phải trọng điểm.” Ju Jung Won không nhin được, “Hiện tại tôi muốn thuê cô mới là trọng điểm.”

“Tại sao anh phải thuê tôi?” Tae Gong Sil không hiểu.

“Tôi muốn gặp một người, nhưng cô ấy đã chết. Tôi muốn nói chuyện với cô ấy, nhưng không biết cô ấy có cạnh tôi không.” Ngữ khí Ju Jung Won trầm xuống, chậm rãi nói.

“À...” Tae Gong Sil gật gù, đột nhiên nhớ tới cái gì, hỏi, “Anh muốn gặp một cô bé sao?”

“Cô gặp rồi?” Ju Jung Won ngồi bật dậy, nhìn chăm chăm Tae Gong Sil.

“Lần trước trong rừng cây, tôi nhìn thấy một cô gái váy trắng buồn bã nhìn anh.” Tae Gong Sil thấy Ju Jung Won phản ứng mãnh liệt như vậy, kì lạ nhìn hắn.

“Có phải bé gái 15 tuổi, đáng vẻ rất trẻ con?” Ju Jung Won truy hỏi.

“Không phải, là mặt trái xoan, mười bảy mười tám, đáng vẻ rất đoan trang thanh nhã.” Tae Gong Sil lắc đầu, nói đến hoàn toàn là hai người.

Ju Jung Won nghe Tae Gong Sil miêu tả, sắc mặt thất vọng, lẩm bẩm nói, “Là cô ấy.”

“Ài?” Tae Gong Sil tò mò hỏi.

“Hiện tại cô ấy ở cạnh tôi sao?” Ju Jung Won lại hỏi.

“Đi, vừa nãy liền biến mất rồi.” Tae Gong Sil nhìn phía sau Ju Jung Won.

Ju Jung Won hơi nhú mày, “Tuy rằng tôi cũng có rất nhiều điều muốn hỏi cô ấy, nhưng bây giờ tôi muốn gặp một người khác.”

“Một người khác? Cô ấy cũng chết?”

“Phí lời.”

“Tôi có thể giúp anh.” Tae Gong Sil thật lòng suy nghĩ một chút, “Có điều, tôi không cần tiền.”

“Vậy cô muốn cái gì?”

“Anh.” Tae Gong Sil lớn mật nói.

“Cô đang ở đây đùa tôi sao, tôi chỉ muốn lợi dụng năng lực đặc thù của cô, cũng không nhất định phải dùng cô.” Ju Jung Won cười gằn.

“Anh cứ như... Hình như không phải tôi thì không thể chứ? Anh còn có thể tìm được người thứ hai như tôi sao?” Tae Gong Sil cũng không ngốc, đang hoảng hốt trọng nói.

Ju Jung Won nhìn chăm chăm Tae Gong Sil không nói gì, một lát sau, “Được rồi, cô muốn tôi làm gì?”

Tae Gong Sil không có trả lời luôn, đưa tay lướt trên mặt bàn, đặt một cái vào bàn tay Ju Jung Won phía đối diện, sau đó nhìn sang bên người.

“Làm sao vậy?” Ju Jung Won thấy Tae Gong Sil vẻ mặt thật kinh ngạc, hỏi.

“Lần trước tôi phát hiện, chỉ cần đụng tới anh, quý bên cạnh tôi đều biến mất. Vì bị quý đuổi theo, tôi đều chưa ngủ được giấc nào, hãy ngủ với tôi đi.” Tae Gong Sil thành khẩn nhìn Ju Jung Won.

Ju Jung Won đối mặt yêu cầu hoang đường của Tae Gong Sil, im lặng một hồi mới nói, “Có thể, coi như tiền đặt cọc, nhưng mà tôi nằm trên giường, có ngủ dưới đất.”

“Tốt.” Chỉ cần có thể ngủ an toàn, Tae Gong Sil thật cũng không chú ý ngủ ở đâu, cô ta đứng lên, vẻ mặt tươi cười nói, “Bây giờ chúng ta đi ngủ đi.”

Ju Jung Won nghe lời mập mờ này, vẻ mặt cứng đờ, không nói lời nào đứng dậy, cũng không chờ Tae Gong Sil, đi thẳng ra ngoài.

... ..

Góc khuất trong tiệm cà phê, Tiểu Bạch cùng Tiểu Hắc dù đều ở trạng thái quý hôn, nhưng vẫn đưa lưng về phía Ju Jung Won và Tae Gong Sil ngồi, “Xem ra Ju Jung Won thật chấp nhất với cô, mấy năm còn muốn thấy cô.” Tiểu Hắc khẽ sát Tiểu Bạch cười nói.

“Bởi vì vậy mà Hannah bắt mắt với tôi đấy, liền kéo dài thời gian đầu thai, đến giờ vẫn theo Ju Jung Won.” Tiểu Bạch một tay chống cằm, chu mỏ nói.

“Cô đã cố hết sức rồi còn gì, trước vì cứu hân, còn làm tổn thương nguyên khí, nghỉ ngơi lâu như vậy mới có thể ra ngoài hoạt động.” Tiểu Hắc có chút bất mãn.

Mấy năm trước, Tiểu Bạch vì cứu Ju Jung Won dùng nhẫn hiện thân, không nghĩ tới lần thứ nhất xuất hiện thân thể liền bị thương, khiến cho Tiểu Bạch không thể không mau biến về quý hôn trốn vào sào huyệt, thân thể cũng khôi phục mấy năm, mới có thể lại xuất hiện.

“Hết cách rồi, cố chủ không hài lòng, đương nhiên muốn tận lực làm được tốt nhất. Huống chi, tôi còn thu thù lao quý giá như vậy.” Tiểu Bạch vung tay lên, lộ ra văn tự giới trên ngón áp út, cười cười nhìn Hannah vừa hiện ra bên cạnh.

“Tôi nói này Hannah, Tiểu Bạch thật vất vả cả mới nghỉ ngơi tốt, cô cũng không nên quá đáng.” Tiểu Hắc bất mãn nhìn Hannah.

Hannah cho Tiểu Bạch một ánh mắt áy náy, “Jung Won vẫn luôn muốn gặp cô, đối với anh ấy mà nói, cô đã quan trọng hơn tôi, tôi hy vọng cô có thể làm bạn cạnh anh ấy.”

“Nhưng anh ta chung quy cũng phải kết hôn sinh con. Một quý hôn như tôi chỉ làm anh ta chìm đắm trong quá khứ và thế giới ảo tưởng thôi.” Tiểu Bạch có chút khó khăn, “Không phải tôi muốn trốn tránh trách nhiệm, chỉ là Ju Jung Won yêu một quý hôn cũng không phải chuyện tốt.”

“Vì vậy tôi hy vọng cô sử dụng nhẫn, lấy thân phận con người lần thứ hai thấy anh ấy.” Hannah thỉnh cầu.

“Ý của cô là...” Tiểu Bạch nhìn Hannah.

“Ở bên cạnh, bảo vệ anh ấy, làm bạn anh ấy.” Trong ánh mắt Hannah tràn đầy ưu thương, thật lòng nhờ vả.

“Haiz...” Tiểu Bạch thấy Hannah khẩn cầu, thờ dãi, “Trong lòng cô cũng không dễ chịu đi.” Dù sao cũng là đem người mình yêu đưa đi.

“Tôi đã chết, tôi cũng biết tôi và Cha Hee Joo mang nhiều đau khổ cho Jung Won, những vết thương này đều là cô vuốt lành, nếu như là cô, tôi đồng ý.” Hannah trả lời.

“Tôi không muốn.” Tiểu Hắc đột nhiên chen miệng.

“Không có phần của cậu nói chuyện.” Tiểu Bạch mặt vặn vẹo phản bác, sau đó nhìn Hannah, “Cô đều nói vậy, tôi nên nghe theo mới phải.”

“Tiểu Bạch, cô...” Tiểu Hắc bối rối.

“Không biết ai gần đây nhận nhiệm vụ, hai đời thân tài phiệt, trái ôm phải ấp mỹ nữ đề huề, tiêu tiền như nước.” Tiểu Bạch nghiêng răng, uy hiếp nhìn Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc lập tức im như hến, từ lúc hân khôi phục cũng thường nhận một ít công việc, đương nhiên chủ yếu là nam tính, “Tôi đều gặp dịp thì chơi...” Tiểu Hắc lầm bầm lên.

Tiểu Bạch chặn lại, gật gù với Hannah, “Cứ giao Ju Jung Won cho tôi đi.”

Hannah được Tiểu Bạch đảm bảo, khẽ mỉm cười, lúc này mới chậm rãi rời đi.

Tiểu Bạch đứng lên, “Khởi công đi...”

“Vậy tôi thì sao?” Tiểu Hắc cũng đứng dậy.

“Đương nhiên là về giải quyết việc của cậu, gần nhất chúng ta phân công công tác tốt vô cùng.”

Tiểu Bạch hào phóng phát tay.

Tiểu Hắc thấy thái độ Tiểu Bạch, biết lại nói cũng vô dụng, “Cô một mình phải cẩn thận đấy.”

“Cậu mới phải cẩn thận đấy, nhiệm vụ gần đây, ân oán nhà giàu rất phức tạp, đừng để bị giết chết.” Tiểu Bạch lạnh nhạt nói.

“Đều là nhân vật nhỏ thôi, tôi sống nhiều năm như vậy, sao có thể bại bởi mấy tên nhóc vắt mũi chưa sạch.” Nói tới nhiệm vụ gần đây, Tiểu Hắc tỏ vẻ khá là xem thường.

“Vậy thì tốt, tôi phải đi, cậu cũng về đi thôi.”

“Được rồi.” Tiểu Hắc gật đầu, “Tôi đi rồi.”

Tiểu Bạch chờ Tiểu Hắc biến mất, quyết định đi nhà Ju Jung Won nhìn, cũng không biết hần và Tae Gong Sil cùng ngủ có xảy ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Chương 92 Masters Sun 8

Hôn lễ bị hủy bỏ của người mẫu đại diện KINGDOM ảnh hưởng tiêu cực còn chưa tan hết, trên mạng lại tuôn ra bức ảnh ma quái tại KINGDOM.

Bức ảnh mấy cô bé chụp trước đài phun nước KINGDOM lại nhiều ra một bóng ma ghê sợ.

Bức ảnh vừa xuất hiện lập tức bị mọi người bàn tán sôi nổi, truyền thuyết liên quan đến lời nguyên rủa của mối tình đầu Ju Jung Won cũng được nhắc tới.

Đài truyền hình dựa vào việc này, thậm chí làm một chương trình thảo luận chuyên sâu, nói có chứng có cứ, khiến Ju Jung Won coi vô cùng tức giận.

Ju Jung Won cùng thư ký Kim dạo bước tiêu sái ở khu thương mại, dọc đường không ít người nhận ra Ju Jung Won, bàn tán xôn xao. Đôi mắt Ju Jung Won không ngừng đảo qua đám người, tựa hồ đang tìm cái gì.

“Jung Won à... Cậu đang tìm người nào sao?” Thư ký Kim theo phía sau hỏi.

“Tae Gong Sil đâu? Không phải để cô ta lau dọn vệ sinh sao? Thế nào không thấy người.” Ju Jung Won dừng bước, quay đầu hỏi.

Thư ký Kim không nghĩ tới Ju Jung Won nhìn qua vô cùng lo lắng lại tìm đến Tae Gong Sil, do dự chỉ cách đó không xa, “Cô ấy ở bên kia.”

Ju Jung Won thuận mắt nhìn theo phương hướng thư ký Kim chỉ, quả nhiên thấy một bóng lưng rụt rè, nhắc chân đi tới.

“Này, Tae Gong Sil.”

“Chú tịch?” Tae Gong Sil cầm cái chổi nhìn Ju Jung Won đột nhiên xuất hiện, “Sao anh lại ở đây? Đi ngang qua sao?”

“Tôi tới để tìm cô.” Ju Jung Won nói.

“Tôi? Anh không phải nói không muốn thấy tôi sao? Sao lại tìm tôi?”

Ngày đó Ju Jung Won có lòng từ bi để Tae Gong Sil nắm tay mình ngủ một giấc. Vốn trông cậy Tae Gong Sil có thể giúp mình nhìn thấy Tiểu Bạch hoặc Hannah, vậy mà mấy ngày liên tiếp, Tae Gong Sil toàn nhìn thấy mấy thứ kì quái, đi theo bên cạnh mình cũng chứng nào tật nấy làm chuyện kỳ quái, chọc cho mọi người nghị luận sôi nổi. Ju Jung Won tức giận, trực tiếp cho Tae Gong Sil ăn nhưng lại không thể để cô ta cách quá xa, chỉ có thể sắp xếp làm công tác vệ sinh ở khu thương mại.

“Có xem tin tức gần đây không?” Ju Jung Won tránh vấn đề của Tae Gong Sil, ngược lại nói.

“À... Anh nói chuyện kia à, tôi có xem, bọn họ nói sai rồi, tôi chẳng nhìn thấy Cha Hee Joo đâu.” Tae Gong Sil nói.

“Vậy là ài? Có phải là...”

“Không phải.” Tae Gong Sil đánh gãy Ju Jung Won, “Tôi biết anh rất muốn tìm tiểu thư Dora, nhưng mà, cô ấy chưa từng xuất hiện.”

Ju Jung Won thấy Tae Gong Sil không khách khí dập tắt hy vọng của mình, trầm mặc một hồi nói, “Được rồi.” Sau đó xoay người rời đi.

“Chờ một chút...” Tầm mắt Tae Gong Sil bỗng dừng dính ở bên người Ju Jung Won, trong miệng hỏi, “Anh tìm đến tôi không phải vì lời đồn huyền nói ảnh hưởng khu thương mại, mà muốn biết trong hình có phải 'cô ấy' sao?”

Ju Jung Won quay đầu lại, “Đúng thì thế nào?”

“Tôi cho rằng, anh khá là chú ý thiếu hụt kinh tế chứ.” Mấy ngày ở chung, Tae Gong Sil đã vô cùng thấu phục độ tham tiền của Ju Jung Won.

Ju Jung Won cười lạnh một tiếng, “Tiền làm sao so được cùng cô ấy, tôi kiếm tiền, chính là cho cô ấy dùng.”

Tae Gong Sil nghe vậy nháy mắt mấy cái, chỉ chỉ bên trái Ju Jung Won, “Nghe anh nói vậy cô ấy rất vui đấy.”

Ju Jung Won nghe cô ta không đầu không đuôi nhất thời chưa kịp phản ứng, nhìn một chút bên trái của mình, một hồi lâu mới trợn to mắt nhìn Tae Gong Sil tựa hồ muốn cô ta chứng minh ý nghĩ của mình.

Tae Gong Sil thấy Ju Jung Won biểu hiện vừa vui vẻ bất ngờ vừa sợ, hơi gật đặt ý nói hần đoán đúng rồi.

Ju Jung Won trái lại càng luống cuống tay chân, chậm rãi nhìn bên cạnh, sau đó nói với Tae Gong Sil, “Cô mau hỏi cô ấy, hỏi cô ấy sống có tốt không?”

Quý thì có cái gì mà sống được không. Tae Gong Sil oán thăm trong lòng, vẫn dằng hoàng nói với Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch nhìn vành mắt đen treo trên mặt Tae Gong Sil, cười híp mắt với cô ta, “Cô mau nói cho anh ấy biết, tôi muốn uống cà phê Cappuchino tầng dưới.”

“Cô ấy nói muốn uống Cappuchino dưới tầng.” Tae Gong Sil gật gù, chuyển đặt cho Ju Jung Won.

“Cô ấy rất thích Cappuchino.” Mắt Ju Jung Won sáng rực lên, “Tôi sẽ đi ngay bây giờ, bảo cô ấy theo tôi.”

“Cô ấy nói được.” Tae Gong Sil vội vàng đuổi theo, “Tôi có thể uống một cốc không?”

Ju Jung Won ním cười búng tay cái tách, “Đương nhiên, tôi đang cần cô mà.”

Xuống tiệm cà phê dưới lầu, Tae Gong Sil nhìn Ju Jung Won đang đứng xếp hàng, “Một cốc Cappuchino, một cốc cà phê đá,...” Tae Gong Sil lưu loát gọi đồ uống, nhìn bên người Ju Jung Won một chút, sau đó gật gù, hướng Ju Jung Won nở nụ cười bi ối, “Cô ấy cũng muốn anh uống đó...”

“Vậy thì gọi đi.” Ju Jung Won nhìn Tae Gong Sil đầy ghét bỏ, “Cô lộ ra cái vẻ mặt này làm gì?”

“Cô ấy đặc biệt gọi cho anh.” Tae Gong Sil rụt cổ.

“Cái gì?” Ju Jung Won biết Tiểu Bạch yêu nhất chuyện xấu, rất bình tĩnh hỏi.

“Xoài.. Xoài...” Tae Gong Sil nuốt ực một cái, thấy Ju Jung Won nhìn mình chăm chăm, khép mắt lại, thanh âm cất cao nói, “Xoài xay trứng.”

“Rầm rầm...” Trong cửa hàng truyền đến vài tiếng vật nặng rơi xuống đất.

“... ..” Ju Jung Won nhất thời vẻ mặt táo bón.

... ..

Gọi xong, Ju Jung Won cùng Tae Gong Sil tìm vị trí sát cửa sổ ngồi xuống.

“Cô ấy ngồi ở đâu?” Ju Jung Won hỏi.

“Đổi diện anh.” Tae Gong Sil nói.

Ju Jung Won nhìn vị trí trống rỗng trước mắt, trong mắt tràn đầy tình cảm, “Rốt cuộc em cũng xuất hiện, anh cứ tưởng em không trở về nữa.”

Tae Gong Sil nhìn Ju Jung Won đáng vẻ thất lạc, sau đó nhìn Tiểu Bạch.

“Cô ấy nói sau khi bị thương, không có cách nào tìm anh, nên chỉ có thể nghỉ ngơi một hồi lâu.” Tae Gong Sil thành thật nói lại.

“Lúc ấy, em đột nhiên biến thành người xuất hiện lại để em chịu khổ...” Ju Jung Won hối hận nhìn Tiểu Bạch, “Xin lỗi.”

Tiểu Bạch lắc đầu một cái, nói với Tae Gong Sil, “Nói với anh ấy, không phải lỗi của anh ấy.”

Tae Gong Sil gật đầu, chuyển đạt.

“Em còn có thể biến thành người không? Như trước đây vậy?” Ju Jung Won sốt sắng hỏi.

“Biến thành người?” Tae Gong Sil kinh ngạc nhìn Ju Jung Won, “Quý có thể biến thành người?”

Ju Jung Won trừng Tae Gong Sil, “Đừng có ngắt lời, nghe cô ấy nói gì.”

“À...” Tae Gong Sil lại một lần nữa nhìn Tiểu Bạch, cũng rất tò mò đáp án.

“Cô ấy nói... Lúc ấy rất hồi hộp lo lắng cho anh, sau đó cũng không biết mình xảy ra chuyện gì liền biến thành người, hiện tại không biết làm sao biến nữa.” Tae Gong Sil giải thích.

Ju Jung Won nghe được, ánh mắt lóe lên thất vọng, tuy nhiên rất nhanh hấn thanh tỉnh lại, “Không sao cả, chỉ cần em trở về là tốt rồi. Sau khi em đi, anh đã đi Bắc Kinh, vốn nghĩ em muốn ăn vịt quay lâu rồi, nói không chừng em sẽ xuất hiện, không ngờ đến mãi khi anh về Hàn Quốc em cũng không trở về nữa. Bây giờ tốt rồi, sau này anh sẽ dẫn em đi ăn thật nhiều đồ ăn ngon.”

Tae Gong Sil thấy Ju Jung Won cái gì cũng không thấy nhưng đằng hoàn trịnh trọng nói làm cảm động, có chút ước ao.

“Ngớ ra làm gì? Cô ấy trả lời như thế nào.” Ju Jung Won mặt mày vẩn vèo.

“A... Cô ấy nói nói hay lắm, còn có, cô ấy biết cô anh muốn cho anh đi xem mặt, bảo anh phải nghe cô sắp xếp.”

“Xem mặt? Em hy vọng anh đi sao?” Ju Jung Won hơi kinh ngạc.

Tae Gong Sil nhìn Tiểu Bạch lộ nụ cười bất đắc dĩ, lại nhìn Ju Jung Won đáng dấp oan ức, đột nhiên cảm thấy bé gái 15 tuổi bên cạnh càng giống bậc bề trên, Ju Jung Won gặp gỡ cô ấy, thật giống như người bạn nhỏ đang làm nũng muốn ăn đường.

“Cô ấy nói bảo anh đi liền đi, đừng có phí lời.” Tae Gong Sil có nề nếp nói lại.

Ju Jung Won thấy Tiểu Bạch kiên trì, cũng không từ chối trực tiếp. Hấn biết Tiểu Bạch lo lắng hấn một thân một mình, muốn để mình chấp nhận người khác. Có điều trước đây cô không ở đã không thể, giờ đây cô trở về những người khác càng không thể nào.

Ngược lại đến lúc đó đi hay không đi còn do hấn, hấn qua loa nói, “Được, anh đi là được chứ gì.”

Tiểu Bạch nhìn hấn không thật để ý, nói với Tae Gong Sil, “Bảo anh ấy đừng tùy tiện, cẩn thận lại bỏ qua cô gái tốt.”

Tae Gong Sil gật gù.

“Anh biết rồi, em mau uống Cappuchino kéo nguội.” Ju Jung Won không dấu vết nói sang chuyện khác, lại nhìn Tae Gong Sil, “Cô giúp tôi hỏi một chút, buổi tối cô ấy muốn ăn món Pháp, Trung, Thái hay Nhật đây.”

“Tôi có thể đi sao?” Vừa nghe nhiều đồ ăn như vậy, Tae Gong Sil nuốt ngụm nước bọt, có chút kích động.

“Đương nhiên, cô không đi làm sao tôi biết Dora nói gì, thích món nào.” Ju Jung Won dùng ánh mắt vừa ghét bỏ vừa không có biện pháp nhìn Tae Gong Sil.

“Cô ấy nói muốn ăn bánh gato trà xanh, muốn anh tự mình đi gọi để cô ấy ngắm xem tối ăn gì.” Tae Gong Sil giao lưu một trận với Tiểu Bạch, nói với Ju Jung Won.

Ju Jung Won gật đầu với Tiểu Bạch, vĩnh viễn sẽ không nói không, nghe yêu cầu của cô lúc này đứng dậy đi quầy bán hàng.

Thấy Ju Jung Won đi xa, Tae Gong Sil nằm nhoài trên bàn, ánh mắt sùng bái xem Tiểu Bạch, “Cô giỏi thật đấy, lần đầu tiên tôi thấy tên Ju Jung Won mũi vênh lên trời kia vì ai mà chạy.”

“Không đây anh ấy đi, chúng ta làm sao thảo luận tối ăn cái gì.” Tiểu Bạch đẹp đẽ nháy mắt, “Nhìn kiểu anh ấy nói với cô, nếu như anh ấy ở, nhất định muốn bắt nạt cô.”

“Ồ, thật là sung sướng, tôi muốn ăn cơm rang dưa, cầu gai cũng muốn ăn, còn có sườn bò, bò bít tết, vịt nướng, làm sao bây giờ, cái gì cũng thích hết.” Tae Gong Sil nói tới ăn có vẻ rất kích động.

“Từ từ, nếu không ngày hôm nay đi ăn nhà hàng xoay, rất đắt, để Ju Jung Won trả tiền, cô nói nhiều một chút, nói là tôi muốn rồi ăn no vào.” Tiểu Bạch rất hào phóng với Tae Gong Sil.

“Có thể chứ? Tôi muốn đi quá, bây giờ đã thấy đói rồi.” Tae Gong Sil hưng phấn hấn lên.

“Có điều, cô cũng phải giúp tôi một việc nhỏ.” Tiểu Bạch nháy mắt.

“Giúp cái gì?”

“Mấy hôm nữa xem mắt, cô nhất định phải giúp tôi giục Ju Jung Won.”

“Nhưng tôi xem anh ta có vẻ rất khinh thường...” Tae Gong Sil do dự, “Nói không chắc đến lúc đó anh ta lại tìm cái lý do.”

“Vì vậy tôi mới nhờ cô hỗ trợ mà, ba bữa cơm ngày mai tôi bao hết, để Ju Jung Won mua đồ ăn cho cô.” Tiểu Bạch dụ dỗ.

“Nghe có vẻ rất được.” Tae Gong Sil mỉm cười, mắt瞥 đến Ju Jung Won cầm bánh gato trở về, “Thành giao.”

... ..

Đúng như Tae Gong Sil nghĩ, Ju Jung Won quả thực không đem chuyện xem mắt để trong lòng. Tối hôm đó, Tae Gong Gil ngồi xỏm trước cửa phòng làm việc Ju Jung Won không ngừng nhìn đồng hồ, mắt thấy thời gian sắp đến, Ju Jung Won cũng không hề có một chút dấu hiệu xuất phát.

Cuối cùng, Tae Gong Sil nhớ tới hai ngày nay theo Tiểu Bạch ăn uống no say, Tiểu Bạch còn thay cô giải quyết một ít quỷ đáng sợ khó dây dưa, quyết tâm gõ cửa phòng làm việc.

“Vào đi.”

Tae Gong Sil chậm rãi đẩy cửa tiếng vào phòng.

Ju Jung Won thấy Tae Gong Sil, sắc mặt hòa ái, “Tại sao là cô, Dora có lời gì sao?”

“Cô ấy không ở đây.” Tae Gong Sil nhìn xung quanh, lắc đầu một cái.

Ju Jung Won nghe xong lập tức trầm mặt, “Việc gì?”

“Trở mặt cũng quá nhanh đi.” Thấy Ju Jung Won sau một giây liền đổi sang vẻ ghét bỏ, Tae Gong Sil thấp giọng nhỏ nước bọt.

“Cô đừng tưởng rằng hai ngày nay thay đổi biện pháp dẫn dắt tôi là tôi tốt tính, đó là nể mặt Dora. Có chuyện nói mau.” Ju Jung Won mang ống nghe, tầm mắt một lần nữa nhìn tập văn kiện.

“Cái kia... Thời gian hẹn sắp tới rồi.” Tae Gong Sil ấp a ấp úng.

“Tôi bận lắm, không có thời gian, không đi.” Ju Jung Won cũng không ngẩng đầu lên.

“Như vậy sao được.” Tae Gong Sil lúc này sốt ruột, cô ta được Tiểu Bạch nhờ cậy a.

“Làm sao?” Ju Jung Won dừng ghi âm, “Cô còn muốn quản, tôi cũng không đi.”

“Không phải ý này....” Tae Gong Sil lúng túng cười, “Hôm trước không phải đồng ý Dora rồi sao? Lời hứa không nói xuyên được đâu. Coi như lúc này cô ấy không ở đây, nếu cô ấy biết anh không đi, tức giận thì làm sao bây giờ?”

Ju Jung Won thấy Tae Gong Sil lời kéo gượng ép, chậm rãi thở ra một hơi, để bút trong tay xuống dựa lưng vào ghế dựa. Một lát, hần đứng lên cài lại nút áo khoác, “Đi thôi.”

... ..

Lái xe đến nhà ăn, Ju Jung Won đã trễ hơn mười phút, cô đợi một lát vốn tưởng rằng Ju Jung Won chắc chắn không đến, chợt thấy hần xuất hiện lập tức vui vô cùng.

“Người đâu? Đi rồi?” Ju Jung Won nhìn phòng đặt riêng, thấy chỉ có cô một người.

“Trên đường kẹt xe, lập tức đến, nhanh ngồi xuống.” Cô lôi kéo tay Ju Jung Won, đẩy hần vào ghế, “Lát nữa nói chuyện khách khí chút, không nên như lần trước. Đây là bạn học cũ hai mươi mấy năm của cô đây.”

Ju Jung Won không tỏ ý kiến, cầm lấy cốc thủy tinh nhấp ngụm nước có vẻ mất tập trung.

Cô thấy hần bộ dạng này cũng không biện pháp. Lúc này vừa vặn nghe tiếng động ngoài cửa, biết khách tới vội vã đứng dậy.

Cửa phòng mở ra, cô thân thiết ra đón hai người, Ju Jung Won lại chậm rì rì đứng dậy.

“Tính ra thì...” Cô kéo tay vị phu nhân, “Thực sự là đã lâu không gặp.”

“Đúng vậy, từ khi mình di cư ra nước ngoài vẫn chưa gặp đâu.” Vị quý phu nhân đáng vẻ hào phóng mỉm cười.

“Đây là con gái của cậu đi, thật xinh đẹp. Cô với Jung Won vẫn chờ đấy, Jung Won à, lại đây chào hỏi nào.”

Ju Jung Won đứng phía sau cô, tầm mắt từ vị phụ nhân mỉm cười đoan trang dời về phía cô gái đang trùng hợp bị thân hình cô ngăn trở. Đôi phương mặc quần dài trắng nhẹ nhàng khoan khoái, không thấy rõ mặt.

“Jung Won, còn không qua đây.” Cô thấy Ju Jung Won không động tĩnh, quay đầu ngoác tay với Ju Jung Won, dịch một bước nhỏ, gương mặt thiếu nữ lập tức lộ ra.

Cô gái đứng cửa khuôn mặt bé con to bằng lòng bàn tay ý cười nhẹ nhàng, đôi mắt đen láy lóe ánh sáng trong trẻo, da thịt trắng nõn nà, chỉ là ít chút màu máu, có vẻ hơi trắng xám, thêm quần trắng trên người, phảng phất thêm mấy phẩm cảm giác mờ mịt. Ju Jung Won thẳng tắp nhìn mắt cô, thấy phiên bản người trong mộng nhất thời ngây người. Kinh ngạc, vui sướng cùng nhau xông lên đầu, rốt cuộc có chút rõ ràng có sao cô muốn mình đi xem mặt.

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngà Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Chương 93 Masters Sun 9

Mặc dù đáng về Tiểu Bạch có khác trong mơ, tuổi tác lớn không ít, nhưng Ju Jung Won có thể xác định người trước mắt chính là cô.

Đôi mắt ánh mắt nóng bỏng của Ju Jung Won, Tiểu Bạch có vẻ rất hồ hững, nhấp ngụm nước, không để ý hấn nhìn chăm chú, mỉm cười tham dự đề tài của mẹ.

Cô nói chuyện còn không quên thỉnh thoảng quan tâm Ju Jung Won, thấy hấn luôn nhìn Tiểu Bạch ánh mắt nóng bỏng, trong lòng vui vẻ, không uổng công cô phí tâm tư giật dây bắc cầu, cháu trai của mình cuối cùng cũng thông suốt.

“Jung Won à, Dora mới về nước chưa quen thuộc. Gắn đây cháu cũng chẳng bận lắm. Dẫn cô bé đi chung quanh nhìn đi.” Cô làm bộ tùy ý nói.

“Đương nhiên có thể.” Ju Jung Won sắc mặt vui vẻ, lại cảm thấy chính mình có vẻ quá xúc động, miễn cưỡng đè ép xuống giả vờ nghiêm chỉnh.

“Dora có gì không hiểu liền hỏi Jung Won, không phải sợ phiền phức nó đâu.” Cô lại xem Tiểu Bạch, từ ái dặn dò.

“Cháu biết rồi, cô yên tâm đi.” Tiểu Bạch lễ phép mỉm cười.

“Con gái tôi chính là rảnh không chịu nổi, chủ tịch Ju cần thông cảm nhiều.” Phu nhân Park cười híp mắt nhìn Tiểu Bạch, lại xin lỗi nhìn phía Ju Jung Won.

“Sẽ không, cô gọi cháu Jung Won là tốt rồi, cháu rất vui lòng dẫn đường cho Dora.” Ju Jung Won sửa sang lại âu phục cười nói.

“Vậy thì tốt, cô còn lo lắng hai người không hợp đấy, liền làm phiên cháu.” Phu nhân Park mỉm cười rất thỏa mãn thái độ của Ju Jung Won.

Bà cũng biết bữa tiệc như vậy là vì cái gì. Ở vòng thượng lưu Hàn Quốc, có điều kiện như Ju Jung Won lại chưa kết hôn đúng là càng ngày càng ít. Bà từng nghe nói tính khí Ju Jung Won, vốn cũng chuẩn bị gặp được mắt lạnh, ai biết vừa thấy mặt, hấn liền nhìn chăm chăm con gái bà không dời nổi mắt, đối với bà vô cùng khách khí. Trong lòng bà liền có cân nhắc, nếu như con gái gả cho Ju Jung Won bà cũng đồng ý.

Cô thấy bầu không khí hài hòa như vậy, trên mặt cơ hồ cười ra nếp nhăn, tảng đá lớn trong lòng rơi xuống một nửa, “Người trẻ tuổi chơi được với nhau là tốt, chúng ta không phải loại người lớn cổ hủ. Dora, nếu Jung Won đối cháu không tốt, cháu liền nói với cô.”

“Cảm tạ cô Ju.” Tiểu Bạch vẫn duy trì tư thái thực nữ, mỉm cười nói.

“Tên gì mà cô Ju, cứ gọi cô đi, nghe thân thiết.” Cô từ ái nhìn Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch đầu tiên do dự liếc mẹ mình, thấy bà gật đầu lúc này mới xấu hổ thấp giọng hô, “Cô.”

“Thật là đứa bé ngoan nghe lời, cô vừa thấy cháu liền cảm thấy chúng ta rất có duyên.” Cô nghe thấy Tiểu Bạch gọi mình, cao hứng miệng không thể ngậm được, hết sức hài lòng.

“Đừng chỉ nói, đồ ăn đều nguội rồi.” Ju Jung Won lên tiếng, dịch từng món ăn trước mặt đến trước Tiểu Bạch, “Thử cái này xem, lúc nóng là ngon nhất.”

Tiểu Bạch nhìn món ăn trước mắt, ngẩng đầu khách khí nói, “Cảm ơn.” Sau đó cầm lấy đĩa ăn một miếng.

Ju Jung Won nhìn Tiểu Bạch nuốt xuống đồ ăn liền lộ ra nụ cười vui thích, cũng cười theo, “Chỗ này không phải ngon nhất, nếu em thích ăn, lần sau dẫn em đi cửa hàng chính tông.”

Tiểu Bạch nghe hấn trắng ra môi, hàm súc cúi đầu, nhỏ giọng nói, “Tốt.”

Hai vị trưởng bối ngồi bên thấy hai người hổ động đều cười ngầm hiểu.

Cô vốn lo lắng Tiểu Bạch từ nước ngoài trở về sẽ nhiễm thói quen không tốt, tính cách quá mức hướng ngoại, hiện tại thấy Tiểu Bạch xấu hổ mang e sợ, tiến lùi có phép, trong lòng càng thêm thỏa mãn. Quan trọng hơn là, cháu trai chính mình chết sống không muốn gần phụ nữ rất hài lòng.

Một bữa cơm mọi người đồng tâm hiệp lực tạo bầu không khí thuận lợi kết thúc, cô cùng Ju Jung Won đem Tiểu Bạch cùng phu nhân Park đưa đến cửa. Ju Jung Won nhìn Tiểu Bạch rõ ràng có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại không thể tùy tiện ngăn cản hai người rời đi. Tiểu Bạch trước khi lên xe đột nhiên nói, “Ngày mai nếu anh Jung Won rảnh rồi, giữa trưa chúng ta đi ăn đồ Trung đi.”

Ju Jung Won thấy Tiểu Bạch chủ động mời, lúc này gật đầu, “Đương nhiên, ngày mai anh đến đón em.”

“Vậy mai thấy.” Tiểu Bạch khẽ mỉm cười ngồi vào xe.

Nhìn xe lái đi, Ju Jung Won nửa ngày không nhúc nhích, cô thực sự không nhận được đầy hân một cái, “Người ta đã đi xa.”

“Cô...” Ju Jung Won lấy lại tinh thần, “Cô gái vừa nãy là con gái phu nhân Park sao?”

“Cháu nghĩ gì đấy, đương nhiên rồi.” Cô kỳ quái nhìn Ju Jung Won.

“Con gái ruột?”

“Tuyệt đối ruột thịt, cháu cũng không nhìn xem nhìn họ giống nhau bao nhiêu.”

“Cô...” Ánh mắt Ju Jung Won kiên định, chăm chú nhìn cô.

“Giấy đấy?” Cô thấy Ju Jung Won nghiêm túc như vậy, ngăn người hỏi, “Về mặt gì đây?”

“Cháu, muốn, cưới, cô, ấy.” Ju Jung Won chậm rãi gằn từng chữ.

.....

Trở về nhà, Tiểu Bạch vừa mới tắm xong đã thấy Hannah hiện ra bên cạnh, cô theo bản năng với khăn tắm quấn quanh người, “Vừa rồi cô không có nhìn lên chứ?”

Hannah thấy đáng dáp cảnh giác của Tiểu Bạch, nở nụ cười, “Không có thứ gì đáng xem.”

“Hannah, không ngờ cô thật sự làm loại chuyện này.” Tiểu Bạch tức giận nói.

“Tôi không cố ý, vô tình liếc thấy thôi.” Hannah thấy đáng về Tiểu Bạch, buồn cười giải thích.

Tiểu Bạch ngồi xuống bên giường, vừa lau đầu vừa nói, “Sao cô lại tới đây?”

“Lúc mọi người tản ra rồi, tôi nghe thấy Jung Won nói với cô của mình muốn kết hôn cô.” Hannah nói bình tĩnh.

“... ..” Tiểu Bạch nhìn cô ấy không lên tiếng.

“Không phải tôi có ý kiến việc anh ấy muốn kết hôn. Tôi tới để nhắc cô, Hee Joo quay về rồi...”

“Cha Hee Joo?” Cha Hee Joo ở lần bắt cóc Ju Jung Won lần thứ hai thất bại, gián tiếp hại cô liền bỏ chạy rồi, đến nay cũng không tìm thấy người.

“Làm sao cô biết?”

“Tôi với em ấy là sinh đôi, tôi có thể cảm ứng được em ấy ở nơi nào.” Hannah ánh mắt buồn bã, “Em ấy sửa mặt, dự định một lần nữa trở lại tiếp cận Joo Won.”

“Sửa mặt? Cô ta cũng thật chấp nhất với Ju Jung Won đó. Cô hy vọng tôi phải làm sao?” Tiểu Bạch nhìn Hannah hỏi.

Hannah trầm mặc một hồi, do dự nói, “Em ấy là em gái ruột của tôi.”

“Nhưng cô ta hại chết cô, cũng hại Ju Jung Won.” Tiểu Bạch đáp.

“Tôi biết tôi không nên bao che em ấy nhưng em ấy đã rất bất hạnh, tôi...” Hannah chần chờ, ánh mắt khẩn cầu nhìn Tiểu Bạch.

“Như vậy đi, trước lúc cô ta xuất hiện, chúng ta sẽ không thảo luận làm sao để xử lý cô ta. Có điều Ju Jung Won giờ gặp lại tôi, nhất định sẽ hỏi tôi chuyện các cô. Tôi nên nói thật hay vẫn im lặng đây?” Tiểu Bạch hỏi.

Hannah đối mặt vấn đề này không có do dự, “Jung Won có quyền biết chân tướng.

“Được...” Tiểu Bạch biết tâm tình Hannah rất phức tạp nên cũng không nhiều lời, “Tôi sẽ xử lý tốt.”

... ..

Ngày hôm sau, Tiểu Bạch vừa mới rời giường, quần gia liền gõ cửa, “Tiểu thư, chủ tịch Ju Jung Won đến rồi.”

Tiểu Bạch nhìn đồng hồ treo tường, nhận ra mới chín giờ, bĩu môi đáp, “Để anh ấy lên đi.”

Mở cửa ngòai một hồi, Tiểu Bạch liền nghe tiếng bước chân đến gần, sau đó Ju Jung Won xuất hiện tại cửa.

“Vào đi, anh tới sớm thật đấy.” Tiểu Bạch đứng lên, đánh giá Ju Jung Won trang phục chỉnh chu trau chuốt, chỉ ghé sô pha, sau đó quay đầu ra cửa chỉ đạo, “Làm ơn bụng ly trà lên đây.”

“Vâng.”

Chờ người giúp việc đi ra, Tiểu Bạch ngồi xuống đối diện Ju Jung Won, “Không phải nói buổi trưa mới đến sao?”

“Sau khi nhìn thấy em, chờ một buổi tối đã là cực hạn.” Ju Jung Won nhìn Tiểu Bạch, “Mấy hôm trước em nhờ Tae Gong Sil nhìn chăm chăm anh có phải cũng vì em sẽ xuất hiện?”

“Chính vì cho anh một niềm vui bất ngờ mà?” Tiểu Bạch nháy mắt mấy cái.

“Là kinh hãi thì có.” Ju Jung Won dựa lưng vào ghế dựa, nhấn mạnh.

“Hóa ra anh thấy em nên không vui mà, biết thế em đã không xuất hiện rồi.” Tiểu Bạch cũng học hẩn, lười biếng dựa vào sô pha.

“Dáng vẻ tuy thành thực, tính cách vẫn trẻ con thế à.” Ju Jung Won thấy Tiểu Bạch như vậy, có chút bất đắc dĩ cười lên, “Có điều, làm sao em thành con của phu nhân Park vậy?”

“Cũng là lúc vô tình phát hiện con gái bà ấy quá giống em. Con gái bà ấy đã chết một lần thám hiểm trên núi, lúc đó em được chỉ dẫn tiến vào thân thể cô ấy. Sau đó đội cứu hộ tìm được em đưa vào bệnh viện cấp cứu, lúc này mới gặp được anh. Có phải rất thần kỳ không? Hơn nữa bọn em đều cùng tên đấy.”

“Xác thực rất kì diệu, nhưng mà em sẽ không đột nhiên lại biến mất chứ.” Ju Jung Won lo lắng hỏi.

“Không sao đâu, em ở trong cơ thể cô ấy rất ổn định.” Tiểu Bạch lắc đầu một cái.

Ju Jung Won vẫn không yên lòng, đứng dậy ngồi xuống bên người Tiểu Bạch, cẩn thận sờ gó mà cô, “Có nhiệt độ thật này.”

“Làm ơn đi, anh ngạc nhiên cái gì chứ.” Tiểu Bạch tức giận trừng Ju Jung Won, “Sáng sớm ra liền hỏi cái này hỏi cái kia, chẳng quan tâm em gì cả.”

“Quan tâm em nên mới hỏi mà.” Ju Jung Won thấy Tiểu Bạch tức giận, giang tay ôm cô vào lòng ngực, “Nếu như có một ngày không thấy được em nữa, anh sẽ điên thật mất.”

“Sẽ không có chuyện đó nữa đâu.” Tiểu Bạch ngoan ngoãn ôm lại Ju Jung Won, một lát, đột nhiên nói, “Thì ra ngực anh lại ấm áp như vậy, trước đây trong mơ đều không cảm giác được.”

“Thích không?” Ju Jung Won cười híp mắt.

“Thích.” Tiểu Bạch dứt khoát nói.

“Vậy thì không được buông tay, bởi vì anh cũng sẽ không buông tay.” Ju Jung Won nghiêm túc nói bên tai Tiểu Bạch.

“Hai người đang làm cái gì đấy?” Giữa lúc bầu không khí triền miên, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến giọng của Park phu nhân. Tiểu Bạch cả kinh, quay đầu thấy Park phu nhân đang bụng khay trà giật mình nhìn họ.

Xem ra Park phu nhân vốn nghe Ju Jung Won đến rồi muốn tự mình mang trà lại đây, lại không nghĩ rằng nhìn thấy cảnh tượng này.

“Mẹ...” Tiểu Bạch hoang mang đứng dậy.

“Hai người làm sao đã ôm nhau vậy rồi?” Park phu nhân tỏ vẻ rất kinh ngạc.

“Con...”

“Xin hãy để cháu chăm sóc Dora đi, cháu là thật lòng. Cháu muốn kết hôn với cô ấy, xin cho phép.” Ju Jung Won chặn ngang cướp lời Tiểu Bạch.

“Cái này cũng quá nhanh đi...” Mặc dù Park phu nhân đồng ý con gái và Ju Jung Won giao du nhưng làm gì có ai mới gặp hôm trước hôm sau đã đòi

bàn cưới a.

“Không nhanh. Cháu đã nhận định Dora là người vợ cháu muốn kết hôn, những người khác cháu đều không cần.” Ju Jung Won kiên định nói.

“Hai người...” Park phu nhân nhìn con gái trong ngực Ju Jung Won, hiển nhiên vẫn chưa phản ứng được đây, “Con bé còn nhỏ, tôi cũng không phản đối hai người cùng nhau, tuy nhiên vẫn cần tìm hiểu thêm nữa mà.”

“Cháu biết đột nhiên nói vậy làm ngài rất hoang mang nhưng cháu chỉ muốn biểu đạt thành ý và quyết tâm, ngài cứ đón nhận là tốt rồi.” Tuy rằng không phải mẹ ruột Tiểu Bạch, nhưng dù sao cô cũng ở trong thân thể người ta. Ju Jung Won muốn cưới cô đương nhiên phải khách khí với mẹ vợ tương lai.”

“Được, tôi biết rồi.” Park phu nhân tiêu hóa một hồi, lúng túng gật gù, “Hai đứa cứ từ từ nói chuyện, tôi với cô cháu có hẹn rồi, tôi đi trước.”

“Ngài đi thông thả.” Ju Jung Won hơi cúi mình.

“Ừ.” Park phu nhân nhìn Ju Jung Won, chần chờ quay đi, nhìn tấm lưng kia hiển nhiên có chút ngổ ngang.

“Mẹ của em sợ rồi kìa?” Tiểu Bạch thấy Park phu nhân đi xa, nhỏ giọng nói.

“Chắc là cảm thấy tiến triển của chúng ta quá nhanh ấy mà.” Ju Jung Won hí mắt.

“Cũng đúng. Bà ấy cũng không biết chúng ta quen biết từ trước. Mới gặp nhau một ngày đã thân mật như vậy, thảo nào bị dọa.” Tiểu Bạch gật đầu.

“Vậy cứ để bà ấy tiếp thu nhanh chút.” Ju Jung Won tự nhiên cầm lấy tay Tiểu Bạch, “Chúng ta đi ăn sáng đi.”

“Được thôi. Em đói bụng rồi.” Tiểu Bạch sờ bụng, bụng sôi lên rồi.

“Đã chuẩn bị sẵn sàng cho em” Ju Jung Won có vẻ hăng hái bùng bùng, “Cả ngày hôm nay hãy giao cho anh.”

Ju Jung Won dẫn Tiểu Bạch ra cửa, lên xe, lấy ra một hộp giữ ấm, “Ăn đi.”

“Cái gì đây?”

“Anh làm sandwich thịt xông khói, còn tự tay xay cà phê.” Ju Jung Won kiêu ngạo nhìn Tiểu Bạch.

“Ngày hôm nay sao tốt thế?” Tiểu Bạch kì quái.

“Trước đây anh đã muốn làm như vậy, tuy nhiên chúng ta chỉ có thể gặp trong mơ. Hiện tại em đã là người, đương nhiên phải làm cho em ăn. Mau thử đi.” Ju Jung Won khẩn trương nhìn cô.

Tiểu Bạch bóc giấy bọc ngoài sandwich, quan sát một lúc sau đó cắn một cái.

“Thế nào?” Ju Jung Won mắt không nháy nhìn phản ứng của Tiểu Bạch.

“Đưa em cà phê.” Tiểu Bạch không vội mà đánh giá, chỉ huy nói.

“Ồ, đây.” Ju Jung Won nhất nhất nghe theo.

Tiểu Bạch chậm rãi uống một ngụm, lúc này mới gật đầu, “Mùi vị không tệ, tốt hơn em tưởng.”

Ju Jung Won thở phào nhẹ nhõm, “Đây là lần đầu anh làm cái này. Anh còn chưa ăn bữa sáng mình tự làm.”

“Vậy ra... Em là chuột bạch thí nghiệm?” Tiểu Bạch tức giận.

“Em là một con chuột trắng nhỏ rất giỏi.” Ju Jung Won néo mặt Tiểu Bạch, cài dây an toàn cho cô, “Chuẩn bị xuất phát.”

“Đi đâu?”

“Đi KINGDOM trước, mua quần áo cho em...”

Lúc Tiểu Bạch và Ju Jung Won tay trong tay xuất hiện ở KINGDOM, có thể nói là tin tức gây bão. Dọc đường đi Tiểu Bạch liền nhận được nhiều tầm mắt quan sát, cảm giác mình bị xiên thành tò ong. Lại nhìn người đàn ông vẻ mặt hưởng thụ bên cạnh, Tiểu Bạch lúc này mới có cảm giác bị gài bẫy. Rõ ràng người này có ý.

“Chủ tịch? Dora?” Tae Gong Sil tùy tiện đẩy xe dụng cụ vệ sinh xuất hiện trước mặt hai người. Cô xem Tiểu Bạch mà hai tròng mắt như muốn rơi xuống.

“Đừng khẩn trương. Tôi là người mà.” Tiểu Bạch tiến lên.

“Cô, cô, cô không phải là quý sao?” Tae Gong Sil lấp ba lấp bắp.

“Do một số nguyên nhân mà biến thành thế này. Tôi còn chưa cảm ơn cô giúp đỡ đấy.” Tiểu Bạch cười híp mắt.

“Không cần cảm ơn, tôi cũng được lợi không ít.” Tae Gong Sil ngượng ngùng lắc đầu.

“Nhưng...” Cô ấy đột nhiên ngừng lại, nhìn Ju Jung Won.

“Gì đấy?” Ju Jung Won lập tức cảnh giác nhìn Tae Gong Sil. Nếu cô ta dám phá hư cuộc hẹn của hắn, nhất định phải chết!

Tae Gong Sil bị Ju Jung Won nhìn chăm chăm đến phát sợ, nhưng nghĩ tới linh hồn nữ sinh ngày ngày ám cô không buông, trong lòng cân nhắc lợi hại liền nắm tay Tiểu Bạch nói, “Cô giúp tôi một chút đi.”

“Này, Tae Gong Sil!” Thấy ánh mắt Tae Gong Sil, Ju Jung Won tức giận muốn ngăn cản.

“Làm gì đấy...” Tiểu Bạch quay lại lờ Ju Jung Won, “Nghe cô ấy nói.”

Ju Jung Won bị Tiểu Bạch trừng, ủy khuất không nói gì, ngược lại càng căm tức Tae Gong Sil. Tae Gong Sil dưới con mắt hung ác của hắn rút cổ một cái, còn tiến lên giải thích bên tai Tiểu Bạch, “Hai người trước trên mạng chia sẻ bức ảnh đáng sợ ở trung tâm thương mại ấy. Kỳ thực con quỷ đó là photoshop vào. Ba nữ sinh trong hình và nữ sinh kia là bạn tốt. Tuy nhiên ba nữ sinh gián tiếp hại chết cô gái còn lại, có người nhìn thấy quá trình, cảm thấy tức giận mới làm ra chuyện như vậy, tưởng nghiêm phạt bọn họ.”

“Hóa ra là vậy.” Tiểu Bạch tỉnh ngộ. Tuy rằng cô cũng là quỷ nhưng một chút quỷ có tâm sự cũng không nói cho cô biết gì đó. Ngược lại Tae Gong Sil này rất được quý tin tưởng. Tiểu Bạch liếc Ju Jung Won đang đóng tai nghe bên cạnh, “Lo lắng làm gì? Chúng ta đi thôi.”

“Đi đâu?” Ju Jung Won không phản ứng.

“Còn có thể đi đâu. Đi tìm ba cô gái kia á.” Tiểu Bạch nói.

“Có quan hệ gì với anh, chúng ta muốn hẹn hò mà.” Ju Jung Won thấy kế hoạch chuẩn bị ngâm nước nóng, không cam lòng.

“Làm sao không quan hệ với anh. Việc này ảnh hưởng danh dự KINGDOM. Nếu như tra rõ còn có thể phản kích mấy đài truyền hình thích tung tin đồn kia.”

Nếu như bình thường gặp loại tình huống ảnh hưởng KINGDOM hốt tiền, Ju Jung Won đương nhiên ra tay cấp tốc. Nhưng hôm nay trước mặt hắn là Tiểu Bạch, còn có cuộc hẹn chờ mong đã lâu, liền chẳng có mấy phần tinh nguyện.

Tiểu Bạch thấy hắn chần chờ, tức giận nói, “Anh không đi cùng bọn em, em sẽ tự đi cùng Tae Gong Sil.”

“Đừng, đừng. Anh đi với em, đi với em!” Thấy Tiểu Bạch bất chấp muốn quản, Ju Jung Won không có biện pháp phải thỏa hiệp. Cuối cùng hắn ném mấy ánh mắt như đao về hướng Tae Gong Sil, lúc này mới bắt đầu dẫn bọn Tiểu Bạch ra bãi đỗ xe.

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Chương 94 Masters Sun 10

Ju Jung Won bắt đầu đi theo Tiểu Bạch và Tae Gong Sil tìm tới trường học. Tae Gong Sil nói với chủ nhiệm lớp một loạt chuyện xảy ra, chủ nhiệm lớp lập tức tìm được ba học sinh nữ có liên quan, còn có một học sinh nữ khác khỏi xương.

“Tại sao muốn nghịch ngợm trò chỉnh sửa ảnh này? Hay ho lắm à?” Giáo viên tức giận nhìn học sinh bị Tae Gong Sil chỉ đã chỉnh ảnh: “Eun Seol cũng là bạn học của em sao?”

“Đúng vậy, cậu có biết chúng tôi sợ thế nào không? Chúng tôi đều tưởng Eun Seol chết rồi nguyên rủa chúng tôi. Sao cậu lại muốn làm chuyện như vậy?” Ba nữ sinh biết ảnh chụp cho cô ấy gây nên cũng tức giận hỏi.

“Ngày Eun Seol chết, tôi nhìn thấy Eun Seol cùng với các cậu. Các cậu xa lánh bạn ấy, bạn ấy còn ngốc nghếch đi mua đồ uống cho các cậu lại không cẩn thận rơi điện thoại di động. Tôi đuổi theo, thấy bạn ấy nghe các cậu nói xấu sau lưng mình, Eun Seol rất buồn mới chạy khỏi trung tâm thương mại rồi bị xe đụng chết.” Nữ sinh không hối hận chút nào, trái lại ba học sinh nữ quay ra nhìn nhau: “Tôi thấy các cậu vẫn sống tốt như vậy, để Eun Seol một mình chết oan uổng.”

“Cậu đang nói gì đó? Rõ ràng gây thêm phiền cho chúng tôi là cậu ấy. Chúng tôi cũng không muốn vậy.”

“Sau khi Eun Seol chết, các cậu sống tốt hơn sao, các cậu không cảm thấy mình có một chút gì nên xin lỗi Eun Seol sao? Tôi cố ý làm vậy, các cậu mới

biết mình quá đáng nhường nào.” Nữ sinh phản bác.

“Cái đó và cậu có quan hệ gì. Tôi xem cậu muốn bị đánh đấy.” Ba nữ sinh rất bất mãn, hiển nhiên gần đây bị ảnh chụp quấy nhiễu không nhẹ, đứng lên liền nhào vào nữ sinh kia. Bạn học kia cũng không tỏ ra yếu kém, liền đánh nhau ngay trước mặt giáo viên.

Tiểu Bạch thấy tình hình loạn cả lên, vừa chuẩn bị động bước chân đến ngăn đã bị Ju Jung Won cản lại. Hắn thấy nữ học sinh trung học đánh nhau dữ dội tàn khốc như vậy, vội vàng xoay người che chở Tiểu Bạch, đồng thời không quên nháy mắt với Tae Gong Sil, nói: “Tae Gong Gil, phiền phức do cô gây ra, chuyện dư lại giao cho cô giải quyết, chúng tôi chờ ở ngoài.”

“Ai...” Tae Gong Sil hiển nhiên cũng cảm thấy bó tay, nhưng ánh mắt Ju Jung Won định trụ cô. Cô cũng biết nếu mình tham dự sẽ phải giải quyết triệt để, chỉ ở thế ở lại.

.....

Tiểu Bạch và Ju Jung Won ra ngoài trường học, Tiểu Bạch còn sợ hãi trong lòng: “Nhìn mấy cô bé có vẻ yếu đuối, động một cái thực sự là không muốn sống.”

“Anh thấy mấy cô vé có vẻ bị áp lực quá lâu, biết chân tướng mới muốn xả ra một cái. Em cũng nghe Tae Gong Sil nói. Trước đây họ bắt nạt Eun Seol, bây giờ người ta đã chết, tuy ngoài miệng không thừa nhận nhưng khẳng định sợ chết.” Ju Jung Won nắm tay Tiểu Bạch đi dọc đường.

Tiểu Bạch nghe hắn nói vậy, nghĩ đến chuyện còn tắc trong ngực, chỉ bậc thang bên cạnh: “Chúng ta đi chỗ đó chút đi, em có lời muốn nói.”

Ju Jung Won thấy bộ dáng Tiểu Bạch nghiêm túc, cũng đành sắc mặt: “Được.”

Hai người tới ngồi xuống bậc thang. Tiểu Bạch nhìn về mặt Ju Jung Won, lựa lời nói: “Em nghĩ anh sẽ chủ động hỏi em chuyện về Cha Hee Joo.”

“Trước đây em vừa nói một câu đã biến mất, anh liền nghiêm túc đi dò la, đã biết hết rồi.” Ju Jung Won vẫn nắm tay Tiểu Bạch không buông, nhìn phương xa nói.

“Vậy anh nghĩ thế nào?”

“Lúc biết hai người là sinh đôi, mà Cha Hee Joo từng quen biết thực ra là Hannah, anh thực sự có cảm giác thờ phào nhẹ nhõm. Vì điều này nói rõ anh không nhìn lầm người tin lầm người.” Ju Jung Woo hơi cong khóe môi: “Khi đó, anh đã buông tất cả khúc mắc.”

Tiểu Bạch do dự nhìn Ju Jung Won: “Thế nhưng, Cha Hee Joo là em gái Hannah, Hannah cô ấy...”

“Anh biết em muốn nói gì, em chắc cũng như Tae Gong Sil có thể nhìn thấy linh hồn đi. Nếu em thấy Hannah hãy nói cô ấy biết, không thể mắc lỗi làm nào nữa.”

Tiểu Bạch vốn cho rằng Ju Jung Won không đề cập tới là đang trốn tránh không muốn đối mặt chuyện đã qua. Bây giờ xem ra, hắn thật đã là người đàn ông trưởng thành, biết cân nhắc tất cả mọi chuyện.

“Nếu anh đã quyết, em sẽ không nói gì.” Tiểu Bạch nhìn tay hai người đang đan vào nhau: “Hannah nói Cha Hee Joo vừa chính dung trở về Hàn Quốc, cũng không biết cô ta còn liều mạng tới gần anh không.”

“Cô ta sẽ, cô ta không chịu ra ánh sáng, chúng ta sẽ đẩy.” Ju Jung Won nói, thấy bóng dáng Tae Gong Sil vừa đi ra trường học, liền kéo Tiểu Bạch đứng dậy, gờ tay nắm cầm cô, cúi đầu hôn trên trán: “Đề chúng ta kết thúc tất cả đi.”

.....

“Cái gì? Định hôn?” Bên trong tiệm cà phê, Tae Gong Sil nhìn Tiểu Bạch đầy kinh ngạc.

“Gi mà vội vàng vậy? Cô đồng ý rồi?”

“Đúng vậy.” Tiểu Bạch gật đầu: “Jung Won rất kiên trì. Cô và bà Park đều bị anh ấy thuyết phục. Tôi không có lý do gì không gật đầu, hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì?”

“Jung Won muốn mượn đình hôn dẫn dụ một người.”

“Cha Hee Joo?” Tae Gong Sil thoáng cái liền nghĩ đến: “Cô gặp cô ta sao?”

“Không biết, nhưng cô ta không phải người dễ buông tha như vậy.” Tiểu Bạch khuấy mấy khối băng trong ly nước: “Hơn nữa, cô ta cũng không ngờ chúng ta biết lai lịch của mình. Cô ta cũng chỉ cho rằng Ju Jung Won muốn đính hôn với người gặp qua vài lần chưa có trụ cột tình cảm.”

Tae Gong Sil thấy bộ dáng hời hợt của Tiểu Bạch, nhìn Hannah ngồi bên người cô, khóe miệng co giật: “Cô không cảm thấy như vậy rất xấu hổ sao?”

“?”

“Cô là bạn gái hiện tại kiêm vị hôn thê, cô ấy là bạn gái trước, cùng ngồi thế này thảo luận về một người đàn ông...” Tae Gong Sil giờ tay chống má, cúi người hỏi sát bên tai Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch nháy mắt mấy cái với Hannah ngồi bên cạnh: “Có ổn không?”

Tae Gong Sil thấy dáng vẻ dí dỏm này, có chút bất đắc dĩ, làm sao cô còn khấn trương hơn người trong cuộc Tiểu Bạch nhỉ?

“Tôi nghe nói gần đây cô qua lại rất thân thiết với đội trưởng Kang Woo nha, cùng đến cùng tan tâm.” Tiểu Bạch nhìn Tae Gong Sil bốn cọt.

“Ồi chào, làm chi lại nói cái này. Chúng tôi ở cùng một khu nên mới về cùng.” Tae Gong Sil xấu hổ cười.

“Người ta nếu không có ý với cô sẽ đón cô đi làm? Khai báo thành thật đi.” Về mặt Tiểu Bạch hoài nghi nhìn chằm chằm Tae Gong Sil.

“Anh ấy... Có nói qua thích tôi, tôi cũng hiểu được anh ấy rất đáng tin cậy.” Tae Gong Sil đỏ mặt lên.

“Ài ư, thích thì mau nắm chặt nha, gần đây cô có ngủ được không?”

“Đã khá hơn nhiều.” Tae Gong Sil trả lời.

“Có cơ hội phải đi hẹn hò, xúc tiến tình cảm” Tiểu Bạch nói xong, ngẩng đầu uống ly nước ừng ực, cái ly bỗng dưng bị người lấy đi.

“Jung Won? Làm sao anh biết em ở đây?” Tiểu Bạch nhìn Ju Jung Won nhú mày nhìn chằm chằm đồ uống lạnh trong tay, vội vàng cười hỏi.

Ju Jung Won đặt cái ly trong tay ở phía bên kia bàn rất xa Tiểu Bạch: “Không phải mấy hôm trước vừa kêu đau bụng à. Ngày hôm nay uống lạnh cẩn thận lại khó chịu.”

“Em còn chưa uống bao nhiêu mà...” Tiểu Bạch chột dạ.

“Em nha, chỉ rời anh một hồi anh đã bắt đầu lo lắng cho em. Làm sao bây giờ đây?” Ju Jung Won nửa oán giận nửa cưng chiều nhìn Tiểu Bạch, kéo ghế muốn ngồi xuống vị trí cạnh cô mà Hannah đang ngồi.

“Á...”

“Á...” Tiểu Bạch và Tae Gong Sil đồng thời lên tiếng muốn ngăn cản hẳn.

Hannah lại lắc đầu với hai người, thoáng cái biến mất tại chỗ.

Ju Jung Won ngồi xuống rồi mới thấy hai người đều nhìn mình quái lạ, có chút không hiểu: “Làm sao vậy, trên người tôi có gì sao?”

“Sau này anh ngồi xuống, tốt nhất nên hỏi bọn em, cũng hỏi người ta nữa.” Tiểu Bạch nhú mi nói.

“Ài?” Ju Jung Won vô ý lắc đầu một cái, lập tức phản ứng kịp: “Vừa chỗ này có người? Không, có quỷ?”

“Cô ấy đi rồi.” Tae Gong Sil nói.

“Thật tiếc quá.” Ju Jung Won không trách được vì sao vừa cảm thấy sau lưng lạnh sởn gai ốc.

“Được rồi, chủ tịch. Tôi vừa nghe tin đính hôn, chúc mừng hai người.” Tae Gong Sil nói.

“Nếu như có ít chiếm thời gian chúng tôi ở cạnh nhau thì tôi sẽ cảm ơn cô trước.” Ju Jung Won nghĩ đến gần đây Tae Gong Sil như tìm được người hợp tác, luôn lừa gạt Tiểu Bạch đi giúp quý mà anh một ngày đêm cũng không thấy được Tiểu Bạch mấy lần, trong ngực có tức giận.

“Chủ tịch không phải rất bận rộn sao? Dora một mình cũng chán...” Tae Gong Sil bắt đầu chột dạ ngại biện.

“Hừ, thật không?” Ju Jung Won dè dặt ngữ điệu, giọng mang theo uy hiếp.

“Tôi, tôi sau này sẽ cố giải quyết một mình...” Tae Gong Sil sợ hãi rụt cổ một cái.

“Được rồi. Đừng nói Gong Sil, anh cũng bận chẳng phân thân ra được, em mới chạy đi chơi với cô ấy đấy.” Tiểu Bạch kéo vạt áo Ju Jung Won, thấp giọng cầu xin tha thứ.

Ju Jung Won liền không nhìn nổi Tiểu Bạch lộ vẻ đáng thương với anh, lòng mềm nhũn, khẩu khí hòa hoãn nhiều: “Quên đi. Anh cũng không phải không cho em ra ngoài chơi, chỉ lo lắng em chạy loạn không an toàn, đặc biệt...” Ánh mắt anh chiếu thẳng Tae Gong Sil ngồi đối diện: “Theo người nào đó.”

Tae Gong Sil thấy Ju Jung Won ám chỉ cảnh cáo bản thân, đang nỗ lực dựa ra sau thu hẹp sự tồn tại của mình xuống thấp nhất, cứu tình liền xuất hiện: “Tae Gong Sil, có muốn đi về cùng nhau không?” Hóa ra Kang Woo tan tâm tới đón cô.

“Tốt quá, em cũng đang muốn đi. Chủ tịch, Dora... Tôi về nhà trước.” Tae Gong Sil cầm lấy túi của mình thật nhanh, kéo Kang Woo ra ngoài.

Tiểu Bạch cảm thán nhìn Tae Gong Sil và Kang Woo rời đi: “Hai người thật xứng.”

“Hâm mộ?” Ju Jung Won nhìn Tiểu Bạch hỏi.

Tiểu Bạch nghe vậy nhếch miệng nở nụ cười, hân lên gò má Ju Jung Won: “Đương nhiên, nhưng em cảm thấy mình càng hạnh phúc hơn cô ấy.”

Ju Jung Won nhìn nét mặt Tiểu Bạch tươi cười như hoa, sờ đỉnh đầu cô: “Buổi tối đến nhà anh ăn cơm đi.”

“Anh làm?”

“Không được sao?” Ju Jung Won hỏi lại.

“Em rất chờ mong.” Tiểu Bạch nở nụ cười lần nữa, hai tay nâng mặt Ju Jung Won, lưu lại một cái hôn ấm áp, nói mơ hồ: “Buổi tối em không muốn về nhà.”

“Vậy ngủ lại với anh.” Ju Jung Won nói mập mờ bên tai Tiểu Bạch, thở khí ấm muội.

Bạn đang đọc truyện *Các Tài Phiệt, Mời Ngả Vào Lòng Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.